அடையாறு, சென்னை-20.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட்டடிகள் புராணம்

என்னும்

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்

புராணம்.

ம-ள-ள-ஸ்ரீ, திருமழிசை
கந்தசாமி முதலியார் குமாரரும்,
சொர்க்கபுரம்
இராமலிங்கத்தம்பிரானவர்கள் மாணாக்கருமாகிய

வடிவேலுமுதலியாரவர்களால்

இயற்றிய
விசேடண உதாரணங்களோடுகூடிய
பொழிப்புரையுடன்.

ஸ்ரீபெரும்பூதூர்
இராமசாமிமுதலியார் குமாரர்

குமாரவேலாயுதமுதலியார்

அவர்களால்
சென்னை:
பண்டித மித்திர அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1901.

Registered Copy-Right.

விலை ரூபா 1-8-0.

உ

சிவமயம்.

முகவுரை.

"நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு."

எனத் திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தவாறு என்றும் வற்றாக் காவிரியென்னும் ஜீவநதியால் நீர்வருவாயுடைமையின் நீர்நாடென்றும், அதனால் விளையும் வளப்பங்கள் யாவுமுடைமையின் வளநாடென்றும் எவரானும் புகழ்ப்பெற்று, ஔவைப்பிராட்டியா ரமுதவாக்கினால், "சோறுடைத்து" என்றோதப்பெற்ற சோழநாட்டின்கணுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அளகையர்கோன் அவதாரராய்த் திருவுருக்கொண்ட திருவெண்காட்டடிகளின் திவ்ய சரிதத்தை, இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய ஐந்நூறு வருடங்கட்கு முன்னரே, சிதம்பரத்தில் வசித்திருந்த சைவாதீனத்தம்பிரானொருவர் அத்தலவாசிகளாகிய பல பெரியோர்களின் வேண்டுகோட்கிணங்கிக் கர்ணபரம்பரையாகத் தாமுணர்ந்துள்ளவரையில் ஞாபகப்படுத்தி ஒருவாறு தொகுத்து முந்நூற்றுமுப்பத்தாறு செய்யுட்களால் **பூம்புகார்ச்சருக்கம் ஆட்கொண்ட சருக்கம் துறவறச்சருக்கம்** என்னும் மூன்று சருக்கங்களடங்கிய புராணமொன்றியற்றினர். அப்புராணம் அன்றுமுதலின்றுகாறும் இந்நாட்டினும் அத்திருவெண்காட்டடிகளின் அவதாரநாடாகிய தென்னாட்டினும் மற்றெந்நாட்டினும் விசேட மதிப்பாகவே வழங்கிவருகின்றது. இஃதிங்ஙனமாக, ஷை புராணத்தை, மகாகனம்பொருந்திய இயற்றமிழாசிரியர் விசாகப்பெருமாளையரவர்கள் முதன்முறை செவ்வனே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். அப்பதிப்பு செலவாய் வெகுவருடங்களானபிறகு, கல்விசாலாச்சிலர் அதை அச்சிடத்தொடங்கிச் செய்யுட்குரிய எழுத்து அசை சீர் தளை முதலியவற்றைச் சற்றுங் கவனியாமலும் பொருணோக்கமில்லாமலும் பலவாறு ஆபாசப்படுத்தி அச்சிட்டுப் பரவுவித்தார்கள். பிரதமப்பதிப்பு கிடைக்காமையின் இப்பதிப்பை வாங்கத்தொடங்கினோருட் கல்விசான்றோரும் அச்செய்யுட்களின் பிழைபாடுகளைத் திருத்திப் பொருள்கொள்வதருமையா யிருந்ததென்னின், ஏனையோர் அச்செய்யுட்களின் பொருளுணரா தலமந்திருந்தார்களென்றறையவும் வேண்டுமோ? இவ்வாறு தெருமரலுறுவாறு திருத்தித் தெளிவான பொழிப்புரையொன்றெழுதி யச்சிட்டு வெளிப்படுத்தின் மிக்க பேருபகாரமாகுமென்றெம்மைப் பலவருடங்களாகப் பலர் பன்முறை கேட்டுக்கொண்டதோடு, இப்போது இப்புராண வுரைப்பதிப்புக்குத் தலைவராகிய ம-ள-ள-ஸ்ரீ, குமாரவேலாயுதமுதலியாரும் யாம் தடுத்துரைத்தற் கேலாதவர்களைக்கொண் டெமக்குரைப்பித்துக் கேட்டுக்கொண்டதால், மேற்குறித்த முதற்பதிப்பையும் அதற்கும் முந்திய ஏட்டுப்பிரதியையும் சேகரித்து, அவற்றுள்ளும் கவனப்

யழுதாலும் பராமரிக்கைக் குறைவாலும் எழுத்துப்பிழைகளாலும் நேர்ந்தி ருந்த வழூஉக்களைத்திருத்தி, எமது சிற்றறிவிற் கெட்டியவளாயில் ஓர் பொ ழிப்புரை யெழுதி, அதற்குரிய விசேடணங்களும் உதாரணங்களும் விளக்கி, ஸ்ரீ குமாரவேலாயுதமுதலியாருக்குக் கொடுக்க, அவர் அச்சிட்டுச் சஞ்சிகை ரூபமாய் வெளிப்படுத்தினர்.

இங்ஙனமாக, பெரியோர் பாடல்களிற் பிற்காலத்து நேர்ந்த பிழைபாடுக ளைத் திருத்திப் பிரபலப்படுத்துவதே பெரும் புண்ணியமென்றும், நல்லோர் பாடலை நாசமாக்கி நவீனப்பாடல் சேர்த்தல் நலமல்லவென்றுங் கருதி மனங் கரையாராகிய ஓர் புலவர் அப்புராணப்பாடல்களுட் சிலவற்றை நீக்கியும், சிலவற்றைத் திருத்தியும், நூதனப்பாடல்கள் பலவற்றைச் சேர்த்தும், பத வுரை யெழுதி, இலக்கணக்குறிப்பு விசேடணம் உதாரணமென்னும் இவற் றுடன் அச்சிட்டுச சஞ்சிகைரூபமாய் வெளிப்படுத்தத்தொடங்கி இற்றை க்கு இரண்டு சஞ்சிகைகள் வெளிப்படுத்தினர். எமதபிப்பிராயமாவது சிறந்த மகானாகிய திருவெண்காட்டடிகளைக்குறித்த புராணம் செய்யுள்ரூபமா யிருத்தலானும், அச்செய்யுட்களும் பலவகைப் பிழைபொதிந்த பதிப்புடைய தாயிருத்தலானும், இச்செய்யுட்களை அவ்வப்பாவினங்கட்குரிய எழுத்து சீர் தளை எதுகை மோனை என்னும் இவைகள் பிழையறத்திருத்தி, அப்புராணா சிரியரின் கருத்து வாசிப்போர்க்கு நன்குவிளங்கச்செய்தற்கேற்ற பொழிப் புரை யெழுதி, அதற்குரிய விசேடணங்களும் உதாரணங்களும் விரித்துக் காட்டவேண்டுமென்பதே. அவ்வபிப்பிராயத்தை எமது புன்புலமைக்குப் பொருந்தியவாறு பூர்த்திசெய்தேம். எம்மினும் மிக்க அறிவுடையோர் இதன்கணுள்ள பிழைகளைப் பொறுத்தல் கடமையாகலானும், எம்மையொத் தோரும் எம்மினிழிந்தோரும் எம்மைக் குறைகூறாராகலானும், இதிற் பிழை கூறுவாரிலரென்பதுந் தேற்றமே. முடிவாகக் கூறுமிடத்து, முன்னோர்க ளாகிய சிறந்த வித்வசிரோமணிகளா லங்கீகரித் தச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப் பட்டு வழங்கிவந்த திருவெண்காட்டடிகள் புராணச் செய்யுட்கள் முழுமைக் கும் உரைவேண்டுவோர், இப்பதிப்பினன்றி அப்பதிப்பினடையார். இதனை நன்குணர்ந்து பழமை பாராட்டும் பண்பாளரியாவரும் இப்பதிப்பையே நன்கு மதித்துக் கடைப்பிடியாகக்கொண்டு வாங்கி வாசித்துப் பயனடை வார்களென்று நம்புகின்றேம்.

இங்ஙனம்:

☞ தி. வடிவேலு.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் புராணம் விலை ரூபா 1—8—0.
சிவபராக்கிரமம் 64-படங்களுடன் ,, 1—4—0.
ஸ்ரீ சிவமஹாபுராணம் 48-படங்களுடன் ,, 5—0—0.

இப்புத்தகங்கள் வேண்டுவோர் என்னிடம் நேரிலாவது வி. பி. மூலமாகவாவது பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

☞ எஸ். ஆர். குமாரவேலாயுதமுதலியார்,
23, அருணாசலமுதலிவீதி சென்னை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட்டடிகளென்னும் பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராண மூலமும்-உரையும்.

பாயிரம்.

விநாயகர்துதி.

ஒளிமேவுந் தில்லைவனத் தோங்கியகற் பகவனமொன் றுண்டு கண்டாற்
றெளிமேவு மானந்த நிருத்தமிடு நினைந்தபடி செல்வஞ் சேர்க்குங்
களிமேவுந் தும்பிமுகக் கனிகாட்டும் விண்ணுறைகற் பகமே போலு
மளிமேவும் பட்டணத்துப் பிள்ளைபுரா ணம்பகர்தற் களிக்கு மன்றே.

(இதன்பதப்பொருள்.) ஒளிமேவும் தில்லைவனத்து—விளக்கமமைந்த தில்லைவனமென்னும் திருத்தலத்தில்; ஓங்கிய கற்பகவனம் ஒன்று உண்டு—மிக்கு வளர்ந்த கற்பகச்சோலையொன்றிருக்கின்றது; கண்டால்—(அச்சோலையைப்) பார்த்தால்; தெளிமேவும்—பிரகாசமுண்டாய்; ஆனந்த நிருத்தமிடும்—பேரின்ப நடனம்புரியும்; நினைந்தபடி செல்வம் சேர்க்கும்—(அவரவர்கள்) எண்ணியவாறு சொர்க்கபதவிகளில் அடைவிக்கும்; களிமேவும்—தேன்பொருந்திய; தும்பிமுகக்கனிகாட்டும்—வண்டுகணிறைந்த இடமமைந்த பழத்தையும் காண்பிக்கும்; விண்உறை கற்பகமேபோலும்—தேவலோகத்திருக்கும் கற்பக விருட்சத்தையொத்த; அளிமேவும்—கருணைவாய்ந்த; பட்டணத்துப்பிள்ளைபுராணம்—பட்டணத்துப்பிள்ளையாருடைய புராணத்தை; பகர்தற்கு அளிக்கும்—அடியேன்பாடுதற்கு வரமும்பாலிக்கும்—எ-று.

அன்று-ஏ-அசைகள். இப்புராணம் மெஞ்ஞானவொளிபெற்ற திருவெண்காட்டடிகளின் சரிதமாகலானும், மங்கலச்சொற்கள் இருபத்திரண்டனுள் பரிதியென்ப தொன்றாகலானும், அப்பரிதிக்கு ஒளியென்னும் பரியாயப்பெயரொன்றிருத்தலானும், மங்கலப்பொருத்தமும் இப்புராணப்பயனும் அமையும்பொருட்டு, "ஒளி" எனமுதற்றொடங்கினார். அன்றியும் இந்நூலாசிரியர் சிதம்பரமென்னும் திருத்தலத்திலுள்ள பெரியோர் வேண்டுகோட்கிணங்கிப் பாடத்தொடங்கினமையின், அத்தலவிநாயகராகிய கற்பகவிநாயகரைத் துதிப்பான் கருதி, கற்பகமென்னும் சொற்கமைய அக்கடவுளையே ஓர் சோலையாகவுவமித்து, "தில்லைவனத்தோங்கிய கற்பகவனமொன்றுண்டு" எனவும், இச்சோலை ஏனையசோலைகள்போன்று இருண்மூடாமல் ஒளிவீசுமென்பார், "தெளிமேவும்"

மணமும், ஏனைய சோலைகள் வெறுமனே காற்றினியக்கத்தாலசைவதுபோலாது, தாமே இயற்கையாய்க் கண்டார்க்கு ஆனந்தத்தைவிளைக்க அசையுமென்பார், "ஆனந்தநிருத்தமிடும்" எனவும், மற்றுள்ள சோலைகணேராக மிகத்தாழ்ந்திராமல் அதியுன்னதமாயோங்கிச் சொர்க்கலோகமட்டும் வளர்ந்து, தன்னிழலார்வோரை அவ்வுலகத்துள்ள பதவிகளில் அவரவரெண்ணியவாறு சேர்க்கத்தக்கதென்பார், "நினைந்தபடி செல்வஞ்சேர்க்கும்" எனவும், சோலைகளிற் கனிகள்விளங்குவதுபோன்றே, இச்சோலையினும் தேன்நிறையப்பெற்று வண்டுகள்மொய்த்திருக்கும் கனியுண்டென்பார், "களிமேவும் தும்பிமுகக்கனிகாட்டும்" எனவும், தேவருலகத்துள்ள கற்பகவிருட்சம் வேண்டுவார் வேண்டியாங்கு வரையாதளிப்பதுபோன்றே, திருவெண்காட்டடிகளும் தம்மைச் சரணடைந்தோர் விழைந்தனயாவும் விருப்புடனளிக்கும் விரகினரென்பார், "விண்ணுறை கற்பகமே போலுமளிமேவும் பட்டணத்துப்பிள்ளை" எனவும், மேற்கூறிய கற்பகச்சோலையைக் கண்டவளவில் தெளிவுண்டாதலின், அத்தெளிவைக்கொண்டு இப்புராணத்தைப்பாடவரமும் பாலிக்குமென்பார், "புராணம் பகர்தற்களிக்கும்." எனவும், கூறினர். சிலேடையால் விநாயகர் என்பதற்கேற்க, ஆனந்த நிர்த்தமிடுதலும், அவரவர்வேண்டிய பதவிகளைப் பாலித்தலும், விஸ்வரூபங்கொள்ளுதலும், யானைமுகமுடைமையும் குறிப்பால் விளக்கியவாறுகாண்க. இன்னும் பிறநூலாசிரியரும் விநாயகக்கடவுளைத் தத்தமக் கியன்றவாறு யானையாகவும் ஏனையவாகவும் உவமித்திருத்தலை, "உள்ளமெனுங் கூடத்தி லூக்கமெனுந் தறிநிறுவி யுறுதியாகத்-தள்ளரிய வன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி யிடைப்படுத்தித் தறுகட் பாசக்-கள்ள வினைப் பசும்போதக் கவளமிடக் களித்துண்டு கருணை யென்னும் - வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நினைந்துவரு விணை கடப்பாம்." என்னும் பரஞ்சோதி மாமுனிவர் திருவாக்கானும், "மருப்புநில வாலென் மலதிமிரம் போக்குங்-கருக் கோடை போக்குமழைக் காராற் - திருப்போரூர் - நிம்பத்தின் கீழிருந்து நேயர்க்கு வாழ்வளிக்கும் - கம்பக் கடமா களிறு." என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக.

முருகக்கடவுள்துதி.

மருமகற்கு வழக்கிரைத்து வளையல்விற்று மாணிக்க வணிகராகிக், குருமணிசூழ் நான்மாடக் கூடல்வரு மொருவர்மன்றுட் குனிக்குங் கூத்தர், பொருண்மகனும் வணிகவுருத் திரசன்மர் பிதாவருளும் பொருள் வளர்த்த, திருபதமாம பொருள்செறித்தெம் மகத்தினினி திருப்பா லெந்த நூன்றும்.

(இ-ள்.) (தர்செட்டியின்) மருமகனுக்காகத் (தாமேமாமனாகவந்து) வாது கூறி, வளையலைவிற்று, மாணிக்கம்விற்கும் வியாபாரியாகி, சிறந்த இரத்தினங்களொளி எங்கும் புடைபரந்துள்ள நான்மாடக்கூடல் என்னும் மதுரையின்கண் எழுந்தருளிய ஒப்பற்றவரும், வெள்ளியம்பலத்தில் நடனஞ்செய்யும் ஆனந்தத்தாண்டவருமாகிய சிவபிரானுடைய, குணமமைந்த புத்திரராகிய வைசியகுலோற்பவ உருத்திரசன்மரும், தமது பிதாவாகிய சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்த அகப்பொருளை விருத்திசெய்தவருமாகிய முருகக்கடவுள், தமதிரண்டு திருவடிக

ளாகிய வஸ்துவை, எமது மனத்திற்சேர்த்து எக்காலமும் இனிமையுடன் வீற்றிருந்தருளுவர்—எ-று. ஆல்-அசை.

மாமனாக வழக்குரைத்தமையை, "பண்கொண்ட வேதமுத விடையேறு நாடரிய பரமமாய னாகியொரு வணிக-னெண்கொண்ட காணிபொருள் கவர்ஞாதி மாதுலனை யெதிரேறி வென்றபடி யிதுவாந் - தண்கொண்ட நேமிவா குணதேவ னெய்துபழி தன்னைத் துடைத்தனைய மனவன் - கண்கொண்டு காணவுயர் சிவலோக மதுரைதனில் வருவித்த காதையினி மொழிவாம்." எனவும், வளையல்விற்றமையை, "வேதந் தனது வடிவென்று விண்ணின் றிழிந்த விமானமறைக்-கீதன் செழியன் றனக்குலவாக் கிழிதந் தளித்த வழியிதுவப்-போதங் கடந்த பொருள் வணிகப் புத்தேண் மாட மணிமறுகு - பாதஞ் சிவப்ப நடந்து வளை பகர்ந்தபரிசு பகர்கிற்பாம்." எனவும், மாணிக்கம்விற்றமையை, "காழ்கெழு கண்டத் தண்ணல் கௌரியன் மகுடஞ்சூட-வீழ்கதிர் மணிகளீந்த வியப்பிது விடையோன் சென்னி-வாழ்கரு முகிலைப் போக்கி மதுரைமேல் வருணன் விட்ட-வாழ்கடல் வறப்பக் கண்ட வாடலைப் பாடல் செய்வாம்." எனவும், மதுரைக்கு நான்மாடக்கூடலென்னுந் திருநாமம்வந்தமையை, "வன்றிறல் வருணன் விட்ட மாரியை விலக்க வீசன்-மின்றிகழ் சடையினின்று நீங்கிய மேகநான்குங் - குன்றுபோ னிவந்து நான்கு கூடமாக் கூடலாலே - யன்றுநான் மாடக் கூட லானதான் மதுரை மூதூர்." எனவும், உருத்திரசன்மர் வைசியகுலோற்பவரென்பதையும், அவர் முருகக்கடவுளென்பதையும், "வெருவருஞ் செலவின் வேழ முகத்தனை விதித்த சாபப் - பெருவலி தன்னைச் சாரும் பெற்றியாற் சாபங் கூறு - னருவரை நெஞ்சு போழ்ந்த வள்ளிலை வடிவேற் செங்கை - முருகனை வணிகர் தம்மின் மூங்கையா கென்று னிப்பால்." எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானும், பிதாவருளும் பொருள்வளர்த்தாரென்பதை, இறையனாரகப்பொருட்கு நக்கீரரருளிய உரையானுந்தெளிக. பிதாவின் குணமமைந்த புத்திரரென்பதை, "கடியவிழ் கடுக்கை வேணித் தாதைபோற் கனற்கண் மீனக்-கொடியனை வேவ நோக்கிக் குறையிரந் தனையான் கற்பிற்-பிடியன நடையாள் வேண்டப் பின்னுயி ரளித்துக் காத்த-முடியணி மாடக் காழி முனிவனை வணக்கஞ் செய்வாம்." என்னும் ஷை புராணத் திருவிருத்தத்தாலுணர்க. அன்றியும் "பொருண்மகன்" எனபதற்குச் செல்வப்புத்திரன் எனினும். உண்மைப்புத்திரன் எனினுமாம். ஆயின் விநாயகர் செல்வப் புத்திரரும் உண்மைப்புத்திரருமன்றோவெனின், அற்றன்று, விநாயகர் பிரணவாகாரரூபியாகலின் சிவபிரானுருவேயன்றி வேறன்று. இதனை, "வெருவருஞ் செலவின் வேழ முகத்தனை விதித்த சாபப்-பெருவலி தனனைச் சாரும் பெற்றியாற் சாபங் கூறுன்." என மேலேகாட்டிய திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்திற் கண்டுகொள்க. அன்றி வீரபத்திரரையும் சிலர் புத்திரராகக் கூறுகின்றாரேயெனின், அஃதுண்மையறியார் கூற்றென்றறவேவிடுக்க. என்னை? வீரபத்திரமூர்த்தம் சிவபிரான் இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களு ளொன்றாகலின். இன்னும் வைசியர்குலத்திற் சிவபிரானுக்கு விசேஷ திருவுளமிருந்தமையை விளக்குவான், "மருமகற்கு வழக்கிசைத்து வளையல்விற்று மாணிக்க வணிகராகி," எனவும், தந்தைவழி மைந்தனென்பதை விளக்குவான், "வணிகவுருத்திரசன்மர்." எனவும், வைசியர்க்கழகுவளர்பொருளீட்டல் என்னும் இலக்கணம் உருத்திர

சன்மார்க்கிருந்தமையை விளக்குவான், "பிதாவருளும்பொருள்வளர்த்தார்." எனவும், பொருளைச் சேமித்தற்கிடமாக எனதிதயத்தைக்கொண்டனரென்பார் "இருபதமாம்பொருள்செறித்தெம்மகத்தில்." எனவும், அவ்வாறு சேமித்தோர் அவ்விடத்தைவிட் டகலாராகலின், "இனிதிருப்பரெந்தஞான்றும்." எனவுங்கூறினர்.

சபாநாதர் துதி.

பரஞ்சோதி தருபான்மைப் பதிஞானப் பொதுவகத்தும்
வரஞ்சேரு மமரர்குழாம வளைந்துளபொன் னம்பலத்தும்
புரஞ்சேருஞ் செழுங்கடக புரியரசி னம்பலத்து
முரஞ்சேரு நடமூன்று முடையபிரா னடிபணிவாம்.

(இ-ள்.) சிவபிரான் திருவருட்டன்மைவாய்ந்த பதிகரணம்பெற்ற அறிவம்பலத்தினும், மேன்மையமைந்த தேவர்கூட்டங்கள் சூழ்ந்திருக்கும் கனகசபையினும், மேன்மாடங்கள் நிறைந்திருக்கும் வளம்பெற்ற திருப்பேரூர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தின்கணுள்ள அரசம்பலத்தினும், திருவுளவிழைவுமீக்கூர்ந்த மூன்று தாண்டவங்களையுமுடைய நடராஜப்பெருமானது திருவடிகளை வணங்குவாம் —எ-று.

சிவபிரான திருவருளின்றி எவர்க்கும் பதிகரணம் வாய்க்காதென்பதை விளக்குவான், "பரஞ்சோதிதருபான்மைப்பதிஞானம்." எனவும், அத்தகைய அறிவே சிவபிரானுக்கு மிக்கபிரீதியுடைமையின் அதனை முதலினும், சிதம்பரம் பூலோககைலாயமென்னும் திருநாமம்வாய்ந்தமையின், அக்கைலையிற் சூழ்ந்துள்ளதுபோன்றே ஈண்டும் அத்தேவர்கள் சூழ்ந்துள்ளாரென்பதை விளக்குவான், "வரஞ்சேருமமரர்குழாம்வளைந்துளபொன்னம்பலம்," என அதனை இடையினும், திருப்பேரூர் என்னும் க்ஷேத்திரம் மேலைச்சிதம்பரமென்னும் திருநாமம்வாய்ந்ததாகலின், "செழுங்கடகபுரியரசினம்பலத்தும்." எனக்கடையினும் வைத்துக்கூறினர். அன்றியும் சிதம்பரநடனம் தரிசித்தோர்க்கே மெய்ஞ்ஞானமும் மேலைச்சிதம்பரதரிசனமும் அமையுமென்பதைக் குறிப்பிப்பான், சிதம்பரத்தை இடையிற்கூறினர். இதனை, அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் வரிசையினும், இடம் பொருள் ஏவல் என்னும் வரிசையினும், சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் வரிசையினும், எவ்வாறு இடையிலுள்ளதே முதலிலுள்ளதற்கும் கடையிலுள்ளதற்கும் காரணமாமோ அவ்வாறே கண்டுகொள்க. இதனானன்றே, "வடுவிலாவைத்து மன்னியமூன்று - ணடுவணதெய்த விருதலையுமெய்தும்." எனப் பெரியோர் கூறியுள்ளார். ஆன்மாக்கள் சகலர் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் என மூவகைப்படுதலின், அவைக்கேற்ப மூவகைத்தாண்டவமியற்றி யாட்கொள்வரென்பதைவிளக்குவான், "உரஞ்சேருநடமூன்றுமுடையபிரான்." என்றனர். சிவபிரான்ஆன்மாக்களை மூவகையாக ஆட்கொள்வரென்று பிறஆன்றோரும்-வேறுவகையாற் கூறியிருப்பதை, "வென்றுளே புலன்க ளைந்தார் மெய்யுணருள்ளந் தோறுஞ்-சென்றுளே யமுத முற்றுந் திருவருள் போற்றி யேற்றுக்-குன்றுளே யிருந்து காட்சி கொடுத்தருள் கோலம் போற்றி-மன்றுளே மாறி யாடு மறைச்சிலம் படிகள் போற்றி." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாற்றெளிக. அன்றியும் ஷை மூன்றுதாண்டவங்களையும் ஆனந்தத்தாண்ட

வம் பஞ்சகிர்த்தியதாண்டவம் பஞ்சாக்கரதாண்டவம் எனக் கூறுவாருமுளர். இத்தாண்டவபேதங்களில் இத்தலத்திற்குரியது இத்தாண்டவம் என வரையறுத்துக்கூறின், அத்தலத்து ஏனையதாண்டவமும் அதற்குரியபயனு மின்றென்றுமாகலின் அவற்றை விரிக்காதுவிடுத்தனம். (ரு)

சிவகாமசுந்தரிதுதி.

உலகமெலா மீன்றருளி யொருமலைக்கு மகளாகி
யிலகுமயி லிளையோர்க்கு மிபமுகர்க்கும பாலூட்டு
முலையிணைய கன்னிகையாய் முகிழ்த்தபெருங் கருணையளாந்
தொலைவில்புகழ்ச் சிவகாம சுந்தரிசெந் தாள்பணிவாம்.

(இ-ள்.) உலகத்தின்கணுள்ள ஆன்மவர்க்கங்களனைத்தையும் பெற்றருளி, ஒப்பற்ற இமயமலைக்குப் புத்திரியாகி, விளக்கமுள்ள மயில்வாகனமுடைய இளைய பிள்ளையாராகிய முருகக்கடவுட்கும் யானைமுகமுள்ள விநாயகக்கடவுட்கும் அமுதைப் புகட்டுகின்ற தனங்களையுடைய அழகுவாய்ந்த கன்னிப்பருவமுடையவளாகித் திரண்ட பேரருளுடையவளாகிய, அழியாக் கீர்த்தியமைந்த சிவகாமசுந்தரியின் சிவந்த திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

உலகெலாமீன்றவளென்பதை, "உலகமெலா மீன்றவொருத்திதனப் பாலுண்-டிலகு கவிதைமழை யீச-னிலவு-புயமலைப்பாற் பெய்தசுகப் போரியில்வாழ் வானம் - புயமலர்த்தா ளென்முடிக்குப் போது." என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், இமயமலைக்குப் புத்திரியென்பதை, "மலையரையன் பொற்பாவை வாணுதலாள் பெண்டிருவை - யுலகறியத் தீவேட்டா னென்னுமது வென்னேடீ-புலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனே லுலகமெலாங் - கலைநவின்ற பொருள்களெலாங் கலங்கிடுங்காண் சாழலோ." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாககானும், விநாயகக்கடவுட்கும் முருகக்கடவுட்கும் பாலூட்டும் திருத்தனமுடையாளென்பதை, "நித்தமொரு பக்கமயி னிற்களிறுன் வட்டமுலை நிற்குமெழில் விற்றனது சீர்-மத்தகமெனத்தனில யிர்த்தொருகரத்தைமுடி வைத்துறவுறத்தடவு மான்-முத்தமுலை செப்புவதெனக்களிறு பிற்குமரன் முற்புதல்வர் துய்த்தவமுதா-லத்தலைமை பெற்றனர திற்றிவலை கிட்டிஞுமெனற்பவுயிர் முத்திபெறுமே." என்னும் சௌந்தரியலகரித் திருவிருத்தத்தானும், கன்னிகையாய் என்பதை, "பங்கயற்க ணரியபரம் பரனுருவே தனக்குரிய படிவமாகி-யிங்கயற்க ணகனுலக மெண்ணிறந்த சராசரங்க ளீன்றுந் தாழாக்-கொங்கயற்கண் மலர்க்கூந்தற் குமரிபாண் டியன்மகள்போற் கோலங் கொண்ட-வங்கயற்க ணம்மையிரு பாதப்போதெப்போது மகத்துள் வைப்பாம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (சு)

விநாயகர்துதி.

இருநான்கு மதம்பொழியு மிருள்வேழ மிரிந்தோடத்
திருஞான மதமூன்றும் சிவவேத மகிழ்களிறு
பெருநாத முடிநடிக்கும் பெரியோன்ற னுடனுதிற்
கருஞான மலைதொலைக்குங் கற்பகப்பொற் பதம்பணிவாம்.

(இ-ள்.) கறுத்தமதநீரைப்பொழிகின்ற அஷ்டகஜங்களும் ஓட்டெடுக்குமாறு, அழகிய ஞானங்களென்னும் இரண்டுமதங்களைப் பொழிகின்றதும் மூன்றுவதாகிய மேன்மைமிக்க சாமவேதங் களிகூருகின்றயானையும், தத்துவங்களின் மேம்பட்ட நாதாந்தத்தின் உச்சியிற்றாண்டவம்புரிகின்ற சிவபெருமானுடனே தம்மையும் தியானிப்பார்களாயின், அவர்களுடைய அஞ்ஞானமென்னும் மலையையறிக்கின்றவருமாகிய கற்பகவிநாயகரின் பொன்போன்ற திருவடிகளைவணங்குவாம்—ஏ-று.

ஏனையயானைகளெவற்றினும் மேம்பட்ட திக்கஜங்களும்பிளிறிட்டோடத்தக்க ஒலியுடனே சாமவேதமானது சதா துதிக்கும் ஏற்றமுடையாரென விளக்குவான், "இருநான்குமதம்பொழிபு மிருள்வேழமிரிந்தோடத் திருஞானமதமூன்றுஞ் சிவவேதமகிழ்களிறு." எனவும், நாதாந்தத்தினடனம்புரியும் சிவபெருமானைத் துதிப்போரும் கணேசரையுந் துதிக்கினன்றி அஞ்ஞானநீங்காரென்பார், "பெருநாதமுடிநடிக்கும்பெரியோன்றனுடனுடின் கருஞானமலைதொலைக்கும்," எனவும் கூறினர். விநாயகருக்குத் திருமுகமாத்திரமே யானையினது போன்றதாகலின், இவர்க்குப் பீசமதமின்றென்றும், ஆகவே இரண்டுமதங்களேயுள்ளனவென்றும், அவ்விரண்டும் பரம் அபரம் என்னும் ஞானங்களிரண்டேயென்றுந்தெளிக. இதனை, "வானுலகு மண்ணுலகு வாழமறை வாழப் - பான்மைதரு சைவநெறி பார்மிசை விளங்க - ஞானமத மைந்துகர மூன்றுவிழி நால்வா - யானைமுகனைப்பரவி யஞ்சலிசெய்கிற்பாம்." என்னும் உமாபதி சிவாசாரியர் திருவாக்கினுங்காண்க. முதலிற்கூறிய விநாயகர்துதி இடையூறின்றிக் காப்பதற்கும், இங்குக்கூறியது மூத்தபிள்ளையாரென்னு முறைமைக்குமாகக்கொள்க. (ரு)

முருகக்கடவுள்துதி.

அருட்சிவனா ரருண்மலைக்கும் பலமலைக்கு மதிபதியாய்
மருட்படவா ருயிருண்ணும் வரைவயிறு கிழித்தொழித்துத்
தெருட்புலவர் சிறைமீட்ட சேவகனெஞ் சிறையாய
விருட்படமெய் படசோதி யெறிக்குமவ னடிபணிவாம.

(இ-ள்.) திருவருட்கடலாகிய சிவபெருமானுடைய காருண்யமென்னும் பர்வதத்திற்கும், உலகத்தின்கணுள்ள ஏனையபர்வதங்கட்கும் தலைவராய், மயக்கமுண்டாகும்படி அனேக ஜீவர்களைக்கொன்றுகொண்டிருந்த கிரௌஞ்ச பர்வதத்தின் வயிற்றைக் கிழித்தழித்து, தெளிவமைந்த தேவர்களின் சிறையை மீட்டருளிய வீரனாய், எமது சிறையாகிய அஞ்ஞானக்கூட்டம் கெடும்படி மெய்ஞ்ஞானவொளிவீசுகின்ற முருகக்கடவுளின் திருவடிகளை வணங்குவாம்—ஏ-று.

அருட்சிவனா ரருண்மலையென்பதற்குச் சிவபெருமான் குமாரக்கடவுளுக்காகப் பாலித்த ஸ்ரீ கந்தகிரியெனினுமாம். பலமலைக்கு மதிபதியாயென்பதை, குன்றுதோறாடி எனவும் குறிஞ்சிநிலத்தலைவனெனவும் குமாரக்கடவுட்கு வழங்கும் திருநாமங்களானுந் தெளிக. வரைவயிறு கிழித்தொழித்து என்பதை, "கிழியும்படியடற் குன்றெறிந் தோன்கவி கேட்டுருகி - யிழியுங் கவிகற் றிடாதிருப்பீரெரி வாய்நரகக்-குழிபுந் துயரும் விடாய்ப்படக் கூற்றுவ னூர்க்குச்செல்லும்-

வழிபுந் துயரும் பகரீர்பகரீர் மறந்தவர்க்கே" எனவும், தேவர் சிறைமீட்ட சேவகனென்பதை, "தேங்கிய வண்டத் திமையோர் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே-பூங்கழல் கட்டும் பெருமான் கலாபப் புரவிமிசை-தாங்கி நடப்பமுறிந்தது சூரன் றளந் தனிவேல் - வாங்கி யனுப்பிடக் குன்றங்க ளெட்டும் வழிவிட்டவே." எனவும் வரும் அருணகிரிநாதரருள்வாக்கானுமறிக. சிவபிரான் திருநோக்கத்தின்கண்ணே அவரருள் விளங்குமாகலானும், அந்நோக்கங்களிற்றேன்றிய பொறிகளே சுப்ரமண்யமாகலானும், அருட்சிவனு ரருண்மலைக்கு மெனக் கூறினமெனினுமாம். தேவர்களனேகரைச் சிறையினீக்கிய கிர்த்தியம் முன்னரேதாம் மேற்கொண்டாராகலின், அஞ்ஞானக்கூட்டங்களாலாகிய அடியேன் சிறையைமீட்ப தரிதன்றெனவிளக்குவான், "எஞ்சிறையாயவிருட்படலம்படச் சோதியெறிக்கும்." என்றார். முற்கூறிய முருகர்துதி பட்டினத்தடிக ளவதரித்த வைசியகுலத்திற்கும் முருகக்கடவுட்குமுள்ள உரிமையைக்காட்டுதற்கும், இங்குக்கூறிய முருகர்துதி இளையபிள்ளையாமொன்னும் முறைமையைக் காட்டுதற்கு மாமென்றுணர்க. (சு)

திருநந்திதேவர்துதி.

மருணூல்சொல் லொருகோடி மறுசமயக் கொடுமபேய்கள்
பொருணூல்சொல் பவர்போல்வார் பொய்யாக முடித்திருந்த
தெருணூல்சொல் பரம்பரையார் சிவமுதலென் றுரையாடி
யருணூல்சொல் லருணந்தி யருளாலிங் கருள்பெறுவாம்.

(இ-ள்.) மயக்கமுற்ற சாத்திரங்களைக் கூறுகின்ற ஒருகோடியாக விரிந்திருக்கும்வேறுபுள்ள மதமுடைய குரூரப்பசாசுகளாய், உண்மையான சாத்திரங் கூறுபவர்களையொத்தவர்கள் பொய்யராகும்படி முடித்து, மெய்ஞ்ஞானசாத்திரங்களைக்கூறுகின்ற சந்ததியாரின் மேன்மைமிக்க தலைவர்தாமேயென்று திருவாய் மலர்ந்து, திருவருட்குரிய சிவஞானபோதமென்னும் நூலைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவருட்கடலான நந்தியெம்பெருமானுடைய கிருபையினால் இவ்வுலகத்தில் அவரது திருவருளையடைவோம்—எ-று.

சைவசமயத்தைத்தவிர ஏனைய சமயங்கள் மயக்கமுடைய சமயங்களாகலின் அச்சமயங்களிலுழல்வோர் தெளிவடையாரென்பார், "மருணூல்சொல் லொருகோடி மறுசமயக்கொடும்பேய்கள்." என்றார். இதனை, "சமயவாதிகடத்த மதங்களே-யமைவ தாக வரற்றி மலைந்தனர்." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "சைவசமயமேசமயஞ்சமயாதீதப் பழம்பொருளைக்-கைவந்திடவே மன்றுள்வெளி காட்டுமித்தக் கருத்தைவிட்டுப்-பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி புகுதவேண்டா முத்திதருஞ்-தெய்வச்சபையைக் காண்பதற்குச்சேரவாருஞ்செகத்தீரே." என்னும் தாயுமானவர் திருவாக்கானும், நந்தியெம்பெருமானே மெய்ஞ்ஞான சாத்திரங்களைக்கூறிய முதல்வரென்பதை, "வெள்ளி மால்வரை விமலனார் விளம்பிய வேதந்-தெள்ளு மாகம புராணங்கள் செழுங்கலை யறிவு - முள்ள வாறு தேர்ந்துலகெலாம் வழங்கமுன் னுரைத்த-வள்ள லாகிய நந்திபங் குரவனை மதிப்பாம்." என்னும் விநாயகபுராணத் திருவிருத்தக்கானுமறிக. (எ)

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்துதி.

மணிவாயாற் றிருமிடற்றான் மலர்க்கரத்தாற் றமிழ்மூன்று
மணியாக்கிப் புனனாடு மருந்தமிழ்நா டெனத்தோன்றுந்
தணியாத திருஞான சம்பந்தர் பதம்பணியும்
பணிவார்தம் பதம்பணியும் பணியெமக்குப் பணியாமே.

(இ-ள்.) அழகிய திருவாக்கினாலும், மேன்மைமிக்க கண்டத்தினாலும், தாமரைமலர்போலும் திருக்கரங்களினாலும், முத்தமிழையும் விளங்கச்செய்ததனால், சோழநாடும் அருமையான பாண்டிநாடென்றுரைக்கும்படி காண்கின்ற, கீர்த்தி குன்றாத திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளுடைய திருவடிகளைவணங்கும் அடியார்களது பாதங்களைத் தொழுகின்ற பணிவிடையே நமக்குத் தொழிலாகும்—எ-று. ஏ-அசை.

முத்தமிழ்களாவன: - இயல்இசைநாடகம் என்பன. இம்முத்தமிழ்களுள் முறையே தமது திருவாக்கினால் இயற்றமிழையும், திருக்கண்டத்தால் இசைத்தமிழையும் திருக்கரங்களாற் றாளமொற்றி நாடகத்தமிழையும் விளக்கினாரென்பார், "மணிவாயாற் றிருமிடற்றான் மலர்க்கரத்தாற் றமிழ்மூன்று மணியாக்கி." என்றும், இம் முத்தமிழ்களும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் அவதாரத்திற்கு முன்பு தமிழ்நாடாகிய பாண்டிநாட்டிலேயே வழங்கியிருந்தனவென்று விளக்குவான், "புனனாடு மருந்தமிழ்நாடென." என்றும் கூறினர். இதுகுறித்தன்றே திருஞானசம்பந்தசுவாமிகட்கு முத்தமிழ்விரகர் என முதியோர்மொழிவர். அன்றியும் சிலேடைவகையால், நீர்வளப்பமிகுதிகொண்டு புனனாடெனப்பெயர்பெற்ற சோழநாட்டின் நகரமாகிய சீர்காழிப்பதியில் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளவதரித்து இம்முத்தமிழ்களாகிய அமுதத்தை அந்நகரத்திலும் சிவதலங்களாகிய அந்நாட்டின் ஏனையநகரங்களினும் பொழிந்தமையின், "மருந்தமிழ்நாடென" என்றுரைத்தாரென்னலுமொன்று. திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளின் மேம்பாட்டை விளக்குவான், அவர் திருவடிகளை நேரேவணங்க யாம்பாத்திரரல்லோமாகலின், அவர்திருவடிகளைப்பணியும் அடியார்கள் பாதங்களைப் பணிதலே நமக்குப்பணிவிடையாகக்கொள்வோமென்றார். மேம்பாட்டை விளக்குவதற்காகப் பிறஆன்றோரும் இவ்வாறுரைத்துள்ளதை, "எழுதரு மறைகடேறா விறைவனை யெல்லிற் கங்குற் - பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்து - தொழுதகை தலைமேலேறத் துளும்பு கண்ணீருண் மூழ்கி - யழுதடி யடைந்த வன்ப ரடியவர்க் கடிமை செய்வாம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாலுணர்க. (அ)

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்துதி.

கல்மேலோடம் வெவ்விடஞ்சூழ் காசினியி னடக்குமலை
யெல்லாமிங் கிறும்பூதா வின்பமென விளையாடிச்
சொல்லாடிச் சிவகதியைத் துதித்துமதித் துக்கதித்தார்
பல்லாரும் புகழ்நாவுக் கரசர்பத மலர்பணிவாம்.

909 CG

(இ-ள்.) கல்லாகியதெப்பமும் கொடியவிடமும் உலகெங்கும் சூழ்ந்து திரிகின்ற மலையென்னும் யானையுமாகிய இவையனைத்தும், இவ்விடத்தில் ஆச்சரியமடையும்படி இன்பமாகவே விளையாடிக்கொண்டிருந்து, சிவகதியாகிய சிவபெருமானையே கர்த்தாவாக நிச்சயித்துத் தம்மைச்சரணடைந்த அடியார்கட்குமுபதேசித்துத் தாமும் திருத்தாண்டகங்களால் தோத்திரஞ்செய்து, மேம்பாடுற்றவராய், பலகோடி ஆன்மாக்களும் புகழப்பெற்ற திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளின் திருவடித்தாமரைகளை வணங்குவாம்—எ-று.

சமணர்கள் கட்டிவிட்ட கருங்கல்லையே தெப்பமாகக்கொண்டு, "சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன் - பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக் - கற்றுணை பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினு - நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே." என்னும் முதற்செய்யுளுடைய பதிகத்தையும், யானையை ஏவியபோது, "சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்துஞ் சுடர்த்திங்கட் சூளா மணியும் - வண்ண வுரிவை யுடையும் வளரும் பவள நிறமு - மண்ண லரண்முர ணேறு மகலம் வளாய வரவுந் - திண்ணென் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நா - மஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை." என்னும் முதற்செய்யுளுடைய பதிகத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளி யாவர்க்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவித்தாராகலின், "கல்லோடம் வெவ்விடஞ் சூழ் காசினியி னடக்குமலை - யெல்லாமிங் கிறும்பூதாவின்பமென விளையாடி." என்றும், இன்னும் நீற்றறையி லிட்டபோது, "மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்." என்றபதிகமும், அப்பூதிநாயனார் குமாரர்க்கு நேர்ந்த சர்ப்பவிடந் தணியும்படி, "ஒன்று கொலாமவர் சிந்தை யுயர்வரை." என்றபதிகமும் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்றனவென்பதை விளக்குவான், "எல்லா" மென்றும், சைவசமயிகளேயன்றிச் சமணசமயிகளும் இவர் அற்புதச்செய்கையைக் கண்டுபுகழ்ந்தாராகலின், "பல்லாரும்புகழ்." என்றும் கூறினர். (௬)

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்துதி.

முதல்வனார் பரவைவிட முன்னுகர்வா னளித்ததென்று
விதமுதலாம் பரவைபமு தினிமைதரத் தானுகர்வான்
றுதிகுலாங் குபேரனையுந் தோழனென வுடையானை
மதனுறாத் தூதேவும் வன்றொண்டர் பதம்பணிவாம்.

(இ-ள்.) உலகைச்சூழ்ந்த பரவையானது தலைவராகிய சிவபெருமான் முன்னாளில் திருவமுது செய்யும்படி ஆலகாலவிடத்தைக் கொடுத்ததல்லவாவென்று, அப்பரவையென்னும் பெயருடைய பெண்ணினிடத்து, இங்கிதவார்த்தைகள்முதலிய திருவமுதைத் தாமுண்ணும்பொருட்டு, யாவராலும் புகழப்பெற்றகுபேரனையும் தமது தோழனென்றுரைக்கும்படி பெற்றிருக்கும் அச்சிவபிரானையே, மன்மதவேதனையடையாமலே தூதனுப்பிய வன்றொண்டனென்னும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளின் திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

பரவையென்னும் பெயருடையகடல் முன்னாளில் ஆலகாலவிடத்தையளித்தமையின், அப்பரவையென்னும் பெயருடைய பெண்ணிடத்து இங்கிதவார்த்தைமுதலாகிய அமுதைத் தாமுண்ணத் திருவுளங்கொண்டவராய், அப்

பெருமானையே தூதாகவனுப்பித் தமதெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டன ரென்பது கருத்து. செல்வத்திலுயர்ந்த குபேரனைத் தோழமைகொண்டதற் கேற்பக்கல்வியிற் சிறந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளையும் தோழனெனக் கொண்டாரென்பது விளங்க, "துதிகுலாங் குபேரனையுந் தோழனென வுடையாரை." என்றும், பெண்பாற் றூதேவுவோர் மன்மதபாணங்களால் வருந்துகின்றோராகலின், இவரவ்வாறின்றித் தமக்குச் சிவபிரானிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவா னேவினரென்பார், "மதனுறாத் தூதேவும்." என்றும். கூறினர். செல்வத்திலுயர்ந்த குபேரனைத் தோழமைகொண்டதற் கேற்பக் கல்வியிற்சிறந்த சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளையும் தோழமைகொண்டனரென்பதை, "அறிந்து செல்வ முடையானு மளகைப் பதியாற் றோழமைகொண் - டெழுந்த கல்வி யுடையானு மொருவன் வேண்டு மெனவிருந்து-துறந்த முனிவர் தொழும்பரவை துணைவாவினைத் தோ ழமைகொண்டான் - சிறந்த வறிவு வடிவமாய்த் திகழு நுதற்கட் பெருமானே." எனவும், பரவைபாற்றூதேகினரென்பதை, "படியிலா நின்பாட்டி லாரூர நனிவிருப்பன் பரம னென்ப - தடியனே னறிந்தனன்வான் றொழுமீச னினைத்தடுத்தாட் கொண்டு மன்றித் - தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பா னினக்காகத் தூது சென்று - மிடியிலா மனைதொறு மிரந்திட்டு முழன்றமையால் விளங்கு மாறே." எனவும்வரும் நால்வர் நான்மணிமாலைத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. அன்றியும், ஏனையோரைத் தூதனுப்பின் தாங்களும் மன்மதவாதையுடையோராகலின் தாங்களேயிணைதற் கெண்ணுவாரென்றுன்னி மன்மதன் சமீபித்தற்கொண்ணாத சிவபிரானைத் தூதேவினரெனவும், முன்பு பாற்கடலிற் றோன்றியவிடத்தைத் திரட்டிக்கொடுத்ததாமே, அவ்விடமுண்ட சிவபிரானைக் கொண்டே அப்பரவையின் அமுதைநுகர்தற் குன்னினரெனவும் கூறினுமாம்.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்துதி.

நானூற்று மணிக்கோவை நடம்பயிலெம் பெருமாற்குத்
தேனூற்றும் பொன்னிதழித் தெரியலின்மேம் படச்சாத்தி
வானூற்ற முதவுதிரு வாசகம்பே சினர்பாத
மானூற்று விலையாக வணங்குதும்யாம் வணங்குதுமே.

(இ-ள்.) நானூறு செய்யுட்களாகிய மணிகளாற்கோத்த ஒர்மாலையை, ஆனந்தத்தாண்டவம்புரியும் எமது நடேசப்பெருமானுக்கு, தேனைச்சொரியும் பொன்னிறமுள்ள கொன்றைமலர்மாலையினும் மேம்பாடமையும்படி தரித்து,மேலாயவதியமாகிய முத்தித்திருவைப் பாலிக்கும்படியான திருவாசகத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகளின் திருவடிகளை அஞ்ஞானத்தையொழிக்கும் உயர்ந்த மெய்ஞ்ஞானவொளியாக நாம் பணிவோம் பணிவோம்—எ-று. ஏ-அசை.

திருக்கோவையார் செய்யுள்கள் நானூறாகலின், "நானூற்றுமணிக்கோவை." எனவும், சிவபிரானைப்பணிவோர், அவர்க்குரிய பூசனையை நிறைவேற்றி முடிந்தபின் மாலைசாத்துதன் மரபாகலினானும், அப்பெருமான் முதலிலேயே பிரணவாகாரமாய்விளங்கும் பொன்னிறமுள்ள கொன்றைமலர் மாலிகையணிந்

திருத்தலினனும், "நடம்பயிலெம்பெருமாற்குத்-தேனூற்றும் பொன்னிதழித் தெரியலின்மேம் படச்சாத்தி." எனவும், அவ்வாறு சாத்தியவுடனே துதிக்க வேண்டுதலின், "வானூற்றமுதவுதிரு வாசகம்பேசினர்." எனவும்கூறினர். அன்றியும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்குரிய மணிவாசகரென்னும் பெயருக்கேற்ப மணியை மாலையாகவும் வாசகத்தைத் துதியாகவும் உவமித்தனரென்னலுமொன்று. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருக்கோவையாரும் திருவாசகமும் கூறினரென்பதை, "திருச்சதகமுதலாகச் சிறந்ததமி ழறுநூறும் - விரித்தகவ னுலுபொருட் கோவையொரு நானூறு - முறைத்தருளி யதன்பின்ன ருயர்வாத வூரர்மொழி - தரித்தெழுது மம்பலவ ரெழுத்தென்று சாற்றினர்." என்னும் வாதவூர்ப்புராணத் திருவிருத்தத்தாலுந்தெளிக. மானூற்றுவிலையாக என்பதை மால் நூற்றுஐவில்ஆக எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்க. அன்றியும் மாநூற்று விலையாக என்பதற்கு அநேக நூறுவிலையுள்ளதாக மதித்து எனப்பொருள் கூறுவாருமுளர். அவ்வாறுரைப்பது சிறப்பன்மைதெளிக. இன்னும் கனகசபையில் நடனஞ்செய்வோர்க்கு மணிமாலையின்மையும் துதியின்மையும் பெருங்குறைவாயிருந்தமையுணர்ந்து திருக்கோவையாராகிய மணிமாலையைத் தரித்துத் திருவாசகமாகிய துதியைக் கூறினரென்னினுமாம். (௰௧)

தில்லைவாழந்தணர்துதி.

சீரசபா நடம்பயிலுந் திருவாரூ ரொருநாத
னுருறையா னந்தநட நாதனைநே ராதலினு
லாரணரான் தில்லைவா ழந்தணரென் றெடுத்தோதும்
பேருடைய வேதாந்தப் பெரியோர்தம் பதம்பணிவாம்.

(இ-ள்.) சிறப்பமைந்த பஞ்சாக்கர தாண்டவமியற்றுகின்ற திருவாரூரில் ஒப்பற்ற தலைவராக வீற்றிருக்கும் ஆனந்த நடேசராகியகடவுள், தமக்கொப்பானவர்களாயிருத்தலால் வேதங்களை யுணர்ந்தவர்களாகிய தில்லைவாழந்தணர்களென்று சிறப்பித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நயம்வாய்ந்த மறைமுடிபோர்ந்த மறையவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

பஞ்சாக்கர நடனத்தின்விவரத்தை, "ஆடும் படிகேணல் லம்பலத்தானையனே - நாடுந் திருவடியி லேநகரம் - கூடு - மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்-பகருமுகம் வாமுடியப் பார்." எனவும், "சேர்க்குந் துடிசிகரஞ் சிக்கெனவா வீசுகர-மார்க்கும் யகர மபயகரம் - பார்க்கிலிறைக்-கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகனர்-தங்கு மகரமது தான்." எனவும், "ஓங்கார மேநற் றிருவாசி யுற்றதனி - னீங்கா வெழுத்தே நிறைசுடரா - மாங்கார - மற்றா ரறிவரணி யம்பலத்தா னாடலிது - பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்." எனவும்வரும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாக்களாலறிக. தில்லைவாழந்தணர்கள் சிவபிரானைப்போன்றே விருப்பு வெறுப்பற்றவர்களாகலின் "நேராதலினால்." என்றார். இனிச் சிவபிரான் விருப்பு வெறுப்பற்றவரென்பதை, "வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்-கியாண்டு மிடும்பையில." என்னும் திருக்குறளாலும்,அவ்வாறே தில்லைவாழந்தணர்களும் விருப்பு வெறுப்பற்றவர்களென்பதை, "கேடு மாக்கமுங் கெட்ட திருவினார்-ஓடுஞ் செம்

பொறு மொக்கவே நோக்குவார் - கூடு மன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி - வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினர்." என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுளானுந் தெளிக. (௰உ)

சந்தானாசாரியர்துதி.

கண்ணியமா யாபோதக் கடங்கடத்திக் கணிவித்துத்
தண்ணியமா விருளறுத்துத் தன்னையென்னைத் தந்தனனல்
வெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்டான் மென்மலர்த்தாண் முடிசூட்டி
யண்ணலந்தே சிகர்மலர்த்தா ளங்கங்கே பணிந்தெழுவாம்.

(இ-ள்.) அடியேனை வருத்திய அஞ்ஞானபோதமாகிய காட்டைத் தாண்டுவித்துக் குறிப்பித்து, குளிர்ந்தகிருபையால் அஞ்ஞானத்தைப்போக்கித் தன்னையும் என்னையும் அறிவித்தவராகிய திருவெண்ணெய்நல்லூரி லவதரித்த மெய்கண்ட தேவரது மிருதுவமைந்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளைச் சிரசிற்றரித்துக்கொண்டு, பெருமைமிக்க மற்றையாசிரியர்களின் மலர்போன்ற திருவடிகளையும் அவ்வவ் வாசிரியர்களைச் சிந்திக்குந்தோறும் வணங்கியெழுவோம் —எ-று. ஆல்-அசை.

மாயையே துயரங்களனைத்திற்கும் காரணமாகலானும், அம்மாயை பலபடவிரிந்து காடுபோற் படர்வதாகலானும், "கண்ணியமாயாபோதகக்கடம்." எனவும், காட்டின்க ணலைவோர்க்கு நாட்டின்கணடைதற்குரிய வழிக்கோர் குறிகாட்டுதல்போன்று, ஞானமடையும் மார்க்கத்திற்கேற்ற ஓர்குறிப்பை விளக்கினமையின், "கணிவித்து," எனவும், உலகாகாரமாகக் கலந்துநின்ற அறிவை யருளாகாரமாக்கிப் பதியிலக்கணத்தையும் பசுவிலக்கணத்தையும் உணர்த்தினரொன்பார், "தன்னையென்னைத்தந்தனன்." எனவும், அவ்வாறுபதேசித்த இந்நூலாசிரியரின் குருமரபு மெய்கண்டார் சந்ததியாகலின், "வெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்டான் மென்மலர்த்தாண்முடிசூட்ட." எனவும், சந்தானாசாரியர்க ளல்லவராகலின், மேற்கூறிய மெய்கண்டார்நீங்க ஏனைய மறைஞானசம்பந்தர் அருணந்திசிவாசாரியர் உமாபதிசிவாசாரியர் என்னும் மூவரையும் குறிப்பிப்பான், "அண்ணலந்தேசிகர்." எனவும்கூறினர். மாயையே துயரங்கட் கேதுவென்பதை, "பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு-மருளானா மாணாப் பிறப்பு." என்னும் திருக்குறளானும், அம்மாயை பலபடவிரிந்ததென்பதை, "ஆறுகோடி மாயா சத்திகள் - வேறுவேறு தம்மாயைக டொடங்கின." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுமறிக. (௰ரு)

காரைக்காலம்மைதுதி.

வீயாத மாயவுடல் வெறுப்பினா லோவிமல
னோயாது பேயுடனட் டுவந்ததனா லோவிகருச்
சேயாய வெள்ளிமலை சேர்வதற்கோ தெரியாது
பேயானாள் காரைக்காற் பெண்ணணங்கன் னவட்பணிவாம்.

(இ-ள்.) ஓர்காலத்தினு மழியாத மாயையினாலாகிய இச்சரீரத்தினோர்ந்த அருவையினாலோ, அல்லது, சிவபெருமான் ஒழிவில்லாமல் பேய்களுடனே நட

னஞ்செய்வதை விரும்பியதனுலோ, அல்லது, இவ்வுலகத்தின்கண் அதிதூரமாயிருக்கின்ற கைலைமலையை அடைவதற்காகவோ, இவற்றுள் எதற்காகவென்றும் விளங்கவில்லை. காரைக்காலம்மையார் பேயுருவமடைந்தனர். ஆகலின் அவ்வம்மையாரை வணங்குவாம்—எ-று.

காரைக்காலம்மையார் பேயுருவடைந்தமைக்கு மூன்றுகாரணங்கள் கற்பிக்கினும் முடிவிற்கூறிய காரணமே ஏற்றதாகும். இதனை, "இறவாத வின்ப வன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார் - பிறவாமை வேண்டுமீண்டும் பிறப்புண்டே லுன்னையென்று-மறவாமை வேண்டுமின்னும் வேண்டுநான் மகிழ்ந்துபாடி-யறவாநீ யாடும்போதுன் னடியின்கீ ழிருக்கவென்றார்." என்னும் பெரியபுராணத்திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௰௪)

இயற்பகைநாயனுர்துதி.

விணைமாள வரும்விமலர் வேதியராந் தூர்த்தர்க்கு
மனையாளைக் கொடுத்தவர்தாம் வருநெறியிற் றடைநோக்கி
முனைவாளாற் சுற்றமெலா முற்றுவித்த சேவகனு
ரெனையாளுஞ் செட்டிமையா ரியற்பகையாம் பணிவுறவே.

(இ-ள்.) சிவபிரானுகிய பிராமணவேடங்கொண்ட விடபுருடர்க்கு, தமது பத்தினியாரைத்தந்து அவ்வேதியர்வரும் மார்க்கத்தில் தடைநேர்ந்ததைப்பார்த்து, கூரிய தமதுவாளாயுதத்தாற் சுற்றத்தாரனைவரையும் உயிரிழக்கச்செய்தவீரரும், என்னையடிமைகொள்ளும் வைசியகுலோற்பவருமாகிய இயற்பகைநாயனுரையாம்வணங்கத்தொடங்கினுல்நமதுதீவினையொழிதற்கேதுவுண்டாகும்-எ-று.

இயற்பகைநாயனுர் மெய்யடியார் விழைந்தனயாவும் வரையாதளிக்கும் வள்ளலாயிருந்தமையை உலகெங்கும் விளக்குவான், சிவபெருமானே பிராமணகுலோற்பவரான தூர்த்தவேடராய்வந்து அந்நாயனுர் மனைவியைக்கேட்க, அவ்வாறே கொடுத்தனுப்பி, அவரைத்தடுக்கவந்த சுற்றத்தினரனைவரையும் தமதுவாளாயுதத்திற் கிரையாக்கினரென்பது பெரியபுராணச் சரித்திரமாகலின், அவற்றைச் சுருக்கி இந்நூலாசிரியர் இவ்விருத்தத்திற்கூறினர். இப்புராணச்சுருக்கத்தை, "எழிலாருங் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து ளியல்வணிக ரியற்பகையா ரிருவர்தேட - வழலாய பிரான்றூர்த்த மறையோனுகி யாயிழையைத் தரவேண்டி யனையவையன் - கழலாரப் பணிந்துமனைக் கற்பின்மேன்மைக் காதலியைக் கொடுத்தமர்செய் கருத்தால்வந்த - பிழையாருஞ் சுற்றமெலாந் துணித்துமீளப் பின்னுகனு ரழைத்தருளப் பெற்றுளாரோ." என்னுந் திருத்தொண்டர்புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௰௫)

மூர்த்திநாயனுர்துதி.

அலையாழி விடமருந்து மாலவா யமுதருக்கு
மலையாரங் கிடையாமன் மறுத்தனர்விற் றிடுவோருஞ்
சிலையாரக் கரந்தேய்த்துத் திருவருளாற் கரம்வளர்ந்து
தொலையாத செல்வமுறுந தொண்டரடி மூடிமுடிப்பாம்.

(இ-ள்.) அலைகளையுடைய பாற்கடலிற்றோன்றிய ஆலகாலவிடமுண்டருளிய திருவாலவாயென்னும்மதுராபுரியின்கண்வீற்றிருக்கும்சோமசுந்தரக்கடவுட்கு,மலைகளில்வளரும் சந்தனம்கிடைக்காவண்ணம் சந்தனக்கட்டைகள் விற்பவர்களும் தடைசெய்தார்கள். அதுகண்டு, சந்தனமிழைக்கும் கல்லிற்பொருந்தும்படி தமது திருக்கரத்தைத்தேய்த்து, அவ்வூறுதிப்பாட்டாலுண்டான சிவபிரான் திருவருட்பெருமிதத்தால் மீண்டும் திருக்கரம் வளரப்பெற்று, அழியாத முத்திச்செல்வமடைந்த மெய்யடியராகிய மூர்த்திநாயனாருடைய திருவடிகளை எமது சிரத்திற்கு மகுடமாக அணிவாம்—எ-று.

ஆலகால விடமுண்ட வாயராதலினாலும் அவ்விடம் அமுதமானமையினாலும், இவ்விரண்டும் விளங்கச் சொற்சிலேடையாக, "அலையாழி விடமருந்துமாலவாயமுதர்." எனவும், சந்தனமரங்கள் பெரும்பாலும் மலைகளின்மீதே வளர்வதென்பதும், அவற்றுள்ளும் பொதியாசலத்தில் விளைவதேயுயர்ந்ததென்பதும், அப்பொதியைக்கு மலையம்என்னும் பெயருளதென்பதும் விளங்குவான், "மலையாரம்." எனவும் கூறினர். இந்நாயனார் இவ்வாறான தொண்டியற்றியருள் பெற்றனரென்பதை, "வழங்குபுகழ் மதுராநகர் மூர்த்தியாராம் வணிகர்திரு வாலவாய் மன்னர்சாத்தத் - தழங்குதிர முழங்கைதரத் தேய்த்தவூறுந் தவிர்ந்தமணர் வஞ்சனையுந் தவிரமன்ன - னிழந்தவுயி ரினனாக ஞானநல்க வெழில்வேணி முடியாக விலங்குவேட - முழங்குபுக ழணியாக விறைநீறாக மும்மைபுல காண்டருளின் முன்னினாரோ." என்னும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. அன்றியும் இந்நாயனார் சடையே முடியாகவும் உருத்திராக்கமே ஆபரணமாகவும் திருவெண்ணீறே கலவைச்சாந்தாகவும் ஆகிய இம்மும்மையாலும் உலகாண்ட மூர்த்தியென்பதைக் குறிப்பின்விளக்குவான், "தொலையாத செல்வமுறும்." என்றுசொன்னதுமொன்று. (௰௬)

அமர்நீதிநாயனார்துதி.

மறைதருகோ வணமொன்றான் மனையாட்டி தனயர்செல்வ
முறைபொருடா முடனேறி முக்கணனார் மிக்கருளா
னிறைதருமக் கட்டளையே நீண்டவிமா னமதாக
விறைபுரத்துப் போந்திருந்தா ரிணையடித்தா மரைபணிவாம்.

(இ-ள்.) மறைந்துபோனஓர்கோவணத்தின்பொருட்டாகத்தமதுபத்தினியார் புத்திரர்கள் திரவியம் வரிசையாயுள்ள ஆபரணாதிகள் என்னும் இவற்றுடனே தாமுந் துலையிலேறி, திரிநேத்திரங்களையுடைய சிவபிரானது விசேடித்த திருவருளினாலே, சரிப்பட்டுநின்ற அத்துலாக்கோலே நெடிய விமானமாகவிளங்க, அதன்மீதூர்ந்து சிவபுரத்திற்குச்சென்று வீற்றிருந்த அமர்நீதிநாயனாருடைய தாமரைமலர்போலும் இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்குவாம—எ-று.

மறைதருகோவணம் என்பதற்கு வேதமாகிய கோவணமென்னினும் அமையும். அன்றியும், "என்னப்ப னெம்பிரா னெல்லார்க்குந் தானீசன் - றுன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது வென்னேடீ - மன்னுகலை துன்னுபொருண மறைநான்கே வான்சரடாத் - தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண்

சாழலோ." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுமறிக. நிறைதருமக் கட்டளைஎன்பதற்கு-நிரம்பிய புண்ணியமென்கின்ற கட்டளையே விமானமாயிற்றென்னினுமாம். புண்ணியபாவங்களுக்குக் கட்டளையென்று ஆன்றோருடயோகித்திருப்பதை, "பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங் - கருமமே கட்டளைக் கல்." என்னும் திருக்குறளானுந்தெளிக. இந்நாயனார் மேற்கூறியவாறு துலாக்கோலில் தம்முடைய பெண்டுபிள்ளை பண்டபதார்த்தங்களென்னும் இவைகளுடன் ஏறினரொன்பதையும், அத்துலாக்கோலே விமானமாயிற்றென்டதையும், "பழையாறை வணிகரமர் நீதியார்பாற் பரவுசிறு முனிவடிவாய்ப் பயிலுநல்லூர்க்-குழைகாதர் வந்தொருகோ வணத்தைவைத்துக் கொடுத்ததனை யெடுத்தொளித்துக் குளித்துவந்து - தொழிலாரு மதுவேண்டி வெகுண்டுநீரித் துலையிலிடுங் கோவணநேர் தூக்குமென்ன - வெழிலாரும் பொன்மனைவி யிளஞ்சேயேற்றி யேறினர்வா னுலகுதொழ வேறினரோ." என்னும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௰எ)

கலிக்கம்பநாயனார்துதி.

ஐய்ம்மேவு மடியார்முன் னரனடியா ராகிவர
மெய்ம்மேவுந் திருவடிகள் விளங்குவான் விளக்குதனு
மொய்ம்மேவும் புனல்வாரா மொய்குழலார் கைதடிந்த
கைம்மேவுங் கலிக்கம்பர் கழலிணைகை யாற்றொழுவாம்.

(இ-ள்.) அலங்காரமமைந்த தமது பழையஏவலர் சிவபிரானுக் கடியவர் போல்வந்ததால், அவரது உண்மையான திருவடிகள் ஒளிரும்படி கழுவுதலும், நிறைவுள்ள ஜலத்தைவார்க்காத நெருங்கிய கூந்தலையுடைய மனைவியாரது திருக்கரத்தை வெட்டிய ஒழுக்கம்பொருந்திய கலிக்கம்பநாயனாருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் நமதுகரங்களால் வணங்குவாம்—எ-று.

அவ்வடியார் முதலிற் கலிக்கம்பநாயனாரிடத்து ஏவலுக் கமைந்திருந்தகாலத்தில் மிக்கஒழுக்கமுடன் இருந்தாரென்பதை விளக்குவான், "ஐய்ம்மேவுமடியார்." என்றும், தமதுமனைவியாரொன்னும் பட்சபாதமின்றித் திருத்தொண்டிற் கிடையூறிழைத்த கரத்தை வெட்டினமைகுறித்து, "கைம்மேவுங் கலிக்கம்பர்." என்றுங்கூறினர். இந்நாயனார் இவ்வாறியற்றினரென்டதை, "கடவுளருட் கண்ணார்கள் பயிலுந்தொல்லைக் கடந்தைநகர் வணிகர்கலிக் கம்பரன்பர்க் - கடிமையுற வமுதளிப்பா ரடியானீங்கி யருளுருவா யன்பருட னணையவேத்தி - யிடையிலவ ரடியிணையும் விளக்காநிற்ப விகழ்மனைவி கரகமலி யிரண்டுகையும் - படியில்விழ வெறிந்தவள்செய் பணியுந்தாமே பரிந்துபுரிந் தரனருளே பற்றினரோ." என்னும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. காரைக்காலம்மையார் இயற்பகைநாயனார் மூர்த்திநாயனார் அமர்நீதிநாயனார் கலிக்கம்பநாயனார்என்னும் இவ்வைவரும் வைசியகுலோற்பவர்களாகலின் இந்நூலாசிரியர் இவர்கட்குத் துதிகூறினரொன்றறிக. எனவே அறுபான்மூன்று நாயன்மார்களுள் திருவெண்காட்டடிகளவதரித்த வைசியகுலத் துதித்தோரைவரொன்று வரையறுத்தனரொன்க. இதனை, "அறுவரொவ ரவர்செங்கட் சோழர்புகழ்ச் சோழ-ரருண்மானி யிடங்கழியார் நெடுமாறர் சேரர், குறுநிலமன் னவரைவர் நரசிங்க முனை

யர் - கூற்றுவனூர் கழற்சிங்கர் மெய்ப்பொருளை யடிகண், முறைமைவணி கரி லைவர் காரைக்கா லம்மை - மூர்த்திகலிக் கம்பரமர் நீதியயற் பகையார், திறமை புரி வேளாளர் பதின்மூவர் மூர்க்கர் - செருத்துணையார் வாயிலார் கோட்புலியார் சத்தி." என்னும் திருத்தொண்டர் புராணவரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தானு முணர்க. (௰௮)

பட்டணத்துப்பிள்ளையார் துதி.

அறிவரிய தொருபொருணீ யொன்றினுந்தோன் றுயென்று மட ங்கா யென்று, முறுதியுறச் செய்யுள்செய்தா ரஃதுமன்றி யாதியாக மொன்றி லானைச், சிறியபொது வினின்மறுவொன் றின்றிவிளங் கினை யென்றுஞ் செப்பி யிப்பான், முறையினிஃ ததிசயமே விளைக்கும்வி ளை யாதெனவு மொழிந்தா ரன்றே.

(இ-ள்.) யாவராலும் அறிதற்கரியதாகிய ஒப்பற்ற பரம்பொருளான தேவ ரீர், வேறெந்தப்பொருளினும் உதிக்கிலீரொன்றும் லயிக்கிலீரொன்றும் நிச்சயமாகுமாறு திருப்பாடலருளினர், அதுவுமல்லாமல் முதலீறென்னும் ஒன்றுமில்லாத சிவபெருமானை, சிற்றம்பலத்திலே குற்றமென்ப தொன்றுமில்லாமல் ஒளிர்கின்றீரொன்றும் உரைத்தருளி, அதன்பின்னர், முறைமையாக இதனை யோசிக்குங்கால் இஃது ஆச்சரியத்தையே உண்டாக்கும், ஆயினும் மற்றொருவிதத்தில் ஆச்சரியமுண்டாகாதென்றுந் திருவாய்மலர்ந்தனர்—எ-று. அன்று-ஏ-அசைகள்.

"அறிவரிய தொருபொருணீ," என்பதை, பட்டினத்தடிகளருளிய கோயினான்மணிமாலையில், "இனையனாகிய தனிமுதல் வானவன் - காண்பதற் கரியநின் கழலும்." எனவும், "அகிலசராசர மனைத்து முதலிய - பொன்னிறக் கடவு ளன்னமாகிக் - காண்டிலாதநின் கதிர்நெடுமுடியும்." எனவும், "வானோர்க் கரியாய் மறைகளுக்கெட்டாய்." எனவும், ஒன்றினுந் தோன்று யொன்றினுமடங்காயென்று - முறுதியுறச் செய்யுள்செய்தாரென்பதை, ஷை நான்மணிமாலையில், "சராசரமனைத்து - நின்னிடைத்தோன்றி நின்னிடையடங்குநீ - யொன்றினுந் தோன்று யொன்றினு மடங்காய்." எனவும், சிறியபொதுவினின் மறுவொன் றின்றி விளங்கினை என்பதை, ஷை நான்மணிமாலையில், "சிறியபொதுவினின் மறுவின்றி விளங்கி - யேவருங்காணவாடுதி." எனவும், "முறையினிஃததிசயமேவிளைக்கும் விளையாது. என்பதை ஷை நான்மணிமாலையில், "அதுவெனக் கதிசயம் விளைக்குமன்றே விளையாது." எனவும் வரும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்காலுந்தெளிக. என்னை, அகிலசராசரங்களும் தனதுருவாகவுடைய சிவபிரான் சிற்றம்பலத்தி னடனஞ்செய்வது யாவர்க்கும் அதிசயம்விளைக்குமேனும், அடியேன் வேறொன்றைச் சிந்திக்குங்கால் அஃதோ ரதிசயமாயெனக்குத் தோன்றுதென்றபடி. அவ்வேறொரு விஷயத்தை அடுத்த செய்யுளிற்காண்க. அகண்ட பரிபூரணராகிய சிவபெருமான் சிற்றம்பலத்தில் நடனஞ்செய்வது ஆச்சரியமென்பதை, "வேதண்ட மேபுயங்கள் விண்ணே திருமேனி - மூதண்ட கூடமே மோலியாங் - கோதண்ட-மொற்றைமா மேரு வுமாபதியார் நின்றுநடப்-பற்றுமோ சிற்றம் பலம்." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக.()

மொழிந்தபடி யறுகோடி யாமென்றெண் ணுரைமேலு முடிவின்
மாயை, பொழிந்தபல தத்துவங்க ளிருட்படலங் கிடப்படுமென் புந்தி
யுள்ளே, தழைந்திடுநின் சடைமௌலிக் கங்கைநங்கை சிலம்பலம்புந்
தடந்தாளோடு, நுழைந்ததனையென் றதிசயித்தா ரவரையென்சிந் தை
யிற்பாட்டி னுழைவித் தேனே.

(இ-ள்.) வாதவூரடிகள் திருவாய்மலர்ந்தவாறு ஆறுகோடி யாமெனத் தொகையுரைத்ததற்கும் மேம்பட்டு அளவுகடந்த மாயையினாற்றரப்பட்ட பல தத்துவங்களென்னும் அஞ்ஞானப்படலம் மூடப்பட்டிருக்கும் அடியேனது அறிவினுள்ளே, விசாலித்திருக்கும் தேவரீரது சடைமுடியிலே கங்கைப்பெண்ணுடனும் சிலம்பு ஒலிக்கின்ற விசாலித்த திருவடிகளுடனும் நுழைந்தீர் என்று ஆச்சரியப்பட்டார். அத்தகைய பட்டினத்தடிகளை அடியேனுடைய மனத்தின் கண்ணும் பாடலின்கண்ணும் நுழையும்படி செய்தேன்—எ-று.

"அறுகோடியாமென்றெண்ணுரைமேலுமுடிவின்மாயை" என்பதை, "ஆறுகோடி மாயாசத்திகள் - வேறுவேறுதம் மாயைகடொடங்கின." என்னும் மணிவாசகப்பிரான்மலர்வாக்கானும், பொழிந்த பலதத்துவங்க ளிருட் படலங் கிடப்படுமென் புந்தியுள்ளே - தழைந்திடுநின் சடைமௌலிக் கங் கைநங்கை சிலம்பலம்புந் தடந்தாளோடு - நுழைந்ததனை, என்பதை, "வளையாது - கல்லினும்வலிது - நல்லதிற்செல்லாது - தான்சிறிதாயினு முள்ளிடைநிரம்ப - வான்பொய்ச்ச மாயாவாசை - மிடைந்தனகிடப்ப விடம்பெறலருமையி-னவர் கள்வர் வல்லிதிற்புகுந்து - மண்மகன்றிகிரியி னெண்மடங்குசுழற்ற - வாடுபு கிடந்த பேடிநெஞ்சத்து - நுழைந்தனை புகுந்து தழைந்தநின்சடையுஞ் - செய்ய வாயு மையார்கண்டமு - நெற்றியிற்றிகழ்ந்த வொற்றைநாட்டமு - மெடுத்த பாதமுந் தடுத்தசெங்கையும் - புள்ளியாடைபு மொளிகின்விளங்க - நாடகமா டுதிநம்ப." எனப் பட்டினத்தடிகள் தாமருளிய ஷ- கோயினான்மணிமாலையிற் திருவாய்மலர்ந்திருந்ததலைக்காண்க. அவ்வளவு பெருமையுடைய பட்டினத்தடி களை அடியேன் சிந்தையினுஞ் செய்யுளினும் நுழையும்படி செய்ததேவாற்றி னும் மேம்பட்ட ஆச்சரியமென்பதுகருத்து. (௨௰)

அவையடக்கம்.

ஆனந்தை யெனுங்கணிகை யணியவணி மணிகடக மளித்த நாதன்
பூநறுந்துஞ் சடைக்கரந்த வணிகவுரு விலிங்கவுரு பொருந்து மாபோ
லீனந்த மருகனுகா வெண்காடர் வணிகவுரு விலிங்க மாஞு
ரியானந்தப் பெரியோர்தம் புகழ்புகழ வென்புன்சொ லின்சொலாமே.

(இ-ள்.) ஆனந்தையென்னும் பெயருடையதாசி தரிப்பதற்காக அழகிய இரத்தினகடகத்தைத் தந்தருளும் சிவபெருமானாகிய, கொன்றை மலர்மாலை விசேடித்த சடையையொளித்துவந்த வைசியவுருவமானது சிவலிங்கவுருவ மடைவதுபோல, இழிவானது தம்சமீபத்தில் அடையப்பெறாத திருவெண்காட் டடிகளும் வைசியவுருவத்தினின்றும் சிவலிங்கவடிவமாயினர். அத்தகைய

மெய்யடியாருடைய சீர்த்தியை அடியேன்துதித்தலால், எனது அற்பச்சொற்களும் மதுரச்சொற்களாகும்—எ-று.

ஆனந்தையென்னும் தாசிக்குச் சிவபெருமான் இரத்தினக்கடக மளித்தமையைக் குறிப்பித்தபடி. இவ்வாறளித்தது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகலானும், அக்கால் சிவபிரான்கொண்டருளியது வைசியக்கோலமாகலானும், மீண்டும் சிவபிரான் கரந்தருளிச் சிவலிங்கமாகலானும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தவதரித்த திருவெண் காட்டடிகளின்குலம் வைசியகுலமாகலானும், இவரும் முடிவிற்சிவலிங்கவுருவாகலானும், சிவபிரானைப்போன்ற செயலமைந்த இவ்வன்பர் சரிதமுரைக்கப்பெற்றமையின் எனது புன்சொல்லும் இன்சொல்லாதற்குத் தடையின்றென்னும் தேற்றத்தால், "என்புன்சொலின்சொலாமே." என்றார். (௨௧)

வாதனையோ ரிரண்டுமற பண்ணுதவ முன்னிழைத்தார் மறங்கணீங்கிப், பேதமைதீர பட்டினத்துப் பிள்ளையெனு மொருபெரியோர பிறங்கு ஞானக், காதையினைப் பெரியோர்கள் சொலக்கேட்டிங் கிசைக்கின்றேன் கடன்ஞாலத்து, ளேதமிலான் றொழிலைந்து மாருயிர்கள் புரிவாக வென்றல் போலும்.

(இ-ள்.) மறப்பு நினைப்பென்னும் இரண்டுவாதனைகளும் ஒழியும்படி நிலைபெறுன தவத்தை முற்பிறவியிற் புரிந்தவராய், பாவச்செயல்களொழிந்து அஞ்ஞானம் நிவாரணமாகப்பெற்ற, பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்னும் நிகரற்ற பெரியோருடைய, விளக்கமுற்ற மெய்ஞ்ஞான சரிதத்தை, கடல்சூழ்ந்த உலகத்துள்ள பெரியோர்கள், குற்றமற்றவரான சிவபிரானுடைய பஞ்சகிர்த்தியங்களையும் ஆன்மாக்க ளியற்றுவார்கள் என்பதுபோல, ஞானவான்கள் சொல்லிவரும் கர்ணபரம்பரையைக் கேள்வியுற்று இவ்விடத்தில் யான்கூறுகின்றேன் —எ-று.

வாதனையோ ரிரண்டும் என்பதற்கு ஜனனம் மரணமென்னும் இரண்டுமெனப் பொருள்கூறினுமாம். என்னை. "உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி-விழிப்பது போலும் பிறப்பு." என்னும் திருக்குறளுரையானும், அன்றியும் சாக்கிராவஸ்தை சுழுத்தியவஸ்தைஎன வழங்கும் பெயர்களானுந்தெளிக. அவ்விரண்டுமே மறப்பு நினைப்பென்பதை, "மறப்புநினைப் பாகி வருதிரையெந் நாளும்-புறப்படா வின்பப் புணரி." என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், முற்பிறவியிற்றவம்புரிந்தார்க்கே இப்பிறப்பில்இத்தகைய தவம்வாய்க்குமென்பதை, "தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை-யஃதிலார் மேற்கொள் வது." என்னும் திருக்குறளானும், சிவபிரானியற்றும் பஞ்சகிர்த்தியங்களைச் சீவர்களு மியற்றுவ ரென்பதைப் பரிகாரம்பெற்ற சமயாசாரியர்முதலியோர் திவ்யசரிதங்களானும், "செய்யு நந்தொழி லைந்தொழில் யாமுமச் சிவனார வடிவென்றே-யையமற்றுண ராதியா னெனுஞ்செருக் கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே - நைவதென்னை நீ பஞ்சபோ சங்களு நாமல வெனுவுண்மை - கையிலா மலகம்மென வுனகியான் கழறியுந் தெளியாயே." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் "யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க் - குயர்ந்த வுலகம் புகும்." என்னும் திருக்குறளானுந்தெளிக. (௨௨)

வெங்கதிரா யிரம்பரப்பு மாதவனு மளக்கருஞ்சூழ் வியன்ஞா லத்துச்
சங்கரன்ற னடியாரைப் புகழ்ந்திடல்பூ சனைபுரித றகவொ டாற்றிற்
பொங்குநலம் பெறுவரென வாரணவா கமம்புகன்ற பொற்பி னாலும்
பங்கமுறா வெண்காடர் சரிதமடி யேனிசைந்து பகர்ந்த வாறே.

(இ-ள்.) உஷ்ணமான ஆயிரங்கிரணங்கள்வீசும் சூரியனும் கடலும்சூழ்கின்ற விசாலித்த இவ்வுலகத்தினிடத்து, சிவபிரான் மெய்யடியாரைத் துதித்தலும் பூசித்தலும் என்னும் இவற்றை முறைமையுடன்புரியின், விசேடித்த நன்மையை யடைவார்களென்று வேதாகமங்கள் விளம்பிய மேன்மையினாலும், பழுதடையாதவராகிய திருவெண்காடருடைய திவ்யசரிதத்தை அடியேன் மனமொருப்பட்டுக் கூறியபடி—எ-று. ஏ-அசை.

சிவபிரா னடியரை மெய்யன்புடன் வழிபடுவோர்க்கு மேம்பாடுற்ற பயனெய்து மென்பதை, "எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி - யுவராதே யவரவரைக் கண்ட போதி லுகந்தடிமைத் திறநினைந்தங் குவந்து நோக்கி - யிவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக்-கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே-" என்னும் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவாக்கானு முணர்க. எனக்கு அவர்புராணத்தை அடைவுடன்கூறிமுடிக்கும் ஆற்றலில்லையேனும்,சிவபிரானடியார் திவ்யசரிதங்களைத் துதிப்போர்க்கு விசேடித்த நன்மைவிளையுமென வேதாகமங்கள்கூறிய உறுதியால் 'மனந்துணிந்துரைக்கலானேனென்பது கருத்து. (௨௬)

இன்னுமொரு வகையுவகை வெண்காடர் குலவணிக ரின்பு
கூற, மன்னியநல் லறிஞர்சிலர் பரந்தகதை யிதைத்தொகுத்து வகுத்
துக் காட்டு, மென்னவெழிற் புலியூரி லிருங்கலைஞ ரறியுநெறி யிசைத்
து என்யான், பொன்னவையி னிருத்தமிடு மொருத்தனெடும் புகழா
கப் புகல லாலே.

(இ-ள்.) இப்புராணம் பாடுதற்கு இன்னும் ஒர்வித சந்தோடமுண்டு, அதாவது திருவெண்காடரது குலத்திற்றோன்றிய வைசியர்களிலே நிலைபேறான பெரியோர்கள்சிலர், பலபட விரிந்துகிடக்கும் பட்டினத்தடிகள் சரிதமாகிய இதனை, தொகையாக்கிப் பிரித்துக்காட்டுவீராக என்று கேட்டுக்கொள்ள, அடியார்புகழனைத்தும் பொன்னம்பலத்திற் றாண்டவம்புரியும் நடராஜப்பெருமானுடைய விசேடபுகழேயாகுமென நூல்கள் முறையிடுதலாலே, இச்சிதம்பரத்தின்கணுள்ள மேற்கூறிய பெரியோர்கள் அறிந்துகொள்வதற்காக யான் கூறினேன்—எ-று.

வாதனையோ ரிரண்டுமென்னும் முதலையுடைய செய்யுளானும், இச்செய்யுளானும் இந்நூலாசிரியர் முதனூலின்றிக் கர்ணபரம்பரையைக்கொண்டே இக்காதையைச் செய்யுள்ரூபமாக இயற்றினரென்பது விளங்குகின்றது. முதனூலின்றியே புராணம் பாடலாமென்பதற்குநியாயம் வருமசெய்யுளிற் கூறுகின்றனர். (௨௭)

புலிமுனியும் பதஞ்சலியு முதலான பெரியோர்தம் புகழ்ப்பு ராணு, மிலகியவா மவர்க்குமுனங் கதியடைந்தோ ரளவிலவ ரியற்பு ராணம், பலபலவா மவைபோல வருவனவு மவ்வண்ணம் பகர லாகுங், கலைவடநூல் சொல்லிலென்சொல் லாவிடிலென் கதிக்கதைகள் கழற லாமே.

(இ-ள்.) வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியார்முதலிய பெரியோர்களுடைய புகழ்கூறும் புராணங்கள்மாத்திரமே மிகப்பிரசித்தமாய் விளங்குகின்றன. அவர்கட்குமுன்னே முத்தியடைந்தவர்கள் எண்ணிறந்தவர்களாகும், அப்பெரியோர்களின் இயல்பமைந்த புராணங்கள் பலபலவாகும். அதுபோன்றே இனிவருகின்றவர்களின் சரிதங்களும் அவ்வண்ணமே அளவிறந்தனவென்றே கூறப்படும். ஆதலால் வடமொழிப்புராணம் கூறினுமென்னை? கூறாவிடினு மென்னை? முத்தியடைந்தோர் சரிதங்களைக் கூறலாகும்—எ-று.

வடமொழிப் புராணங்கள்யாவும் வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியார்என்னும் இவ்விருமுனிவர் காலந்தொடங்கியே கூறியிருத்தலின், அவர்கள்காலத்திற்கு முன்னிருந்த பெரியோர்களனேகராகவும், அவர்கள்சரிதங்கள் அளவிறந்தனவாகவு மிருக்குமென்பதில் எவர்க்கும் ஆட்சேபமின்று. அவ்வளவு சரிதங்களும் வடமொழிப் புராணங்கூறாமையின் பொய்படுமோ? அதுபோலவே வேதவியாசர் பதினெண்புராணங்களையும் ஏனையோர் உபபுராணங்களையும் இயற்றியகாலத்திற்குப் பின்னவர் முத்தியடைந்த பெரியோர்கள் அநேகரென்பதற்கும், அவர்கள் சரிதங்களும் எண்ணிறந்தனவென்பதற்கும் ஐயமென்னை? இன்னும் முத்தியடையவிருப்போர் எத்தனைபெயரோ? அவர்கள் சரிதங்கள் எவ்வளவோ? இவையாவும் வரையறைப்படாமையின், அடியார் சரிதங்கட்கு முதனூல் வடமொழியி லிருக்கவேண்டுமென்ப தவசியமில்லையென்றபடி. அடியார்கள் முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் தொடர்ச்சியாய் வருவரென்பதை, "செப்பரிய பொய்யடிமை யில்லாதார் மெய்யிற் றிருநீறுபூசு முனிவர்க ளுலகுதன்னி-லப்பாலு மடிச்சார்ந்தா ரிவர்கடமிற் சிலபே ராய்ந்ததமிழ்ப் பேர்சிலபேர் மலையாளர் சிலபோ-தப்பாத தெலுங்கர் சிலர் மற்றுளதேசத்தோர் தவஞ்செய்து பரகதியை யடைந்தவர்கள் சிலபே-ரிப்போது மிருந்தாரனை வழிபடுவோர் சிலபே ரினிமேலுந் திருமேனி கொடுவருவோர் சிலரோ." என்னும் உமாபதி சிவாசாரியரருளிய திருத்தொண்டர்புராண வரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தானும், வடமொழிக்கணுள்ள புராதனநூல்களே சிறந்தனவென்பதும் தமிழிற்செய்த நூதனநூல்கள் சிறந்தனவல்லவென்பதும் தகுதியன்றென்பதை, "தொன்மையவா மெனுமெவையு நன்றாகா வின்று தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீதாகா துணிந்த - நன்மையினார் நலங்கொண்மணி பொதியுமதன் களங்க நவையாகா தெனவுண்மை நயந்திடுவர் நடுவாந்-தன்மையினார் பழமையழ காராய்ந்து தரிப்பர் தவறுநலம் பொருளின்கட் சார்வாராய்ந் தறிக - வின்மையினார் பலர்புகழி லேத்துவரே திலருற்றிகழ்ந்தனரே விகழ்ந்திடுவர் தமதகெனவொன் றிலரோ." என்னும் சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தா லுமுணர்க. (உரு)

மகவான்பட் டினம்படைத்த வண்மைதிரு வெண்காடர் வாழ்ந்த வாய்மை, யகலாம லிடைமருத னுங்கவர்பாற் சிறுவனென வடைந்த நேயந், திகழ்ஞான வுபதேசம் வைத்தவருள் திருவிசைப்பாச செய் புஞ்செப்பம், புகழோங்கு மொற்றியூ ருற்றிலிங்க மானதுவும் புகல லுற்றேன்.

(இ-ள்.) இந்திரன் காவிரிப்பூப்பட்டினத்தை அலங்கரித்த வளப்பமும், திருவெண்காட்டடிகள் அப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த உண்மையும், திருவிடைமருதூரீசர் அப் பட்டினத்தடிகளிடத்துப் புத்திரராயெழுந்தருளிய அன்பும், அவர் அப்பட்டினத்தடிகட்கு விளக்கமுள்ள ஞானோபதேசஞ் செய்தருளிய மார்க்கமும், அப்பட்டினத்தடிகள் திருவிசைப்பாவருளியசெய்மையும், கீர்த்திமிக்க திருவொற்றியூரைப் பட்டினத்தடிகளணுகிச் சிவலிங்கவுருவானதும் சொல்லத்தொடங்கினேன்.—எ-று.

எனவே, இப்புராணத்துளடங்கிய சரிதங்களைத் தொகுத்துக் கூறியபடி. என்னை; காவிரிப்பூம்பட்டினம்தோன்றியவகை, அங்குத் திருவெண்காடர் இல்லறநடாத்தி வாணிபஞ்செய்தமை, அக்காலத்துத் திருவிடைமருதூரீசரே அவர்க்குப் புத்திரராக அவதரித்தமை, அப்புத்திரர் அவர் பிதாவாகிய பட்டினத்தடிகட்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தமை, பட்டினத்தடிகள் அதன் பின் திருவிசைப்பாப்பாடியருளினமை, திருவொற்றியூரைச்சேர்ந்த அப்பட்டினத்தடிகள் சிவலிங்கரூபமானமையென்னும் இவற்றைத் தொகுத்து, பூம்புகார்ச் சருக்கம், ஆட்கொண்டசருக்கம், துறவறச்சருக்கம் என்னும் மூன்றுசருக்கங்களாக வகுத்துக் கூறினேனென்றனர். (உ௬)

பாயிரம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - உ௬.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூம்புகார்ச்சருக்கம்.

செங்கரங்கால் விழிவதனந் திருநாபி யெண்கமலஞ் சேர்ந்தானெனு, மெங்கடிரு மாலிதய கோகனகங் கோயில்கொண்டங் கிருக்கும் பொன்மான், பங்கயம்போ னீங்காம லிருக்கின்ற காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப், புங்கமொரு சற்றுரைக்கே னுருத்திரங்கண் ணருமொருமாப் புகன்றுளாரோ.

(இ-ள்.) சிவந்த திருக்கரங்களும் திருவடிகளும் திருக்கண்களும் திருமுகமும் திருநாபியும் ஆகிய எட்டுத்தாமரைகளைப் படைத்திருந்தினும், எம்முடைய திருமாலின் இதயதாமரையையே கோயிலாகப்பாவித்துக்கொண்டு, அவ்விடத்தில் வீற்றிருக்கும் திருமகள், அவ்விதய தாமரையைப்போலவே திருவுளங்கொண்டு ஓர்காலத்திலும் பிரியாமலிருக்கின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் மேன்மையைக் கடியலூருருத்திரங்கண்ணனாரும் ஒருமாவென்னும் குறைந்த எண்ணினளவாகக் கூறியிருக்கின்றாராகலின், யானும் மிகச்சொற்பமாகக் கூறுவேன்—எ-று.

கடியலூருருத்திரங்கண்ணனாரென்பவர் கரிகாற்சோழன்மேற் பட்டினப்பாலைபாடினோர். பட்டினப்பாலை என்பது பத்துப்பாட்டுள் ஒன்பதாவது பாட்டு. இது ௩௦௧ அடிகளையுடையது. திருமாலுக்குக் கரங்களும் அடிகளும் விழிகளும் முகமும் நாபியும் தாமரைமலராகவிருக்கினும், அவ்விடங்களிலெல்லாம் திருமகள்வீற்றிராமல் அவரது மார்பத்திலேயே வீற்றிருப்பதுபோன்று, அனேக வளப்பமுள்ள நகரங்களிருக்கினும் அவற்றுளொன்றினும் வீற்றிருக்க விரும்பாமல், இக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையே அத்தகைய இதயதாமரையாகப் பாவித்து வீற்றிருக்கின்றன ளென்பார், "பங்கயம்போனீங்காம லிருக்கின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினம்." என்றும், திருமால் சிவபிரானுக்குரிய சேவியாரென்பதை விளக்குவான், "எங்கடிருமால்" என்றும், பேராற்றலுடையோராகிய கடியலூருருத்திரங்கண்ணனாரே காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புகழென்னும் ஒன்றில் இருபதுகூற்றினுள் ஒன்றாகிய ஒருமாவளவுகூறினரெனின், யானென்னென்று கூறுவேன்? மிகச்சொற்பமாகக் கூறுவேனென்பார், "உருத்திரங் கண்ணருமொருமாப் புகன்றுளார் ஒருசற்றுரைக்கேன்." என்றுங்கூறினர். எனவே, கடியலூருருத்திரங்கண்ணனார்போன்றோர் மிகவிசேடித்துரைத்தமையே அவ்வூர்ப்புகழென்னும் ஒன்றினின் இருபதுகூற்று ளொருகூறாமெனின் யான்கூறத்தொடங்குவது மிகவற்பமென்பதிற் சந்தேகமில்லையென்றபடி. தாங

களுரைத்தவிரிவைச் சுருக்கமாக்கி அவையடக்கம் கூறத்தொடங்கிய பிறஆன்றோரும் ஆங்காங்கு இவ்வாறேயுரைத்திருக்கின்றனர். இதனை, "பதார்த்த குணஞ் சொல்வதெவன் பார்க்கின்ற வெல்லாம் - பதார்த்தமெனி னீக்கிற் பழியாம் - பதார்த்தமெனக் - கூறுகடற் குள்ளணுவின் கூற்றினவ்வி யந்தத்தோர் - கூறுரைத்த னம்பாருக் குள்." என்றும் தேரையர் திருவாக்கானுந்தெளிக. (௧)

பொன்னுலகம் புரந்திருக்கும் புரந்தரன்வாழ் பரிமேதம் புரிந்த
கோமா, னன்னைபெறும் பூவுலகி லருந்தாயா வனஞ்சேரு மமுதநா
தன், றன்னைபருச் சனைபுரியத் தினந்தொறும்போய் மீண்டுவருந் தன்
மை தீரப்பா, வுன்னிநெடுஞ் செங்கோட்டு வள்ளிமலைப் பீடமேறி யு
வந்தான் மன்னோ.

(இ-ள்.) தேவருலகத்தைப் பரிபாலித்துக்கொண் டிருக்கின்றவனும், அவ்வாழ்வை யடைவதற்காக நூறுஅசுவமேதம்புரிந்த தலைவனுமாகிய இந்திரன், தனதுமாதா தினந்தோறும் பெருமையமைந்த நிலவுலகத்துள்ள அருமையான சாயாவனத்தில் வீற்றிருக்கும் அமுதேசுரனைப் பூசிப்பதற்காகப்போய் வருகின்ற நிலைமையை ஒழிப்பதற்கெண்ணி, நீண்டவள்ளிமலையின் செவ்விதாகிய சிகரத்தின் உச்சியிலேறி மகிழ்ந்தனன்—எ-று.

இந்திரன் நூறு அசுவமேதங்களியற்றினவனென்பதை, "நூற்றுப்பத் தடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல் - வேள்வி முற்றிய வென்றடு கொற்றத் - தீரிரண் டேந்திய மருப்பி னெழினடைத் - தாழ்பெருந் தடக்கை யுயர்த்த யானை - யெருத்த மேறிய திருக்கிளர் செல்வனும்." என்னும் திருமுருகாற்றுப் படையானுந் தெளிக. (௨)

வந்துசிவக் குறிசெறியு மிடமுநலார் சேடன்முடி மட்டுந் தொட்டா
னந்தமுடி மணிசாயை யெவ்வயினு மெறிப்பவுறின் தணந்தாற்றுமற்
சந்ததமுந் தாழைமணங் கமழ்சோலை வளநாடு தழுவுங் கோயிற்
றந்திடவுன் னினன்முன்போ லாயிரந்தா மரைபுரையுந் தடங்கணோனே.

(இ-ள்.) ஆயிரம் தாமரைகள் மலர்ந்திருப்பதுபோன்ற விசாலித்த கண்களையுடைய இந்திரன் அவ்விடத்திற்குவந்து, சிவலிங்கப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தானம்முதல் ஆதிசேடனுடைய முடிகளுள்ள நாகலோகம்வரையிற்றோண்டினன். அவ்வாறான ஆதிசேடனது ஆயிரம் பணாமுடிகளினுமுள்ள மாணிக்கங்களின் சாயையானது எவ்விடங்களினும் வீசுதலால், அதனைப்புணர்ந்த இந்திரன், அவ்வொளிக்குச் சகியாதவனாய், சதா தாழைமலரின்மணமானது பரிமளிக்கின்ற சோலைகள்சூழ்ந்த வளப்பமுள்ள நாகலோகம்வரையில் வாழ்ந்திருக்கும் அவ்வாலயத்தை முன்போலவே அமைப்பதற் கெண்ணினன்—எ-று.

எனவே நாகலோகம்வரையில் அவ்வாலயத்தைப் பெயர்த்துப்பார்த்த இந்திரனுக்கு, ஆங்குள்ள நவமணிகளினொளி கண்ணொளியை மழுங்கச்செய்தமையின், அதன்மேலும் பெயர்க்க வலியற்றவனாய், அவ்வளவில்நிறுத்தித் தான்

தோண்டியவளையில் மீண்டும் பழையபடியே புதுக்கி அவ்வாலயத்தை நிலைநிறுத் தற் கெண்ணினனென்றபடி. (௩)

அவ்வேலை மலைவிமலை புறத்தோடிக் கூகூவென் றமலை காட்டச், செவ்வேளீன் றிடுமிலிங்க நாயகனன் னவனெடுத்தல் செய்யா வண்ண, பொய்யொழுங் கருணைசெய்து முன்போலச் சினகரச்சீர் விளங்கச் செய்து, னிவ்வேயி னிளந்தோளி கூவென்ற மென்மொழியா ளெனும்பே ருற்றாள்.

(இ-ள்.) அத்தருணத்து இமாசலபுத்திரியாராகிய உமாதேவியார் வெளியிலேயோடி கூகூவென்று தொனியெழுப்ப, முருகக் கடவுளையீன்றருளிய சிவலிங்கப்பெருமான், அவ்விந்திரன் தம்மைப் பெயர்க்காதபடி, உண்மை நிறைந்த தமது திருவருளைப்பாலித்து, பழையபடியே அவ்வாலயக் கீர்த்தி விளங்குமாறியற்றினர். இவ்விடத்தெழுந்தருளிய இளமையுடைய மூங்கிலைப் போன்ற தோள்களைப்படைத்த உமாதேவியார், கூவென்ற மென்மொழியாளென்னும் திருநாமமுற்றனர்—எ-று.

எனவே, வள்ளிமலைக்கருகிலுள்ளது சாயாவனமென்பதும், சிவபிரான் திருவருளன்றி எச்சீவர்க்கும் எத்தொழிலு மியலாதென்பதும், இந்திரன் அக்கோயிலைத் தோண்டியகாலத்து அச்சமுற்றுள்போன்று கூகூவெனக்கூவிய காரணத்தால், அன்றுதொட்டு அவ்வம்மையார்க்குக் கூவென்றமென்மொழியாளென்னும் திருநாமம் வழங்கியதென்பதும் விளங்குமாறறிக. (௪)

வாசவன்சா யாவனத்து விறைபூசை நிறைவேற மகிழ்ந்தொரு ஞான்று, நேருறு வுலகிலுள்ள வணிகரெல்லாங் குடிதழைப்ப நெடிதழைத்தான், காசினிசூழ் சோணாட்டிற் காவிரிப்பூம் பட்டினப்பேர் கண்டான் மண்டு, சேதுதரு நாற்பத்தெண் ணாயிரநற் குடிவிரவச் செய்தா னன்றே.

(இ-ள்.) அவ்வாறியற்றிய இந்திரன், சாயாவனத்தின்கணெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானுடையபூசை தினந்தோறும் நிறைவேறவும், நிலவுலகத்துள்ள வைசியர் குடிகள்யாவும் அப்பிரானிடத்தி லன்படையவும், அதனால் விர்த்தியாகவும், உலகத்தாரனைவரும் சூழ்ந்திருக்கப்பட்ட சோழநாட்டிலிருந்த மிக்கவிளக்கமுள்ள மேம்பாடுற்ற நாற்பத்தெண்ணாயிரம் குடிகளையும் வரவழைத்து அவ்விடத்திற் பரவும்படிசெய்து, அதற்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் பெயருந்தரித்தனன்—எ-று.

சாயாவனமென்னும் அத்தலத்தின்கணுள்ள சிவபிரானுக்கு நித்திய நைமித்திகங்க ணிறைவேறுவதற்காக, சோழநாட்டின்கணிருந்த நாற்பத்தெண்ணாயிரங் குடிகளின் கிளைகளைவரவழைத்துங் குடியேற்றினனென்பதால், அதுகாறும் அவ்வாலயம் தேவர்களாற் பூசிக்கப்பட்டதெனவும், அன்றுமுதல் மானவ பூசையாயிற்றெனவும் விளங்குதல்காண்க. சோழநாட்டில் நாற்பத்தெண்ணாயிரங் குடிகளுண்டென்பதை, "நாடெங்குஞ் சோழன்முனந் தெரிந்தே யேற்று

நற்குடிநாற் பத்தெண்ணா யிரத்துவந்த" என்னும் திருத்தொண்டர் புராணவரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (ரு)

குடிவிரவச் செய்ததுஞ்சா யாவனத்துக் கொழும்பவளக் குன்றுக் கென்றும், படிபுகழும பெரும்பூசை யோவாம னடாத்திவிடும் பண்பு மன்றி, யடிகளுறை பல்லவனீச் சரமுதலா மாலயமு மவ்வாருகி, நெடிதுவிளங் கிடும்பொருட்டா மென்பரின்ப நூல்பலவு நிரப்பினோர்.

(இ-ள்.) இந்திரன் அவ்வாறு குடியேற்றுவித்ததும், சாயாவனத்தி லெழுந்தருளும் ஒளியுள்ள பவளமலைபோலும் சிவபிரானுக்கு, எக்காலமும் உலகத்தார் புகழத்தக்க பெருமைவாய்ந்த பூசனையைத் தவறாமல் நடத்திவரும் தன்மைக்காகவும், அல்லாமலும், அச்சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பல்லவனீச்சரம்முதலாகிய கோயில்களினும் அவ்வண்ணமே பூசைமுதலியவை விசேடமாய் விர்த்தியாகவுமேயென்று இனிமையான பல நூல்க ளாராய்ந்துள்ள பெரியோர் கூறுவர்.—எ-று.

சாயாவனமென்னும் முதற்பெயருடைய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கருகில் திருப்பல்லவனீசசரம் முதலிய சிவக்ஷேத்திரங்களினும் அதுகாறும் தேவபூசையேயாயிருந்தமையின், அவைகட்கும் மானவபூசை அன்றுமுதல்தொடங்கினவென்பது விளங்குதலறிக. எனவே, இத்தலங்கட்குத் தேவபூசை ஒவ்வோர் காலங்களினும் மானவபூசை தினந்தோறும் நடத்துவிக்கத் திருவுளங்கொண்டருளிய சிவபெருமான், இந்திரனுக் கிவ்வித எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தனரென்பதுமாம். (சு)

விண்ணவர்கோ மானமைப்பாற் குருவிலிங்க சங்கமங்கள் விழைந்து நாளுந், தண்ணமரும் பெரும்பூசை யியற்றியிக பரமிரண்டுந் தமக்கே யாக, மண்ணுலகி லிந்நகர மிழைத்தவன்போன் மலிந்த செல்வ மலர்ந்து வாழ்ந்தா, ரெண்ணவரும் வசியதன்மந் தடுமாறு தினிதிருந்தங் கியன்று ளாரோ.

(இ-ள்.) தேவேந்திரனுடைய நியமத்தால் குரு லிங்க சங்கம மென்னும் மூவகையினிடத்தும் எக்காலத்தினும் விருப்பமுற்று, குளிர்ச்சியமைந்த மஹாபிஷேகம்முதலிய வழிபாடுகளைப்புரிந்து, இகலோக பரலோக பாக்கியங்களிரண்டும் தங்களுக்கேயுண்டாகும்படி, யாவராலும் மதிக்கத்தகுந்த வைசியகுல ஒழுக்கம் மாறுபடாவண்ணம் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்கண் வாழ்ந்திருக்கும் அவ்வைசியர்கள், அப்பட்டினத்தையமைத்த இந்திரனைப்போன்று மிக்க ஐஸ்வரியம் பெருகி வாழ்ந்திருந்தார்கள்.—எ-று.

ஆசிரியராகவும், சிவலிங்கப்பெருமானாகவும், அடியார்களாகவும் சகளீகரிப்பது சிவமேயாகலின், இம்மூன்றிடத்தும் ஏகபாவனைபொருந்தினல்லது திருவருளடைபாதென்பதை விளக்குதற்கு, "குருவிலிங்கசங்கமங்கள்விழைந்து" என்றார். இதனை, "ஈசனுக் கன்பில்லா ரடியவர்க் கன்பில்லா ரெவ்வுயிர்க்கு

மன்பில்லார் தமக்குமன் பில்லார் - பேசுவதென் னறிவில்லாப் பிணங்களோ மிணங்கிற் பிறப்பினிலு மிறப்பினிலும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ-யாசையொடு மரனடியா ரடியாரை யடைந்திட் டவர்கரும முன்கரும மாகச் செய்து - கூசிமொழிந் தருண்ஞானக் குறியி னின்று கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே." என்னும் சிவஞானசித்தித்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (எ)

வேறு.

எண்ணியசீ ரறம்பொருளோ டின்பமுறு வணிகர்குழாங்
கண்ணியவீட் டின்பமுமேற் காண்பாரா யினிதமர
வண்ணியபே ரறமுதனான் கடைந்தவராம் வெண்காடர்
புண்ணியனார் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) அவரவர்கள் கருதிய சிறப்போடுகூடிய அறம் பொருள் இன்பமென்னும் இகலோகார்த்தங்கள் மூன்றையும் அடைகின்ற வைசியத்தொகுதியர், தாங்கள்கருதியவாறு மேம்பாடுற்ற முத்தியின்பத்தையும் இனியடைவோமென்னும் நிச்சயமுடையவர்களாய், இனிமையுடன் வாழ்ந்திருக்கையில், பொருத்தமாயுள்ள பெருமைமிக்க அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்குபுருடார்த்தங்களையும் குறைவற அடைந்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகளென்னும் புண்ணியமூர்த்தி திருவவதாரஞ்செய்தருளிய திருப்பதி அழகிய அக்காவிரிப்பூம்பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

எவர்கள் இகலோகார்த்தங்களாகிய அறமாதி மூன்றனையு மடையப்பெற்றவர்களோ அவர்கள் நான்காவதாகியவீட்டையும் தடையின்றி யடைவார்களென்பது நூற்றுணிபாகலின், "எண்ணில்சீ ரறம்பொருளோ டின்பமுறு வணிகர்குழாங் - கண்ணியவீட் டின்பமுமேற் காண்பாரா யினிதமர" என்றார். இதனை, "ஈதலறந் தீவினை விட் டீட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றுங் - காத லிருவர் கருத்தொருமித்-தாதரவு-பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந் திம்மூன்றும்-விட்டதே பேரின்ப வீடு." என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு மறிக. (அ)

கரிகாலன் பெருவளவன் மகள்கேள்வன் கடல்புக்கா
னிருமேபே யெனவழைத்துத் திரைகரத்தாற் றரக்கொண்டாள்
வரைகேள்வன் கரைநோக்கி வருமளவுங் கல்லானாள்
புரைதீரப் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) வெள்ளத்திற்சென்ற தனதுகணவனை, அக்கடலானது திருமகள்போன்றவளே என்றுகூவித் தனதுகைகளென்னும் அலைகளாற் கொடுக்கப்பெற்றவளாகிய பெருமையமைந்த கரிகாற்சோழனுடையமகளும், தன்னை மணமுடித்தகணவன் சமுத்திரயாத்திரைபோய்க் கடற்கரையைநோக்கி வருமளவும் கல்லுருவாயிருந்தவளும் குற்றமற அவதரித்த நகரமாவது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பிறந்த கரிகாற்சோழனுடையமகள், தனதுகணவனுடன் இல்லறம் நடாத்திக்கொண்டு வருகையில், ஓர்காற்பெருகிய காவிரி

வெள்ளத்தி லகப்பட்டுக்கொண்ட தனது கணவனைப்பிரிந் துயிராவாழத் தரியாளாய், கடற்கரையிற்சென்று வருந்திக்கொண்டிருந்தனள். அப்போது அவளது கற்பின் மேம்பாட்டைக்கருதிய கடலானது, காவிரிவெள்ளம் தன்னிடத்திற் சேர்த்த அம்மாதின் மணாளனைத் தனது அலைகளென்னும் கரங்களா லேந்திக் கொண்டுவந்து கரையிற்சேர்த்து, ஒ திருமகள்போல்வாளே! என்றழைத்துக் கொடுக்கப்பெற்றனளென்பதும்,—அந்நகரத்திற்பிறந்த மற்றோர்மாது, தன்னை மணந்தகணவன் கடல்யாத்திரைபோய்த் திரும்புமளவும், தனது கற்புக்கழிவு நேராவாறு, அக்கற்பின்மேம்பாட்டாற் கல்லுருவம்பெற்று, அவன் திரும்பிவந்தவுடனே அவ்வுருவம்நீங்கித் தனதியற்கையுருவமைந்து அவனுடன் இல்லறம்நடாத்தி வந்தனளென்பதும் அந்நகர்ச்சரிதங்களாகலின், அவற்றைவிளக்குவான், "கரிகாலன் பெருவளவன் மகள்கேள்வன் கடல்புக்கான் - திருவேயே யெனவழைத்துத் திரைகரத்தாற் றரக்கொண்டாள்" எனவும், "வரைகேள்வன் கரைநோக்கி வருமளவுங் கல்லானாள்" எனவும் கூறினர். இவ்வாறு சரிதங்களுண்டென்பதை, "உரைசான்ற - மன்னன்கரிகால் வளவன்மகள் வஞ்சிக்கோன் - றன்னைப் புனல்கொள்ளத் தான்புனலின் பின்சென்று - கன்னவிறோளாயோ வென்னக்கடல்வந்து - முன்னிறுத்திக் காட்ட வவனைத் தழீஇக்கொண்டு - பொன்னங்கொடிபோலப் போந்தாள்" என்றும், "மன்னி - மணன்மலிபூங்கானல் வருகலன்களைநோக்கிக் - கணவன்வரக் கல்லுருவம் நீத்தாள்" என்றும்வரும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையானுமுணர்க. கரிகாற்சோழனென்பது அச்சோழனுக்குக் காரணப்பெயர். அஃதெவ்வாறெனின், பராந்தகச்சோழனென்பவன் புவனமாதேவியென்பவளை மணந்து அரசாளுகையில், அவனுக்கு மலர்பறித்துக்கொடுப்போனொருவன், ஓர்நாள் சாரமாமுனிவர் நந்தனவனத்துட்புக்குச் செவ்வந்திமலர் பறித்துக்கொடுத்தனன். அம்மலரின் அதியற்புதமணத்தைக்கண்ட சோழன் அம்மலரையே தினமும் பறித்துவரக் கட்டளையிட்டனன். அவனவ்வாறே பறித்துவருவதையுணர்ந்த சாரமாமுனிவர் கரந்திருந்து அவனைப்பிடித்துப்போய் அரசனிடஞ்சேர்த்துத் தண்டிக்கும்படிகூற, அதனை உபேட்சைசெய்த அரசன்மேற் சாரமாமுனிவர் சினந்து சிவபிரானிடமுறையிட்டனர். அம்முறைக்கிரங்கியபெருமான் வாயுதேவனையும் சத்தமேகங்களையும் விளித்து அவ்வரசன் நாட்டில் மண்மாரிபெய்து அழித்துவரக் கட்டளையிட்டனர். அவையவ்வாறே யழிக்கையில் அரசன் கருப்பவதியாயிருந்த தனதுதேவியை அழைத்துக்கொண்டு குதிரைமீதேறி அதிவேகமாகச்சென்றான். அவ்வேகத்திற் புவனமாதேவி குதிரையினின்றும்தவறிக் காவேரியில்வீழ்ந்தனள். பராந்தகச்சோழன்மாத்திரம் காவிரிவடகரையடைகையில் மண்மாரியாலழிந்தனன். காவிரியில்விழுந்த புவனமாதேவி கரையிலொதுக்கப்பட் டுயிர்பிழைத்துவருவதை அக்கரையி லருந்தவம்புரியும் பிரமராசிதி என்னும் தபோதனர் கண்ணுற்றுத் தூக்கித் தமதாச்சிரமத்திற்சேர்த்துப் பரிபாலித்துவருகையிற் கருமுதிர்ந்தோராண்மகவீன்றனள். அக்குழந்தை தன்தாயுடனே அத்தபோதன ராச்சிரமத்தில்வளர்ந்து நான்காவது வருடம்பிறந்தது. அப்போது சாரமாமுனிவர் கிருபைகூர்ந்து சோழமண்டலம் பாழ்படாவாறுபுரியத் திருவுளங்கொண்டு, முன்புமறைந்து பலவிடங்களிற்சிதறிய மந்திரிபிரதானியர்முதலியவரைக்கூட்டி, பட்டத்துயானைக்குக் கண்கட்டி அதன்துதிக்

கையில் மாலைகொடுத்தனுப்பின் அது பராந்தகச்சோழன் புதல்வனைக்கொணரு மெனக்கூறினர். அதுகேட்ட அவர்களவ்வாறேபுரிய, அவ்யானை அக்குழந்தை யைக்கிட்டித்தூக்க அஞ்சுகையில், அச்செய்தியைப் புவனமாதேவியாற் றெ ளிந்த பிரமமாகிதிவென்னுந்தவசி, புவனமாதேவியைநோக்கி, கட்டைக்கரியா லிவன்காலிலெழுதுவாயென்றார். அவளதற்கிணங்கி யவ்வாறேபுரிந்தவளவில் யானைதூக்கிக்கொண்டுசெல்ல மந்திரிபிரதானியர்முதலியோர் மகுடாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். கரிகாலிற்றீட்டிய காரணத்தாற் கரிகாற்சோழனெனப் பெயர் வந்தது. இதனை, "அந்தண னவ்விடை யணுகு மெல்லையிற் - றந்தியுந் துதிக்க ரஞ்சலித்து நின்றது - சிந்தையி னுணர்ந்திறை தேவியே கரி - யிந்தன மிவன் பதத் தெழுது கென்றனன்" எனவும், "ஈறினள் பதத்தினிற் கிரியி னுச்சியி- னேறிய கதிரொன வெடுத்த தொண்கரி - வீறிய மத்தக மிசையிற் றேன்றி னான் - றேறினள் சிவன்செய லென்று தேவியே" எனவும், "திருநல மறைய வர் மலனாச் சிந்திறு - ரருமறை யந்தண ருசி கூறிறு - னெருகரிக் கோடுகீ ழிருந்த வுள்ளடி - யிருகரிக் கோடுமே லிருக்க வுற்றதே." எனவும், "கழைச்சி லை யிவன்கரி காலச் சோழனென்-றழைத்தனர் கடமையு மாறி லொன்றுகொண்- டொழித்தனன் றுயரொலா முலகம் யாவையும்-பிழைத்தன பகைமையும் பிணியு மற்றவே." எனவும்வரும் செவ்வந்திப்புராணத திருவிருத்தங்களாற்றெளிக. (கூ)

வன்னிமடைப் பளியோடுசான்றாக வரவழைத்தாள்,
பன்னியகா விரிமணல்வாய்ப்பாவையை நின் கேள்வனெனுங்.
கன்னியர்க ளொடுமபோகா டூரைகளையா வகைகாத்தாள்.
பொன்னனையார் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) வன்னிமரமும் மடைப்பளியும சாட்சியாக வரவழைத்தவளும், கூறப்பட்ட காவிரிக்கரையிலுள்ள மணலாற்செய்த பாவையை நின்கணவனென் றுரைத்த மாதர்களோடும் போகாதவளாய்த் தனக்கிட்ட நிரைச்சிலைக்கு அழிவு வாராமற் காத்தவளுமாகிய திருமகட்கொத்தவர்கள்பிறந்த நகரமாவது காவிரிப்பூம் பட்டினமாகும்—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பிறந்த ஓர்மாது இளமையிலேயே மாதாபிதாக் களை இழந்தவளாய், அங்குள்ள ஓர்தேவாலயத்திற் றிருப்பணிசெய்து காலங் கழித்துவருகையில், அவ்வூர்வழியாக யாத்திரைவந்த வேற்றூரானொருவன், அத் தேவாலய தரிசனத்திற்காகச்சென்று தரிசனஞ்செய்து திரும்புகையில், அப் பெண்ணின் ரூபலாவண்யத்தையும் ஒழுக்கத்தையும்நோக்கி, அவண்மீது காதல் கொண்டு அவ்வாலயப் பரிசாரகர்முதலியோரால் அவளது விர்த்தாந்தத்தை யுணர்ந்து, இவளை எவ்வகையேனும் மணமுடிக்க வேண்டுமென்றும், தனக்கு முன்னுள்ள மனையாட்டிபால் வெகுநாளாகப் புத்திரப்பே றில்லையேயென்றும் கருதி, அங்குள்ளார்க்குத் தன்கருத்தைத்தெரிவிக்க, அவ்வூரவர் வெகுநாளாகத் தக்கமணவாளன் கிடைக்காமையால் வருந்தியுள்ளோராகலின், உடனே அதற் கிணங்கித் தேவாலயத்தின் மடைப்பளிக் கருகிலிருந்த வன்னிவிருட்சத்தினடி யில் மணப்பாதரலங்கரித்து வதுவைமுடித்தனர். அதன்பின் அம்மணவாளன்

தனது தேவியை அழைத்துக்கொண்டு தன்னூரிற்சேர்ந்து அங்குத் தன்மனையின்கணுள்ள முதன்மனைவியுடனே இச்செய்தியைக்கூற, அவள் இதுகேட்டவுடனே சினந்து, இவள்யாரோ வைப்பாட்டியேயொழிய மணவாட்டியாகாள்; இவள் உள்ளேவரலாகாதென்று மறுத்தனள். அப்போது அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப்பெண் மனங்கலங்கி, ஓ சிவபெருமானே! அடியேன் இதுகாறும் உமக்குத் திருத்தொண்டுபுரிந்ததும் கற்பின் நிலைமைதவறாதிருந்ததும் உண்மையாயின், யான்மணம்புரிந்துகொண்டடந்தற்கருகிலிருந்த வன்னிவிருட்சமும் அதன் சமீபத்திருந்த மடைப்பளியும் ஈண்டுவந்து சான்றுகூறவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவளது கற்பின் மேம்பாடு விளங்குமாறு அவ்வன்னிமரமும் மடைப்பளியும் சான்றுகூறிற்றென்பது, அந்நகர்ச் சரிதமாகலின், அதனை விளக்குவான், "வன்னிமடைப் பளியோடு சான்றாக வரவழைத்தாள்" எனவும், மேற்படி காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பிறந்த ஓர்மாதை மணந்தமணவாளன் பொருண்மேற் பிரிதலாகச் சென்றபோது, தன்காதலியைநோக்கி யான்வருமளவும் பிறபுருடனைப் பாராதிருக்குமாறு யான் ஓர்திரையிட்டுப்போவேன்; நீ அதற்குள்ளாகவேயிருந்துகொண்டு தாதியரால் உனக்குவேண்டுவனவற்றைப் பெற்றுக்கொண் டிருக்கக்கடவையெனக் கட்டளையிட்டுத் திரைகட்டிப் பாங்கியர்கட்கும் அவ்வாறே கட்டளையிட் டயற்பதிக்கேகினன். அவன்கட்டளைப்படி திரைக்குள்ளிருக்கும் தலைவியின்கற்பைப் பரீட்சிக்கத்தொடங்கிய பாங்கியர்கள், சின்னாட் சென்றபின் ஓர்நாள், காவிரிக்கரையின்கணுள்ள மணலால் ஓர்பாவையைச்செய்து திரைக்குவெளியில்நிறுத்தி, இதோ உனதுகணவர் வந்திருக்கின்றனர் இப்போது நீ வெளியில்வரலாமென் றழைக்கவும் வெளியில்வராதவளாய் உள்ளிருந்த கற்பின் மேம்பாட்டால், அக்காவிரிவெள்ளம் பெருகியகாலத்தும் அவளிருக்குமிடத்தையழிக்காமல் அதைச்சூழ்ந்துகொண்டு போகும்படிசெய்தாள். அதன்பின் அவள்கணவன் தான்சென்ற அலுவலைமுடித்துக்கொண்டுவந்து பார்க்கையில், காவிரிப்பெருக்கால் மற்றையகட்டிடங்கள்யாவும் அழிந்தும் தனதுகாதலியிருந்த கட்டிடமாத்திரம் அழியாதிருக்கக்கண்டு அவளது கற்பின்மேம்பாட்டை மெச்சினவனாய்த் தனதுநற்றவத்தை வியந்து முன்னினும் மிக்க பிரியத்துடன் வாழ்ந்தானென்பது அந்நகர்ச் சரிதமாகலின் அதனைவிளக்குவான், "பன்னியகா விரிமணல்வாய்ப் பாவையைநின் கேள்வனெனும் - கன்னியர்களொடும்போகா திரைகளையா வகைகாத்தாள்" எனவுங்கூறினர். இச்சரிதங்களுண்டென்பதை, "வன்னிமரமு மடைப்பளியுஞ் சான்றாக - முன்னிறுத்திக் காட்டியமொய்குழலாள்பொன்னிக்-கரையின்மணற் பாவைநின் கணவனாமென்-றுரைசெய்த மாதரொடும் போகாதிரைவந் - தழியாது சூழ்போக வாங்குந்தி நின்ற - வரியா ரகலல்குன்மாதர்" என்னும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சின மாலையானுமுணர்க. (௧௦)

பாய்மாற்றுள குழல்விழ்ந்த தனை
யாவலின்வீழ்த் தேற்றெடுத்தா ளயலவனைக் கங்கண்டு
மேவினள் சூரக்குமுகம் விடுடையோன் வரவிடுத்தாள்
பூவின்மேற் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) தன்னது சககளத்தியின்குழந்தை கிணற்றில்விழுந்தவுடனே தன் குழந்தையையும் கிணற்றிற்போட்டுவிட்டு இரண்டும்மிதக்க எடுத்தவளும், அயலானொருவனது பார்வையைத் தெளிந்து குரங்குமுகமடைந்தவளாய்த் தன்மனைக்குரியவன்வர அம்முகத்தைவிட்டவளும், இப்பூவுலகத்தின்மீது பிறந்த நகராவது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பிறந்த மற்றோர்வனிதை, தனது சககளத்தியின்குழந்தை தவறிக் கிணற்றில்விழுந்தவுடனே தன்னையொத்தாள்மகவின்றியிருக்கத் தான்மாத்திரம் குழந்தைவைத்திருக்கலாமோவென் றெண்ணித் தாமதியாமல் தன்குழந்தையையும் அக்கிணற்றிலேயே போட்டுவிட்டனள். அவள்கற்பின் மேம்பாட்டையும் நல்லெண்ணத்தையும் வியந்த கடவுளருளால், இருகுழந்தைகளும் அக்கிணற்றின்மேல் உயிர்பிழைத்து மிதக்கக்கண்டு எடுத்தனளென்பதும், அப்பட்டினத்திற்பிறந்த மற்றோர்மாது தன்கணவன் அயலூர்க்குச் சென்றிருப்பதுணர்ந்த அயலானொருவன் தன்னைநோக்குகின்ற காமப்பார்வையைத்தெளிந்து, தன்கணவன்வருமளவும் தனக்குக் குரங்குமுகம் வரும்படி சிந்தித்துப் பெற்றுக்கொண்டு, கணவன்வந்தவுடனே அம்முகத்தைப்போக்கித் தன்னியற்கை முகமடைந்தாளென்பதும் அந்நகர்ச் சரிதங்களாகலின், அவற்றைவிளக்குவான், "கூவலிற்போய் மாற்றாள் குழவிவிழத் தன்குழவி - யாவலின்வீழ்த் தேற்றெடுத்தாள்." எனவும், அயலவனொக்கங்கண்டு - மேவினாள் குரக்குமுகம் வீடுடையோன் வரவிடுத்தாள்" எனவுங்கூறினர். இச்சரிதங்களுண்மையென்பதை, "இளையாய - மாற்றாள் குழவிவிழத் தன்குழவியுங் கிணற்று - வீழ்த்தேற்றுக் கொண்டெடுத்த வேற்கண்ணாள் வேற்றொருவ - னீணோக்கங் கண்டு நிறைமதி வாண்முகத்தைத் - தானோர் குரக்குமுக மாகென்று போன - கொழுநன்வரவே குரக்குமுக நீத்த - பழுமணியல்குற்பூம் பாவை." எனனும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையினும் காண்க. (கக)

முற்றாத முலையிருவர் முத்துவண்ட லாடிடத்துப்
பெற்றாற்றா மாண்பெண் பிறர்மணஞ்செய் யாவண்ணஞ்
சொற்றார்கள் பிறந்தபெண் ணாயகனைத் தலைசுமந்தாள்
பொற்றாமம் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) முதிராத தனங்களையுடைய மகளிர்களிருவர் முத்துக்களைக் கொண்டு வண்டலாட்டயர்கையில், தாமிருவரும் ஆண்பெண்ணென்னும் இருபான் மகவைப்பெற்றார்களாயின், அவ்விருவர்க்கும் வேறிருவரை மணம்முடிக்காதபடி பேசிக்கொண்டார்கள். அவ்விருவரில் ஒருத்திக்குப் பிறந்தபெண் மற்றொருத்திக்குப் பிறந்தமுடவனாகிய நாயகனைத் தலையிற்சுமந்தாள். அத்தகைய கற்புள்ள பொன்மாலைபிறந்த நகரமாவது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்த இரண்டுபெண்கள் சிறுவயதில் முத்துக்களைக்கொண்டு சிற்றில்விளையாடும்போது, தம்மிருவருக்கும் ஆண்பெண் என்னும் பாற்பகுதிப்படி மகவுண்டாமாயின், அவ்விருவர்க்குமே மணம்முடிப்போமென்று பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு அவ்விருவர்க்கும் பருவம்வாய்த்து

மணம்முடிந்து புத்திரோற்பத்தியாய்த் தாங்கள் பேசிக்கொண்டவாறே ஆண் பெண்ணென்னும் இருபாற் பகுதிப்படியேபிறந்தன. ஆயின், அப்புத்திரன் மூடவனாயிருந்தமையைக்கண்ட பெண்மகவீன்றமாது, தனதுகாதலனைநோக்கி, நான் சிறுவயதுடன் வண்டலாட்டயர்கையில் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டதுண்டு; இப்போது அப்பிள்ளை மூடமாயிருக்கின்றதேயென்று சிந்தித்து வருந்துகின்றேனென்றுரைக்க, எப்போது நமதுதாய் அவனுக்கென்றுரைத்தாளோ அப்போதே அவர்மனைவியாயினேனெனச் சிந்தித்தவளாய், சத்தத்தைக்கேட்ட அவள்புத்திரியாகியபெண் சற்றுந் தரியாதவளாகக் கோடியுடையுடுத்திக்கொண்டு கூந்தலைவாரிச்சொருசாகக் கட்டிச்சென்று அப்புதல்வனைத் தன்தலையிற் சுமந்துநின்றனள் என்பது அந்நகர்ச்சரிதமாகலின், அதனைவிளக்குவான், "முற்றாத முலையிருவர் முத்துவண்ட லாடிடத்துப் - பெற்றாற்று மாண்பெண் பிறர்மணஞ்செய் யாவண்ணஞ்-சொற்றார்கள் பிறந்தபெண் ணாயகனைத் தலைசுமந்தாள்" என்றார். இச்சரிதமுண்டென்பதனை, "விழுமிய - டெண்ணறிவென்பது பேதைமைத்தே யென்றுரைத்த - நுண்ணறிவி னோர்நோக்க நோக்காதே-யெண்ணிலென்-வண்டலயர்விடத்தி யானோர் மகட்பெற்று - லொண்டொடி நீயோர் மகற்பெறிற் கொண்ட - கொழுநனவ னுக்கென்றி யானுரைத்த மாற்றங் - கெழுமி யவளுரைப்பக் கேட்ட விழுமத்தாற் - சிந்தைநோய்கூருந் திருவிலேற் கென்றெடுத்துத் - தந்தைக்குத் தாயுரைப்பக் கேட்டாளாய் - முந்தியோர் - கோடிக் கலிங்க முடுத்துக் குழல்கட்டி-நீடித் தலையை வணங்கித் தலைசுமந்த-வாடகப்பூம்பாவை." என்னும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையானுமுணர்க. (௧௨)

கன்னிகர்தோட் காளையர்கைக் காசேனுங் கற்புடையே
னென்னுமொரு மனைத்தொழும்பி யேனையர்கற் பாருரைப்பார்
நன்னகரத் தியல்பாற்போ நதியிதெனத் தெற்கேகும்
பொன்னியுடைப் படைத்தவள்வாழ் பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) மலையையொத்த புயங்களையுடைய அரசகுமாரர்களின் கையினாலீயும் பொற்காசாயினும் எனதுகற்பையழிக்க மாட்டேனென்று ஓர்வீட்டின் அடிமைத்தொழில் செய்பவள்கூறுவாளாயின், மற்றையருடைய கற்பின்வன்மையை எவர்கூறுவர். சிறந்தநகரத்தினியல்புக்கேற்கப்பாய்கின்ற நதியிதென்றுரைக்கும்படி தென்றேயங்களிற்செல்லும், காவிரியின் உடைப்பையடைத்த காளியீற்றிருப்பதும் காவிரிப்பூம்பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

உலகத்திற் கற்பிழப்போர் பெரும்பாலும் பொருளிச்சையாலாகலானும், அத்தகைய பொருளிச்சை மிகவறியோர்க்கே இன்றியமையாதாகலானும், அத்தகைய வறியோர்களுள்ளும் ஒருவர்வீட்டில் அடிமைத்தொழில் புரிவோரின் மேம்பட்ட வறியோரின்றாகலானும், அந்நிலைமைவாய்ந்த ஓர்மனைத்தொழும்பியும், அரசகுமாரர்களீகின்ற பொற்காசுக்கும் எனதுகற்பை பழிக்கேனென்பளாயின், அந்நகரத்துள்ளார் கற்பின் மேம்பாட்டை யாவர்கூறுவரென்றனர். இத்தகைய அந்நகரச்சிறப்புகளனைத்தையும் வடமொழிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புராணத்திற் பரக்கக்கூறியுள்ளதென முதியோர்மொழிவர். (௧௩)

வே று.

புயலோங்குஞ் சையகிரிப் புறத்தில்வெண்கா விரிபனகன் புரத்திற் போந்து, வயலோங்குஞ் சோணாட்டு மன்னுயிருண் டின்புறவோ மாலுக் கேலு, மியலோங்கு மனையாக விருப்பதற்கோ கடலாட வெண்ணி யோதன், னயலோங்கும் பூம்புகார்ச் சங்கமுகத் துறையாகி யமர்ந்த தன்றே.

(இ-ள்.) மேகமண்டலமளவும் வளர்ந்துள்ள சையகிரிப்புறத்தில் தோன்றும் வளவிய காவிரிநதியானது, ஆதிசேடனுடைய நாகலோகமளவுமாழ்ந்து, வயல்கள் விசேடித்த சோழநாட்டின்கண்வாழும் ஆன்மகோடிகள் புசித்துச் சுகம் பெறுதற்கோ, திருமாலுக்குப் பொருந்திய தன்மைமேம்பட்ட இருப்பிடமாக இருப்பதற்கோ, கடலின்மூழ்குதற்குக் கருதியோ, தனக்கருகில் விளங்குகின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே சங்கமுகத்துறையாகியிருந்தது.—எ-று.

காவிரிநதியி னுற்பத்தி சையகிரிப்புறததாகலின், "புயலோங்குசைய கிரிப்புறத்தில் வண்காவிரி" எனவும், அது ஏனையநதிகளினும் மிக்கஆழமுடைத்தாகலின், "பனகன்புரததிற்போந்து" எனவும், நீர்வளத்தாற் கழனிகளை மிகுதிபுமுடையது சோணாடாகலின், "வயலோங்குஞ்சோணாடு" எனவும், சையகிரிப்புறத்துத்தோன்றிய காவிரி ஏனைய இடங்களிற் றங்காது அச்சோணாட்டிலேயே சங்கமுகத்துறையா யமர்ந்ததால், "சோணாட்டு மன்னுயிருண் டின்புறவோ" எனவும், அத்துறையிற் சங்கங்கள் மிக்கிருத்தலானும், பால்போன்ற வெண்ணிறமா யிருத்தலானும், "மாலுக்கேலு-மியலோங்கு மனையாக விருப்பதற்கோ" எனவும், அத்துறை அங்குநின்றுமசென்று கடலிற்கலத்தலால், "கடலாடவெண்ணியோ" எனவும் கூறினர். சோணாட்டில் நெல்வயல்கள் விசேடமிருத்தலினன்றோ, "வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க-சோழ வளநாடு சோறுடைத்து - பூழியர்கோன்-றென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை - நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து." என ஔவைப்பிராட்டியாரு மருளினர். இந்நதி சையமால்வரையினின் றுற்பத்தியாமென்பதையும், அக்காவிரியே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வளப்படுத்துமென்பதையும், "சையமால் வரைபயி றலைமை சான்றது - செய்யபூ மகட்குநற் செவிலி போன்றது - வையகம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாடொறு - முய்யவே சுரந்தளித் தூட்டு நீரது." என்றும், "சென்னி வெண்குடை நீடநபாயன் திருக்குலம்புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின் - மன்னுதொல் புகழ் மருதநீர்நாட்டு வயல்வளந்தர வியல்பினி னளித்துப் - பொன்னி நன்னதி மிக்கநீர்பாய்ந்து புணரிதன்னையும் புனிதமாக் குவதோர் - நன்னெடும் பெருந் தீர்த்தமுன்னுடைய நலஞ்சிறந்தது வளம்புகார் நகரம்." என்றும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுந்தெளிக. (௧௪)

இன்னபொன்னி மன்னுமலைக் காரகிலு மாரமும்போ ரிபத்தின் கோடு, மின்னுமணி களுமபொன்னுஞ் செழுநதேனுங் கொழுங்கனியும் விரைமென் பூவும, பன்னரிய பலவளனுங் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் பரப்பவாங்கி, யந்நகரங் கடல்வளத்தால் யாவருக்கு மள்ளியள்ளி யளிக்கு மாலோ.

(இ-ள்.) இவ்வாறாகிய காவிரிநதியினாலே நிலைபேறான மலைகளிலுள்ள கருநிறங்கொண்ட அகிற்கட்டைகளையும், சந்தனக்கோடுகளையும், போர்புரியும் யானைத்தந்தங்களையும், விளக்கமுள்ள இரத்தினங்களையும், பொற்பொடிகளையும், செழிப்பானதேனையும், கொழுமையான பழங்களையும், மணமுள்ள மிருதுவான மலர்களையும், இன்னும் சொல்லுதற்கரிய பலவளப்பங்களையும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ளோர் விசேடமாகப்பெற்று, அந்நகரத்திலுள்ள சமுத்திரவளப்பத்தினாலே எவர்களுக்கும் அள்ளியள்ளிக் கொடுப்பார்கள்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் காவிரிநதி சங்கமுகத்துறையாயிருத்தலின். அந்நதி யடித்துக்கொண்டுவரும் அகிற்கட்டை சந்தனக்கட்டை யானைத்தந்தம இரத்தினம் பொற்பொடி தேன் கனி மலரென்னும் இவற்றுடனே இன்னும பலவளப்பங்களையும் சமுத்திரமார்க்கமாய்க் கப்பலிலேற்றி வெகுதூரத்துள்ள பலதேயத்தாரும் அனுபவிக்கும்படி அந்நகரத்தார் கப்பல்வியாபாரம் செய்வார்களென்று விளக்குவான், "அந்நகரங் கடல்வளத்தால் யாவருக்கு மள்ளியள்ளியளிக்கும்." என்றார். ஆல்-ஓ-அசைகள். காவிரியின் சங்கமுகத் துறையிருக்கும் காரணத்தினாற்றான் அந்நகர்க்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனப்பெயர் வழங்கிற் றென்பாருமுளர். (கரு)

முடக்கியபா டகக்குனிப்பிற் பற்பலதீ வினிற்பொருள்கள் முகந்து நீந்தி, யெடுக்குமணி நாவாய்கள் நாவாய்கள் புகலரிதா மெழிற்பட் டாடைத், தடக்கொடிக ளசையவிசைக் காலேக வடந்தள்ளத் தள்ளா டாம, னடக்குமிடந் திருத்தேரிற் போற்றேவ னெழுந்தருளனுட்ட லாமே.

(இ-ள்.) வளைத்தபாடகமென்னும் ஆபரணத்தின் வளைவைப்போல, பற்பல தீவுகட்குச்சென்று ஆங்காங்குள்ள வஸ்துக்களை நிரப்பிக்கொண்டு கடலைக் கடந்துவருகின்ற அழகிய மரக்கலங்க ளிவ்வளவென்று பலநாக்களாலும் பலவாய்களாலும் கூறுதற் கருமையாகும். அழகிய பட்டுவஸ்திரத்தாலாகிய விசாலித்த கொடிகளசையவும் காற்றின்வேகத்தாற்செல்லவும் வடந்தைத்தள்ளவும், அம் மரக்கலங்கள் அசையாமற்போகின்ற துறைமுகத்தை, அழகிய இரதத்தின் மற் கடவுளெழுந்தருளுமிடத்திற்கொப்பாகக் கூறலாம்.—எ-று.

கடலில் மரக்கலங்கள்செல்லுகையிற் சிவபிரானெழுந்தருளிய இரதத தைப்போன் றிருக்கின்றதென்று, அத்தேர்க்குள்ள கொடிகளும் வடமும் இம் மரக்கலங்கட்கு மிருத்தலை யுவமித்துரைத்ததுமன்றி, மரக்கலம் செல்லுவதற்குக் காற்று உதவியாவதுபோல் இரதம்செல்லுவதற் குருளைகள் உதவியாமென்று சிலேடைப்பொருள்பட, "விசைக்காலேக." எனவுங்கூறினர். (கசு)

போற்றுமள காபுரியு முயருமம ராபதியும் பூமபு கார்க்குத
தோற்றுறைவு மாறுபெறு தேக்கறுமாற் பானுத சோதி நாத [ர்க்
ராற்றலிடங் கொண்டிருந்தார் சிவஞான வெண்காட ரமாந்தா ரன்னே
கேற்றநிறை குபேரனையும வசிரவா ளனையுநிக ரிசைக்கொ ணுதே.

(இ-ள்.) யாவராலும் துதிக்கப்படுவதாகிய குபேரபட்டினமும் அதற்கும் மேம்பட்ட தேவலோகமும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தோல்வியுற்று வசிக்கும். எதிராகநிற்றற்கேலாமல் அவமானமடையும். அமுதேச்சுரரென்னும் சோதிசொரூபராகிய சிவபெருமான் அந்நகரையே தமக்குவிருப்பமுள்ள இடமாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தனர். அன்றியும், சிவஞானமுடைய திருவெண்காடரும் வீற்றிருந்தார். ஆதலால், அந்நகரத்தினர்க்கு மேம்பாடுமிக்க குபேரனையும் வச்சிராயுதனாகிய இந்திரனையும் ஒப்புக்கூறலாகாது.—எ-று.

நிலவுலகத்திற்சிறந்தது அளகாபுரியும் அதனினும்சிறந்தது தேவலோகமுமாகலின், "போற்றுமளகாபுரியு முயருமமராபதியும்." எனவும், அவ்விரண்டும் காவிரிப்பூம்பட்டினமுள்ள இந்நிலவுலகத்தார்க்குப் புலப்படாமல் மறைந்திருத்தலின், "பூம்புகார்க்குத் தோற்றுறையும்." எனவும், அவ்விரண்டுநகரங்களும் வெகுகாலமாய் மறைந்திருத்தலின், "ஏக்கறும்." எனவும், ஆண்டானும் அடிமையுமாகிய அமுதேச்சுரரும் திருவெண்காட்டடிகளும் இந்நகரத்திருத்தலின், அவவிருவரையும் தரிசிக்கப்பெற்ற இந்நகரத்தார்க்கு, முற்கூறிய அளகாபுரி அமராபதியென்னும் இரண்டின்தலைவர்களாகிய குபேரனையம் இந்திரனையும் ஒப்புக்கூறலாகாதென்பார், "பானுதசோதிநாத ராற்றலிடங் கொண்டிருந்தார் சிவஞான வெண்கா டரமர்ந்தா ரன்னோர்க் - கேற்றநிறை குபேரனையும் வச்சிரவா ளனையுநிக ரிசைக்கொணாதே." எனவும் கூறினர். (௧எ)

செய்யநிறப் பவளவல்லி மவுலிமணி கண்டமெண்டோட் டிருந்தமேவு
மையனுறை பல்லவனீச சரமுமலி வரிபிரச வமுத மாந்தி
மையலிசைத தேனளிக்குங் குளிர்சோலை நிலைமலிய வளமா டஞ்சூழ்ந்
துய்யுநெறி தருஞ்சாயா வனமுமவன் கோயில்களு மொளிரு மாலோ.

(இ-ள்.) அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கருகில், செந்நிறமுள்ள பவளக்கொடிபோன்ற சடைமுடியும் நீலகண்டமும் அஷ்டபுயங்களும் செப்பமாம்படி பொருந்திய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் திருப்பல்லவனீச்சரமென்னும் திருப்பதியும், விளங்குகின்ற வண்டுகள் தேனென்னும் அமுதத்தைக்குடித்து, மயக்கத்தினாலே இசையாகிய தேனைக்கொடுக்கின்ற குளிர்ந்தசோலைகள் நிலைபேறுக விர்த்தியாகச் செல்வமுடைய மாளிகைகள் நாற்றிசைகளினுமுள்ள, ஆன்மாக்க ளீடேறும் மார்க்கத்தைப் பாலிப்பதாகிய சாயாவனமும், இன்னும் சிவபெருமானுக்குரிய ஆலயங்களும் விளங்கும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கருகில் திருப்பல்லவனீச்சரமும மற்றும் சிவாலயங்கள்பலவுமிருக்கின்றனவென் றுணர்த்தியவாறறிக. (௧அ)

வெள்ளிமலை பொன்மலைது மணிமலைகள் வெண்காடர் வீட்டி னிட்ட
வொள்ளியசோ தியரிவரை யாட்கொள்வா னுளாகி யுவந்து வந்தார்
தெள்ளியரா மவர்க்கிவைக ளுளவே னுமிங்கிருக்கச செய்தார் போலு
புள்ளினொலி மலைசோலை வேதவொலி மலைசாலைப் பூம் புகாரே. [ம

(இ-ள்.) வெள்ளிமலைகளும் பொன்மலைகளும் சுத்தமாகிய அரதனமலைகளும் வெண்காட்டடிகளின் மனையிற்சேர்த்த, விளக்கமுள்ள சோதிசொரூபராகிய சிவபெருமான் இவ் வெண்காட்டடிகளை யடிமைகொள்ளும்பொருட்டு மானிடவடிவெடுத் தெழுந்தருளினர். மெய்ஞ்ஞானத் தெளிவினராகிய வெண்காட்டடிகட்குப் பூர்வமே இவைகளுள்ளனவேனும், இந்நகரத்திற் செல்வமலிந்திருப்பதற்காக அவ்வா றியற்றினர்போலுமென் றுரைக்கத்தக்கது, புட்களின் ஓசை விசேடித்த சோலைகளையும் வேதகோஷ்டம் விசேடித்தசாலைகளையுமுடைய காவிரிப்பூம் பட்டினமாகும்.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகளை யடிமைகொள்வதற்காக அவருக்கு வேண்டிய வெள்ளி பொன் அரதனம்என்னும் இவற்றை விசேடமாக அவர்க்குப் பாலித்த சிவபெருமான், மீண்டும் தாமே மானிடவுருக்கொண்டு மெழுந்தருளினராகலின் காவிரிப்பூம்பட்டினம் மிக்க சிறப்புடைத்தென விளக்கியவாறறிக. ஆயின் பட்டினத்தடிகள் பூர்வசன்மத்திற் குபேரனாகலின், அடிமைகொள்ளவந்த சிவபெருமான், அவரைச் செல்வ மனுபவியாதவராகக் கருதி. இவ்வாறேனளித்தனரொன்னின், அற்றன்று, அடிமைசெய்யப் புக்கோர் முனிவரோனும் அருநிதியமின்றெனின் அவலமாமாகலானும், இவர் அவதரித்த க்ஷேத்திரம் என்றும் செல்வம் நிறைந்திருக்க வேண்டுமாகலானும் அவ்வா றீந்தன ரென்பார், "தெள்ளியரா மவர்க்கிவைக ளுளவேனு மிங்கிருக்கச் செய்தார் போலும்" என்றனர். முனிவர்க்கும் பொன்வேண்டுமென்பதை, "முனிவரு மன்னரு முன்னுவ பொன்னுன் முடியுமெனப் - பனிவருங் கண்பர மன்றிருச் சிற்றம் பலமனையாய் - துனிவரு நீர்மையி தென்னென்று தூநீர் தெளித்தளிப்ப - நனிவரு நாளிது வோவென்று வந்திக்கு நன்னுதலே." என்னும் திருக்கோவையாரானுந் தெளிக. (௧௯)

கொள்வார்தம் பேரோதை கொடுப்பார்தஞ் சீரோதை குளிர்சங் கீன்ற
வெள்ளாரக் கருங்கடலி னோதையினை விழுங்கியிரு விசும்பி னோங்கு
முள்ளாருஞ் சிறுவீதி பலசாதித் தொழிலோதை யொழிவி லாவாம்
பொள்ளாத நாகமணி யகங்கடொறும் விளக்கொளிரும் பூம்பு காரே.

(இ-ள்.) அந்நகரத்தின் ஆவணவீதிகளில் வஸ்துக்களை வாங்குவோருடைய பெருங்கோஷ்டமும், விற்பவர்களின் சிறந்தகோஷ்டமும், குளிர்ந்த சங்குகளீன்ற முத்துக்கணிறைந்த கருநிறச் சமுத்திரகோஷ்டத்தை யடக்கிப் பெருமைமிக்க தேவலோகமட்டும் விளங்கும். அந்நகரத்திற்குள் நிறைந்துள்ள சிறியவீதிகளிலே பற்பலசாதியார் தத்தமக்குரிய தொழில்களை இயற்றுவதா லுண்டாகும் கோஷ்டமும் ஒழிவற்றதாகும், துவாரமிடாத நாகரத்தினங்களே வீடுகளிலெல்லாம் விளக்காக எரியத்தக்கது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

எனவே அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஆவணவீதிகள் தொழிலாளர் வீதிகள் பொருளாளர் வீதிகள்என்னும் இத்தகைய வீதிகளின் சிறப்புரைத்தபடி. (௨0)

நாரதனுரிசைமடந்தை யிசையமுதஞ் செவிவார்ப்ப நயந்துகேட்
போன், வாரணங்குந் துணைமுலையா ளருப்பசிவா ராதிருக்கும் வண்
ணங் கண்ணிச், சீருலகின் மானிடமா மகளாகப் பிறக்கவெனத்
தேவர்கோமான், போரியைந்த சாபமிட மாதவியா யவள்பிறந்த
பூம்பு காரே.

(இ-ள்.) நாரதமகாமுனிவரும் நாமகளும் கீதமென்னும் அமுதத்தைச் செவிவழியாயூட்ட விரும்பிச் சிரவணிப்போனாகிய இந்திரன், கச்சுவருந்துகின்ற இரண்டு கொங்கைகளையுடையாளாகிய ஊர்வசி, ஓர்நாள் தன்சபைக்கு வரா திருப்பதைச்சிந்தித்து, சிறப்புற்ற நிலவுலகத்தில் மானிடப்பெண்ணாய்ப் பிறக்கக்கடவாயென்று கொடுமையமைந்த சாபங்கொடுக்க, அவ்வூர்வசி மாதவி யென்பவளாகப் பிறந்ததும் காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

மணிமேகலையின்றாயும் கண்ணகியின் மாற்றாளும் கோவலனென் போன் அபிமான பத்தினியுமாயிருந்தவள் மாதவி. இதனைச் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை சீவகசிந்தாமணி என்னும் இவ்விலக்கியங்களிற் பரக்கக்காணலாம்.()

தெய்வமகண் மானிடமா மகளாக மானிடப்பெண் டெய்வ மாகச் [ஞ
செய்தவன்வா சவனென்னக் கண்ணகியை விமானத்திற் சேர்த்தி யன்
டெய்யகண வனைச்சேரச் சேர்த்தினன்மு னன்னமா துறைந்த வூராம்
பொய்யுரையா மாந்தர்களி யிறும்பூது நிறைந்தேறும் பூம்பு காரே.

(இ-ள்.) தேவமாதை மானிடமாதாகவும் மானிடமாதைத் தேவமாதாக வும் செய்தவன் இந்திரனேயென்று உலகத்தா ருரைக்குமாறு, கண்ணகியைத் தெய்வவிமானத்தேற்றி, அவளுடைய தூய்மையமைந்த பத்தாவைச் சேரும்படி சேர்த்தான். அதற்குமுன் அக்கண்ணகி வசித்தவூராவது, பொய்பேசாத சத்தியவான்கள் களிப்பும் ஆச்சரியமும் மேம்பட்டுக் குடியேறுகின்ற காவிரிப்பூம் பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

ஊர்வசியென்னும் தேவமாதை மாதவியென்னும் மானிடமாதாகும்படி சபித்த இந்திரனே, பின்னும் கண்ணகியென்பவளைத் தேவவிமானத்தேற்றின மையின், "தெய்வமகண் மானிடமா மகளாக மானிடப்பெண் டெய்வமாகச்-செய்தவன்வா சவனென்னக் கண்ணகியை விமானத்திற் சேர்த்தி யன்ஞ-டெய்யகண வனைச்சேரச் சேர்த்தினன்" என்றார். இந்திரன் கண்ணகியை விமானத்திற் சேர்த்திக் கணவனைச் சேர்வித்தனனென்பதை, "எழுநா ளிரட்டி யெல்லை சென்றபின் - றொழுநா ளிதுவெனத் தோன்ற வாழ்த்திப் - பீடுகெழு நங்கை பெரும்பெய ரேத்தி - வாடா மாமலர் மாரி பெய்தாங் - கமரர்க் கரசன் றமர்வந் தேத்தக் - கோநகர் பிழைத்த கோவலன் றன்னொடு - வானவூர் தியேறி னண்மாதோ - கானமர் புரிகுழற்கண்ணகிதானெனை." எனவும், "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத் - தெய்வந் தொழுந் தகைமை திண்ண மாற் - றெய்வமாய்-மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி-விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து." எனவும் சிலப்பதிகாரம் கட்டுரைகாதையில் வருதலானு முணர்க. ()

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

வேறு.

நெடுங்கருங் கோட்டுப் புன்னை நிறைந்தபூங் கொத்திற் செந்தேன்
படுங்கருந் தும்பி மாந்திப் பாடிடும் பொன்னி நாட்டு
ளொடுங்கிடை மடந்தை மார்க ளுண்டுகொண் டாடுந் தண்டேன்
விடும்பரி சென்னக் கானம் விளைப்ப ராற் பூம்புகாரே.

(இ-ள்.) கருநிறங்கொண்டு நீண்டுள்ள கிளைகளைப்படைத்த புன்னை விருட்சத்தின் நிறைந்திருக்கும் மலர்க்கொத்திலே துளிக்கின்ற சிவந்ததேனைக் கறுப்பான வண்டுகள்குடித்து ரீங்காரம்பாடுகின்ற சோழநாட்டினுள்ளே, காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள தேய்ந்த இடையையுடைய மாதர்கள், தாங்கள் குடித்துக் களிக்கின்ற தண்ணியதேனை வெளியில்விடுகின்ற தன்மையைப்போன்று கீதம்பாடுவார்கள்.—எ-று.

கருநிறவண்டுகளெவ்வாறு செந்தேனைக்குடித்து ரீங்காரஞ் செய்கின்றனவோ அதுபோன்றே, அவ்வண்டுக ளுண்ணவொட்டாமற் றுரத்தியத்தேனைக்குடித்த மாதர்களும், மீண்டும் அத்தேனையே வெளியில்விட்டதுபோல மதுரமாயிருக்கும்படி யாவர்க்கும் இனிப்பான கீதத்தைப்பாடுவார்களென்றபடி.

தொக்ககார் மின்னித் துன்னுஞ் சோலைசூ ழிடங்க டோறும்
புக்குறு தீய மாக்கள் புகும்புனற் பொன்னி நாட்டுத்
திக்கெலாம் புகழு நல்லோர் செல்குவார் மல்கு வாராய்த்
தக்குளா ரல்லார் பொல்லார் தாம்புகார் பூம்பு காரே.

(இ-ள்.) சூற்கொண்ட மேகங்கள் மின்வீசி நெருங்குகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த அந்தகரிடங்களெங்கெங்கும், பிறவியடையாத பரிசுத்த ஆன்மாக்கள் தவஞ்செய்தற்குச் சேர்கின்ற, நீர்வளப்பமுள்ள சோழநாட்டிலிருக்கும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில், அஷ்டதிசைகளினும் துதிக்கப்படும் பெரியோர்கள் கீர்த்தியின் மேம்படுவார்களாய்ப் போவார்கள். தகுதியுடையவர்களல்லாத தீயோர் சேரார்கள்.—எ-று.

தவசிகள் தவம்புரிதற்குரிய இடங்களமைந்த சோழநாட்டிலிருக்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், பிறவியெய்தப்பெறாத பெரியோர்களே மேன்மேலும் விர்த்தியாய்ச் சேர்வார்கள். இதனால் அத்தகையதன்மை வாய்க்கப்பெறாதகொடியோர்கள் அங்கணுகார் என்றபடி. எனவே, நல்லோரிருக்குமிடத்திற் றீயோரணுகாரென்பது கருத்து, இதனை, "கற்றோர் கனமறிவர் கற்றோரே கற்றறியா-மற்றோ ரறியார் வருத்தமுறப் - பெற்றறியா - மலடி பரிவாய் மகவைப் பெறுந் துயர - நொந்தறிகு வாளோ நுவல்" என்னும் நீதிவெண்பாவானுந் தெளிக. புக்கமெனற்பாலது அம்முச்சாரியை பெறாது புக்குஎனநின்றது. புக்கம் ஈண்டு பிறவியின்மேற்று. (௨௪)

கன்னெடுங் குன்றந் துன்றுங் கடிகமழ் குறிஞ்சி யான
தென்னெடுங் குன்றந் துன்று நெடுநிலம் பொன்னி நாட்டு
வின்னெடுங் குன்றந் துன்று மின்னிடை மார்பாற் கொங்கைப்
பொன்னெடுங் குன்றந் துன்றும் புண்ணியப் பூம்பு காரே.

(இ-ள்.) சோழநாட்டின் நீண்ட நிலங்களெல்லாம், கல்லாலாகிய உயர்ந்த மலைகள்செறிந்த மணம்வீசும் குறிஞ்சிநிலத்தைப்போன்று, நெல்லின் பெரிய மலைகள் நெருங்கும். அந்நாட்டின்கணுள்ள புண்ணியநிலமான காவிரிப்பூம் பட்டினமென்னும் நகரத்திலே, ஆபரணங்களின் ஒளியென்னும் உன்னதவனாக ளடர்ந்த மின்போலும் இடைபுடைய மாதர்களிடத்து, தனங்களென்னும் பொன்னிறமுள்ள ஒப்பியகிரிகள் நெருங்கியிருக்கும்.—எ-று.

சோழநாடு மருதநிலமாகவும் அதனைக் குறிஞ்சியாக உவமித்ததற்கேற்ப, அந்நிலத்திற்குரிய மலைகளைக்காட்டுவான், "நென்னெடுங் குன்றப் -வின்னெடுங் குன்றப்-பொன்னெடுங் குன்றப்" என்னும் மும்மலைகளைக் கூறினமைகாண்க.()

வெளிதங்கும் வெண்மணற் போர்கள் விண்ணளப் பனபோ னண்ணு
மளிதங்கி முரலுஞ் சோலை யாலையம் பொன்னி நாட்டி
னொளிதங்கு சங்கி னார மோங்குபூங் குவால மெல்லாம்
புளினங்கள் போன்று தோன்றும் புண்ணியப் பூம்பு காரே.

(இ-ள்.) வண்டுகள்வசித்து ஒலிக்கின்ற சோலைகளும் கரும்பாலைகளு மமைந்த சோழநாட்டின்கண்ணுள்ள புண்ணியம் விளைகின்ற காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே, வெளியிலிருக்கும் வெண்ணிறமுள்ள நெற்போர்கள்யாவும், ஆகாயத்தை யளப்பனவபோலக்கிட்டும், ஒளிபொருந்தும் சங்கமுத்துக்களின் மேடும், மேலோங்கிய மலர்மேடும் ஆகிய இவையாவும் வெண்மணற் குன்றுகள்போலக் காணும்.—எ-று.

காவிரிநதி முத்துக்களையும் மலர்களையும் அடித்துக்கொண்டு வருதலால் அவ்விரண்டும் மணற்குன்றுகள்போற் றோன்றுமென்றனர். காவிரிநதி இவ்வாறு பொன்முத்து முதலியவற்றை படித்துக்கொண்டு வருமென்பதை, "அணியும் மைம்பொனு மலங்கிய நவமணிக் குவாலு-நணியிற் காவிரி நல்கலா னதியினைத் தந்த - திணிய சையமால் வரைசிறப் பளித்திடுஞ் சிந்தா - மணியென் றுட்கொளற் கையமொன் றில்லையா மதிக்கில்." எனவும், "தவநிதிச் சைய மாநதி தனங்களை வாரித் - துவனி திக்கினிற் போக்கியே தொடர்ந்திடுந் தொடர்பா - லவனி தின்றமா லமுதையா யடைந்திடு மடுக்க - னவநி திக்குழு வென்னவின் றிடாலந் தழைக்கும்." எனவும் வரும் காவிரிப்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக.()

வேறு.

காரோடுங் களிறோடுங் கடற்றிரைவாம் பரியோடுந்
தேரோடுங் கலமோடுந் தேவர்கள்செல் வர்களோடும்
பாரோர்க ளையுறுவார் படைக்குழா மெனப்பகர்வா
ராரோவிந் நகர்புகழ்வா ரளந்தறியா வளந்தருமே.

(இ-ள்.) மேகங்கள் ஓடுவதுபோன்று யானைகளுலாவும், கடலின் அலைகள் உலாவுவதுபோலத் தாவிச்செல்லும் குதிரைகளோடும், இரதங்களோடு வதுபோல மரக்கலங்கள்திரியும், தேவர்களும் அரசர்களும் திரிவார்கள், உலகத்துள்ளார் சந்தேகிப்பவர்களாய் இவை சைனியத்தொகுதியென் றுரைப்பார்கள், இந்நகரமானது அளந்துணர்தற் கேலாதவளப்பங்களைக் கொடுக்கின்றமையால், இந்நகரத்தைப் புகழத்தக்கவர்கள் எவர்களோ.—எ-று.

சைனியங்களும் இரதகஜ துரகபதாதிகளென நால்வகைப்படுதலின், இந்நகரத்திலுலாவும் இரதங்கள்போன்ற மரக்கலங்களேயும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தேவர்களையும் அரசர்களையும் சதாபார்க்கின்ற உலகத்தாரனைவரும் நால்வகைச் சைனியங்களாகவே அவைகளை நினைத்தையுறுவார்களென்றனர். ()

இந்நகர்போ லெந்நகரு மிவ்வுலகத் திடைக்காணோம்
பொன்னகரோ வெனிலந்தப் பொன்னகர்வாழ் புரந்தரனே
மன்னியபூ வினிற்போந்து வளம்பிறங்க வணிவித்தா
லெந்நகரும் பூம்புகார்க் கேற்றமிணை யிலவாமே.

(இ-ள்.) காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் இந்தநகரத்தைப்போன்று எந்த நகரமும் இவ்வுலகத்திற் கண்டேமில்லை, தேவலோகமோ என்றால், அத்தேவலோகத்தில் வாழ்கின்ற இந்திரனே, நிலைபெற்ற இந்நிலவுலகத்தில்வந்து, செல்வம்விளங்கும்படி இந்நகரத்தை அலங்காரம் செய்வித்ததால், எந்தநகரமும் இந்தக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு உயர்வுள்ளதாகவும் ஒப்புள்ளதாகவுமில்லை.

இவ்வுலகத்துள்ள நகரங்களிற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கொப்பான நகரம் இல்லை. இவ்வுலகத் திராவிடினும் இதற்கு மேலுலகமாகிய தேவருலகத்தேனுமுண்டோ எனின், அவ்வுலகத்திறைவனாகிய இந்திரனே இவ்வுலகத்திற்குவந்து இந்நகரை அலங்காரம் செய்வித்தானென்னும் சரிதமிருத்தலின், எவ்வுலகத்தினும் இந்நகரத்திற் குயர்ந்ததாகவேனும் ஒத்ததாகவேனும் ஓர்நகரமுமின்றென்று நிச்சயிக்கப்பட்டு, ஏனைய நகரங்கள்யாவும் இந்நகரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டனவேயென்று முடிவாக்கப்பட்ட தென்றபடி. என்னை, சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் மூவகையுலகங்களில், மத்தியவுலகமாகிய இந்நிலவுலகமே புண்ணியம் புரிதற்கேற்றது, சொர்க்கமோவென்றால், அப்புண்ணியப்பயனை அனுபவித்தற்குரியது, அத்தகைய சொர்க்கலோகத்தாரும் சிவபிரானைப் பூசித்தலாகிய பதிபுண்ணியம் புரிதற் கிந்நிலவுலகத்திற்கு வரவேண்டியிருத்தலின், பாதலலோகத்தாரும் புண்ணியம் புரிதற் கீண்டுவரவேண்டுமென்பது சொல்லாமேயமையும். அத்தகைய இந்நிலவுலகத்திற் சிறந்தது காவிரிப்பூம்பட்டினமென்போமாயின் இதற்கு நிகரானநகரம் எவ்வுலகத்தினு மில்லையென்பதற் கையமில்லை யென்றவாறாயிற்று. புண்ணியம்புரிதற்கேற்றது நிலவுலகமேயென்பதை, "புண்ணியம்புரி பூமிபா ரதில்வரு போக - நண்ணி யின்புறு பூமிவா னென்ப நாளும் - புண்ணி யம்புரி பூமியு மதில்வரு போக - நண்ணி யின்புறு பூமியு மதுரைமா நகரம்." என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத் தானுந் தெளிக. (உ௮)

பூம்புகார்ச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௫௪.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆட்கொண்ட சருக்கம்.

மடைமருத நறும்பழனங் கரும்புகளொண் பெருஞ்சாலிவளங்க ளோங்கப், புடைமருத வனன்சூழத் தவமியற்று முனிவர் குழாம் புகழ்ந்து போற்ற, விடைமருதி லிருந்தபிரா னிருங்கருணைத் திறம் பிறநத வியல்பி னாலே, படைமருதந் தரவளவெண் காடனையாட் கொண்டதொரு பரிசு சொல்வாம.

(இ-ள்.) நீர்மடைகளுடைய மருதநிலத்தின் நறுமணங்கமழும் வயல்களிலே கரும்புகளும் சிறந்த பெரிய நெற்கதிர்களின வளங்களும விர்த்தியாகவும், பக்கத்திற்பொருந்திய நெருப்பு தம்மைச்சூழ்ந்திருககுமபடி தவம்புரிகின்ற முனிவர்கூட்டங்கள் மிகவும் சிலாகித்துத்துதிக்கவும், திருவிடைமருதூரி லெழுந்தருளிய சிவபிரான், பெருந்தன்மைவாய்ந்த திருவருட் பரிசுதிதத சுபாவத்தினாலே, தேவலோகத்துள்ள செல்வயபெற்றிருந்த திருவெண்காடரை அடிமைகொண்ட ஓர் சரிதையைக் கூறுவாம்.—எ-று.

நீர்வள மிகுதியை யுணர்த்துவான், "மடைமருத நறும்பழனங் கரும்புகளொண் பெருஞ்சாலி வளங்களோங்க." எனவும், அங்கிருக்கும் முனிவர்களனைவரும் அத்தலத்தைப் புகழ்ந்தவர்களாய்ப் பஞ்சாககினிமத்தியில் தவம்புரிகின்றார்களென றுணர்த்துவான், "புடைமருத வனன்சூழத் தவமியற்று முனிவர்குழாம் புகழ்ந்து போற்ற" எனவும், சிவபிரானுக்குக்கருணைதோன்றுதலியல்பென்பதை விளக்குவான், "இடைமருதி லிருந்தபிரா னிருஙகருணைத் திறம் பிறந்த வியல்பினாலே" எனவும், திருவெண்காடர் செல்வமிகுதி படைத்தோரென்பதை விளக்குவான், "அந்தர மருவளம் படைவெண் காடனை" எனவும் கூறினர். (க)

வேறு.

பொன்னி லங்கிய பூம்புகார்ப் பட்டினந
தன்னின் மன்னுந் தலைவர் கலைகளாற்
பன்ன ருமபுகழ்ப் பட்டினத் துப்பிள்ளை
யென்னு மிக்குடி நாம மியன்றுளார்.

(இ-ள்.) திருமகள் விளங்குகின்ற காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே, நிலைபெறுன முதல்வரும், நூல்களாற் கூறுதற்கரிய கீர்த்திவாய்த்த பட்டினத்துப் பிள்ளைஎன்றுரைக்கும் இக்குடிப்பெயர் பெற்றவரும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இவரே முதல்வராகி யிருந்தமையின் அக்குடிக்கேயன்றி அப்பட்டினத்திற்கே இவர் குமாரர் என்னும் பொருள்படப் பட்டினத்துப் பிள்ளையென்பது குடிப்பெயராகப் பெற்றுக்கொண்டவர் என்றபடி. (௨)

கருணை யாளர்வெண் காட ரெனும்பெயர்
மருவி னார்திரு மேனி வண்ணனின் வாழ்குவார்.
பொருவி லாச்சிவ புண்ணிய நண்ணினார்.
திருவி னும்பி னமரரு மெண்ணவே.

(இ - ள்.) கிருபையுடையாரும் திருவெண்காடர் என்னும் திருப்பெயர்கொண்டவருமாகிய இவர், திருமால் போன்று வாழ்பவராய், பெருமைமிக்க தேவலோகத்துள்ள தேவர்களும் மதிக்கும்படி, ஒப்பற்ற சிவபுண்ணியத்தையடைந்தனர்—எ - று.

கருணையும் செல்வமுமுடையவர்க்குச் சிவபுண்ணியமுண்டாமென்பதை விளக்கியபடி. (௩)

கலங்க ளெண்ணில கடலிடை யோடின
நிலங்கள் புகுந்து நெடுநெடுந் தீவினிற்
குலங்கள் கொண்டு குலாவொடு பவருவ
கலங்க ளாயிர மாயிர மென்பவே.

(இ - ள்) அளவிறந்த மரக்கலங்கள் சமுத்திரத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றனவாய், நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் தீவுகளுக்குச்சென்று, பெருந்திரவியத்தொகுதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு களிப்படைந்து மீள்கின்றன, கலப்பைகள் ஆயிரமாயிரமாயிருக்கின்றன என்றுரைப்பார்கள்.—எ - று.

எனவே, அவ்வெண்காடர் பலவியாபாரஞ்செய்தது மன்றியில் ஆயிரமாயிரங்கணக்கான கலப்பைகளைக்கொண்டு பயிர்த்தொழிலுநடத்திவந்தாரென்றபடி. (௪)

காணு மின்னவை கற்புடை மாதராக்
காணி யாங்கள மாயிர மெனபரால்
வாணி கேள்வன் வகுத்தன் றிச்செல்வ
நீணி லாமுடி நித்த னளித்தவே.

(இ - ள்) காணப்படுகின்ற இந்நிலங்கள், கற்புள்ளமகளிராகக் குமாணியமாகிய ஆயிரங்காணிகளென்றுரைப்பார்கள இத்தகைய ஐஸ்வரியம் அத்திருவெண்காட்டடிகட்குக் கலைமகள் கணவனாகிய பிரமன் படைத்ததல்ல, சந்திரனையணிந்த நீண்டசடை முடியையுடைய சிவபிரான் பாலித்தவை.--எ-று

மேற்கூறியபடி திருவெண்காட்டடிகள் ஆயிரமாயிரங் கணக்கான கலப்பைகளைக்கொண்டுழுது பயிரிடும் நிலங்களையுடையர், அந்நகரத்துக

[illegible]யுடைய பாதாசலந்தகுமாரியமார விட்டபட்ட சிலங்களாலும் கட்ட [illegible]யாபாரதசாலும் பயந்தொழிலாலும் திருவெண்காட்டடிகளை உந்தசெல [illegible]வாய் பிப்பனைசேதவிசியபடி இடைச்சனைவை சிவபிரான் அவைழ கணையா [illegible] பட்ட வெயாம். (ரு)

[illegible] பயாத காயரு [illegible]
[illegible] *
[illegible] *
[illegible] திருவெண்காட [illegible]

(௬) [illegible] டையருடைய அழகி [illegible] விரு [illegible] சங்கநிதியம் [illegible] கலவிபோநத மனைகினராகிய திருவெண் [illegible] டிகள் [illegible] திருந்தச, [illegible] உடையராகிய திருவெண்காடு [illegible]

கொடையிற்சிறந்த [illegible] சங்கநி [illegible] திருவெண்காட [illegible] இவ்வுலகத்தவ [illegible] கங்கியிரு [illegible] 'சாப்பட்டுடைய [illegible] வெள்பைட்டிப் [illegible] (௭

[illegible] *
[illegible] *
[illegible] *

(௭) [illegible] பண்டைக் கிருக்காட்சதுனை கடவுளின [illegible] வலபமுடையோர் [illegible] இக [illegible] அரசர்களாயுள்ளோரும் பணிந்தவனை [illegible] அரிபும் [illegible] கையில் [illegible] முடிமுரசங்களும் கோத்த [illegible]

[illegible] திருவெண்காட்டடிகள் [illegible] சிவானந்தமெய்தி மகிழ்வுற்றிருப்போராகலின், இவர் [illegible] மன்னர் யாவரும் அச்சமுறுவாரகளென்று கூறுவான், "பரசு [illegible] பணணவன் [illegible] விறலுடையோரெனு அரச [illegible] நெஞ்சமே' என்று கடவுளைப் பழியோர் அத்தகைய [illegible] "மன்னராவாருக்கும் [illegible] மகிழ்ந்த [illegible] மறைபோர்களைக்கும், டன [illegible] பரமானந்தமேலேபெண்ட [illegible]

ழூ தருளிப் படிசேரமறந்திசகுழலங்கின்றேன் - கன்னலெலு [illegible] கட்டிமொவின்றீங்கனியே - சசலிக்கனியேநற்பலவின் கனகச்சுளையேயக [illegible] யே, பொன்னம்பெருப்பேயெனவிருப்பபோதாசகமே ஞ்சகமே - புரா வெளியேயுள்ளொளியே பேரா முருகப்பெருமானே." என்னும் [illegible] சுவாமிகள் திருவாசகமும் [illegible] வீரமுரசு வெற்றி முரசு [illegible] முரசு என்றும் இவைபட [illegible] முரசமென்றார். (௭)

முனை [illegible]
குனறவி [illegible] ருந
[illegible] குதிர்
ளொனாற [illegible] லொவ [illegible]

(இ - ள்) இவர்மாளிகையின் வாயிற்படிகளிலெல்லாம் மாணிக்கத்தின் சிறந்த பிரகாசமும், மருவையில்லாதவுடைய சிவபிரான் திருவடியார் களின் தொகுதியும் எக்காலத்திலும் நிறைந்திருக்கும். சகராகளாற் றோண்டப்பட்ட கடல்சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்திலே, இவ்விடத்துள்ள இத்திருவெண் காடர்க்கு, ஒருவருலகத்துள்ளவர்களும் நிகரல்லரென்றுரைப்பார்கள். — எ - று.

நிலவுலகத்திற் செல்வமிக்குடையோர் அரசராகலானும், அவரினும் மேம்பட்டோர் தேவலோகத்தார்களும் நாகலோகத்தார்களுமாகலானும், மேற் கூறிய உதாரணச்செய்யுளில் இம்மூவுலகத்தாரின்பமும் பரமானந்தத்தினை லேசமென்று குறித்திருத்தலானும், அத்தகைய பரமானந்தமுடைய இத் திருவெண்காடருக்கு எவ்வுலகத்தாரும் இணையல்லரென்பதனை [illegible] வான், "ஒன்றுமிங்கிவர்க்கொப்பல" என்றார். (௮)

கோடி [illegible] கூடி [illegible] திகழ்[illegible]
நீடு [illegible]
காடு [illegible]
[illegible] கொண்டவர் [illegible].

(இ - ள்.) கோடிசூரியர்கள் ஒருங்குகூடி உதயமானாற்போன்று விளக்கமுடைய சோதிசொரூபரான சிவபிரானைத் துதிப்பதற்காக, சொல்லப்படும் மெய்யன்பானது உள்ளத்திற்றோன்றித் தோன்றிமுளைத்து மேம்பாடுற்று அங்குவசிக்கும் தன்மையுடையவர் — எ - று.

அன்பில்லார்க்குப் பிறிதோருயிர்மீது அருளுதியாதாகலின், முன்பு இவரது அருளினிகழ்ச்சியாகிய கொடையைக் குறித்தபோதே அன்புவிளங்கி யிருக்கவும், அவ்வன்பு ஆன்மாக்களின்மீதிரக்கத்தாற் றோன்றியது மாத்திர மேயன்றி, எமது பெருமானைத் துதித்தலினும் சென்றது என விளக்குவான் ஈண்டதனை வற்புறுத்திக் கூறினர். அன்புடையார்க்கே அருளுண்டென்பதனை, "அருளென்னு மன்பீன்குழவிபொருளென்னுஞ் செல்வச்செவிலி யாலுண்டு." என்னும் திருக்குறளாலுந் தெளிக (௯)

கற்ற கல்வியுங் கேள்வியுங் காண்குறிற்
குற்ற மின்றிக் குணங்கொடு கொள்கையார்
முற்ற றங்கவர் நற்குண மொழிதலா
செற்ற பாவுஞ் சேவடி யாதலால்.

(இ - ள்.) ஒருவர்கற்ற கல்வியையும் கேட்டகேள்வியையும்பார்த்தால், குற்றங்களில் மனம்வையாமல் மேம்பட்ட குணத்தையே சிந்திக்கும் கொள்கையுடையவர், திருவெண்காட்டடிகளின் நற்குணங்கள் எல்லாவற்றையும் கூறவல்லவர்கள், சினமென்பதறவேயொழிந்த சிவபத்தர்களேயாகும்.-எ-று.

நல்லார்க்குப் பிறர்குற்றத்தைக் காணும் இயல்பேயின்றாகலானும், அதனைப்போராடிக் கூறும் பாவமெனக் கருதுவதே பொருந்துவதாகலின் குற்றத்தையும் குணத்தையும் சீர்தூக்கி அவ்விரண்டின் மேற்பட்டதைக் கொள்வதே அறிஞர்கடனாகலானும், திருவெண்காட்டடிகள் குற்றத்தின் சிறிதுமில்லாத குணசீலரேயென்பதனை யுணர்த்துவாரென்பார், "கற்றகல்வியுங் கேள்வியுங் காண்குறிற் - குற்றமின்றிக் குணங்கொடு கொள்கையார்." என்றார். நல்லார் பிறர்குற்றங்காணாரென்பதை, "எல்லாப் பிறர்குற்றங் காணார் நலந்தெரிந்து - நல்லார் பிறர்குற்றங்காண்பரோ - அல்லார் - மெய்போல்வாரெனினும் புகழ்வாரோ வெண்கலிக்குப் - பின்பாரோ காண்பார்பிழை" என்றும் ஔவைப்பிராட்டியார் கூறியவாற்றானும், குணம் குற்றம் என்னும் இரண்டையும் நாடி மேம்பட்டதைக் கொள்ளவேண்டுமென்பதை, "குணநாடிக் குற்றமுநாடி யவற்றுள்-மிகைநாடி மிக்க கொளல்." என்னும் திருக்குறளானுந் தெளிக.

சத்தி யாங்குறு சம்புவின் றண்மனை
வைத்த செல்வமு மண்ணின மக்குறு
துய்த்த செல்வமு முன்னுற நக்கராய்
வித்தகத்தர் விளங்குபு நாளிலே.

(இ - ள்.) ஆதியந்தமில்லாத சிவபெருமான் உமாதேவியார் என்னும் இருவருடைய திருவடிகளை இதயத்திற் பதித்த ஐஸ்வரியமும், மண்ணின் கூட்டமாய் அழிந்துபோகாவண்ணம் சேர்ந்த ஐஸ்வரியமுஞ் சிறக்கும் சிறப்புடையவராய், மெய்ஞ்ஞானமுற்றவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் விளக்கமெய்தியிருக்கும் அக்காலத்தில்.—எ - று.

சிவபெருமான் திருவடியை இதயத்திருத்தலே அடியார்க்குப் பெருஞ் செல்வமாகலின், "சத்தியாங்குறு சம்புவின்றண்மனை-வைத்த செல்வமும்." எனவும், பொருளினாற்பொருளடைதல்போல அவ்வைஸ்வரியத்தாலடையும் முத்தியின்பமெனனும் ஐஸ்வரியம் ஏனைய ஐஸ்வரியங்களைப்போன்று அழிவதன்றென்பார், "மண்ணினமக்குறு-துய்த்தசெல்வமும்." எனவும் கூறினார். சிவபிரான் திருவடிகளை இதயத்திருத்தலே அடியார்க்கைஸ்வரியமென்பதை, "செல்வநெடுமாடஞ்சென்று சேணோங்கிச்-செல்வமதிதோயச் செல்வமுயர் கின்ற-செல்வர்வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய - செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்

ளே செல்வமே.'' என்னுந் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாக்கானும்,
இம்மைய செல்வங்கள் அநித்தியமென்பதையும், அவற்றை மெய்யன்பர்கள்
மதியாரென்பதையும் ... சிவபெருமானிடத்திலன்பு செய்து சரண்புகுவொரு
ளாக்கருவரென்று - மக்குராசா செல்வமசிப்பட்டமல்லாமல் மாப்பாவாக செக்காக
ரலவராகி - லங்கையலாது குறைந்தருமுகொழுநோயார் யவரித்தருதனைற்ழ
ஒய புலைபரேனும் - மங்கைாயசடை நரா தாரக்கவைபா கிடையாகணலாயாம
வணங்குங் கடவுளர் அவர் " என்னுந் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானும்
தெரிக. (கக)

(வேறு)

மந்தமா ருதத்தாற் றேங்கனி யுதிரப் பூந்துணர் வாய்பரச
ந்துரப் பொங்கிய சந்தரிந் திசைத்தமிழ் முரல
வருந் வித்தகமா முனிவருழா மாமழ மேலாப்ப
வருந் நிலவிய வாழ்வது மருதமா வனமே

(இ - ள்.) மேகங்கள் சூழவும், சோலைகள் நிறைந்து மலர்க்கொத்துக்களாவிளங்கவும், வண்டுகள் ... சங்கீதமியற்றுவதால் முத்தமிழ் பாடவும், நல்லறிவுகொண்டிருக்கின்ற முனிவர்கூட்டங்கள் நிறைந்த அக்கினியாலயமாக ... செய்யப்படுமான வீற்றிருப்பது சிறந்த மருதவனமாகும் - எ - று.

வண்டுகள் சங்கீதஞ்செய்தலால் நாடகத்தமிழும், அவைகள் ரீங்காரஞ் செய்தலால் இசைத்தமிழும், முனிவர்கள் யாகங்களைக்குறித்து ஓதும் வேதத்தால் இயற்றமிழும், ஆகமுத்தமிழும் விளங்கப்பெற்றது மருதவனம் என்றபடி. காருக்கப்படும் ஆகவே யீசன் தங்கிருக்குமிடம் என்னும் முக்கமழலா லும் யாகம் வளர்க்கின்றவரைப் தயின், "ஆழ்மேலாப்ப" என்றார். (கஉ)

அவ்வனத் திடை மருதிடைக் கருணுருக் கொண்டோர்
செவ்வியானந்தத் திருப்பொரு ளிருப்பது தெரிந்தே
யிவ்வுருக் கொடு திருப்பொரு ளிருப்பதென் றுணரப்
பவ்வ நான்மறை யவைவல்லோ ரெங்ஙனம் பகர்வார்.

(இ - ள்.) அந்தவனத்திலேயுள்ள மருதவிருட்சத்தினடியிலே அருள் வடிவங்கொண்டு, சிறப்பினைச்செப்பமமைந்த ஆனந்தவொருபியாகிய சிவபெருமானெழுந்தருளியிருப்பதைத் தேர்ந்து, இந்தவுருவங்கொண்டு சிவபெருமானிருப்பதென்றறியாது, கடல்போன்று விரிந்துள்ள சதுர்வேதங்களையோதுந் வேதியர்கள் எவ்வாறுரைப்பார்கள் - எ - று.

வேதங்களையோதியுணர்ந்தாலும் சிவபிரானை நிலைமை இத்தன்மைத் தென்றுணரமாட்டார்களென்பார், "இவ்வுருக்கொடு திருப்பொருளிருப்ப தென்றுணரப்-பவ்வநான்மறையவைவல்லோரெங்ஙனம் பகர்வார்" என்றார். வேதசாத்திரங்களை யோதியுணர்ந்தும் சிவபிரானிலைமையுணரலாகா தென்பதை,

"வேதசாத்திரமிருதிபுராணகலைஞானம் விரிவுபசுபாசவைகரியாதிசதிரங்கண் மேலா-நாதமுடிவானவெல்லாம்பாசஞான ஞானுகியான்மாவிலைவகிழ்நாடலா லே-காதலினுனைபிரமமென்றுஞானங்கதுபசுஞானமிவனுட்லிற்கட்டுண- டோதியுணர்ந்தொன்றேனுவுணர்ந்திடலாற்பசுஞானமொனாகச்சிவனியல் பிறுணர்ந்திடுவென்காணே." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. (௫௯)

அப்பொருட்குரு வுருவுகொண் டாணிழற் கருவிச்
செப்ப வெவ்வரு முனிவர்கள் நால்வரு மறிந்தா
ரிப்ப டிங்கலாற் றேவருள் யாருமே யறியா
ரொப்பி லப்பொருளுருவுகொள் ளாலெனை யுரைப்பாம்.

(இ - ள்) அவ்வாறான பரம்பொருள் ஆசாரிய வடிவுகொண்டு கல்லா லின்நிழலிற்சேர்ந் துபதேசித்தமையின், அம்மைவம் இதன்மைத்தென்று சனகாதிமுனிவர் நால்வரும் மனந்தெளிவடைந்தார்கள். இவரல்லாமல் தேவர்கட்குள்ளே எவர்களும் அறியமாட்டாதவர்களாய், மாற்ற அப்பரம் பொருள் வடிவுகொள்ளாமென்று கூறுவர்.— எ - று.

அப்பரம்பொருளே ஆசாரியமூர்த்தமாய்க் கல்லாலின் கீழெழுந்தரு ளிச் சனகாதியர்க் குபதேசித்ததென்பதை, "கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான் மறையாறங்கமுதலாகற்ற கேள்வி வல்லார்களொருநால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரண மாய்மறைக்கப்பாலா யெல்லாமாயல்லதுமாயிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்து காட் டிச் - சொல்லாமற்சொன்னவரை நினையாமனிநினைந்து பவத்தொடக்கை வெல வாம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௬௰)

அந்த மாத்தருக் கண்டருந் தரிசித் தடைய
சந்த மாலிங்கப் பெயர்தாங்கு செஞ்சடையோ
னிந்த மண்ணிலு முடையிறை செறிந்த மானுட
ரைந்து வானவர் போற்றவீற் றிருந்த காலை.

(இ - ள்.) அவ்வாறாகிய சிறந்த விருட்சத்தடியிற் றரிசித்து அருமை யான முத்திப்பேற்றை முறைமையுடனடையும் வண்ணம். அழகிய மக லிங்கம் என்னும் திருநாமம் தரித்து வீற்றிருக்கும் சிவந்த சடைமுடியையு டைய சிவபெருமான், மண்ணின்கணுதித்த மெய்யன்பினாலே உலகத்தினி றைந்துள்ள மானிடர்களும் மேன்மைபெற்ற தேவர்களும் துதிக்கும்படி எழுந்தருளியிருக்கும் அக்காலத்தில்.— எ - று.

இத்தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் மருதவாணருக்கு நந்தியெம்பெரு மானிருக்குமிடம் திருவாவடுதுறையும், சோமாஸ்கந்தரிருக்குமிடம் திருவா ரூரும். விநாயகக்கடவுளிருக்குமிடம் திருவாலங்குடியும், முருகக்கடவுளி ருக்குமிடம் திருவலஞ்சுழியும் திருவேரகமும், சண்டேசரிருக்குமிடம் திரு வாப்பாடியும், நடராஜப்பெருமானிருக்குமிடம் திருத்தில்லையும், வைரவக்

கடவுளிருக்குமிடம் சிகாஷ்டியும் சுட்டியனிருக்குமிடம் நடுவாகுதலேயுமாக லின், இச்சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு பகாலிங்கமென்னும் நாமமும் இச் சரங்கள் நான்றிசையினும் சூழ்ந்திருந்த மருங்கிருந்த சமுளை யையின் மரு மனைச்சிறக்க திருவிடைமருதூரென்னும் திருநாமமும் வழங்குகின்றன வென்ற, 'அணிமருவு, மிடைமருதீ சருக்கு நகி யாவதுமென வுறைசோ பாச கந்தாரன்றே - சொன்புகழா வமுதியன சூருமூ சுரு யானை திருமுகத் சோனவலைச்சிய மெசுந்தூறசெலவோ கண்கருபாப பாடியதானை டிசனை லிலை கசிரபமெடாதலினடக்கட வு யகின காழி - டணைமருவு மாந்து னையனிவி யகுட பரமனையுமி பதமலருக்களப மிசனா" எனவும், 'பனைகைசதளிப பெருவெகருபவெ பரபபித - சனெனிமீசல மடங்கலு முலவையாற ஞாநதூய-பொன்னிநாடடொடத தகருக்ருக கலவெயா பூட்டி - மனெனி சினறிகு மொருமரு தியறயமைன மருஙகு எனவும், 'மனரவு சிரமரு கிறபவன கோயிலும வருகசி - டன்ன சனெபுரசாற்றிசை யாலய மனம- மினலு செஞ்சடைக சணணுதல விமலனறன முகஙக மென்ன நூலறி புலவாகள புகலவுற நிலாகுட எனவுமவருமை மருதவனைப புராணத்திரு விருத்தங்களானுந் தெளிக (கரு)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(இ - ள்.) ... ... னுடைய இரண்டு ... கரியும், முனையாகச கூர்க ... ... யுமுந்த வழிபடுகின்றவரும், ... சாலோகசசாரூப ... ... சருரிய அச்ச சமரும், நலகுரவினரும், யோ கங்கள் விரதசியாகவும் சிறந்தமுதலிய சோவும சிவபெருமானைத் துதிப் பவரும் - எ - று.

சிவபூசை செய்வோர் ஆன்மார்த்தம் பரார்த்தம் என்னும் இருவகைப் பூசைகள் யாற்றுவோரும், ஒவ்வொன்றையே செய்து பூசிப்போரும் என மூவகைப்படுவர். இவர்களுள் தங்கட்குள்ள வருணாச்சிரம தன்மச் சிறப்பிற்கேற் பக் கத்தம் ஆசாரியரிடத்துச் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பெற்றுக்கொண்டு பூசித்துவருவோர் ஆன்மார்த்த பூசையுடையோரெனவும், இவ் வான்மார்த்த பூசையுடனே சிவாலயங்களில் பிரதிட்டிக்கப்பெற்றருளிய சுயம்புமுதலிய சிவலிங்கங்களையும் பூசிக்கத்தக்க மரபிலுதித்துப் பூசித்து வருவோர் ஆன்மார்த்த பரார்த்தபூசையுடையோரெனவும், அவ்வாறுகிய ஆதிசைவ மரபிலுதித்துப் பரார்த்தபூசை மாத்திரமியற்றி வருவோர் பரார்த்த பூசையுடையோரெனவுஞ் சொல்லப்படுவர். இம்மூவருள்ளும் மேற் கூறிய ஆதிசைவர் மருதவாணனையே இடைவிடாமையுடனே பூசித்துவந்த பரார்த்த பூசையுடையோரென்று விளக்குதற்கு, 'ஏகநாயகனாகிய வரனிரு ந்தகுகா ளாகமமுறைக்காலங்களிற் பூசனை புரிவோன் என்றும், ஆதி

சைவமரபினர் ஏனைய மரபினரைப்போன்று பிரமனுடைய முகம் தோள் தொடை பாதம் என்னும் அவயவங்களிலுதியாது சிவபிரானுடைய திருமுகத் துதித்தோர் என்னும் பெருமிதத்தைத் தெளிவிப்பான், "யாகநாடரும் பணி சிவமறையவன்." என்றும், சிவபிரானிடத்திடையறாப் பத்திமையாற்றிரி காலங்களினும் பூசிப்போர்க்கு, அவ்வழிபாட்டைச் சிவாகமவிதி தவறாது நடாத்துதற்குச் செல்வம்வேண்டுதலானும், அவ்வாறு தமதாயுளளவும் அச்செல்வத்தாற் சிவபிரான் வழிபாட்டிற் குறைவின்றிச் செவ்வனே நடாத்தி வாழ்நாள் முடிவில்வேண்டற்பாலது முத்தியாகலானும், இவ்விரண்டையும் விரும்பி அவ்வாதிசைவர் சிவபிரானைத் துதித்தவரென்பான், "போக மாகவும் பூங்கதிபுகுதவும் புகழ்வோன்." என்றும் கூறினர். (௪௯)

மனைவி போயவன் றனிமைமெய்யான், மனங்கவன் றிருப்போ
னினிய மாமனை யாட்டியைப் பெறும்படி யெண்ணிப்
புனித நாதனைப் பூசனை முடிவினிற் போற்றிக்
கனக மீந்தரு கோதைபா காவெனக் கழறும்.

(இ - ள்.) (இன்னும் அவ்வாதிசைவர் எப்படிப்பட்டவரென்றால்) பத்தினியை இழந்தவரும், தனியாயிருப்பவரும், மனம்வருந்தமுற்றிருப்பவருமாகும். அவர் இனிமையுள்ள சிறந்த பத்தினியைப் பெறுவதற்காகச் சிந்தித்து, பரிசுத்தராகிய சிவபெருமானைத் தமது வழிபாட்டிறுதியிற் றுதித்து, பார்வதிபாகனே! அடியேனெண்ணம் நிறைவேறுமாறு பொன் பணித்தருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திப்பார்.—எ - று.

கிருகஸ்தாச்சிரமத்தினின்று அக்கினிகாரியாதிகளை முடிப்போர் பத்தினி யற்றவராயிருக்கலாகாதென்பது நூற்றுணிபாகலானும், தாமேற்றுக்கொண்ட சிவபூசை சிவனடியார்பூசையென்னும் இருவகைக்கும்வேண்டிய பரிசாரகத்தொழில்களை யியற்றத்தடைநேராதிருக்குமென்றெண்ணியும் பத்தினியைத் தேடத்தொடங்கியவழி, அப்பத்தினியைத் திருமணம் முடித்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியாயிருப்பது பொருளேயாகலின், "கனகமீந்தருகோதைபாகா." எனப்பிரார்த்தித்தனரென்க. சிவபூசைசெய்து துதித்துப் பிரார்த்திப்போர்க்கே சிவபிரானருள் புரிவரென்னும் முறைமையைப்பற்றிச், சிவபூசை முடிவிற்றுதித்துப் பிரார்த்தித்தாரென்றனர். இதனை, "பூசைசெய்து தோத்திரஞ்சொலித் தனைத்தனை புண்ணியர் பாணனைற் - காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனையடைகிலை யடைந்தாரிற் - பேசுகின்றனை யறவரின் விளங்கினை பிறாமனை நயக்கின்றாய் - சீசி யிங்கிருந்தென் செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே." என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. பொன்னே எவற்றிற்கும் முதற்காரணமாயிருந்த லவ்வகைப் பயனையுமெய்துறச் செய்தலினன்றோ தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும், 'பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்-பொருளல்லதில்லை பொருள்.' எனத்திருவாய் மலர்ந்திருக்கின்றனர் (௫௦)

அனபி னிற்பிரி யாதவளை பாகனென மன்னே
ஸன்பி னிற்பிரி யாமை பதிகவா பிரான்
பன்பி னிற்கன்ப ருகிய பழுகரை கனிறு
வென்பு ருக்கிரா கிவாருவை யகத்தக வானார்.

(இ - ள்.) அன்பினாலே பிரியாதவராகிய உமாதேவியாரைப் பாகத்திலுடையவரே யென்று, அவ்வாசிரியரை மறையவரா தமது மெய்யன்பினாலே உடைவிடாவண்ணம் நினைந்தேத்திப் பரவித் துதித்துக்கொண்டிருக்க, மெய்யடியாரன்புக்கண்டையும் அருமையுடைசுந்தரராயனையன், திருவருளினாலே அவ்வடியாரிடத்துள்ள அன்பை நிறைவேற்றியாக்க வேகமேடேழுந்தருளாவதற்குத் திருவுளங்கொண்டனர் என்றவாறு.

சிவபிரான் உமாதேவியாரிடத்துப் பிரியாத அன்புடையாரென்பதை, "நனைந்தபெருந் துயரங்கடனைய கூடாதவினை மலையயந்த தாளமூரா-கணங்குழையாள் புரிபூசை முடியளவுந் தரியாமலிடையே கம்பை-யணைந்தி ழைக்கு தெனவிடுத்து வலிந்திருகத் தழீஇக்கொள்ள வுமையாக்காதன் - மணந்தருளிக் குறிபூண்ட மெய் குமாவிற பெருமானை வணங்குஞ்செய்வாம்." என்னும் காஞ்சிபுராணத் திருவிருத்தத்தானுணர்க. பத்தினியைய மணம் முடித்தற்குப் பொன்வேண்டுவோர். மழவிடையானே, மழுப்படையானே கரிபுரியானே கரையானே என்றபல்வேறு துதியாது "அன்பி னிற் பிரியாதவள்பாக." என்று துதித்ததெற்றுக்கெனின், தேவரீர் பத்தினி யோடிருப்பது போன்று யானும் பத்தினியோடிருத்தல் வேண்டுமென்னுங் குறிப்பும், அருள்விக்கியாக்கலின் அத்திருவருள் தமக்கு வேண்டுமென்னுங் குறிப்பும் விளக்குவானெய்க. இவ்வாறே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய குண் டையூர்க்கிழாரளித்த நெற்குவையைக் கொணர்ந்து பரவையார் மாளிகை யிற் சேர்ப்பதற்காக ஆளகளைத் தருமபடி திருப்பதிகம் பாடியருளியபோது, பரவைநாச்சியாரின் வருத்தம் தேவரீரே யுணரத்தக்கவரென்று குறிப்பிப பான், "பாதிமாதொ பெண்ணைவைத்தாய் படருஞ்சடைக் கங்கைவைத்தாய்- மாதர்நல்லார் வருத்தம்மது நீயுமறிதியன்றே, கோதில்பொழில் புடைசூழ் குண்டையூர்ச்சில நெல்லுப்பெற்றே-னாதியே யற்புதனே யவையட்டித்தரப் பணியே."; எனத்திருவாய் மலர்ந்திருத்தலுங்காண்க. சிவபெருமான் அன் பருக்கன்பரும் அல்லார்க்குவன்பருமாவரென்பதை, "ஒண்மையனே திரு நீற்றையுத் தூளித்தொளிமிளிரும - வெண்மையனே விட்டிடுதிகண்டாய் மெய்யடியவர்கட்-கண்மையனே யென்றுஞ் சேயாய் பிறர்க்கறிதற்கரிதாம்- பெண்மையனே தொன்மையாண்மையனே யலிப்பெற்றியனே." என்னும் மணிவாசகப் பிரான்மலர்வாக்காலும், அன்புக்கும் திருமேனிக்கும் அபேத மென்பதை, "அன்பு சிவமிரண்டென்பரறிவிலா - ரன்பே சிவமாவதியாரு மறிகிலா - ரன்பே சிவமாவதியாரு மறிந்தபி - னன்பே சிவமாயமர்ந்திருந் தாரே." என்னும் திருமூலநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமந்திரத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (கஅ)

அன்ன வேதியற் கருந்தன மளிப்பவுங் களிப்பா
லின்ன றீர்ந்தவெண் காடர்க்குக் கதிபளித் திடவு
மன்ன பூவுல கத்துளோர் கண்டுவாழ்ந் திடவு
மென்னை யாளுடைப் பரமபர னொருவடி வெடுத்தான்.

(இ - ள்.) அவ்வாதிசைவர்க்கு அருமையான ஐஸ்வரியத்தைப் பாலிக்கவும், மகிழ்ச்சியினாலே துயரமொழிந்த திருவெண்காட்டடிகட்கு முத்தியின்பத்தைப் பாலிக்கவும், நிலைபேறான நிலவுலகத்துள்ளார் தரிசித்து ஈடேறவும், என்னை அடிமையாகவுடைய சிவபெருமான் ஓர் திருவுருக்கொண்டருளினர்.—எ - று.

இவ்வாறு தம்மைப் பிரார்த்தித்த ஆதிசைவருக்குப் பொன்னருளவும், திருவெண்காட்டடிகட்கு முத்தியின்பம் பாலிக்கவும், இத்தன்மைய திருவிளையாடலைக்கண்டு தரிசித்தோர்களாகிய நிலவுலகத்தாரீடேறவும் திருவுருக்கொண்ட சிவபெருமான் ஓர்வடிவெடுத்தன ரென்றபடி. இவ்வண்ணம் பிரார்த்தித்த ஆதிசைவர் பெயர் சிவசருமரென்பதும் அவர் மனைவியார் பெயர் சுசீலையம்மையாரென்பதும் இவர்களிருவரும் இல்லறாடாதுப் புத்திரப்பேற்றுக்காகத் தவம்புரிந்ததும், பவிஷ்யோத்தர புராணத்துள்ள திருவிடைமருதூர் மான்மியத்தைக்கூறும் வடமொழிப் புராணத்தில் விரிவாகக் கூறியிருப்பதாகக்கூறுவாருமுளர். (௪௬)

மருத வாணனென் றொருபெய ருலகெலா மழுக்கப்
பருவ மெண்ணிரண் டாண்டுடைப் பண்ணவ னாகிக்
கருதி னுங்கணிற் காண்பினுங் கேட்பினுங் கலந்தோ
ருருகு மன்பினன் றனைத்தா னருச்சனை புரிவோன்.

(இ - ள்.) தியானிக்கினும் கண்களாற்றரிசிக்கினும் கேட்கினும் சிவகரணங் கலக்கப்பெற்றவ ருருகத்தக்க மெய்யன்புடையவரும் தம்மைத்தாமே பூசனைபுரிந்தோருமாகிய சிவபெருமான், தம்மை மருதவாணனென்னும் ஓர் திருநாமத்தால் உலகெங்கும் துதிக்கும்படி, பதினாறுவயதுடைய பிராமணச் சிறுவராய்த் தோன்றி.—எ - று.

மனத்தினாற் றியானித்து, அத்தியானமுதிர்ச்சியாற் றரிசித்து, அத்தரிசனவுருவை மறவாதிருக்குமாறு, அப்பெருமான் புகழையே சதாசிரவணித்துக்கொண்டிருக்கும் மெய்யன்பினர்க்கன்புடையோன் சிவபெருமானாகலின், "கருதினுங்கணிற் காண்பினுங் கேட்பினுங் கலந்தோருருகுமன்பினன்." என்றும், திருவிடைமருதூரென்னுந் திருத்தலத்திற் சிவபெருமான் தம்மைத் தாமே பூசித்து அடியார் நம்மைப்பூசிக்கத்தக்க மார்க்கமிதுவாகுமென விளக்கித் தம்மைத்தாம் பூசித்தாரென்னும் திருநாமமும் வகித்தனராகலின், "தன்னைத்தானருச்சனை புரிவோன்." என்றும், தம்மைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்த ஆதிசைவருக்குத் தாம் மகவாகத்தோன்றியபோது தமக்குத் திரு

நாமம் மருதவாணர் எனவழங்கச் செய்தனராகலின், "மருதவாணனென் றொரு பெயருலகெலாம் வழுத்த." என்றுங்கூறினர். பெருமானை மனத் தினாற் றியானித்தலும், அவன் திருவுருவைக் கண்களாற் றரிசித்தலும், அவன் திருப்புகழைச் செவிகளாற் சிரவணித்தலும், அவன் திருவாலயத்தைக் கால்களால் வலம்வருதலும், அவனை வாயினாற்றுதித்தலும், அவனைக் கைக ளாலருச்சித்தலுமே மெய்யன்பினர்க்கு முறைமையென்பதை, "நயன மிரு ண்டு போகாமுன் னடனப் பெருமான் றனைப்பாரார் - நடக்கும் பதங்க டளா ராமுன் னடவா ரமலன் றிருக்கோயில், பயனின் மொழிகள் குளறுமுன் பரம னடித்தா மரைதுதியார் - பழுதில் செவிகள் செவிடாமுன் பரிந்து சிவன்மெய்ப் புகழ்கேளார், செயலி னெடுங்கை நடுங்காமுன் றிருமாமக ளுங் கலைமகளுஞ் - செறியுந் திருவெங் கைக்கரசைச் செழுமென் மலர் கொண் டருச்சியார், மயலி லழுந்தி யயராமுன் மனத்தி லவனை யிருத்தி டார் - மனித ருழன்று வாளாபோய் மறியா நரகின் மறிவாரே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், மருதுாருடையார் தம்மைத்தாம் பூசித்தாரென்பதை, "ஓதுமர்ச்சனைசெய் தோனு முகந்ததுகொண்டதேவும்- போதுறு கோதைவேற்கட் பொற்றொடி நாமே யாகு - மேதுவென்னம்மை நாமே யருச்சித்தற் கென்னிலிந்த - மாதவர் நமைப்பூசித்தன் மறந்த தீண் டறிதற் காமால்." என்னும் மருதவனப்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக.

எழுதா மெண்கணக் கியாவையு மறிபவ னென்ன
மழுவி னங்கெழுத் தாணியாத் திரித்துவாண் மலர்க்கைப்
பழுதில் புத்தகத் தேதடுநீ டேடெனப் பரித்து
மழகு துன்றிவன் யாவனென் றியாவரு மறிய.

(இ - ள்) எழுதக்குச் சிறந்த கணிதங்களைத் துணர்ந்தவர் போன்று தமது திருக்கரத்தேந்தியிருந்த மழுவையே விளக்கமுள்ள எழுத் தாணியாக மாற்றியும், ஒளியுள்ள தாமரைமலரொத்த திருக்கரத்துச் சிதை வில்லாத வேதபுஸ்தகத்தின் ஏட்டையே நீண்டபனையோலையாகத் தாங்கி யும், மிக்க சவுந்தரியமுடைய இவன் யாரென்று அனைவரும் பார்க்கும்படி.— எ - று.

விநாயகக்கடவுளும் பாரதமெழுதுங்கால் தமது தந்தத்தையே எழுத் தாணியாக்கிக்கொண்டு மேருவரையையே ஏடாகக்கொண்டாராகலின், ஈண் டும் சிவபெருமான் தமது மழுப்படையையே எழுத்தாணியாக்கித் தமது என்றும் புதிதாயிருக்கும் கைலையென்னுமலையாகிய ஏடுகளுக்குள் ஓரேட் டையே நீண்ட ஓலையாகத் தாங்கினரென்று குறிப்பிப்பான், "பழுதில் புத் தகத்தேடு நீடேடெனப் பரித்து." என்றுரென்றுரைப்பாருமுளர். அங்ங னங்கூறுதல் சிறப்பன்மைதெளிக. ஈண்டுகணிதங்களையு முணர்ந்தா னைப்போன்று ஏடுமெழுத்தாணியுந் தாங்கிவந்தனரென்றுரைப்பினும் "ஒரு மொழியொழி தன்னினங்கொளற்குரித்தே." என்னும் சூத்திரப்பிரகாரம் எழுத்துமுணர்ந்தவன்போன்று வந்தனனென்பதும் போதருதல் காண்க.

என்னை, "எண்ணெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும்." என ஔவைப்பிராட்டியாரும், "எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங் - கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு." எனத்திருவள்ளுவநாயனாரும் எண்ணையே முதன்மையாக எடுத்துவிதந்திருப்பதனாலறிக அவ்வாறு எந்தகாலத்தும் அவ லட்சணமுடையராகவும் அவமதிப்பேற்கத்தக்கவராகவும் வாராது கண்டார் யாவரும் இவ்வழகினன் யாரோவென்றையுற்றுத் தமது தன்மையித் தகைத் தென்றொருவாறு பக்குவமுள்ளார அறிந்துகொள்ளும்படி வந்தாரென்பார், "அழகுதுன்றிவன் யாவனென்றியாவருமறிய." என்றனர். சிவபெருமான் தமது காருண்யத்திலைவ்வாறு வருதலியல்பென்பதை, "பாடல்விஞ்சையரே யென்பார் பண்ணிற்றைற் பாணிக் கேற - வாடல்விஞ் சையரே யென்பா ரரும்பெறற் செல்வத் தாழ்ந்து - வாடிய மகரே யென்பா ரிசைபட வாழ்ந்து கெட்ட - வேடவிழ் தாரி னருள யார்மக னிவன்கொ லென்பார்." என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானும், சிவபெருமான் திருமேனிகள் கொள்ளுமபோதல்லாம் அவ்வவ்வேடங்கட் கேற்றபடியாக மழுவையேய மாற்றிக்கொள்வதியல்பெனபதை, "அழுக்கடைந்த பழந்துணியொன் றரைக்கசைத்து மிசைப்போர்த்தொண்டர் - குழூக்கடந்த விண்டைந்நர் சுமைபடைமேற் கூடைகவிழ்த் - கெழுக்கடந்த திசைகடந்திட்டிணை கடந்த திருத்தோண்மேன் - மழுககடைந்து விளங்கியவாய் மண்வெட்டிதிண் படையேந்தி" என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்ததானுந் தெளிக. (உக)

பிட்டு வட்டவான் கடலிடைப் பிறந்தகா ராலம்
இட்ட பிச்சையோ டுவன்றசை யேந்தமு னீந்த
கட்டி மட்டவிழ் பாலொடு சோறுகைக் கொண்டு
முட்ட நின்றதா டாமரை பூமகள் முடிப்ப.

(இ - ள்) பிட்டும், சூழ்ந்துள்ள சிறந்த கருநிறங்கொண்ட ஆலகாலமும், தாருகாவனத்திருடிமார் பத்தினிகளிட்ட பிச்சையும், கண்ணப்பனார் நிவேதிக்க மான்றசையும், சேந்தநாயனார் படைத்த பதிரப்படுத்திய களியும்போல, வெள்ளிய சாதத்தைக் காதலித்து வாங்கிக்கொண்டு, கீழுலகங்களை யெட்டும் முறையிலுள்ள தமது திருவடித்தாமரைகளைப் பூதேவி சூடும்படி.— எ - று.

பிட்டையும் ஆலகாலத்தையும் தாருகாவனத்திருடிகள் பத்தினிமாரிட்ட பிச்சையையும் கண்ணப்பநா நிவேதித்த மான்றசையையும், சேந்தநாயனார்படைத்த களியையும் அமுதுசெய்தது போன்று, வெண்சோற்றையும் அமுதுசெய்தற்குத் திருவுளங்கொண்டாரென்பதாகக் கருத்தோன்றி நின்றதென்க. பிட்டை யமுதுசெய்தனரென்பதை, "பிட்டுநேர்பட மண்சுமந்த பெருந்துறைப் பெருமபித்தனே - யிட்டநேர்பட வாதிலாத சழக்கனேனுனைச் சாரங்கிலேன் - சிட்டனே சிவலோகனே சிறுநாயினுங் கடையாயவெங் - கட்டனே னுயமூட கொள்வானென்கெட்டமூர்க்க ரிலே" என்னும். ஆலகா

.109(5526)

லம் அமுதுசெய்ததை, "கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த - வாலால முண்டா னவன்சதுர்தா னென்னேடி - யாலால முண்டிலனே லன்றயன்மா லுள்ளிட்ட - மேலாய தேவரெலாம் வீடுவர்காண் சாழலோ" எனவும்வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானும், தாருகாவனத் திருடிமாதர்களிட்ட பிச்சையேற்றதை, "செச்சை மலர்புரை வாமேனி திறந்துகொண்டு-கச்சை யரவொன் றசைத்துக் கபாலங் கரத்தெடுத்துப் - பச்சை மயிலனை யார்மனை தோறும் படர்ந்திரக்கும் - பிச்சை யொழிகென் றொருவார்த்தை சொல்லெம் பெரியம்மையே," என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், கண்ணப்பநாயனாரிட்ட இறைச்சியை யேற்றனரென்பதை, "பூசனைசெய்யுங் குன்றிலேவன் - குணமவையாவன வுரிமையிற்சிறந்த-நன்மாதவனென் றுணரவனுகந் - தியங்கிய விடமுனிவனமதுவேயவன் - செருப்படியாவன விருப்புறு துவலே * * * * மவனுகந்திட்ட விறைச்சியெனக்குநன் - மாதவரிட்டநெய்பாலவியே," என்னும், நக்கீரரருளிய திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறத்தானும், சேந்தநாயனார் நிவேதித்த களியையேற்றதை, "அவிழ்ந்த துணியி லவிழ்ந்த வமுதை - யவிழ்ந்த மனத்தோ டளித்த-தவிழ்ந்தசடை - வேந்தனார்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்ப்பத்திச் - சேந்தனார் செய்த திறம்." என்னும் உமாபதி சிவாசாரியார் திருவாக்கானும் தெளிக. எனவே மேற்கூறியவற்றை அடியார் மெய்யன்புக்காக விழைந்தது போன்று சிவசருமரது மெய்யன்புக்காகத் திருவமுது செய்ய விழைந்தாற் போல வெண்சோற்றைக் கரத்தேந்தி வந்தனரென்க. சிவபிரான் திருவடிகள் கீழுலகங்களேழினுக்கும் அப்பாற்பட்டவென்பதை, "கீதமினியகுயிலேகேட்டியேலெங்கள்பெருமான - பாதமிரண்டும்வினவிற்பாதாளமேழினுக்கப்பாற் - சோதிமணிமுடிசொல்லிற்சொல்லிறந்துநின்றதொன்மை - யாதிகுணமொன்றுமில்லானந்தமிலான்வரக்கூவாய்." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுந்தெளிக. (௨௨)

வந்து நம்பிவா ழிடமத னிடைப்புக்கு மிக்க
சந்த மாகடுக் கையுறு கண்ணியன் கனிவா
னிந்த வாரமு துண்டிடச் சுவைகறி யீக
வந்த தருளென வறைதலும் பூசுர னறைவான்.

(இ - ள்.) இவ்வாறான கோலத்துடனெழுந்தருளி, சிவசருமர் வசிக்கின்ற அவ்விடத்தடைந்து, விசேடித்த மணமுள்ள கொன்றைமலர் மாலிகையுடைய சிவபெருமானாகிய வேதியசிறுவர், ஓ மறையவரே! எனது கரத்திலிருந்திருக்கும் இவ்வமுதைப் புசிப்பதற்கு அறுசுவையோடுகூடிய கறிகள் தருவீரென்று திருவாய்மலர்ந்தவளவில், சிவசருமரெனனும் வேதியர் விளம்புவார்.— எ - று.

அறுசுவையோடுகூடியதே உண்டியாகலின், வெறுஞ்சாதம் புசிக்கவிசையாதார்போன்று நடித்து, "இந்தவாரமுதுண்டிடச் சுவைகறியீக" என்றனர். இதனை, "புரியலாப்புழுக்கன் முப்பழங்கலந்த - வறுசுவையடி

சிலட்டினிதிருப்ப." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும தெளிக. (உ௩)

அறுசுவைக்கறி யமுதுநின் வாக்கினு லறிந்தேம்
நறுமை மேவிய சிறுவகே ளெனவிடை நவின்றார்
இறைவ னங்கையி லன்னமங் கோரிடத் திருத்தி
யுறையு மில்லற நங்கையெங் கேயென வுரைத்தார்.

(இ - ள்.) நன்மை மேவிய சிறுவனே! கேட்பாய, அறுசுவைகளோடு கூடிய கறிவகைகள் சேர்ந்த அமுதென்பதை உன்னுடைய வார்த்தையினு லறிந்தேன என்று சிவசருமர் விடைகூறினர். அதைக்கேட்டவளவில சிவபெருமானாகிய பிராமணச்சிறுவர், தமது அழகிய திருக்கரத்துள்ள சாதத்தை அவ்வீட்டிலுள்ள ஓரிடத்திலே வைத்து, உம்முடன வசிக்கின்ற இல்லறக் கிழத்தி எவ்விடத்துள்ளாளென்று வினவினர்.—எ - று.

சவுந்தரியமும் யௌவனமும சற்குணமும் பிரமசரியாசிரம ஒழுக்கமும மேம்பட்டு விளங்குகின்றமையின், "நறுமைமேவிய சிறுவ.' என்றா ரென்றும, அச்சிவசருமா வறுமை மேலீட்டால தண்ணீருஞ சாதமுமேனும பசிநோய் வருத்தத்தாலுந்த வேலாதவராகையால, "அறுசுவைக் கறியமுது நின்வாக்கினு லறிந்தேம்." என்றாரென்றும கூறினா (உ௪)

பொன்னு லாவிய செஞ்சடைப் புராதனப் புகலி
வன்ன மோதிய னியம்புவா னுமருமில லறத்தாள்
மன்னு நாயக னுலகுளா ளென்றுமா வழுத்த
வின்னும் வேறொரு கன்னியை மணஞ்செயவீ ரென்றான்.

(இ - ள்.) பொன்னொளி பரவிய சிவந்த சடைமுடியுடைய பழையோராகிய சிவபெருமானாகும பிராமணச்சிறுவர் இவ்வாறு திருவாய்மலர்தலும, அச்சிவசருமரென்னும வேதியர் கூறுவாராய், என்னுடைய விரும்பப்படும் எனது மனைவி, நிலைபெற்ற நமது தலைவராகிய சிவபெருமானுடைய உலகத்திலிருக்கின்றனளென்று கூற, அதுகேட்ட வேதியச்சிறுவராகிய சிவபெருமான், மீண்டும மற்றொரு கன்னிகையைத் திருமணம முடிப்பீராக வெனத் திருவாய்மலர்ந்தனா—எ - று.

தமது மனைவி கற்பின் மேம்பட்டவளாய்த் தன் சொற்படி நடந்து வந்த தன்மையை விளக்கும்பொருட்டும், அத்தகையாளை நாமின்னும் மறவாமல் விருப்புற்றிருக்கின்றமையை யுணர்த்துமபொருட்டும, "அமரா தமில லறத்தாள்' என இறந்தகாலத்தாற் கூறாது, "அமருமில்லறத்தாள்" என முக்காலத்திற்கும பொருளாம்படி கூறினா. கற்பின் மேம்பட்ட காதலியா இறந்தபோது, அவர்கள் கற்புடைமை கருதிச் சுருதிக் காதலா வருந்துவரென்பதை, 'அடிசிற் கினியாளே யன்புடை யாளே - படிசொற் றவறாத பாவாய் - அடிவருடிப் - பின்றூங்கி முன்னெழூஉம் பேதையே போதியோ - வென

றாங்குமென்க ணிரா." எனத் திருவள்ளுவர் திருவாய்மலர்ந்தருளியவாறுந் தெளிக. (௨௫)

வேறு மிங்கொரு கன்னியை வேட்பதற் றனமேன்.
பேறு காண்கிலே னந்தோ வறுமையென் பேறெனப் பெற்றேன்.
ஆற ணிந்தவர் திருவுள மின்னதென் றறியேன்.
ஏறு மன்னவர் நினைப்பரேற் றிருவெலாஞ் சேரும்.

(இ - ள்.) மீண்டும் இவ்விடத்தில் ஓர் கன்னிகையை மணம்புரிவதற்குச் செல்வம் கண்டேனில்லை, ஐயோ! தரித்திரமே எனது வாய்ப்பாகப் பெற்றிருக்கின்றேன், கங்கைநதியணிந்த கடவுளின் திருவுளச்செயலிது வென்றறியேன், யாவராலும் தெளிதற்குரியாராகிய அப்பெருமான் திருவுளங்கொள்வாராயின் ஐஸ்வரியங்களனைத்தும் அடையும்.—எ - று.

ஐஸ்வரிய சம்பந்தமுடையோன் ஈச்சுரனாகையானும், அவ்வாறுள்ள ஈச்சுரனென்னும் திருநாமம் சிவபிரானுக்கே யுரித்தாகலானும், "அன்னவர் நினைப்பரேற் றிருவெலாஞ் சேரும்." என்றார். சிவபிரானுக்கே ஈச்சுரனென்னும் திருநாமமுரித்தென்பதை, 'குன்றலரு மருளாள னென்றமொழி நிற்குறிக் கொண்டுசெல் கின்றதெனவுங் - குறித்தொருவா பாலென்ற வொலியம் மொழிசென்று கோமுதி னேர்தலெனவு, நன்றினிய பழமென்ற வொலிமனட் டிலைவாழை நற்கனியி னெய்தலெனவு - நாடரும் பிள்ளையென் கின்றமொழி யாண்மகவி னெண்ணுமா றெனவு மீச, னென்றளவின் விடமெழுந் திடநடு நடுங்கிநிலை யின்றியிரி தருதேவரை - யெய்தாமல் மணிகண்டனைப்பொருந் துதலெனவு மிவணகர மென்பதுதனைச், சென்றடையு மொரு பெருங் கச்சிநக ராளிநீ சிறுதே குருட்டி யருளே - சிவசமய குலதிலக சிவ ஞான மாமுனிவ சிறுதேர் குருட்டி யருளே" என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௨௬)

என்ற வாய்மொழி கேட்டலு மெழுந்திளங் காளை
நின்று தாய்தம ரொன்றிலே னிகழுமெப் பொழுது
மொன்று லோகத்திற் றொழிலெலாம் வல்லமை யுடையே
னென்றனைக்கொடு விற்றுநீர் வறுமைதீர்ந் திடுவீர்.

(இ - ள்.) என்று கூறிய அச்சிவசருமருடைய வார்த்தையைக்கேட்டவளவில், இளமையான காளைப்பருவமுடைய பிராமணச்சிறுவராகிய சிவபெருமான் இருக்கைவிட்டு எழுந்து நின்று, நான் மாதாவும் மற்றுள்ள உறவினரும், இல்லாதவன், உலகத்தில் நடக்கின்ற எக்காலத்திலும் பொருத்தமான தொழில்களெவற்றினும் ஆற்றலுள்ளோன், ஆதலால் என்னைக்கொண்டு போய் விற்று நீர் உமது வறுமைப்பிணி யொழிவீராக.—எ - று.

சிவபிரான் தாய் தமரற்றவராதல் உண்மையாகலின், இப்போது பிராமணச் சிறுவர்போன்றிருப்பவர், "தாய்தமரொன்றிலேன்," என்றும், சிவ

பரனை யேனைய தேவர்களைப்போலாது எல்லாம்வல்ல சித்தரா யெழுந்தருளினமையானும், அளவிலாற்றலுடைமை யென்னும் குணமுடையராகலானும், “திகழுமெப்பொழுது மொன்றுபோகச்சிறே ரேறுமெல்லாம் வல்லமையுடையேன் என்றும் கூறினார் சிவபிரானார் தாயசுமானாரென்பதை, ‘கோயில் கூடிக்கொண்டு விச்சோ னவனொண்ட - தாயுமிலி தந்தையிலி தானறனியன் காணேடி - தாயுமிலி தந்தையிலி தானறனியனாயிடினும் - காயி லுலகனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ’ என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், எல்லாம்வல்ல சித்தராமென்பதை, ‘செல்லார் பொழில்சூழ் மதுராபுரிச் சித்தரெல்லாம் - வல்லார் நாடலை யாருமை செய்யவல்லா - ரெல்லாரும் வியப்புறவிக் கனிச்சித்தசாமி கல்லானை கிலனைக் கருமபந்த கதையுஞ் சொல்வாம்.’ என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக (௨௭)

சொற்றுளேனெனப் பூசுர னினைவுளந் துளங்கிச்
கற்ற கல்வியான் மேல்வரு மெனமனங் கருதிப்
பிற்றை நாளுனை விற்பனென் விலைவதிற் கொண்டேற்
பற்றிலை னினைக் காரியம் பழுதெனப் பகர்ந்தான்.

(இ - ள்) இவ்வாறு நான் கூறினேனென்று கூற, அவ்வார்த்தை கேட்ட சிவசருமர் தம்முடைய வெண்ணமும் மனமும் நடுக்கமுற்றவராய், மிக முயன்று கற்ற கல்வியையுடையவராகிய அம்மறையவர் இனிமேல் விளைய வேண்டியவற்றைத் தாங்களிசின் சிந்தித்து, இன்றையத்தினத்தில் உன்னை யான் விற்பேனாயின் இயவிடச்சிவனைக்குண்டாம் துயரமோ? இக்காரியம் குறைவுடையது, ஆதலால் நானிதைச்செய்யப் படாதென்று கூறினார் — எ - று

சிந்தையும் சிந்தைப் பக்கினி வெவ்வேறாகவும், அவ்வொவ்வொன்றும் ஒவ்வொன்றுக்கொன்றியைபுடைத்தாகவுமிருத்தலின், “நினைவுளந் துளங்கி” என்றும், கற்றார் மேல்வருவனவற்றை யாராய்ந்தே ஓர் காரியத்தைச் செய்யத் துணிவார்களாகலின், ‘கற்ற கல்வியான் மேல்வருவன மனங்கருதி’ என்றும், அத்தகையினார் ஓர் காரியம் பழுதெனத் தோன்றின், அக்காரியத்தில் மனம் பற்றார்களாகலின், ‘பற்றிலை னினைக்காரியம் பழுதெனப் பகர்ந்தான்’ என்றும் கூறினார். சிந்தையே சிந்தனைவேறென்பதை, ‘செல்வமென்பது சிந்தையி னிறைவே’ என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும், கற்றார் மேல்வருவனவற்றை யாராய்ந்தே ஓர்காரிய மியற்றுவரென்பதை, “எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி-னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு” என்றும், பழுதெனத் தோன்றிய காரியத்தில் மனம்பற்றாரென்பதை, “ஆக்கங் கருதி முதலிழக்குஞ் செய்வினை யூக்கா ரறிவுடை யார்” என்றும் வரும் திருக்குறள்களானும் தெளிக (௨௮)

பழுதடைந்திடுப் பரிகரித் திடுமென மறுபார்
முழுதும் வல்லவ னொவ்விடத் தியாவையு முடிப்பான்

னெழுநு மாவணை யீங்கிவற் குண்டெனை விசைத்தார்
றெழுதி நீதியாய் முடிவுறு மிவ்வணந் துணிவே.

(இ - ள்.) குற்றம் நேருமாயின் அதை நிவாரணிப்பது எனதுபாரம், எல்லாம் வல்லவனாகி எவ்விடத்திலும் எவற்றையும் நிறைவேற்றுவன். இவ னுக்கு எழுதிக்கொடுத்த ஆவணமென்னும் அடிமைச்சீட்டும் உண்டு என்று ரைத்தால், உன்செயல்களெல்லாம் நீதியாகவே முற்றுப்பெறும் இவ்வாறு நிச்சயிப்பாயாக என்றனர்.—எ - று.

தொழுதி - கூட்டம். இவன் எவ்வாறான தொழில்களினும் வல்லப முடையவனாய் எவ்விடங்களினும் எவற்றையும் நிறைவேற்றுவன், இவன் எனக்கெழுதிக்கொடுத்த அடிமைச்சீட்டும் உண்டென்றுரைத்தால், உன்செ யல்கள் யாவையும் நீதியானவையே என்று பிறரால் மதிக்கப்பட்டு முடிவு பெறும். அவ்வாறு குற்றமநேரின் யானே நிவாரணிப்பேனென்றனர் பிரா மணச் சிறுவராகிய சிவபிரான் என்றவாறாயிற்று. ஆவணம் அடிமைச்சீட் டென்பதை, "ஆட்சியி லாவணத்தி லன்றிமற் றயலார் தங்கள் - காட்சியின் மூன்றிலொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே - மூட்சியிற் கிழித்தவோலை படியோலை மூலவோலை - மாட்சியிற் காட்டவைத்தே னென்றனன் மாயை வல்லான்" என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானு மறிக. (௨௧)

நீதி யன்றிது சிறுவநீ நிரப்பிய வார்த்தை
வேதி யர்க்குமா மரசரா ளேவலோர் வினவிற்
றீது செய்குவார் வைகுவார் சிறுநகை செறிப்பா
ராத லாலிவை தவிர்தலே யறனென வறைந்தான்.

(இ - ள்.) சிறுவனே நீ கூறிய இம்மொழிகள் நீதியானவைகளல்ல, பிராமணத்தொகுதியரும், அரசர்களுடைய பரிசனர்களும் ஏவலாளர்களும் இச்செய்தியைக் கேட்பார்களாகில், கெடுதிசெய்வார்கள் வைவார்கள் புன் னகைகூர்வார்கள், ஆகையால் இச்செய்கைகளை விட்டுவிடுதலே தருமமா மென்று சிவசருமர் கூறினர்.—எ - று.

நம்மோடொத்த மரபினர்களாகிய மறையவர்கள் இச்செய்தியைக் கேட்கின், மறையவர்க்கு மறையவர் அடிமையாதலெங்குள்ள வழக்கென்று வைவார்கள், மன்னனுடைய பரிசனர்கள் கேட்கின், இதை அரசனுக்குத் தெரிவித்துத் தண்டிப்பார்கள், ஒழிந்த நம்மரபினர்க்கு ஏவலாளர்களாகிய மற்றையர்கள் கேட்கின் இழிவாகக்கூறி நகைப்பார்கள், ஆகலின் இச்செய் கையை விடுதலே நீதியென்றனரென்றபடி - என்னை, இச்செய்கையை நால் வருணத்தினரும் பழிப்பார்களென்பதாம். மறையவர்க்கு மறையவர் அடிமை யாதலில்லையென்பதை, "மாசிலா மரபில் வந்த வள்ளல்வே தியனை நோக்கி - நேசமுன் கிடந்த சிந்தை நெகிழ்ச்சியாற் சிரிப்பு நீங்கி - யாசிலந் தணர்கட் கேவேறா ரந்தணர்க் கடிமை யாதல் - பேசவின் றுன்னைக் கேட்டோம் பித்த னோ மறையோ னென்றார்" என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கா

னும் அறிக. நால்வருணத்தவரையுங் குறிப்பான். "வேதியாக்குழா மரசரா னேயவேலோர்." என்றனரென்க. (௫௦)

அஞ்ச லையநீர் விலைக்குற விற்பனை யழகா
லெஞ்ச லிலபொரு டருவதற் கிசைந்தியா னிசைத்தேன்
வஞ்ச மில்லதோர் புண்ணிய மென்னுழி வருமாற்
செஞ்சொ லாமெனப் புண்ணியன் றேற்றிடத் தெளிந்தான்.

(இ - ள்.) ஐயரே! நீர் அச்சமுறுதேயும், என்னைத்தக்க விலைக்காக விற்பனை அழகாகும், உயர்க்குக் குறைவற்றபொருளைச் சமபாதித்துக்கொடுப்பதற்கொருப்பட்டு இவ்வார்த்தைகள் யான் கூறினேன், இதனால் வஞ்சகமற்றதாகிய ஒப்பற்றபுண்ணியம் எனக்குண்டாகும், இது நிச்சயமான வார்த்தையாகுமென்று புண்ணியச்சொரூபராகிய பிராமணச் சிறுவராயிருக்கும் சிவபிரான மீண்டும் சிவசருமர் மனக்கலக்கத்தைத் தேற்றுதலால் அவர் தெளிவடைந்தனர்.—எ - று.

இவ்வாறுசெய்வதனால் உமதெண்ணம் நிறைவேறலேயன்றி எனக்கும் புண்ணியம் உண்டாகும் இதுநிச்சயமான வார்த்தையாகும் என்றவளவில், மேலும் மறுத்துரைக்க மனமில்லாராயச் சிவசருமரிசைந்தனரென்றபடி. எனவே, புண்ணியச்செயலால் தமக்குச்சிறப்பும் செல்வமும் வருமெனக்கருதி அறிவுடையோர் அச்செயலைக் கைவிடாரென்பது கருத்து. இதனையன்றோ, "சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங்-காக்கமெவனோ வுயிர்க்கு." எனத்தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும திருவாய்மலர்ந்தனர். (௫௧)

தெளிந்த பூசுர ராவணம் பழம்படத் தீட்டி
விளங்க நல்கினோ றனைக்கொடு கோயிலுள் மேவி
வளங்கொ ணாதனை விடைகொண்டு பூம்புகார் மருவக்
களங்க மொன்றிலான் படர்ந்தனன் காவத மனேகம்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு தெளிந்த சிவசருமரென்னும் வேதியர், அடிமைச்சீட்டைப் பழமையுடைத்தாய் விளங்குமாறு எழுதிக்கொடுத்த அப்பிராமணச் சிறுவனைத் தம்முட னழைத்துக்கொண்டு,திருவிடைமருதூ ராலயத்தினுட்சென்று, அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் மாட்சிமையுடைய சிவபிரானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை யடைவதற்காக, யாதோர் களங்கமுமற்றவராகிய அவர் அநேககாத வழிதூரம் வந்தனர்.—எ - று.

சிலவருடங்கட்கு முன்னரே எழுதிக்கொடுத்த அடிமைச் சீட்டாகப் பார்ப்பவர்க்குத் தோன்றும்படி எழுதிக்கொடுத்தாரென்று குறிப்பிப்பான், "ஆவணம்பழம்படத்தீட்டி." என்றும, தாம்செய்யும் ஒவ்வோர் செய்கையையும் சிவபிரானிடத்தில் விண்ணப்பித்து அவரனுஞ்ஞைபெற்றேசெய்வார் சிவசருமரென்பதை விளக்குவான், "கோயிலுண்மேவிவளங்கொணாதனை விடை

கொண்டு.” என்றும், திருவிடைமருதூர்க்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கும் இடையில் அநேககாதவழிதூரம் உள்ளதென்பதை யுணர்த்துவான், “பூம்புகாரமருவப்படார்ந்தனன்காவதமநேகம்.” என்றும் கூறினர். சிவபிரானிடத்து மெய்யன்புள்ளோர் அவரனுஞ்ஞையின்றி யாதோர் காரியமுமியற்றாரென்பதை, ‘வேதவேள்வியை நிந்தனைசெய்துழ - லாதமில்லி யமணொடுதேரரை - வாதில்வென்றழிக்கத் திருவுள்ளமோ - பாதிமாதுடனாய பரமனே - ஞாலநின்புகழேமிகவேண்டுந்தென - னாலவா யிலுறையுமெம்மாதியே.” என்னும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. (௫௨)

சுந்தரப்பெரு மானையி னார்க்குமுன் படர்ப்பொனை
றந்த வள்ளியோ னவர்குலத் தலைவரா மொருவர்க்
குய்ந்திடப் படிக் காசளித் தவனிவ ருடன்போய்
நந்த லில்லவர் தமனியந் தரவா னடந்தான்.

(இ - ள்.) சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு விளக்கமுள்ள பொன்னை முற்காலத்திற் பாலித்தருளிய வள்ளலாரும், அச்சுந்தரமூர்த்திகளுடைய வேதியகுலத்தலைவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்குப் பஞ்சத்திலுயிர்வாழும்படிக் காசளித்தவருமாகிய சிவபெருமான், இச்சிவசருமருடனே இவருக்குக் குறைவற்ற பொன்னைச்சம்பாதித்துக் கொடுப்பதற்காகப் பின் சென்றருளினர்.—எ - று.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகட்குப் பொன்னீந்ததை, “சுற்றமிருந்த தொண்டர்களுந் துயிலுமளவிற் றுணைமலர்க்கண் - பற்றுந்துயினீங் கிடப்பள்ளி யுணர்ந்தார் பரவைகேள்வனார்-வெற்றிவிடையா ரருளாலே வேமண்கல்லே விரிசுடர்ச்செம்-பொற்றிண்கனக மாகக்கண்டு புகலூரிறைவ ரருள்போற்றி.” எனவும், “பனிமதிச் சடையார் தாமும் பன்னிரண் டாயிரம் பொன் - னனியருள் கொடுக்க மாற்றா னல்கிட வுடைய நம்பி-தனிவரு மகிழ்ச்சி பொங்கத் தாழ்ந்தெழுந் தருகு சென்று-கனிவிட மிடற்றி னார்முன் பின்னொன்று கழற லுற்றார்.” எனவும், திருஞானசம்பந்தசுவாமிகட்குப் படிக்காசளித்தமையை, “தம்பிரா னருள்புரிந்து கனவினீங்கச் சண்பையாளிவேறு தாமுணர்ந்து-நம்பிரா னருளிருந்த வண்ணமென்றே நாவினிசை யரசரொடுங் கூடநண்ணி - வம்புலா மலரிதழி வீழிநாதர் மணிக்கோயில் வலஞ்செய்யப் புகுந்த வேலை-யம்பிகா பதியருளாற் பிள்ளையாரதா மபிமுகத்துப் பீடிகைமேற் காசு கண்டார்.” எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்குகளானுமறிக. ()

சங்க வான்றமிழ் மதுரையிற் பாணனா ரமக்குத்
துங்க மாகிய வாழ்வினை விந்தன ருசுமந்தா
ரிங்கு மாங்கவர் போனற வாட்கொள்ள வெண்ணி
யங்க மாருயி ராவையு மழுவையா வுடையார்.

(இ - ள்.) சங்கப்புலவர்களாலே யறிந்த தமிழ்நிறைந்த மதுரையா நகரத்திலே பாணபத்திரருக்குப் பரிசுதந்தாகிய அடிமையென்று விறகுசுமந்

தருளிய சிவபெருமான், இவ்விடத்திலும் அப்பாணபத்திரனைப்போன்ற அன்புடையராகிய திருவெண்காட்டடிகளை ஆட்கொள்வதற்காகத் திருவுளங் கொண்டு, தமது திருமேனியும் சிறந்த உயிரும்ஆகிய அனைத்தும் அடிமை யாதலையுடையவராயினர்.—எ - று.

எனவே பாணபத்திரரின் அடிமையென்று விறகுசுமந்து வந்தவர், அவர்போன்ற மெய்யன்புடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகளை யாட்கொள்வதற்காகத் தாமவர்க்கடிமையாதற்கு வந்தார் என்றபடி. பாணபத்திரர்க் கடிமையாளென்று விறகேற்றுவந்ததை, "சிந்தை தோயுமைம் பொறிகளுஞ் செவிகளாப் புலன்க - ளைந்து மோசையா விசைவலா னிருந்தன ஞகப்-பந்த நான்மறை நாவிஞற் பத்திர ஞளாய்-வந்து பாடிஞ ரிந்தனச் சுமையொடு மறைந்தார்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானும், மெய்யன்புடையாரை யடிமைகொள்வதற் கிவ்வாறே தாம் பற்பல வாடல்களாற்றுவதியல்பென்பதை,"செங்கண்மா ரடக்கையிற் சங்க நாண - முட்டாட் டாமரை முறுக்கவிழ் மலர்மேல்-வலம்புரி கிடக்கும் வாதவூ ரன்ப-பாடும் பணிநீ கூடும் பொருட்டு - மதுரைமா நகரிற் குதிரை மாறியும் - விண்புகழ் முடிமிசை மண்பொறை சுமந்து - நீர்நெறியின் மேனியின் மாற்றடி பட்டு-நின்னைத் தொண்ட னென்னக் கொண்டனை - னிருக்கு மடுக்க லரக்க னடுப்ப - முலைபொர வரைபொரு மொய்ம்பின் - மலைமக டழுவ மணமகிழ் வோனே." என்னும் நால்வர் நான்மணிமாலையானு முணர்க. (௫௪)

புக்கு ளாரிவர் புகாரெனும் பட்டினம் புடைபோய்
மிக்க நீதியால் வாழ்வணி கேசர்தம் வீதிப்
பக்க மேவிலை பகர்ந்தனர் பகரலும் பரிவாற்
செக்க ரஞ்சடை முடியவ ரடியவர் தெரிந்தார்.

(இ - ள்.) இவ்வாறுசென்ற இருவரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தினுள்ளே பிரவேசியாதவர்களாய், அதன்பக்கத்திற்சென்று மிகுந்த ஒழுக்கத்துடன் வாழ்கின்ற வைசியத்தலைவர்களுடைய வீதியில்மாத்திரமே விலைகூறினர். அவ்வாறுகூறுதலும், அன்பினாலே செவ்வானத்தின் அழகுள்ள சடைமுடியினராகிய சிவபிரானுக்கடியவரான திருவெண்காட்டடிகள் அறிந்தனர். —எ - று.

பட்டினத்தினுள்ளே பிரவேசித்தால் முதலிலுள்ளது அரசர்வீதியாகலின் ஆங்குச்செல்லாவெண்ணம் தடுத்து, தமதடியராகிய திருவெண்காட்டடிகளுள்ள வைசியவீதியிலே விலைகூறும்படி பிராமணச்சிறுவராய் வந்த சிவபெருமான் சிவசருமனைத் திருப்பினரென்றபடி. (௫௫)

மறைய வன்றனை யிளமறைய வன்றனை வாவழைத்துக்
குறையு றுதவெண் காடர்முற் காரணக் குறியா
லுறையு மீங்கிவ னிடக்கதி சயமென்கொ லுரையீர்
நிறையு லாவிய விடைமரு துடையநா யகரே.

(இ - ள்.) அவ்வாறுணர்ந்த யாதோர் குறைவுமற்ற திருவெண்காட்டடிகள், முன்னே தமக்குத்தோன்றிய ஓர்காரணத்தின் குறிப்பால் வேதியராகிய சிவசருமனையும் சிவபெருமானாகிய பிரமணச்சிறுவனையும் விளித்து, நன்மணங்கமழும் சோலைகள்சூழ்ந்த திருவிடைமருதூரையுடைய தலைவரே! இவ்விடத்திருக்கும் இச்சிறுவனிடத்து ஆச்சரியம்யாது கூறுவீரென்றனர்.—எ - று.

அச்சிறுவனைப் பார்த்தவளவில் தமக்குத்தோற்றிய ஓர் குறிப்பினால இச்சிறுவர் சிவபிரானே யெனவுணர்ந்தாரெனக் குறிப்பிப்பான், "முற்காரணக்குறியால் உறையுமீங்கிவன் நறையுலாவிய மருதுடைய நாயகம்" எனச்சொற்போக்காற் சிலேடைப்பொருள் பயத்தலுங்காண்க. (௬௬)

இயம்பு மம்மொழிக் கெதிர்மொழி யிவர்சொலா முனமா
நயம்பு ணர்ந்தவா ளாயவ னலங்கொள நவில்வான்
வயங்கு நன்மணி யாவையும் விலைநிலை மதிப்பே
னியங்கு பற்பல தொழிற்குமீங் கெனக்குநே ரெவரே.

(இ - ள்.) அவ்வாறுரைத்த திருவெண்காட்டடிகளின் வார்த்தைக்குத்தரம் சிவசருமர் கூறுதற்குமுன்பே, நன்மைபொருந்திய அடிமையாக வந்த சிறுவர் இனிமைதரும்படி யுரைப்பாராய், விளங்குகின்ற இரத்தினங்களெவற்றையும் நிலைமையன விலையாக மதிப்பிடுவேன், இதுவல்லாமலும் இவ்வுலகத்தினடக்கின்ற பலவகைப்பட்ட தொழில்களில் இவ்விடத்தில் எனக்கொப்பானவர்கள் யாவர். எ - று.

இத்திருவெண்காடர் அனேகவகை வியாபாரங்கள் புரிந்தாரேனும், அவற்றுண்மேம்பட்டது இரத்தின வியாபாரமே யாகலானும், அவ்விரத்தினங்களைச் செவ்வனே மதிப்பிடுவோரே அவர்க்கவசியம் வேண்டுமாகலானும், சிவசருமர்வேறெவற்றையேனும் முதலிற்கூறின், திருவெண்காட்டடிகட்குச் சம்மேன் மனம்பற்றாதென்றுணர்ந்து, அவர் மறுமொழியுரைப்பதற்கு முன்னம்தாமே தமது வல்லபத்தைக்கூறுவாராய், "வயங்குநன் மணியாவையும் விலைநிலைமதிப்பேன்." என்றும், அன்றியும் தம்மை யடிமையாகக் கொள்ளின் வேறெவ்வகைத் தொழிற்கும் மற்றோரடிமை வேண்டியதின்றென்றுணர்த்துவான், "இயங்கு பற்பலதொழிற்கு மீங்கெனக்கு நேரெவரே." என்றும் கூறினர். (௬௭)

எனும வன்றனை மகிழ்ச்சியா னோக்கியம் மிடஞ்சேர்
வனம ருமணி விலைமதிப் புறாதது மதித்தா
லனைய வன்சொன்ன தொக்குமென் றருமணி யளித்தார்
புனித வாண்மணி மதித்தனன் பின்னரும் புகல்வான்.

(இ - ள்.) என்றுகூறிய அச்சிறுவனைத் திருவெண்காட்டடிகள் களிப்பினோற்பார்த்து, அவ்விடத்திலுள்ள சிறந்த ஓர் இரத்தினம் யாவராலும் விலை

மதிக்கத்தகாததா யிருக்கின்றது, அதனை இவ்வளவுபெறுமென்று விலைமதிப்பிடுவானாயின், அச்சிறுவருரைத்தது சரியாமென்று, தம்மிடத்திருந்த அவ்வருமையான இரத்தினத்தை எடுத்துக்கொடுத்தனர். உடனே அச்சிறுவர் பரிசுத்தமானதாய் விளக்கமுள்ள அவ்விரத்தினத்தை மதித்தவராய் மீண்டுமே கூறுகின்றனர். எ - று.

இரத்தினங்களுள் நீரோட்டம் நிறைந்திருப்பதே மிகச்சிறந்ததாகலானும், அதனைமதித்தலே எவர்க்கு மேலாதாகலானும், "வனமரு மணிவிலை மதிப்புருதது." என்றும், "அருமணி." என்றும், "புனிதவாண்மணி." என்றும், அம்மணியை மதித்ததனோடுங்கூட அவ்வகை மணிகளின் இலக்கணங்களையும் விரிவாகக்கூறத்தொடங்கினரென்பான், "பின்னரும் புகல்வான்" என்றுங்கூறினர். (௫அ)

நவமணிக் கணவி லக்கண மியாவையு நவில்வேன்
கவலு நெஞ்சிலாத் தலைவர்நீ ரன்னவை காணத்
தவமி யற்றினீர் முன்னரே திருவெலாந் தழைப்பப்
பவம கற்றவும் பெற்றுளீ ரறிவெனப் பகர்வான்.

(இ - ள்) நவரத்தினத்தொகுதியின் இலக்கணங்களெவற்றையுங்கூறுவேன். வருந்தலில்லாதமனமுடைய தலைவராகிய நீர், அவைகளையுணரும் பொருட்டே, முற்பிறவியிலேயே ஐஸ்வரியங்கள் யாவும் விர்த்தியாகுமாறு தவம்புரிந்துள்ளீர், பிறவியை ஒழிப்பதற்கேற்ற மெய்யறிவையும் பெற்றிருக்கின்றீரென்றுரைப்பாராயினர் —எ - று.

சஞ்சலசித்தமுடையவர்களாயின அவர்கட்கெவ்வித விலக்கணமுரைப்பினும் பயன்படாவென்பதையுணர்த்துவான், "கவலுநெஞ்சிலாத் தலைவர்நீர்." என்றும், அத்தகைய இரத்தினவிலக்கணங்களை நிதிக்குவையுடையோரே யுணரவேண்டுதலின், 'அன்னவைகாணத்தவமியற்றினீர் முன்னரே திருவெலாந்தழைப்ப." என்றும், இத்தகைய பெருநிதியம் வாய்த்தும் இச்செல்வச் செருக்கால் மதிமாழாந்து பிறவிக்கேதுவாகிய அஞ்ஞானமுடையராகாமல், இவற்றின்பற்றை அறவேயொழித்துப் பிறவிபோக்கத்தக்க மெய்யறிவுமடைந்துள்ளீர என்பார், "பவமகற்றவும் பெற்றுளீரறிவு." என்றுங்கூறினர். கவலுநெஞ்சிலா என்பதற்கு விரும்பும் மனமில்லாத எனப்பொருள்கூறினுமாம். ()

வேறு.

பார்க்கவ முனிவன் சொன்ன பழுவிலா சுமன்ற வங்கள்
சீர்கக் கேவ செய்யப ரெய்யச் சிவனவன் முன்னாகத் தோன்றி
வேர்க்கின்ற தவங்க ளன்று வேண்டிய தெனவை யென்னத்
தாகங்கொள் மாறு மெல்லி யானை யணைந்து புகா றறு கின்றான்.

(இ - ள்.) பார்க்கவமுனிவருபதேசித்தவ்வாறு வென்றும் ஓரவுணன சிறப்போடுகூடிய தவங்களை மேன்மேலு மியற்றிக்கொண்டிருக்க, சிவபெரு

மான் அவ்வவுணனுக்குப் பிரசன்னராகி, நீ வருந்தி முயன்றியற்றிய தவங்கள் சிறந்தனவே, உனக்கு வேண்டிய வரம் யாதென்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அவ்வவுணன் கொன்றைமாலையணிந்த திருமுடியையுடைய சிவபிரானைப் பணிந்துரைக்கின்றனன் —எ - று.

வலனென்னும் அவுணன் பார்க்கவமுனிவரை நோக்கிச் சிவபிரானிடத்தில் வரம்பெறுதற்குரிய தவங்க ளெவ்வாறியற்றுவதோ, அவற்றை யடியேனுக் கனுக்கிரகிக்கவேண்டுமெனக் குறையிரந்தனன். அக்குறையைத் திருவுளமேற்ற பார்க்கவமுனிவர், அவ்வவுணனுக்குச் சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்தற்குரிய மார்க்கங்களை நன்கு விளக்கியருளினரென்னுஞ் சரிதத்தைக் குறிப்பிப்பான், "பார்க்கவமுனிவன் சொன்னபடி வலாசுரன்றவங்கள்-சீர்க்கவே செய்ய." என்றும். அவுணர்கள் கொடுமையுடையோராகலின் அவர்கட்குச் சிவபிரான் அதிசீக்கிரத்தில் அனுக்கிரகிப்பதில்லையென்று விளக்குவான். "செய்யச்செய்ய." என்றிரட்டித்தும், அத்தகைய தவங்களால் அவ்வவுணன் மேனி வாடியிருந்ததனால், "வேர்க்கின்ற தவங்கள்." என்றும் கூறினர். (௪௰)

என்னுடை வடிவ மெல்லா நவமணி வடிவ மாக,
நின்னது கருணை யாலே யருள்கென நிமலன் ஈந்து,
முன்னரே மறைந்த பின்னர் முன்னவலா சுரனும் போந்து,
பன்னரு மகவான் யாகப் பசுவென நயனின் வந்தான்.

(இ - ள்) அடியேனிறப்பேனாயின் எனது சரீரமுழுவதும் நவரத்தினத்தொகுதியின் வடிவமாகும்படி, தேவரீருடைய கிருபையினாற் பாலிப்பீராக என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே சிவபிரான் வரம் பாலித்து அவ்வவுணனுக்கெதிரிலேயே கரந்தருளியபிறகு, போரில்வல்ல வலனென்னும் அவ்வவுணன் அங்கு நின்றும் பெயர்ந்து, சொல்லுதற்கரிய இந்திரனியற்றும் யாகத்திற்குரிய பசுவாகத் தயவுடனே உருவெடுத்துவந்தனன் —எ - று.

வலனென்னும் அசுரன் சிவபிரானை நோக்கித் தவம்புரிந்து, அவனைத் தரிசித்தவளவில், அப்பெருமான் உனக்கு யாது வரம் வேண்டுமெனத் திருவாய்மலர்ந்தபோது, அசுரன் பெருமானை நோக்கி, சுவாமி! அடியேன் யுத்தத்தில் எவராலும் பிளக்கப்பட்டு இறவாத வரம் பாலிப்பீர், ஒருக்காலிறந்தாலும், எனது சரீரம் என்னைக்கொன்ற சுத்தவீரரும் விரும்பத்தக்க நவமணிகளாகும் வரத்தையும் பாலிப்பீரென்று பிரார்த்தித்தனன். அப்பிரார்த்தனைக்கிரங்கிய பெருமான் அவ்வாறே வரம்பாலித்தனர். அவ்வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட அசுரன், தேவேந்திரனிடத்திற் போர்க்குச்சென்று யுத்தம்புரிந்தனனே. அவனுடன் யுத்தம்புரிந்த தோல்வியுற்ற இந்திரன் இவ்வசுரன் சிவபெருமானிடத்தில் வரம்பெற்றோனாகையால், இவனை யுத்தத்தில் வெல்வதரிது, தந்திரத்தினாற் கொல்லவேண்டுமென்று சிந்தித்து, சைனியங்கள் படைகள் என்னும் ஒன்றுமின்றித் தனியனாயிருந்து, அவ்வசுரனை நோக்கி நினது யுத்தசமர்த்தியத்தை நான் மிகவும் வியந்தேன், உன்னை யுக்தத

தில் வெல்ல ஒருவராலும் முடியாது, உனக்கு வேண்டிய வரம் யாதோ அதனைக் கேட்பாயென்றனன். அவ்வார்த்தை கேட்ட அசுரன் உடல் குலுங்க நகைத்து, அழிவற்றவராகிய சிவபிரானிடத்தில் வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட யான் உன்னிடத்திற் பெறத்தக்கது யாதிருக்கின்றது என இழித்துக்கூறினன். அப்போது இந்திரன் அவனை நோக்கி, நான் திருக்கைலைக்குச்சென்று அவ்விடத்திற் செய்யப்போகும் ஓர் யாகத்திற்குத் தேவர்களுக்கு அவியூட்டுவதற்காக நீ யாகப்பசுவாய் வரவேண்டுமென்றனன். வலனென்னும் அசுரன் அதுகேட்டவளவில், அவ்வாறு யான் செய்வேனாயின், முன்பு முதுகந்தண்டொன்றை வச்சிராயுதமாகக்கொடுத்த ததீசி முனிவரடைந்த புகழுடம்பைப்போன்று, வெற்றியடைந்த புகழுடம்பொன்றுடனே எனதுடல முழுவதும் நவமணிகளாகும் புகழுடம்பொன்றும் கூடி இரண்டு புகழுடம்புக ளடைவேனென்று துணிந்து, நீ எனக்குப் பகைவனல்லன் உறவனேயாகும் என்று கூறி அவ்வாறே செய்தற்கொருப்பட்டு, பசுவடிவெடுத்துவந்து யாகசாலையைக்கிட்டினன், என்பது சரிதமாகலின், அச்சரிதத்தை இச்செய்யுளிற் சுருக்கிக்கூறினர். (௬௧)

வந்தவப் பசுவைப் பற்றி வச்சிரா யுதத்தி னாலே
யுய்ந்திட வரிந்து கொண்ட வுறுப்பினை விண்ணோ ருண்ண
வெந்தவவ் வுறுப்புச் சப்பி வீழ்ந்தன வித்தாய் மண்மேற்
சிந்துவிற் பொருப்பிற் றீவிற் சிறந்தநாட் டினிற் பரந்தே.

(இ - ள்.) அவ்வாறு வந்த பசுவைப்பிடித்து இந்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தினாலே அறுத்து அதன் அவயவங்களைத் தேவர்கட்கவியாகக்கொடுக்க, யாகத்தீயில் வெந்த அப்பசுவின் அவயவங்களிற் சிதறியவை பூமியில் விழுந்தன. அவைகளே விதைகளாய்ப் பூமியின்மேலும் கடலிலும் மலைகளிலும் தீவுகளிலும் சிறப்புற்ற நாடுகளிலும் பரவி.—எ - று.

அப்பசுவைச் சேதித்துத் தேவர்களுக்கவியாயூட்டியபோது சிதறிய சிறு துண்டுகளாகிய அப்பசுவின் அவயவங்களே நவரத்தினங்கட்கு வித்தாய் கடல் மலை நாடு என்னும் இவ்விடங்களிற் பரவினவென்றபடி. எனவே, நிலத்திற் சிந்திய சிலவற்றை மலைபடு திரவியங்கொள்வோர் பண்டமாற்றாகப் பெற்றமையின் ஆண்டும், அவ்வண்ணமே கடல்படுதிரவியங்கொள்வோர் பண்டமாற்றாகப் பெற்றமையின் ஆண்டும், நாடுகளில் வணிகர்கள் வியாபாரஞ் செய்தற்கேற்றமையின் ஆண்டும் பரவினவென்றவாறாயிற்று. இச்சரித்திர விரிவைத் திருவிளையாடற்புராணம் மாணிக்கம்விற்ற படலத்திற்காண்க.

விளைந்தன மணிக ளாக விண்ணவர் மண்ணோர் பூண்பார்
வளம்படு வெற்றி வீர வலாசுர னுடல மொன்பான்
களங்கமின் மணிக ளாயும் புனிதமே காண்மி னென்ன
விளங்குல சுபகா ரத்தால் வீந்தனன் புநித மாக.

909(6526)

(இ - ள்.) நவரத்தினங்களாக உற்பத்தியான அவற்றைத் தேவர்களும் மானிடர்களும் அணிவார்கள். வளம்பாடுற்ற வெற்றியடைந்த வீரனாகிய வலாசுரனுடைய சரீரம் ஒன்பதுவகைப்படும் குற்றமற்ற இரத்தினங்களாகியும் பரிசுத்தமானவைகளே பார்ப்பீர்களாகவென்று, விளக்கமமைந்த உலகோபகாரமாகவே பரிசுத்தமாக இறந்தனன்.—எ - று.

அசுரனது சரீரமாகிய நவமணிகளென எவர்களும் இகழாமலே தேவர்களும் மனிதர்களும் தரித்துக்கொள்கின்றார்கள். அவ்வசுரனும் தான் உயிரோடிருக்குமளவும் ஒருவராலும் வெற்றிகொள்ளற்கேலாத வீரனாகவும், இறக்கும்போதும் யாவராலும் பூசித்தற்குரிய யாகப்பசுவின் சரீரத்துடனும் இறந்தமையின், அசுரதன்மையென்னும் அசுத்தம் நீங்கப்பெற்றுப் பரிசுத்தனாதற்பொருட்டே இவ்வாறியற்றினனென்றவாறாயிற்று. என்னே, அவ்வசுரவுருவத்துடனிருக்கினும் வீரனெனறுமாசகிரம் பெயர்கொண்டு வானேயொழிய யாவரும் மதிக்கத்தக்க புகழுடையான், அவ்வுருவத்துடனிறந்து அவனது சரீரம் நவமணிகளாயினும் அசுரசரீரோற்பத்தியென்றே யாவரும் இகழ்ந்தணிபாரகளாகலினென்க. (௪௩)

மன்றினி லாடு மெங்கண் மாணிக்கக் கூத்த னுக்கு
நன்றிசெய் வார மேம் நவமணி விழாவிற் பூண்பா
ரொன்றிழிற் றங்கை யிங்கே னினைதரிப் பவர்க்கு வென்றி
பொன்றிய வீரஞ் செல்வ மோங்குமென் றுரைக்கு நூலே.

(இ - ள்.) பொன்னம்பலத்திலே ஆனந்தத்தாண்டவம்புரியும் எங்கள் நடராஜப்பெருமானுக்கு, திருவிழாக்காலத்தில் நன்மைமிக்க அலங்காரங்களிலும், நவரத்தினங்களையே தரிப்பார்களென்றுரைப்போமாயின், இவ்வுலகத்திற் சந்தேகங்கொள்ளவேண்டிய தென்னைக்கு, இந்நவமணிகளையணிவோர்க்கு, வெற்றிபொருந்திய வீரமும்செல்வமும் விசேடிக்குமென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன.—எ - று.

இந்நவமணிகளும் பரிசுத்தமானவை யென்பதற்குப் பொன்னம்பலத்திற்றாண்டவம்புரியும் புனிதனார்க்கே யணிவாகளாயின் இதுபற்றிச் சந்தேகிப்பதேனென்றபடி. (௪௪)

மலரணி மாலை மேலா மணியணி வண்ண மாலை
விலைமணித் தார்க டம்மின் மாணிக்க மாலை மேலாம்
பலமென வாக மத்துப் பகர்தரு மாத லாலு
மிலகிய மணிக டேவர் யாவரும் பூண லாமே.

(இ - ள்.) அன்றியும், அழகிய மலர்மாலைக்கு மேம்பட்ட பயனுடையது அழகிய நிறமுள்ள இரத்தினமாலையாகும், விலையேறப்பெற்ற அவ்வித இரத்தினமாலைகளுக்குள்ளே மாணிக்கமாலை மேம்பட்ட பயனுடையதாகுமென்று சிவாகமங்களிலும் கூறப்படுமாகலானும், விளக்கமுள்ள நவமணிகளைத்தேவர்களும் மற்றை எவர்களும் தரிக்கலாகும்.—எ - று.

சிவாகமங்கள் சிவபிரானுக்குத் தரிக்கத்தக்க மாலைகளின்சிறப்புணர்த்தவந்தவிடத்து, சாதாரணமான மலர்மாலைகளினும் இரத்தினமாலை மேம்பாடுற்றபலனுடைத் தென்றும், அவ்விரத்தினமாலைகளுள்ளும் மாணிக்கமாலை அதிமேம்பாடான பலனுடைத்தென்றும் விதித்திருத்தலின், அந்நவமணிகளைத் தேவர்மாநுடர் முதலிய யாவரும் தரிக்கலாமென்றபடி. (௪௫)

ஞாயிறு மாணிக் கங்கோ மேதகந் திங்க ளாரம்
வாய்வயி டூரி யஞ்செவ் வாய்வளப் பவள மாகு
மேயவென் புதனிற் பச்சை வியாழமாம் புட்ப ராகங்
காய்கதிர் வெள்ளி வச்சிரங் கடுஞ்சனி நீலங் காணே.

(இ - ள்.) ஆதிவாரத்தில் மாணிக்கமணியும், சோமவாரத்தில் கோமேதகமணியும், மங்களவாரத்தில் முத்தமணியும் இலக்கணம் வாய்ந்த வைடூரியமணியும், வல்லமையுற்ற புதவாரத்தில் வளப்பமுள்ள பவளமணியும், குருவாரத்தில் புட்பராகமணியும், காய்கின்ற கிரணத்தினையுடைய சுக்கிரவாரத்தில் வைரமணியும், கொடிய சனிவாரத்தில் நீலமணியும் ஆராயத்தகுமென்று நீயறிவாயாக.—எ - று.

இவ்வாறன்றி வாரங்களில் வேற்படி நவமணிகளை ஆராயவேண்டுமென்பதனை, "இலையவை யளந்து கண்டு மதிக்குநா ளெழுமானவொற்றோர்-முளைவனுண் முதலா வேழின் முறையினாற் பதுமராகம் - கனைகதிர் முத்தந் துப்புக் காருடம் புருடராகம்-புனையொழி வயிர நீல மென்மனார் புலமை சான்றோர்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக. (௪௬)

பசுவென்பு வயிரம் பல்லு பனிமுத்தங் குருதி யோதில
வசையறு திருமாணிக்க மயிர்வயி டூரியங்கள்
டசைபவ ளங்க ணீலங் கருமபித்தம் பச்சை மெச்சு
நிசகபம் புட்ப ராகந் நிணங்கோ மேதகமென் றுமே.

(இ - ள்.) அவ்யாகப்பசுவின் எலும்பு வயிரமணியும், பற்கள் குளிர்ந்த முத்தமணியும், உதிரத்தைச்சொல்லுமிடத்தில் பழிப்பற்ற அழகுடைய மாணிக்கமணியும், மயிர் வைடூரிய மணிகளும், தசை பவளமணியும், கண் நீலமணியும், பெருகும் பித்தம் மரகதமணியும், மெச்சத்தக்க உண்மையான கபம் புட்பராகமணியும், நீலம் கோமேதகமணியும் ஆகும்.—எ - று.

அவ்யாகப் பசுவின் உறுப்புக்களைத் ததும் இவ்வாறு நவமணிகளாயினவென்பதை, "அத்தலைக யாவின் சோரி மாணிக்க மாம்பன் முத்தம் - பித்தை வைடூய மென்பு வச்சிரம் பித்தம் பச்சை-நெய்த்தவெண் ணிணங்கோமேதந் தசைதுகிர் நெடுங்க ணீல-மெய்த்தவை புருட ராக மிவைநவ மணியின் றோற்றம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக. (௪௭)

வயிரமுத் தந்த ணாளர் மாணிக்கம் பவளம் வேந்த
ரையமில் புட்ப ராகந் நல்லகோ மேதந் நிதி

வைடூரிய மூன்றும் வாழ்வுறு வணிக ருக்கு
மியலுடை நீலம் பச்சை யிரண்டுஞ் சூத் திரனு மன்றே.

(இ - ள்.) வயிரமணியும் முத்தமணியும் பிராமணசாதியும், மாணிக்கமணியும் பவளமணியும் க்ஷத்திரிய சாதியும், நன்மைமிக்க புட்பராகமணியும் சிறந்த கோமேதகமணியும் ஒழுங்குவாய்ந்த வைடூரியமணியும் ஆகக்கூடிய மூன்றுமணிகளும் வைசியசாதியும், இலக்கணமுள்ள நீலமணியும் மரகதமணியும் ஆகிய இரண்டுமணிகளும் சூத்திரசாதியுமாகும்.—எ - று.

நவமணிகள் இவ்வாறு நான்கு வருணங்களையுடைத்தென்பதை, "முன்னவ ரென்ப கற்றோர் வச்சிர முந்நீர் முத்தம் - மன்னவ ரென்ப துப்பு மாணிக்கம் வணிக ரென்ப - மின்னவிர் புருட ராகம் வைடூயம் வெயிற்கோ மேதப் - பின்னவ ரென்ப நீல மரகதம் பெற்ற சாதி." என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௬௮)

படிகமு மஞ்சனக்கற் கூட்டிய பதினொரு மணியாச் சொல்வர்
முடிவுறு மிம்மணிக்கு முக்குணப் பிரிவுஞ் சொல்வாம்
வடிவுறு படிக முத்தும் வைத்த சாத்துவிக மாமால்
விடுதுகிர் மாணிக்கங் கோமேதக மிராச தம்மே.

(இ - ள்.) படிகமணியையும் அஞ்சனக்கல் என்னும் மணியையுஞ் சேர்த்துப் பதினொருமணிகளென்றுங் கூறுவார்கள். இனி முடிவாகிய இந்நவமணிகட்கு மூன்றுகுணங்களின் பிரிவையுங் கூறுவாம். அழகமைந்த படிகமணியும் முத்தமணியும் முதன்மையாக வைத்துள்ள சாத்துவிக குணமாகும், ஒளிவிடுகின்ற பவளமணியும் மாணிக்கமணியும் கோமேதகமணியும் இராசத குணமாகும்.—எ - று.

பெரும்பாலோர் நவமணிகளையென்றுரைப்பினும் சிறுபான்மையோர் படிகமணியையும் அஞ்சனக்கல்லையும் அவ்வொன்பது மணிகளுடன் சேர்த்து ஏகாதசமணிகளென்றிசைப்பர் என்னை, படிகமணி பிரகாசமுடைத்தாய்ச் செபவடங்கட்கு முபயோகப்படுதலானும், அஞ்சனக்கல்லும் அவ்வாறே ஒளியுடைத்தாய் ஔடதங்கட் குபயோகப்படுதலானும் போலும்.

அஞ்சனக் கல்லு நீல மயக்குந் தாமத மதாகும்
மெஞ்சிலாச் சாத்துவிகத் தோடிராசதங் கலந்தவ் வச்சிரம்
மஞ்சுறு புட்ப ராக மணிவயி டூய மாகும்
தஞ்சரா சதங்கலந்த சாத்விகம் மரக தம்மே.

(இ - ள்.) அஞ்சனக்கல்லென்னும் மணியும் நீலமணியும் மயக்குகின்ற தாமதகுணமாகும், குறைதலில்லாத சாத்விககுணத்தோடு இராசதகுணங் கலந்திருத்தல் வைரமணியும், அழகுற்ற புட்பராகமணியும் வைடூரியமணியுமாகும், பெருமையுற்ற இராசதகுணங்கலந்த சாத்விககுணத்தையுடையது மரகதமணியாகும்.—எ - று.

இந்நவமணிகட்கும் முக்குணங்களுண்டென்பதை, "பார்த்திவர் மதிக்கு முத்தம் பளிங்கன்றிப் பச்சை தானுஞ் - சாத்திகந் துகிர்மா ணிக்கங் கோமேதந் தாமே யன்றி - மாத்திகல் புருட ராகம் வைடூர்யம் வயிரந் தாமு - மேத்திரா சதமா நீலந் தாமத மெனப ராய்ந்தோர்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௫௦)

நவமணி யர்ச்சித் தற்கு நறுமலர்ப் புனைதல் சொல்வாந்
தவமின்மா ணிக்கத் திற்குத் தாமரைப் பூத்த ரிக்க
வலைகயா முத்துக் கோது மொண்சிறு செண்ப கப்பூ
கவைபடு பவளம் பார்க்கிற் கமழுஞ்செவ் வல்லிப் பூவே.

(இ - ள்.) இந்நவமணிகளையும் பூசிப்பதற்காக நன்மணமுள்ள மலர்களை அலங்கரிக்குமாறு கூறுகின்றோம். பழுதற்ற மாணிக்கமணிக்குத் தாமரைமலரும், களிப்பையுண்டாக்குகின்ற முத்தமணிக்குச் சொல்லுகின்ற ஒளியுள்ள சிறுசெண்பகமலரும், பிளவுபடுகின்ற பவளமணிக்குப் பார்க்குமிடத்து, மணம்வீசுகின்ற செவ்வல்லிமலருமாகும்.—எ - று.

நவமணிகளும் பூசித்தற்குரித்தென்பதும், அவற்றுளொவ்வொன்றற்கும் இன்னின்னமலர்களுரித்தென்பதும் விளக்குவே னென்பார், "நவமணி யர்ச்சித்தற்கு நறுமலர்ப்புனைதல் சொல்வாம்." என்றனர். (௫௧)

மரகதஞ் சாந்தம் புட்ப ராகமல் லிகைப்பூ வச்ர
நுரைதரு நீரிற் பூத்த நூறிதழ்த் தாமரைப் பூ
கருநீலங் கருவி ளங்கோ மேதகங் கமழுங் காவி
திரைவயி டூரி யப்பூத் தேம்படு வெண்மந் தாரம்.

(இ - ள்) மரகதமணிக்குச் சாந்தமலரும், புட்பராகமணிக்கு மல்லிகைமலரும், வைரமணிக்கு நுரைகளைத்தருகின்ற சலத்திற்பலர்ந்த நூறிதழ்களையுடைய தாமரைமலரும், கருமையான நீலமணிக்குக் கருவிளமலரும், கோமேதகமணிக்கு மணம்வீசும் கருங்குவளைமலரும், திரையினையுடைய வைடூரியமணிக்குத் தேன்நிரம்பிய வெண்மந்தாரமலருமாம்.-எ - று.

நவமணிகளைப் பூசித்தற்கிவைகளே மலர்களென்பதை, "அல்லியம் பதுமஞ் சாதி யரத்தவா யாம்பல் கோடல் - வல்லிசேர் மௌவற் போது நூற்றிதழ் மரைகள் வாய - மெல்லிதழ்க் கழுநீர் பேழ்வாய் வெள்ளைமந் தார மின்ன - சொல்லிய முறையால் வண்டு சூழத்தம் முடிமேற் சூடி." என அம்மணிகளைப் பூசிப்போரணியத் தகுமெனவாய்க்கூறிய திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. எனவே, அம்மணிகட்கணியத்தக்கவையும் அவைபூசிப்போர் அணியத்தக்கவையும் அம்மலர்களேயாமென்றவாறாயிற்று. (௫௨)

தூயநன் னிலத்தி லொத்த சுத்தபீ டத்தை வைத்து
மேயவப் பீடத் தின்மேல் வெண்படாம் விரித்து வைத்துப்

பாயவெப் படத்து நாப்பண் பதுமராகத்தை வைத்தார்
சேயவா தவனு திக்குந் திசைமுதற் றிசைகடோறும்.

(இ - ள்.) பரிசுத்தமாகிய நல்ல பூமியிலே சமமாயிருக்கின்ற தூய்மையான ஓராசனத்தையிருத்தி, பொருந்திய அவ்வாசனத்தின்மேல் வெள்ளை வஸ்திரத்தை விரித்துவிட்டு, பரவியிருக்கும் அவ்வஸ்திரத்தின் மத்தியிலே, பதுமராகமணியை வைத்து, செந்நிறமுள்ள சூரியனுதயமாகின்ற கிழக்குத் திக்குமுதல் திக்குகளெல்லாம் — எ - று.

பூசிக்கத்தக்கவிடம் பவித்திரமாயிருக்கவேண்டுமென்பதாம். உக்கிட்டுகிடு வமைகின்ற ஆசனம் மேடுபள்ளமின்றிச் சமானமாயிருக்கவேண்டுமென்பது முணர்த்துதற்கு, "தூயநலமிலத்தமைந்த சுத்தபீடத்தை வைத்து" என்றனர். (ரு௩)

கோமேதகத்து முத்துக்குளிர்வயிடூரியஞ்செந்
தாமமே பவளமும்பச்சைச் சுந்தரப் புட்பராகம்
மாமேவு வயிரநீல மேன்மணி யொன்பதுஞ்சூழ் வைத்துப்
பூமேவு முன்னரு சொன்ன பூவினாற் பூசை செய்வார்.

(இ - ள்.) கோமேதகமணியும் சங்கினற முத்தமணியும் குளிர்ந்த வைடூரியமணியும் செம்மையான சுத்தமமைந்த பவளமணியும் மரகதமணியும் அழகிய புட்பராகமணியும் மேன்மைபெற்ற வயிரமணியும் நீலமணியும் அஷ்டதிக்குகளிலும் சூழ்ந்திருக்கும்படி யமைத்து, சிறப்புடைய முற்கூறிய மலர்களாற் பூசிப்பார்கள். — எ - று.

இவ்வொன்பான் மணிகளையும் இவ்வாறு திக்குகடோறும் வைத்து முற்கூறிய ஒன்பான் மலர்களாற் பூசிக்கவேண்டுமென்பதை, "அப்புறம் பதுமராகமாதியா மரதகங்க-ளொன்பதுங் கதிரோனாதி யொன்பது கோளுக்கேற்றி - முன்புனை கமலப் போது முதலொன்பான் மலருஞ் சாத்தி - யின்புறக்கொண்டு பூசை யியன்முறை வழாது செய்தல்.' என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாலுந் தெளிக. (ரு௪)

மேதாணறிய வயிரமென்ற சொலுக்குப் பொருளென் னென்னின்
மூன்றுலோகத்தி லுள்ள முறையுளோ ரக்க ளெல்லாங்
கீனறமை துளைக்குந் தன்னைக் கிளைப்படை துளையா தென்று
மான்றவிச் செய்கை யாலப் பெயர்பெற்று மேலு மாமே.

(இ - ள்.) அவ்வியாகப்பசுவினுக்குச் சொல்ல மணியின் பெயராகிய வைரமென்றுரைத்த நாமத்துக்கு அர்த்தம் யாதென்னில், திரிலோகங்களினுமுள்ள வரிசைப்பாடுள்ள உலோகங்களைக் களைதலையும் அறுத்துத் துளைசெய்கின்ற தன்மை, வெவ்வேறுமுள்ள எவ்வாயுதங்களும் எக்காலத்திலும் துளைசெய்யாத மேன்மைபெறாநிற்றலினாலே, அப்பெயரையடைந்ததாய மேன்மையும் பெறும் - எ - று.

வைரத்திற் கித்தகைய சிறப்புண்மையை, "மாமணி மரபுக் கெல்லாம் வைரமே முதன்மைச் சாதி - யாமென வுரைப்பர் நூலோ ரதிகம்யா தென்னி லேனைக் - காமரு மணிகட் கெல்லாந் தமரிடு கருவி யாமத் - தூமணி தனக்குத் தானே துளையிடுங் கருவி யாகும்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாலும், "வயிர வூசியு மயன்வினை யிரும்புஞ் - செயிரறு பொன்னைச் செம்மைசெ யாணியுந் - தமக்கமை கருவியுந் தாமா மவைபோ - லுரைத்திற முணர்த்தலு முரையது தொழிலே." என்னும் அகத்தியச் சூத்திரத்தானு மறிக. (௫௫)

ஒருவலா சுரன்ற தீசி யுடலெலும்பு வீழ்ந்த தேசம்
மரதன நாடென் றுகுமத் தேசங் கௌசலாதி
வருமதி லுதித்த வச்ரம் வாகைப்பூ நிறத்த வாகும்
புரைகலிங் கத்து தித்த வயிரம்பொன் னிறத்த வாமே.

(இ - ள்) ஒப்பற்ற வலாசுரன் ததீசிமுனிவர் என்னும் இவ்விருவரின் சரீரமும் முதுகெலும்பும் விழுந்த தேசமானது, அரதன நாடென்று வழங்கும். அத்தேசங்கள் கௌசலம் முதலிய பெயரால் வழங்கும். அக்கோசல நாட்டிற் றோன்றிய வைரமணியானவை வாகைப்பூ நிறமுடையன. ஒப்பிடுதற்குரிய கலிங்கதேசத்திற்றோன்றிய வைரமணியானவை பொன்னிறமுடையன.—எ - று.

கௌசலம் முதலிய தேயங்களென்றமையின், கோசலம் கலிங்கம் மாதங்கம் இமயம் மாராஷ்டம் சவ்வீரம் பவுண்டரம் மக்கம் என்பனவைகளாம்.

மாதங்க தேச வச்ர மல்லிகை மலரின் மேனி
பீதஞ்சே ரிமய வெற்பிற் பிறந்தன தவள மேனி
தீதங்கின் மாராட் டத்திற் செனித்தன சிவத்த மேனி
யோதுஞ்சவ் வீர தேசத் துதித்தன கரிய மேனி.

(இ - ள்.) மாதங்கதேசத்திற்றோன்றிய வைரமானவை மல்லிகைமலரின் நிறமுள்ளன. அருவிநீருடைய இமயாசலத்திற்றோன்றிய வைரமணியானவை வெண்ணிறமுள்ளன. கெடுதியில்லாத மாராஷ்டதேசத்திற்றோன்றிய வைரமணியானவை சிவந்த நிறமுள்ளன. சொல்லப்படுகின்ற சவ்வீரதேசத்திற்றோன்றிய வைரமணியானவை கருநிறமுடையன.—எ - று (௫௬)

பேசிய பௌண்ட ரத்திற் பிறந்தன குவளை மேனி
யோசைமே மக்க தேசத் துதித்தபொன் னிறத்த விப்பால்
பூசிய வாகை வாகைப் பூங்கிளின் பூநி றத்த
வாசிலா வசசி ரங்கட் கர்க்கன் றெய்வ யாமே.

(இ - ள்.) யாவரும் புகழ்ந்துகூறிய பௌண்டரதேசத்திற்றோன்றிய வைரமணியானவை பொன்னிறமுடையன. இங்ஙனுரைப்பின, அலங்கரித்த

வாகைப்பூ வாழைப்பூ மூங்கிற்பூ என்றும் இவைகளின் நிறமுள்ள குற்ற மற்ற வைரமணிகட்குத் திருமால் அதிதேவதையாம்.—எ - று. (௫௮)

ஓரமா றுய்வெ ளுத்த வயிரத்தே வும்பர் கோமான்
பாரிய பசுவின் கொம்பிற் பலநிற வயிரங் கூற்றுங்
கூர்முள் ளிலவம் போது குலாவிய பலாசம் பொற்பூ
சீரிய வயிரத் திற்குத் தெய்வமிவ் வாயு வாமே.

(இ - ள்.) ஆறுமூலைகளையுடைத்தாய் வெண்ணிறமமைந்த வைரமணிகளுக்குத் தேவேந்திரன் அதிதேவதையாகும். பருத்த பசுவின் கொம்பினுடைய பலநிறமுள்ள வைரமணிகளுக்கு யமன் அதிதேவதையாகும். கூர்மையுள்ள முள்ளிலவமலர் விளக்கமுள்ள முண்முருக்கின் அழகிய மலர் என்றும் இவைகளின் நிறமுடைய சிறந்த வைரமணிகட்கு அதிதேவதை வாயு தேவனாகும்.—எ - று. (௫௯)

கோங்கலர் நிறஞ்சி றந்த குறையறு வயிரத் திற்குத்
தேங்கிய நாருஞ் சேருந் தெண்டிரை வருண னாகு
மோங்குநீர் நிறவ யிரத்திற் கொளிகொள்வெண் டிங்கட் டேவன்
பாங்குறு கோப மேனி வயிரத்தே பரிதித் தேவே.

(இ - ள்) கோங்கமலர்போலும் நிறத்தின்மேம்பட்ட பழுதற்ற வைரமணிகட்குத்தேக்கெடுக்கின்ற சலத்தினனிறைந்துள்ள தெள்ளிய அலைகளையுடைய கடலின்கணிருக்கும் வருணனே அதிதேவதையாகும். மேம்பாடுற்ற தண்ணீரின் நிறமுள்ள வைரமணிகட்கு ஒளியமைந்த வெள்ளிய சந்திரனே அதிதேவதையாகும். பொருத்தமுள்ள இந்திரகோபப் பூச்சியின் நிறமுள்ள வைரமணிகட்குச் சூரியனே அதிதேவதையாகும்.—எ - று (௬௦)

தீநிற வயிரத் திற்குச் செய்யதீக் கடவுட் டெய்வ
மானவிவ் வயிரத் துள்ளு மமைந்தநாற் குலமு முண்டு
வானுறு படிகம் பாயு முயற்கண்வா ழைக்கு ருத்து
நீனிறை கார்வா னத்தூ நிறமணி மறையோ ராதி.

(இ - ள்.) அக்கினியின் நிறமுள்ள வைரமணிகட்குச் செந்நிறமுற்ற அக்கினிதேவனே அதிதேவதையாகும். இவ்வாறாகிய இவ்வைரமணிகட்குள்ளும் வாய்ந்துள்ள நான்குவருணங்களும் உண்டு. மேம்பாடுற்ற படிகநிறமுள்ளதும், பாய்கின்ற முயற்கண்ணின் நிறமுள்ளதும், வாழைக்குருத்தின் நிறமுள்ளதும், நீலநிறம்நிறைந்த மேகம் படர்ந்த ஆகாயத்தின் நிறமுள்ளதும் ஆகிய வைரமணிகள், முறையே பிராமணர்முதலிய நான்குவருணங்களையுடையனவாம்.—எ - று

எனவே, வைரமணிகள் கோசலம் கலிங்கம் மாதங்கம் இமயம் மாராஷ்டகம் சவ்வீரம் பவுண்டரம் மகம் என்னும் இவ்வெட்டுத் தேயங்களினும

உற்பத்தியாமென்பதும், அவை வெட்சி காட்டுவாகை பொன் மல்லிகைமலர் வெண்மை செம்மை கருமை குவளைமலர் போன்ற என்னும் இவ்வெண்வகை நிறமுள்ளனவென்பதும், இவற்றுள், காட்டுவாகை வாழை மூங்கில் என்னும் இவைகளின் மலர்போன்ற நிறமுள்ளவற்றிற்குத் திருமாலும், ஆறுமூலை வாய்ந்து வெண்ணிறமுள்ளவைகட்கு இந்திரனும், பசுவின் கொம்பினுடைய பலநிறமுள்ளவற்றிற்கு யமனும், முள்ளிலவு முண்முருக்கு என்னும் இவற்றின் மலர்போன்ற நிறமுள்ளவற்றிற்கு வாயுவும், கோங்குமலர் நிறமுள்ளவற்றிற்கு வருணனும், நீர்நிறமுள்ளவற்றிற்குச் சந்திரனும், இந்திரகோப நிறமுள்ளவற்றிற்குச் சூரியனும், அக்கினிநிறமுள்ளவற்றிற்கு அக்கினிதேவனும் அதிதேவதைகளென்பதும், படிகநிறம்போன்றுள்ளவை பிராமணசாதியும், முயற்கண்ணிறம்போன்றுள்ளவை க்ஷத்திரியசாதியும், வாழைக்குருத்துப்போன்றுள்ளவை வைசியசாதியும், மேகம்போன்றுள்ளவை சூத்திரசாதியு முடைத்தென்பதும், 'ஒருவல்லகம்' என்னுமுதலையுடை பயசுயுண்முதலிய செய்யுட்களாலும் விளக்கியவாறறிக. (௬௯)

வயிரங்க ளனைத்துமந்த வருணத்தோ ரடைவிற் பூண்பார்
செயிரொன்று முறுதலில்லாச் செங்கதிர் வயிரந் தெய்வ
பயிலுறு விலைமதிக்கப் படாததிற் பணிகள் பூணார்
தயிரியஞ் செல்வ மோங்கப் பிறந்தருந் தரிக்கலாமே.

(இ - ள்) மேற்சொன்ன நாற்சாதி வைரமணிகளையும், அவ்வவ்வருணத்தோர்கள் முறையிற்றரிப்பார்கள். குற்றமொன்றுமடையாத இவைகளுக்குள்ளே சூரியனை அதிதேவதையாகவுடைய வைரமணியைக்குறித்துக் கூறுங்கால், வழக்கமாய் வழங்கும் விலைமதிக்கவொண்ணாததாகும். அம்மணியில் ஆபரணங்களைச்செய்து தரிக்கமாட்டார்கள். ஊக்கமும் ஐஸ்வரியமும் கொடுக்கத்தக்கதாதலால் தனியாகத் தரிக்கலாகும்.—எ - று.

சூரியனை அதிதேவதையாகவுடைய வைரமணியை ஆபரணத்திற் பதிக்காமல் தனியே மாலையாகத் தரிப்பவர்கட்கு மனவூக்கமும் திரவிய விர்த்தியுமுண்டாம் என்றபடி. (௬௨)

அரசர்தம் மௌலி மேலு மணிபொரு ளரசி மார்க்கு
மருவிய தாலிப் பூணின் வயிரத்தாற் பண்ணவொண்ணா
பரவுமிவ் வொன்று மன்றிப் பற்பல வயிரத் திறத்
திருமைசூழ் குணங்குற் றங்க ளினுமிங் கியம்பலுற்றேன்.

(இ - ள்) அக்தகைய வைரமணியை அரசர்களும் தங்கள் மகுடத்தின் மீதாயினும் தரிக்கலாகா. இராஜபத்தினிமார்க்கும் பொருந்தியுள்ள தாலியுடன் சேர்க்கும் ஆபரணங்கள் இவ்வைரமணியாற் செய்யலாகாது. யாவரும் துதிக்கும் இவ்வோர்வகை வைரமணிகளேயல்லாமல், பல்வேறுவகைப்பட்ட வைரமணிகட்குமுள்ள இரண்டாகப் பரவியிருக்கும் குணங்களையும் குற்றங்களையும் இவ்விடத்தில் இன்னும் கூறத்தொடங்கினேன்.—எ - று.

அரசர்க்குரிய பல்வகை யாபரணங்களுள் மேம்பாடுற்றதாகிய மகுடத்திலும், அன்னோர்பத்தினிமார்க ளாபரணங்களுள் மிகமேம்பாடுற்றதாகிய மங்கலசூத்திரத்திற் சேர்க்கத்தக்க ஆபரணங்களிலும் இவ்வைரமணி சேர்க்கலாகாதென்றமையின், ஏனைப்பலமணிகள்போன்று சாதாரணமாயுபயோகிக்கத்தக்கதல்லவென விளக்கியவாறறிக. சிவந்தகிரணம் வீசும் வைரமணியாகிய இஃதொன்றொழிய ஏனைய நிறங்களமைந்த வைரமணிகளினிலக்கணங்களையும் கூறுவேனென்பான், "பற்பலவயிரத்திற்கு - மிருமை சூழ்குணங்குற்றங்களின்னுமிங்கியம்பலுற்றேன்." என்றார். (௩௫)

நுவன்றிடு தாரை சுத்தி நொய்மையிந் திரசா பம்மே
ருவந்திடு பலகை யாங்க ணோங்கிய வெண்கோ ணங்க
ளவந்தவி ராறு கோண மைந்துகோ ணங்க ளாகா
நிவந்துள குணங்க ளேழா நிகழ்த்துப மணிநூல் வல்லோர்.

(இ - ள்.) சொல்லப்படுகின்ற தாரையெனவும் சுத்தியெனவும் நொய்மையெனவும் இந்திரசாபத்துக்கொப்பாகக்களிக்கின்ற பலகையெனவும், அவ்விடத்தில் விசேடப்பட்ட வெண்கோணங்கள் எனவும், தீமையொழிந்த அறுகோணங்கள் எனவும், ஐந்துகோணங்கள் எனவும், ஆக மேம்பட்டிருக்கும் குணங்கள் ஏழென்று இரத்தினசாத்திர முணர்ந்தோருரைப்பர்.— எ - று.

எனவே ஏனைய வைரமணிகட்கு இத்தகைய ஏழுகுணங்களுண்டென்றபடி. இன்னும் சிலநூல்களில் இவ்வேழையுமைந்துள்ளடக்கிக் குணங்களைந்தெனக் கூறியிருக்கின்றன அவ்வாறு கூறியிருத்தலை, "பலகையெட்டுங் கோணமாறும் - பல்கியதாரையுஞ் சுத்தியுங்கராசமு - மைந்துங்குணமென்றறைந்தனர்புலவர்" என்னும் சூத்திரத்தாலறிக. (௩௬)

குலவிய தாரை கேடு கொடுந்தாரை மழுங்கல் கீறு
மலமொடு காக பாதம் வருதுளை பிளத்தல் விந்து
பலகொடி கெடுதல் கோடி முறிதல்சம் படியி ருத்தல்
விலகிய குற்ற மீரா றென்றனர் வென்றி நூலோர்.

(இ - ள்.) விளக்கமுள்ள தாரைகேடெனவும் கொடியதாரை மழுங்கலெனவும் கீற்றெனவும் மலமெனவும் காகபாதமெனவும் வருகின்ற துளையெனவும் பிளத்தலெனவும் விந்தெனவும் பலவாகிய கொடிகெடுதலெனவும் கோடிமுறிதலெனவும் சம்படியெனவும் இருத்தலெனவும் தெரிந்த குற்றங்கள் பன்னிரண்டாகுமென்று இரத்தின நூலிற்றேர்ந்தோருரைத்தனர்.— எ - று.

இத்தகைய குற்றங்கள் பன்னிரண்டும் வைரமணிக்குள்ளனவென்பதை "சரைமலங்கீற்றுஞ் சமபடிபிளத்தல - துளைகரிவிந்து காகபாத - மிருத்தல்கோடி முறிதலுமை - மழுங்கலுமோ வென்னவீராறும - வைரக் குற்றமென மொழிபவாண்மோர்." என்று சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்குநல்லாரெடுத்துக் காட்டிய உதாரணசூத்திரத்தானு முணர்க. ஆனால் இக்குற

றங்களின் பயனுவன, காகபாதம் என்பது நாகங்கொல்லுமெனவும், மலமென்பது உலகத்துள்ள உறவினர்ப் போக்குமெனவும், விந்துவென்பது மனச்சஞ்சலத்தைத் தருமெனவும், கீற்றென்பது நல்குரவளிக்குமெனவும் இவைமுதலாகக் கூறுவர். இதற்றை, "காகபாத நாகங்கொல்லு - மலம் பிரியாதது நிலந்தருகிளைகெடும் - விந்துசிந்தையிற் சந்தாபந்தரும் - சீற்றுப் பாரிலேற்றுமாய்வர்" என்னும் சூத்திரத்தானுந்தெளிக. குணங்களின் பயனுறனை - வேதியர் அணிந்தால் எழுபிறவிகளினும் வேதியராகவே பிறந்துவாழ்வார்கள், அரசர்களணிந்தால் எழுபிறவிகளினும் அனேக அரசர்கள் தம்மைச் சூழும்படி இந்நிலவுலகத்தை அரசாள்வார்கள், வைசியர்களணிந்தால் இரததினக்குவியலும் பொற்குவியலும் விசேடமாகப்பெற்றுக் குறைவின்றி இந்நிலவுலகத்தில் வாழ்வார்கள், சூத்திரர்களணிந்தால் அளவிறந்ததனமும் தானியமும் வாய்க்கும்படி ஆபரணலங்கிர்தர்களாய் வாழ்வார்கள் என்பதாம். இவற்றை, "மறையோரணியின் மறையோராகிப் - பிறவியேழும் பிறந்து வாழ்குவரே." எனவும், "மன்னவரணியின் மன்னவர்சூழ - விந்நிலவேந்தரவ ரெழுபிறப்பும்." எனவும், "வணிகரணியின மணிபொன்மலிந்து - தணிவற வடைந்து தரணியில் வாழ்வா" எனவும், "சூத்திரரணியிற் றொகையில்கனகநெல் - வாய்ப்பவணியின் மகிழ்ந்துவாழ்குவரே." எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லாரெடுத்துக் காட்டிய உதாரணச்சூத்திரங்களாற் றெளிக (௬௫)

அம்புவா ளிம்பர் தையா வாட்படை ஞாட்பில் வெல்வார்
செம்பொருட் சிறுதே சத்தார் செலுத்துவா பல்தே யங்கள்
பம்புநல் குரவு பூதம் பசாசுபாம் பங்கி தீண்டா
நம்பமுன் சொன்ன சூரிய நல்வயி ரங்கொள் வார்க்கே.

(இ - ள்.) யாவரும் உறுதிகொள்ளுமாறு முன்பெடுத்துரைத்த சூரிய கிரணம்போன்ற நிறமுள்ள சிறந்தவைரத்தைக் கொள்பவர்க்கு, அம்பும் வாளும் இவ்வுலகத்தில் தைக்காது, வாளாட்படைகளை வல்லபத்தால் வெல்வார்கள், செம்பொன்னைப்படைத்த குறுநிலத்தரசர்களும் பலதேசங்களிலும் தாமநு செங்கோலைச் செலுத்துவார்கள், விசேடித்தவறுமை பூதம் பைசாசம் சர்ப்பம் தீஎன்னும் இவைகள் நெருங்கா.—எ - று.

இவ்வைரமணி கைக்கொள்வோர்க்கு இவ்வைப் பயனுண்டென்பதை, "குறுநிலத் தரசுந் தாங்கிற் குறைவுதீர் செல்வ மெய்தி - யுறுபகையெறிந்து தன்கோன் முழுதுலகோச்சிக் காக்கும் - வறுமைநோய் விலங்கு சாரா வளைந்தநா ளன்றிச் செல்லுங் - கறுவுகொள் கூற்றம் பூதங் கணங்களு மணுகு செய்யா." என்னும் திருவிளையாடர்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௬௬)

இனிமுத்தின் குணமு ரூட்டி யியம்புவான் மின்னின் றேசு
சுவாயு விளமைமை நோக்கிற் கனிறுபால பழுக நன்று

விலவுமண் ணேறல் செந்நீர் சிவப்புமென் முகங்க றுத்த
லினமரு ளிவற்றி னோடு கோணலென் றீரைங் குற்றம்.

(இ - ள்.) இனிமுத்தமணியின் குணங்களையெனின், உருட்சி பொருந்திய நட்சத்திரத்தின் ஒளி, திண்மை, மாசின்மை, பார்வைக்கினிதுறல், படிகம்போன்றிருத்தல் என்னும் இவையாறும் குணங்களாம், சேட்கத்தக்க மண்ணேறல் செந்நீர் சிவப்பு மிருதுவான முகங்கறுத்தல் இனமருட்சி மண்ணேற்றக்கோணல் செந்நீர்க்கோணல் சிவப்புக்கோணல் முககறுப்புக்கோணல் இனமருட்சிக்கோணல் என்னும் இப்பத்தும் குற்றங்களாம்.—எ - று.

இவ்வாறு குணங்களும் முத்துக்குண்டென்பதை, "உடுத்திர ளனைய காட்சி யுருட்சிமா சின்மை கையா-லெடுத்திடிற் றிண்மை பார்வைக் கினிதுறல் படிக மென்ன - வடுத்திடு குணமா றின்ன மணியின்மூ தணங்கோ டின்மை - விடுத்திடுந் திருவந் தெய்தும் விளைந்திடுஞ் செல்வம் வாழ்நாள்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானும், இக்குற்றங்கள் பத்தையே காற்றேறு மண்ணேறு கல்லேறு நீர்நிலையென்னும் நான்கு குற்றங்களாகச் சிலநூல்களிற் கூறியுள்ளன. அதனை, "காற்றினு மண்ணினுங் கல்லினு நீரினுந் - தோற்றிய குற்றந்துகளறத் துணிந்தவுஞ் - சந்திர குருவே யங்காரகனென - வந்தநீர்மை வட்டத்தொகுதியும்." என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானுமுணர்க. (கூஎ)

பணிமதி கதலி மேகம் பைந்தொடி கழுத்தா வின்பற்
றணியானை யேனக் கொம்பு தடங்கரா வுடம்பு கொக்கு
வினையரா சலஞ்ச லஞ்சங் கிப்பிமீன் மூங்கில் பூக
நினைசெந்நெற் கரும்பு கஞ்ச நிகழிரு பானுமுத் தீனும்.

(இ - ள்.) குளிர்ந்த சந்திரன் வாழை மேகம் மாதர்கண்டம் பசுவின்பல் ஒப்பற்ற யானை பன்றி இவற்றின் கொம்பு பெரிய முதலை உடம்பு கொக்கு நீங்கியற்றும் சர்ப்பம் சலஞ்சலச்சங்கு சாதாரணச்சங்கு இப்பி மீன் மூங்கில் கமுகு யாவரும் நினைக்கின்ற செந்நெல் கரும்பு தாமரை என்று விளங்கும் இவ்விருபது வஸ்துக்களும் முத்தமணியைப் பெறும்.—எ - று.

இவ்விருபது வஸ்துக்களுமே முத்தமணியைப் பெறுமென்பதை, "தந்தி வராக மருப்பிப்பி பூகந் தனிக்கதலி - நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளின மின்னார் - கந்தரஞ் செந்நெல் கழைகன்ன லாவின்பல் கட செவிகா - ரிந்து வுடும்பு கராமுத்த மீனு மிருபதுமே." என்னும் செய்யுளானுமுணர்க. அன்றியும் இம்முத்தமணிகள் தலசமெனவும் சலசமெனவும் இருவகைப்படும். எனவே, தலசம்பந்தத்தாற் பிறப்பன தலசமாமெனவும், சலசம்பந்தத்தாற் பிறப்பன சலசமா மெனவுங்கொள்க. சங்கு முகில் இப்பி மீன் என்னும் இவற்றுட்டோன்றுவன சலசமும் ஏனையவை தலசமுமாமென்பர். இம்முத்தமணியின் உற்பத்தி ஸ்தானங்கள் இருபதென இங்குக்கூறி

றும் இன்னும் சின்னூல்களிற் பதின்மூன்றெனவே கூறியுள்ளன. முத்த மணிகள் தலசம் சலசம் என இருவகைப்படுமென்பதையும், அவற்றின் உற்பத்திஸ்தானங்கள் பதின்மூனறென்பதையும், "தக்கமுத் திரண்டு வேறு தலசமே சலச மென்ன - விக்கதிர் முத்தந் தோன்று மிடம்பதின் மூன்று சங்க - மைக்கரு முகில்வேய் பாம்பின் மத்தகம் பன்றிக் கோடு-மிக்கவெண் சாலி யிப்பி மீன்றலை யேழைக் கன்னல்." எனவும், "கரிமருப் பைவாய் மான்கை கற்புடை மடவார் கண்ட - மிருசிறைக் கொக்கின் கண்ட மெனக்கடை கிடந்த மூன்று - மரியன வாதிப பத்து நிறங்களு மணங்குந் தங்கட் - குரியன நிறுத்த வாறே யெனவு முறைப்பக் கேண்மின்." எனவும்வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. இப்பதின்மூன்று வகை முத்தமணிகளுள்ளும் சிங்கத்தின் சையிலும் ஸ்திரீகள் கண்டத்திலும் கொக்கின் கழுத்திலும் உதிக்கும் மூன்றும் கிடைத்தற்கரியனவென்றும் ஏனையபத்தும் எளியன என்றும்கூறுவர். அப்பத்தினுள்ளும் சங்கின்முத்தமும் இப்பியின்முத்தமும் வெண்ணிறமெனவும், மேகத்தின்முத்தம் செந்நிறமெனவும், மூங்கிலின்முத்தம் கல்மழையினிறமெனவும், பாம்பின்முத்தம் நீலமணி நிறமெனவும், பன்றிக்கொம்பின்முத்தம் உதிரநிறமெனவும், வெண்ணெல்லின்முத்தம் பசுநிறமெனவும், மீனின்முத்தம் பாதிரிமலரின் நிறமெனவும், யானைக்கொம்பு கரும்பு என்னும் இவ்விரண்டின் முத்தங்களும் பொன்னிறமெனவும் கூறுவர். இவற்றை, "மாடவெண் புறவின் முட்டை வடிவெனத் திரண்ட பேழ்வாய்க் - கோடுகொன் முத்தம் வெள்ளை நிறத்தது கொண்மூ முத்த - நீடுசெம் பரிதி யன்ன நிறத்தது கிளைமுத் தாலி - பீடுசா னிறத்த ராவின் பெருமுத்த நீலத் தாமால்" எனவும், "ஏனமா வாரஞ் சோரி யீர்ஞ் சுவைச் சாலி முத்த - மானது பசுமைத் தாகும் பாதிரி யனைய தாகு - மீனது தரளம் வேழ மிரண்டினும் விளையு முத்தந் - தானது பொன்னின் சோதி தெய்வதஞ் சாற்றக் கேண்மின்." எனவும்வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களாற் காண்க. இன்னும், வெண்ணிறமுத்தங்கள் வருணனுக்கும், செந்நிறமுத்தங்கள் சூரியனுக்கும், நீலநிற முத்தங்கள் திருமாலுக்கும், உதிரநிற முத்தங்கள் வாயுதேவனுக்கும், பசுநிற முத்தங்கள் யமனுக்கும், பொன்னிறமுத்தங்கள் இந்திரனுக்கும், உரியனவாமெனக்கூறுவர். இதனை, "பான்முத்தம் வருணன் முத்தம் பகன் முத்தம் பகலோன்முத்த - மான்முத்த நீல முத்த மாசறு குருதி முத்தங் - கான்முத்தம் பசிய முத்தங் காலன்றன் முத்தந் தேவா - கோன்முத்தம் பொன்போன் முத்தங் குணங்களும் பயனுஞ் சொல்வாம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாற்றெளிக. இவ்வித முத்தமணிகளை அணிவதனால் வரும்பயனை, மேலெடுத்துக்காட்டிய, "உடுத்திரளனைய." என்றும்முதலையுடைய செய்யுளில், "அணியின் மூதணங்கோடின்மை - விடுத்திடுந் திருவந் தெய்தும் விளைந்திடுஞ் செல்வம் வாழ்நாள்." என்பதனாலறிக. (கூஅ)

இருபது முத்தின் றொனு மிப்பியின் முத்த நன்றால்
விரவுமைப் பசியிற் சோதி மின்னெறி சிறிது நாளில்

வருமிப்பி வாயில் வீழ்ந்த மழைத்துளி யொளிமுத் தென்ப
தருமணி நெடுநாட் செல்லிற் றாய்வயி னுருகி யொன்றுப.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய இருபது வஸ்துக்களும் முத்தமணிகளைப்பெற்றாலும் இப்பியினின்றுதிக்கும் முத்தமணியே சிறப்புற்றதாகும். மாதங்களிற் கலந்துவருகின்ற ஐப்பசிமாதத்திற் சுவாதிநட்சத்திரங்கூடிய மின்வீசுகின்ற சிலதினங்களில், ஜலத்தில் தோன்றும் இப்பியின்வாயில் வீழ்ந்த மழைநீர்த்துளியே பிரகாசமுள்ள முத்தமென்றுரைப்பர். அவ்வாறுண்டாகிய முத்தமணி அநேகநாட்கள் கழியுமாயின், தனது தாயாகிய இப்பியினிடத்தே யுருகிப்பொருந்தும்.— எ - று.

மேற்கூறியபடி முத்தின் உற்பத்திஸ்தானங்கள் இருபதாகவும் பதின்மூன்றாகவும் பல்வேறு வகைப்படக்கூறி, அவ்வப்பகுப்பின் பேதங்களையும் குணங்களையும் பயன்களையும் பலவாறாக விரித்துக்கூறினமையின், இவற்றுளெதை முக்கியமாகக்கொள்வதென்னும் ஐயப்பாடெவர்க்கும்பிறவாவாறு, "இருபதுமுத்தீன்றாலு மிப்பியின்முத்தேநன்றால்." எனத் தெளிவுகூறினார். வருடந்தோறும் மழைக்குரிய நாள்களென அநேகநாட்களைக் குறித்திருந்த போதினும், அவற்றுள் அதிமுக்கியமாகவும் நிச்சயமாகவும் குறித்திருப்பது, ஐப்பசிமாதத்திற் சுவாதிநட்சத்திரங்கூடிய நாளேயாகலின், அந்நாளில் மின்வீசி மழைபெய்கையிலே அம்மழைத்துளியானது இப்பியின் வாயில் வீழ்ந்தால் அதுவே முத்தமாகுமென விளக்குவான், "விரவுமைப் பசியிற் சோதி மின்னெறி சிறிது நாளில் - வருமிப்பி வாயில் வீழ்ந்த மழைத்துளி யொளிமுத் தென்ப." என்றார். ஐப்பசிமாதம் சுவாதிநட்சத்திரங்கூடியவன்று மழைபெய்யுமென்பதை, "கோபந் தோன்ற வதிர்ந்தெழுந்து கோக்க டொறுமின வாள்வீசிச்-சாபந் தோன்ற வளைத்தொழியாச் சாலமே பொழிந்து காரகிலின்-றாபந் தோன்று குழற்பகைதான் றோன்றிற் றிறைவன் றிருவெங்கைத-தீபந் தோன்றும் புயனிலைவைத் தீரா ரின்னும் வாராரே." என்னுஞ் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. (௬௧)

தடங்கட லிலங்கை மூதூர்ச் சமனொளி சூழ்ந்த பாங்கர்
மடங்கலி லலகை யாறு மாவிலி கங்கை தங்கி
யிடங்கொள்கம் பலையி னோடு கல்லணை யெனுநான் காற்றிற்
றிடம்பட விளைமா ணிக்கத் திறங்களு மறிந்து சொல்வாம்.

(இ - ள்.) விசாலித்த கடலின்கணுள்ள இலங்கை என்னும் பழைய நகரத்திலே, ஒரேவிதமான பிரகாசம் சூழ்ந்தவிடத்திலே, தடைபடாததாகிய அலகையாறு மாவிலியாறு, கங்கைநதி தங்கியிடங்கொண்டிருக்கும் கம்பலையாற்றுடன் கல்லணையாறு என்னும் இந்நான்குவகையாறுகளிலே திடத்துடனே விளைகின்ற மாணிக்கமணியின் தன்மைகளுந் தெரிந்துரைப்பாம் — எ - று.

எனவே, கடலின்கணுள்ள இலங்கையிலே சமனொளிப் பருப்பதத்தி டத்தில் அலகையாறு மாவிலியாறு கம்பையாறு கல்லணையாறு என்னும் இந்நான்கும் சேர்கின்ற ஸ்தானத்திலே மாணிக்கம் விசேடமாய் உற்பத்தியா மென்றபடி. (௬௦)

குருவிந்த மொடுசா தரங்கங் கூறுகா ரங்க நன்மை
பருமசௌ கந்தி ராகம் வடிவினிற் குணங்க ளீரா
றுருவினிற் குற்றம் பீரெட் டொளிக்குண மிருபத் தொன்பான்
பரவொளிக் குணங்கட் கமைப் பனளிப்பின் பகர லுற்றாம்.

(இ - ள்) அம்மாணிக்கமணிகள் குருவிந்தத்துடன் சாதரங்கமெனவும் யாவரும் கூறும் காரங்கமெனவும், நன்மையமைந்த சௌகந்திகமெனவும் நான்குவகைப்படுமே. அந்நான்குவகைகளின் வடிவிலே குணங்கள் பன்னி ரண்டு, அவ்வடிவின் குற்றங்கள் பதினாறு, ஒளியின் குணம் இருபத்தொன் பது பரவுகின்ற ஒளியின் குணங்களாகக்கூறி முடித்து அதன்பின் மற்றைய வற்றைக் கூறத்தொடங்கினோம் — என்றவாறு.

மாணிக்க மணிகள் வடிவத்திற் குணங்கள் பன்னிரண்டு குற்றங்கள் பதினாறு, ஒளியின் குணங்கள் இருபத்தொன்பது என்றபடி. இதனை, மாணிக்கவியல் வகுக்குங் காலை சமனொளிக் குன்றத்து விருந்தானசிறு - நால் வகைக் குணத்தின வாகிய வருமே பன்னிரு குணமும் பதினாறு குற்றமும் - இருபத்தொன்பது வகையிலங்கிய நிறனும் - மருவியவியல்பும் பத்திபுமாயது நிலையென மொழிப வியல்புணர்ந்தோரே எனச் சிலப்பதிகாரத்தினும் கூறலாற்றறிக. (௬௧)

செங்கையி லெடுக்கிற் றேய்க்கிற் றீயினிற் சேர்க்கிற் றாக்கிற்
பங்குறு கட்டி முருக்கிற் குசையிற் புதைப்பில் வெயிலி னொளியில்
மங்குத லில்லாச் சிறையின் மத்தகக் குழியினெய்ப் பந்து
அங்குபார் வையினி னொத்து சிவந்தசீ ரான்றுணர் பன்னீர்.

(இ - ள்) சிவந்த கரங்களிலெடுத்தாலும், தேய்த்தாலும், நெருப்பிற் போட்டாலும், தாக்கினாலும், பாசமாயிருக்கும் கட்டிமேல் வைத்தாலும், குசையிற் புதைத்தாலும், வெயிலில் வைத்தாலும், நடுவிலும், கடுத்தலில்லா மேராசிலும், மத்தகக்குழியிலும், நெய்ப்பள்ளசாயிருத்தலினும் பார்வை யினும், ஒரேதன்மையாகச் சொல்லப்பட்ட சீரான குணங்கள் பன்னிரண் டாகும் — என்றவாறு.

இவ்வாறு பன்னிரண்டு குணங்களுள்ளெவ்வண்ணமென்பதை 'சேயகிலெனுருப பிறசோகசினங்கைபிற றுங்கின றகட்டிற சுடராய வெயிலிற - குசசி யின மத்தகக் குழியினேரத்தில் செயடபிற பார்வையினொத்து சிவந்தாங் - கொத்த நாற்குண முடைய பன்னீரண்டே" என்ற கல்லாடவகவலாலு முணர்க. (௬)

கருகிநொய் தாதல் செம்மண் கரும்புகை யிறுகல் வெகுளி
திருகுதல் முரணல் காச மத்தகக் குழிவு செப்பில்
விரவிய புடாயம் நெய்ப்பில் காற்றிலேச் சுமிலேய வெச்ச
மிருமைதீர் சந்தை கேடென் றிவைகுற்றம் பதினாறாமே.

(இ - ள்.) கருகிநொய்தாதல் செம்மண் கரியபுகை இறுகல் வெகுளி திருகல் முரணல் காசம் மத்தகக்குழிவு, சொல்லுமிடத்து இவற்றுடன் கலந்துள்ள புடாயம் நெய்ப்பிலி காற்று இலேச்சுமி வெச்சம் இரண்டற்ற சந்தை பொரிவு என்றுரைக்கும் இவைகளே பதினாறு குற்றங்களாம்.—எ - று.

இவ்வாறு பதினாறு குற்றங்களுளவென்பதை, "கருகிநொய்தாதல் காற்று வெகுளி - திருகன் முரணே செம்ம ணிறுகல் - மத்தகக் குழிவு காச மிலேச்சுமி - வெச்சம் பொரிவு புகைதல் புடாயம் - சந்தைநெய்ப் பிலி யெனத் தருபதி னாறு-முந்திய நூலின் மொழிந்தன குற்றமும்." என வரும் கல்லாட வகவலானு முணர்க. (௭௬)

சாதகப் புள்ளி னாட்டந் தாமரை காவி கோபந்
சோதிமின் மினியா தித்தன் கொழுங்கன லெரிவி ளக்கு
மாதுளங் கனிப்பூப் பத்துஞ் சாதாங்க மணிக்கு ணங்கா
மோதிய குருவிந் தத்தி னொளிக்குண மினிமேற் சொல்வேன்.

(இ - ள்) சாதகப்பறவையின்கண் தாமரை கழுநீர் இந்திரகோபம் குற்றமற்ற மின்மினி சூரியன் கொழுவிய அக்கினி எரிகின்ற தீபம் மாதுளங்கனி மாதுளம்பூ என்னும் இப்பத்தின் நிறங்களும் சாதாங்க மணியின் குணமாகும் முன் சொல்லிய குருவிந்தத்தின் நிறக்குணத்தை இனிக் கூறுவேன்.—எ - று.

சாதாங்கமணிக்கு இத்தகைய பத்துக்குணங்களும் உளவென்பதை 'தாமரை கழுநீர் சாதகப் புட்கண் - கோப மின்மினி கொடுங்கதிர் விளக்கு - மாதுளம்பூ விதை வன்னி யீரைந்தும் - ஓது சாதாங்க வொளியா கும்மே." என வரும் கல்லாட வகவலானு முணர்க. (௭௭)

செம்பஞ் சோடரத்த நல்ல திலகநீ ளரிலோத் திரஞ்சேர்
நம்பிய முயலின் சோரி நக்கசிந் தூரங் குன்றி
வம்புறு முருக்கம் போது வருமெட்டா மசோகு செம்பஞ்
சமபடி மலரி செம்போ புலவைப்பூ வருங்கு யிற்கண்.

(இ - ள்) செம்பஞ்சுடனே செவ்வரத்தம்பூ சிறந்த மஞ்சாடிப்பூ நீட்சியுற்ற வெள்ளிலோத்தம்பூ சிறப்புடனே நம்புவதான முயலிரத்தம் சிந்தூரம் குன்றிமணி வாசனையுள்ள முண்முருக்கம்பூ கன்னும் எட்டின்நிறமாகும். அசோகந்தளிர் செம்பஞ்சு அழகுண்டாகிய செவ்வலரி செம்புடனே இலவம்பூ அருமையான குயிலின்கண்.—எ - று.

குருவிந்தமணிக்கிவ் வெட்டுச்குணங்களுளவென்பதை, "குருவிந் தத்தின் குறித்தன நிறமுந் - திலக மலோத்தஞ் செம்பருத் திப்பூ - கவிர்மலர் குன்றி முயலுதி ரம்மே - சிந்துரங் குக்கிற் கண்ணென வெட்டு-மெண்ணிய குருவிந்த மண்ணிய நிறமே." எனவரும் கல்லாடவகவலானும், "சாதாங்க நிறங்கமலங் கருசெய்த லிரவியொளி தழல்கச் சோத - மாதுளம்போ ததன் வித்துக் கார்விளக்குக் கோபமென வகுத்தபத்து - மேதகைய குருவிந்த நிறங்குன்றி முயற்குருதி வெள்ள லோத்தம் - போதுபலா சலர்திலகஞ் செவ் வரத்தம் விதாரமெரி பொன்போ லெட்டு." எனவரும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௭௫)

இவ்வாறுஞ் சௌகந் திக்கா மெழிற்குணமினிக்கா வாங்கின்
மெய்வாய்த்த குணங் குராப்பூ வெண்கோவை செங்கல் மஞ்ச
டுவ்வாய குந்த மம்போற் சொல்லொளி யோரைந் தாகு
மவ்வாய மணிக்கு ணங்க ளாகவோ ரிருபத் தொன்பான்.

(இ - ள்.) எனமேற்கூறிய இவ்வாறு குணங்களும் சௌகந்திக்காகும் அழகிய குணங்களாம். இனி காவாங்கின் உண்மையமைந்த குணங்களாவன குராமலர் வெண்கோவை செங்கல் மஞ்சள் தூய்மையான குங்குமம் என்னும் இவைகள்போற் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் ஓரைந்தாகும். அவ்வாறு வாய்ப்புள்ளனவாகிய நால்வகை மணிகளின் குணங்கள் ஆகமொத்தம் இருபத்தொன்பதாகும்.—எ - று.

சாதாங்கம் குருவிந்தம் சௌகந்தி காவாங்கம் என்னும் நால்வகை மணிகட்குள், சாதாங்கமணிக்குப் பத்தும், குருவிந்தமணிக்கு எட்டும், சௌகந்திமணிக்கு ஆறும், காவாங்கமணிக்கு ஐந்தும் ஆகக்கூறினமையின், முற்போந்த எழுபத்தோராம் செய்யுளில் "ஒளிக்குண மிருபத்தொன்பான்." எனக்கூறிய தொகைக்கு வகைகூறி முடித்தவாறுகாண்க. சௌகந்தியின் குணங்களாறென்பதை, 'கோகிலக்கண் செம்பஞ்சி கொய்மலர்ப் பலாசம் - அசோகப் பல்லவ மணிமலர்க் குவளை - இலவத்தலர்கவென் றாறுகுணமும் - சௌகந் திக்குச் சாற்றிய நிறனே." என்பதனானுமுணர்க. காவாங்கின் குணங்களைந்தென்பதை, "செங்கல் குராமலர் மஞ்சள் கோவை - குங்கும மைந்தின் கோவாங்கு நிறமும்." என்பதனானுமுணர்க. கோவாங்கம் என்பது கவாங்கம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. இன்னும் சாதாங்கமாதிய இந்நான்கு மணிகளும் முறையே நான்கு யுகங்களில் நான்கு தேயங்களி லுதித்தனவென்றும், அவை முறையே நான்கு வருணங்களுரித்தெனவும் கூறுவர். இவற்றை, "வாளவிரு மாணிக்கங் கிரேதமுத லுகநான்கும் வழியே மக்கங் - காளபுரந் தும்புருஞ்சிங் களமிந்நான் கிடைப்படுமெக் கமல ராக - மாளுநிற மெனப்பதர விந்தமா துளம்பூவித் தழல்கல் லாரங்-கோளரிய கச்சோத நரந் தருறும் பலத்தீபங் கோபமென்ன." எனவும், "இந்நிறத்த பொதுவாய மாணிக்க மறையவர்முன் னியனூற் சாதி - தன்னியல்பாற் சாதுரங்கங் குருவிந் தஞ் சௌகந்தி கங்கோவாங்க - மென்றுமியற் றுற்சிறந்து நான்காகு மிவ்

வடைவே யிந்நான் கிற்குஞ்-சொன்னவொளி பத்திருநான் கிருமூன்று நான் கவையுஞ் சொல்லக் கேண்மின்." எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. எனவே மாணிக்கமணியின் உற்பத்தி முதலியவற்றை விரித்துரைத்து முடித்தமைகாண்க. அன்றியும், அந்நால்வகையுள் கனமுடையதாய் மேலும் கீழும் சுற்றும் ஒளியுடைய சாதாங்கமணிகள் முறையே உத்தமம் மத்திமம் அதமமெனவும், அத்தகைய சாதாங்கமணிகளைத் தரிப்போர் கல்வியும் பசுவும் கன்னியும் அன்னமும் அனந்தவகைத் தானபலனும் யாகபலனு மடைவார்களெனவும், குருவிந்தமணிகளைத் தரிப்போர்கள், நிலவுலகமுழுவதும் தமது சந்திரவட்டக்குடைநீழலி லரசாண்டு தனலட்சுமிவிலாசமும் விஜயலட்சுமிவிலாசமும் பெறுவார்களெனவும்,சௌகந்திமணிகளைத் தரிப்போர்கள் செல்வமும் கீர்த்தியுமடைவார்களெனவும், காவாங்கமணிகளைத் தரிப்போர்கள் பாற்பாக்கியமும் நெற்போர்களும் பொருட்குவைகளும் பெறுவார்களெனவும், இம்மணிகளுள்ளவர்களிடத்து மற்றைய இரத்தினங்களும் சேருமெனவும் கூறுவர். இவற்றை, "திண்ணியதாய் மேல்கீழ்சூழ் பக்கமுற வொளிவிடுதல் செய்தாற் செவ்வே - யண்ணியவுத் தமமுதன்மூன் றாமென்பர் சாதாங்க மணிவோர் விச்சை - புண்ணியவான் கன்னியறு சுவையன்ன முதலான புனித தானம் - பண்ணியதும் பரிமேத யாகமுதன் மகம்புரிந்த பயனுஞ் சேர்வர்." எனவும், "குருவிந்தந் தரிப்பவர்பார் முழுதுமொரு குடைநிழலிற் குளிப்ப வாண்டு - திருவிந்தை யுடனிருப்பர் சௌகந்தி கந்தரிப்போர் செல்வங் கீர்த்தி - மருவிந்தப் பயனடைவர் கோவாங்கந் தரிப்போர்தம் மனையிற் பாலும் - பெருவிந்த மெனச்சாலி முதற்பண்ட முடன்செல்வப் பெருக்கு முண்டாம்." எனவும், "எள்ளியிடு குற்றமெலா மிகந்துகுண னேற்றொளிவிட் டிருள்கால் சீத்துத் - தள்ளியவிச் செம்பதும ராகமது புனைதக்கோர் தம்பா லேனைத்-தெள்ளியமுத் துள்ளிட்ட பன்மணியும் வந்தோங்குஞ் செய்யா ளோடு - மொள்ளியநற் செல்வமதற் கொப்பநெடும் பாற்கடலி னோங்கு மாலோ." எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புராணத திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. (எசு)

நீலத்தின் குணங்கா யாம்பூ நெய்தற்பூக் குவலை யம்பூக்
கோலிய கோக்கன் றின்கண் குயிற்கழுத் தவிர்ச் சாறு
வாலிய மேக மெட்டாங் கிட்டமரு சணித ராசு
மேனுமன் பிணியும் வச்ச மிரசருசர்ச் சரையெட் டனம்.

(இ - ள்.) நீலமணியின் குணங்களாவன, நாயாம்பூ நெய்தற்பூ துளசிப்பூ அலங்கரித்துள்ள பசுவின் கன்றினுடைய கண் குயிலின்கழுத்து அவிரிச்சாறு சிறந்த மேகம் என்னும் எட்டுமாம். இட்டமும் மஞ்சும் அணியும் தராசும் பொருந்தியதாய் நிலைபெற்ற பிணியும் வச்சமும் இரசமும் சருச்சரையும் ஆகிய இவ்வெட்டும் குற்றங்களாம்.—எ - று.

நீலமணிக்குணங்க ளெட்டென இந்நூலாசிரியர் கூறினும் வேறு சில நூலார், இம்மணியின் குணங்கள் பதினொன்றென்றும், வெண்மை செம்

மை பொன்மை கருமை என்னும் நான்கு வன்னங்களுளவென்றும், இவை முறையே பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணத்தவர்க்கும் உரித்தென்றும், இந்திரநீலம் மாநீலம் என இருபகுப்புடைத்தென்றும் கூறுவர். இவற்றை, "நீலத்தியல்பு நிறுக்குங்காலை - நால்வகைவருணமு நண்ணுமாகரமுங் - குணம்பதினொன்றங் குறையிருநான்கு - மணிவோர் செயலு மறிந்திசினோரே." எனவும், 'கோகிலக்கழுத்து குவளைசுரும்ப - ராகுலக்கண்ணே டவிரிச்சாறு - காயாநெய்தல் கனத்தல்குல்லை - கொண்மூ மத்தி பாய்தவென்னக் - குணம்பதினொன்றெனக் குறித்தனர்புலவர்." எனவும், "வெள்ளை சிவப்பு பச்சை கருமையென் - றெண்ணிய நாற்குலத் தியங்கிய நிறமே." எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லாரெடுத்துக்காட்டிய உதாரணச் சூத்திரத்தாலும், "உந்சவாழ் வார்வலன்க ணீலமிரண் டரன் கண்டத் தொளிவிட் டோங்கு - மிந்திரநீ லந்தான்மா நீலமென வேறிரண் டுண் டிந்தநீலம்." எனவும், "அவை சிதறும் புலந்தோன்று நீலமா நீலமிவை யணிவோர் வானோர் - நவையறுசீர் மானவரிந் நகைநீலஞ் சாதியினு ளல்வேறந்தக்-கவலரிய வெள்ளைசிவப் பெரிபொன்மை கலந்திருக்கிற் கரிதாய் மூன்றுங் - தவலரிதா யிருக்கிலிரு பிறப்பாளர் முதன்முதலுற் சாதிக்காகும்". எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானும் தெளிக.

பவளநற் குணஞ்சிந் தூரம் பன்னுசெம மணிச்செங் காய்நற்
றுவமுசு முசுக்கை வீளா தூதுணம் பழமபோன் றாறுங்
கவைமுடங் தொளைக றுப்புத் திருகுதல வெளிற லென்
றிவைகளோ ராறுங் குற்ற மெனபாநற் புலமை யோரே.

(இ - ள்.) பவளமணியின் குணங்களாவன, சிந்தூரம் சொல்லுகின்ற செம்மணி செங்காய இரட்டித்துவருகின்ற முசுமுசுக்கைக்கனி வீளாக்கனி தூதுளங்கனி என்னும் இவைகள்போன்ற ஆறும். பிளவு முடக்கு தொளை கறுப்பு திருகல் வெளிறல் என்றுரைக்கும் இவ்வாறும் குற்றங்களாமென்று சிறந்த இரத்தின நூற்புலமையுள்ளவர்களுரைப்பார்கள்.— எ - று.

பவளமணிக்குக குணங்களாறு குற்றங்களாறென இந்நூலாசிரியருரைப்பினும் வேறு சில நூலாசிரியர்கள், குணங்கள், முருக்கம்பூ பசுங்கிளிமூக்கு செவ்வரத்தமலர் கொவ்வைககனி என்னும் இந்நான்குமேயென்றும், குற்றங்கள், திருகிகோணுதல் புழுவரித்தல் முகமொடிதல் என்னும் இம்மூன்றுமேயென்றும், இப்பவளமணிகளைப் பெண்பாலாரே அணியத்தக்கவாகவென்றும், அவ்வாறவர்களணியின் அவர்கட்குப் புத்திரப்பேறு முதலிய பயன்களுண்டாமென்றும் கூறுவர். இவற்றை, "அவ்வழியிற் படுபவள முருக்கம்பூப் பசுங்கிளிமூக் கலர்நத செவ்விச் - செவ்வரத்த மலர்கொவ்வைக் கனிபோலுங் குணங்குற்றந் திருகிக் கோட - லெவ்வமுறப் புழுவரித்தன் முகமொடிதல் பெரும்பாலு மிப்பூணேந்தல் - பெய்வளையார் தமக்கேயாந் தரிக்கினமகப் பேறுமுதற் பேறுண் டாகும்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க. (எஅ)

பச்சையின் குணங்க ளோதிற் பசுங்கிளி மயிற்க ழுத்து
மெச்சிளம் பயிர்பொன் வண்டின் வயிறுமின் பொன்ப சுத்த
னிச்சயப் பத்தி பாய்த னெய்ப்பெழா வெளிறு கன்மண்
கச்சிடுந் தராசங் காற்று கருகுதல் பெறலே குற்றம்.

(இ - ள்.) மரகதமணியின் குணங்களைக் கூறுமிடத்து, பசநிறமுள்ள கிளி மயில் என்னும் இவற்றின் கழுத்து, புகழப்படும், இளமையுள்ள பயிர் பொன்வண்டின் வயிறு, மின்னல் பொன்மை பசுத்தல் நிலையாகப் பத்தி பாய்தல் என்னும் எட்டாம். நெய்ப்பு நீங்காத வெண்மை கல்லேறு மண்ணேறு வெறுக்கின்ற தராசம் காற்றேறு கருகல் என்னும் இவைகளை அடைதலே எழுவகைக் குற்றங்களாம்.—எ - று.

மரகதமணிக்கு இவ்வாறு எட்டு குணங்களும் எழு குற்றங்களும் உளவென்பதை, "நெய்த்த மயிர்க்கழுத தொததபைம் பயிரிற் - பசுத்தல் பொன்மை தன்னுடல் பசுத்தல் - தடித்துப் பாய்தல் பொன்வண்டின் வயிறொத்துத் - தெளிதலோ டெட்டுங் குணமென மொழிப." எனவும், "கருகல் வெண்மை கன்மணல்காற்று - புரிவு தராசா மிறுகுதல் மரகதத்-தெணணிற் குறறமிவை யேழென மொழிப." எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லார் எடுத்துக்காட்டிய உதாரணத்தாலு முணர்க. அன்றியும், மரகதமணிகட்குக் காடம் சுப்பிரம் காளம் என்னும் மூன்று குணங்களுளவெனவும், அவற்றுள் அறுகிளிதழ்போன்ற பசுநிறமுள்ள காடமென்பது சகுணம் சதோடம் என இருவகைப்படுமெனவும், இவற்றினுள்ளும் சகுணத்திலே காடம் உல்லசிதம் பேசலம பித்தகம் முத்தம் பிசகம் என்னும் ஆறுபேதங்களுளவெனவும், இவ்வாறனுள்ளே காடமென்பது புல்லைப்போன்ற பசிய நிறமும் உல்லசிதமென்பது மென்மைத்தன்மையும், பேசலமென்பது குளநீரால் விளையும் செங்நெற்பயிரிற்றோனறிய முதலைதயொத்த பசிய நிறமும், பித்தகமென்பது பச்சைக்கிளியின் சிறகை நிகர்த்த பசிய நிறமும், முத்தமென்பது துளபத்தின் நிறமும் உடைதசெனவும், சதோடத்திலே தோடலேசாஞ்சிதம் துட்டம் தோடமூர்ச்சிதம் தோடலேசம மந்ததோடம் என்னும் ஐந்து பேதங்களுளவெனவும், இவ்வைந்தனுள்ளே. தோடலேசாஞ்சிதமென்பது எலுமிச்சையிலையின் நிறமும், துட்டமென்பது அலரியிலையின் நிறமும், கருங்குவளையினிதழ் நிறமும், தோடமூர்ச்சிதமென்பது புல்லின் நிறமும். தோடலேசமென்பது தாமரையிலையின் நிறமும், மந்ததோடமென்பது மயிலிறகின் நிறமும் உடைத்தெனவும், இத்தகைய குற்றமுள்ளவற்றை நீக்கி மேற்கூறிய குணமுள்ள மரகதமணியை யணிவோர்கள் நால்வகைச் சைனியங்களையும் ஆயுள்விர்த்தியையும் பெறுவாரகளெனவும் கூறுவர். இவற்றை,"காடமே சுப்பிரமே காளமெனக் குணமூன்றுங கருடப் பச்சைக்-கீடறு கினிதழ்நிறத்த காடமது சாதியிரு விருவே றுகுஞ்-சாடரிய சகுணமெனச சதோடமென வவையிரண்டிற் சகுண மாறாம் - பீடுபெறு காடமொடு முல்லசிதம் பேசலம்பித் தகமே முததம." எனவும், "புல்லரிய பிதுகமென விவை

யாறிற் காடமது புல்லின் வண்ண - முல்லசித மெலிதாகும் பேசலமே குளச்செநெலொண் டரளம் போலு - மல்லடரும் பித்தகமே பசுங்கிளியின சிறைநிறத்த தாகு முத்தங்-குல்லைநிறம் பிதுகமனை யிலையினிறஞ் சதோடத் தின் குணனைந்தாகும்." எனவும், "தோடலே சாஞ்சிதமே துட்டமே தோடமூர்ச் சிதமே வெய்ய - தோடலே சத்திஞெடு சூழ்மந்த தோடமெனத் தொகுத்த வைந்திற்-றோடலே சாஞ்சிதஞ்சம் பிரவிலையா மலரியிலை துட்ட நீலத் - தோடதாம் புல்லினிறந் தோடமூர்ச் சிதமுளரி தோடலேசம்." எனவும், "மநததோ டங்கலப மயிலிறகி னிறமாமிவ் வகுத்த தோடஞ் - சிந்தவா ஞதகுண மணியணிமேவார் நாற்கருவிச் சேனைவாழ்நா - ளுந்தவாழ் வார்வலன்க ணீலமிரண் டரன்கண்டத் தொளிவிட் டோங்கு-மிந்திரநீ லந்தான்மா நீலமென வேறிரண்டெண் டிந்த நீலம்." எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. (எக)

தழைவயி டூரி யம்பொற் றகட்டினின் முலைப்பால் வார்ப்ப
வொழுகிய வொளியாங் கோமேதகமவயி டூரி யத்திற்
றழுவுறன் மேனி யாம்புட் பராகம் பொற றகட்டிற் றேன்பாய்
முழுநிற மாமி வைக்கு மும்மணி யென்று நாமம்.

(இ - ள்.) விருத்திபாகின்ற வைடூரியமணிக்குப் பொன்னுலாகிய தகட்டிலே முலைப்பால் வார்த்தால் ஒழுகியதுபோன்ற நிறமாகும. கோமேதகமணிக்கு வைடூரியத்துடனே கலநத நல்ல நிறமாகும. புட்பராகமணிக்குப் பொன்னுலாகிய தகட்டிலே தேன்பாய்கின்ற முழுநிறமாகும. இவைகட்கு மும்மணி என்று பெயர்.—எ - று.

இந்நூலாசிரியர் வைடூரியமணிககுப் பொன்னுலாகிய தகட்டிலே முலைப்பால் வார்த்தால் ஒழுகியதுபோன்ற நிறமென்றுராயினும், வேறு சில நூலாசிரியர், வைடூரியமணி, மூங்கிலிலை, மயிலின் பிடரி, பூனைக்கண் என்னும் இம்மூன்றின் நிறமும், திண்மையும் மென்மையும் பெறுமெனவும் வலப்பாலொளியுள்ளன பிராமணவருணமென்றும், இடப்பாலொளியுள்ளன க்ஷத்திரியவருணமென்றும், மேற்பாலொளியுள்ளன வைசியவருணமென்றும், கீழ்ப்பாலொளியுள்ளன சூத்திரவருணமென்றும், நான்குவருணமுடைத்தெனவும், பெரியோர்கள் இதைத் தினந்தோறும் பூசித்துத தரிக்கவேண்டுமெனவும் கூறுவர். இம்மணிக்கு வலமிடங் கீழ்மேலென்னும் பகுப்பெவ்வாறு கணிப்பதெனின், அம்மணியைக் கைப்பற்றினோனிருந்த திசைநோக்கியென்க. இவற்றை, "கழையிலைகார் மயிலெருத்தம் லெருகின்கண் ணிறத்ததாய்க் கனத்ததாகி - விழைவுதரு தெளிதாகித் திண்ணியதாய் மெலிதாகி விளங்கு மீதி - லழகுபெற வலமிடமேல் கீழொளிவிட் டனமுறையே யறவோ ராதித் - தழைவுறுநாற் சாதிகளாந் தினமிதனைப் பூசித்துத் தரிக்க சான்றோர்."என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்ததானுந்தெளிக. வாழை மா பலா என்னும் மூன்றுக்கும் இனிமை மேம்பாட்டின் ஒற்றுமை நோக்கி முப்பழம் எனக்கூறுவதுபோன்ற, இம்மூன்று மணிகளின் நிறமேம்

பாட்டின் ஒற்றுமை நோக்கி மும்மணியெனப் பெரியோர் கூறுவரென்பார், "முழுநிறமா மிவைக்கு மும்மணியென்று நாமம்." எனக் கூறினர். (அ0)

அத்தனு ரிந்தி யத்தால் வருமணிப் பச்சை செம்மை
யொத்தொரு நிறம தாக்கு மொள்ளெரி யொளிவெள் ளாரம்
வித்துரு மங்க ளென்றும் விளைவின்றி விளைவிப் பார்க
ளுய்த்தகண் மணியா னோக்கி னுண்மணி போலு மாலோ.

(இ - ள்.) சிவபெருமானுடைய விந்துவினால் உற்பத்தியாகிய மரகதமணியின் செவ்வியொத்து ஒரே நிறத்தினையுண்டாக்கும் மரகதமணியென்றும், சிறந்த அக்கினியினொளிபோன்ற பவளமணியென்றும், வெள்ளிய முத்தமணிகளென்றும், இயற்கையுற்பத்தியில்லாமற் செயற்கையாலுற்பத்தி செய்வார்கள். பார்க்கச்செலுத்துகின்ற கண்மணிகளாற்பார்க்குங்கால், அவைகளும் சிறந்த இயற்கைமணிகள் போன்றிருக்கும்.— எ - று.

திருமால் மோகினிவடிவங்கொண்டபோது சிவபெருமான் கூடிய தருணத்திலொழுகியவிந்துவில் தோன்றியது மரகதம் என்ற அம்மணியின் தோற்றங்களுள் ஒன்றிற்கூறியிருத்தலை விளக்குவான், "அத்தனூரிந்தியத்தால் வருமணி" என்றும், மாந்தாள்பப்பச்சை என்றும் பங்காளமுத்து என்றும் கற்பவளம் என்றும் இக்காலத்தில் வழங்கும் மூன்றும், வைத்தியநூல்களிற் கூறியுள்ள பச்சைவைப்பு முத்துவைப்பு பவளவைப்பு என்னும் முறைப்படி இயற்றுவனவாகையால், "விளைவின்றி விளைவிட்பார்கள்." என்றும், அவைகளும் பார்ப்பவர்கண்களுக்குப் பொதுநோக்கத்தில் இயற்கை மணிகள்போன்றே விளங்குமென்பார், "உய்த்தகண்மணியானோக்கி னுண்மணிபோலும்." என்றுங்கூறினர். சிவபிரான் விந்தில் மரகதமணியுற்பத்தியாயிற்றென்பதை, "மூள்ளளை முளரிக் கண்ணன் மோகினி யணங்காயோட - வள்ளளை மதியஞ்சூடி மந்தர வரைமட் டாகத் - துள்ளரி யேறுபோலத் தொடர்ந்தொரு விளையாட் டாலே - யெள்ளரி தாயசெந்தீ யிந்தியக் கலனஞ் செய்தான்." எனவும், "அப்பொழு தமலன் வித்தி லரிகர குமரன் கான - வைப்புறை தெய்வத்தோடும் வந்தன னந்த விந்து - துப்புறு கருடன் கௌவிக் கடலினுந் துருக்கநாட்டும் - பப்புற விடுத்த வாறே பட்டது கலுழப்பசசை." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத்திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. இது கலுழப்பச்சை என்றமையின் ஏனைய இரண்டுவிததோற்றங்களுளவென்பதை யுய்த்துணர்க. (அக)

நல்லியற் கோர வல்லி நாட்டிய கனக கோர
வல்லிசொல் லியவா மறறு மணிகளு மேரு வெற்பிற்
சொல்லிய னடவா நிற்குந் தூணைமணி விடங்க மர்க்கு
மொல்லியன் மணிகள்யாவு மும்மணி மாகு மன்றோ.

(இ - ள்.) சிறந்த இலக்கணமுள்ள கோரவல்லியும் நிலைப்படுத்திய கனககோரவல்லியும் சொல்லமுடியாத மற்றைய இரத்தினங்களும் மேரு

வரையிலே வழக்கமாக வழங்கிக்கொண்டிருக்கும், மேற்சொல்லிய இரண்டு இரத்தினங்களும் பலவகை விஷங்களைப்போக்கும், இயற்கையமைந்த அவ்வகை இரத்தினங்களனைத்தும் உம்முடைய இரத்தினங்களாய்விடும்.—எ-று'

எனவே, மேருவரையில் கோரவல்லி கனககோரவல்லி என்னும் இரண்டு மணிகளும் இன்னும் உரைக்கவேலாத பல்வேறு வகை இரத்தினங்களும் வழங்குமென்பதும், அவ்வாறு வழங்குவனவற்றுள், முதலிற் சொல்லிய இரண்டுமே பலவகை விடங்களைத் தீர்க்குமென்பதும், மேற்கூறிப்போந்த மணிகளுள் குணமமைந்த மணி ஏதேனும ஒன்றிருக்குமாயின், மேருவரையிற் கிடைக்கக்கூடிய இத்தகைய மணிகளும் உம்மதேயாமென்பதும் தாற்பரியம். குணமமைந்த ஒர்வகை மணியிருக்கின், ஏனையவகை மணிகளெல்லாம் சேருமென்பதை, "எள்ளியிடு குற்றமெலா மிகந்துகுண னேற்றொளிவிட்டிருள்கால் சித்தத - தள்ளியவிச் செம்பதும ராகமது புனைதக்கோர் தம்பாலேனைத் - தெள்ளியமுத துள்ளிடட பன்மணியும் வந்தோங்குஞ் செய்யாளோடு - மொள்ளியநற் செல்வமதற் கொப்பநெடும் பார்கடலி னோங்குமாலோ.'' என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. மன் - ஓ, அசைகள் (அஉ)

மாணுக மீன்ற வொன்ற மணிகளு மான் மார் பின்க
ணூறத மணியுஞ் சிந்தா மணியுமாங் காங்க மிந்து
வானுடர் மகுடக காசு மதிப்பன வருமெற் கென்று
பூநாகஞ் சடைக்க ணிந்த புண்ணிய னருளிச் செய்தான்.

(இ - ள்.) சிறந்த நாகங்கள் கக்கிய பெருமையமைந்த இரத்தினங்களையும், திருமால் மார்பின்கணுள்ள கெடாத கவுத்துவமென்னும் இரத்தினத்தையும் அவ்வவ்விடத்தில் குணங்களுணர்ந்து, தேவர்களுடைய கிரீடங்களினுள்ள மணிகளையும் மதிக்கத்தெரியும் எனக்கென்று, அழகிய சர்ப்பத்தைச்சடைக்குத் தரித்த புண்ணியராகிய பிராமணச்சிறுவர் திருவாய்மலர்ந்தனர்.—எ - று

எனவே, இரத்தினத்தோற்றங்களையும் அவற்றின் வேறுபாடுகளையும் குணகுற்றங்களையும் நிறங்களையும் பலன்களையும் முறையே கூறிமுடித்த பிறகு, கடைசியாகச் செயற்கையாயுள்ள மணிகளிவையிவையென அவற்றையுங்கூறிமுடித்து, மானிடர்க்கருமையானவையாயுள்ள நாகமணி கவுத்துவமணி சிந்தாமணி தேவர்கள் கிரீடமணி என்னுமிவற்றையும் யாம்மதிக்க வல்லோம எனததமசாற்றலை மிகுதியும் விளக்கினரென்றபடி. (அங)

மற்றுள தொழிலவெவ் வேறு வல்லமை சொல்லு நல்லோன்
குற்றமில் குணத்தா னென்று குறித்தனர் திருவெண் காடர்
செற்றமில் சிறந்த சிந்தை மைந்தனை திறைகொண் டானென்
றிற்றுணர்ந் தந்த ணாள ரெழின்முக நோக்கிச் சொல்வார்.

(இ - ள்.) மற்றுமுண்டாகிய வேறுவேறான தொழில்களின் வல்லபங்களெவற்றையும் கூறுகின்ற பிராமணச்சிறுவர், குற்றமற்றகுணமுடையவரென்று திருவெண்காட்டடிகள் கருதிப் பிடிவாதமற்ற என்மனதை இச்சிறுவனே கப்பமாகக்கொண்டானென்று நிச்சயித்தறிந்து, ஆதிசைவராகிய சிவசருமரது அழகிய முகத்தைப்பார்த்துத் திருவாய்மலர்கின்றனர்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் மனமானது விருப்பு வெறுப்பற்ற நடுநிலைத் தன்மையுடையதாகலின், "செற்றமில்சிந்தை." என்றார். எனெனின், ஒன்றினுண்மையை ஆராயப்புகுவோர் விருப்புவெறுப்பற்று ஆராயவேண்டும் எனவும் விருப்புடனே ஆராயின் குற்றம்விளங்காதெனவும் வெறுப்புடனே யாராயின் குணம் விளங்காதெனவும் நூல்கள் கூறுகின்றமையினென்க. இத்திருவெண்காட்டடிகள் அப்பிராமணச்சிறுவரின் வல்லபத்தினுண்மையை ஆராயத்தொடங்கியபோது அவரிடத்தில் விருப்பும் வெறுப்புமற்று நடுநிலையாயிருந்தாரேனும், அவர்மனம் அவ்வேதியச்சிறுவர்மீது அதியூற்றமாய்ப்பதிந்ததாகலின், "செற்றமில் சிந்தையிந்தமைந்தனே திறைகொண்டான்." என்றனர். ஒருவர் ஓர்பொருளையாராயும்போது விருப்புவெறுப்பின்றி யாராயவேண்டுமென்பதை, "காய்க லுவத்த லகற்றி யொருபொருட்க - ணாய்த லறிவுடையார் கண்ணதே-காய்தலின்க-ணுற்றகுணந் தோன்றா தாகு முவத்தலின் கண்-குற்றமுந் தோன்றாக் கெடும்." என்னும் வெண்பாவானுமறிக. (அசு)

என்னுடை யிடத்தி லிந்த மைந்தனுற் றிருத்தல் வேண்டும்
மன்னவன் றனக்குப் பொன்னோ ராயிர மளிக்கேன் முன்னாட்
பன்னிய மூலவோலை பலரறி தாலவோலை
யின்னநீர் நல்கீ ரென்றார் நம்பியு மிசைந்தா னன்றே.

(இ - ள்.) இப்பிராமணச்சிறுவர் என்னிடத்திலேயே வசித்திருத்தல் வேண்டும், அவருக்காக ஓராயிரம்பொன் தருகின்றேன், இதற்கு முன்பு இவர் உமக்கடிமையென்று செப்பியுள்ள மூலவோலையும், பலருக்கும் அறியும்படி காட்டத்தக்க படியோலையும் ஆகிய இவற்றை நீர்கொடுப்பீராக என்றனர். அதுகேட்ட சிவசருமரும் அதற்கொருப்பட்டனர்.—எ - று.

அப்பிராமணச் சிறுவரைத் தாமேவைத்துக்கொள்ள விரும்பிய திருவெண்காடர், அவருக்கு விலையாக ஆயிரம்பொன்னளிப்பதாகச் சிவசருமருக்குரைத்து, அச்சிவசருமருக்கு இச்சிறுவரடிமையென்றெழுதித் தந்துள்ள மூலவோலைபடியோலை என்னும் இரண்டையும் கேட்டாரென்றபடி. தாலமென்பது படியென்னும் பொருடருதலின், படியோலை என்பதற்குத் தாலவோலையென்றனர். மூலவோலை படியோலை என்னும் இவ்விரண்டையுமே இக்காலத்தவர்கள் அசல் என்றும் நகல் என்றும் வழங்குகின்றார்கள். மூலவோலை படியோலை என்பதுவே தமிழ்வழக்கென்பதை, "ஆட்சியி லாவணத்தி லன்றிமற் றயலார் தங்கள் - காட்சியின் மூன்றி லொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே-மாட்சியிற் கிழித்த வோலை படியோலை மூலவோலை - மாட்சியிற்

காட்டவைத்தே னென்றனன் மாயைவல்லான்." என்னும் அருண்மொழித் தேவாரமுதலொக்கானுமறிக. (அரு)

ஒருவனை மணம்விலக்கி யுற்றவன் றொண்டு கொண்டு
பெருகுமா வணமுன் கொண்டோன் பிறங்குமங் கவன்குலத்தாற்
திருமணஞ் செய்து வன்றொண் டாகியா வணமீ வோனே போன்
றருளினால் வந்த வன்ற னாவணந் தனங்கொண் டந்தான்.

(இ - ள்.) ஒப்பற்றவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைத் திருமணம் செய்யாமற்றடுத்து வன்றொண்டாக ஆட்கொண்டு, பெருமையுற்ற அடிமை யோலையும் அவரிடத்திற் பெற்றுக்கொண்டோராகிய சிவபெருமான், விளக்கமுற்ற அச்சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளின் குலத்திற் பிறந்த சிவசருமருக்குப் பெருமையமைந்த திருமணஞ்செய்து முடித்து, வலிய தொண்டராய் அடிமையோலையெழுதிக்கொடுப்பவர்போலத் திருவருளால்வந்த சிவபெருமானாகிய பிராமணச்சிறுவர் தமமுடைய அடிமையோலையைத் திரவியம்பெற்றுக்கொண்டு கொடுத்தருளினர். —எ - று.

முன்பு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமணத்தைத் தடுத்து அவர் தமக்கு எழுதிக்கொடுத்ததாக அடிமையோலைகாட்டி அவரை வன்றொண்டாகக்கொண்டவர், இப்போது அதற்கு நேர்மாறாக அகுலத்தவரொருவருக்குத் திருமணமுடித்து, தாமே அவருக்கடிமையென்று ஓலையெழுதித் தந்து அவரையாட்கொண்டாரென்றபடி. (அசு)

ஈந்தபி னெழுந்து நம்பி யேகநா யகனை யேத்தி
வாய்ந்தவெண் காடர் நீடு மாசிலா சிகளுங் கூறிப்
போந்திட மருதிற் புக்குப் புதுமணம் புணர்ந்து வாழ்ந்தான்
சேர்ந்திடு மருத வாணன் செய்கைமே லியம்ப லுற்றாம்.

(இ - ள்.) அவ்வாறுகொடுத்தபின் சிவசருமரெழுந்து, ஏகநாயகராகிய சிவபிரானைத் துதித்து, செல்வம்வாய்க்கப்பெற்றுள்ள திருவெண்காடர் மேன்மேலும் அபிவிர்த்தியாகுமாறு, குற்றமற்ற ஆசிவசனங்களையு முரைத்துச்சென்று, தமது இருப்பிடமாகிய திருவிடைமருதூரிற் சேர்ந்து, மறுமணம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தனர். திருவெண்காடரிடத்திற் சேர்ந்தவராகிய மருதவாணருடைய திருவிளையாடலை இனிமேற்கூறத்தொடங்கினோம்.—எ-று.

நம்பி - ஆண்மகனிற் சிறந்தோன். அன்றியும் முன்புசிவபெருமானால் மணம்விலக்கப்பெற்ற நம்பியாரூராகிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைப் போன்று இவரும் அப்பெருமானால் மணம்விலக்கப்பெற்றாராகையால் அவ்வொற்றுமைநோக்கி இவரையும் நம்பியென்றாரெனினுமாம். சிவபெருமானைபிராமணச் சிறுவராய்வந்து அடிமையோலையெழுதிக்கொடுத்து,அவ்வோலையுடன் இவரையும் திருவெண்காடரிடத்திற்குக் கொண்டுபோய், அங்குதமது இரத்தினப்பரிட்சாவல்லபம் முதலியவற்றை அவர்க்கு நன்குணர்த்தி, அவர் தம்மைவாங்கிக்கொள்ளும்படிச் செய்து, தமது விலையாக அவர்கொடுத்த திரவி

யத்தை இவர்க்குக்கொடுத்துத் திருமணம் முடிப்பித்தாராகலின், "புதுமணம்." என்றார். (அஎ)

மருதவா ணனைவெண் காடர் மகன்மையாக் கொண்ட தன்றி
யுரிமைகூ ரடிமை யாக வொருகணப் போது மெண்ணா
ரருளினு லிவனு மந்த வன்பருக் கன்ப னானான்
றெரிவரா திருவ ருந்தான் றிருநெலவே லியின்வே யொத்தார்.

(இ - ள்) திருவெண்காடர் மருதவாணரைப் புத்திரமுறைமையாகக் கொண்டதேயன்றி தமது தொழிலுக்குரிமைமிக்க அடிமையாக ஓர் க்ஷணப் பொழுதேனுங் கருதார். இம்மருதவாணரும் தமது திருவருளினால் அன்பராகிய அத்திருவெண்காடருக்கு அன்புடையவராயினர். யாவருக்கும் இவர்கள் முறைமை தெரியாவண்ணம் இவ்விருவரும் திருநெல்வேலியின்கணுள்ள மூங்கிலைப் போன்றார்கள்.—எ - று.

திருவெண்காடர் மருதவாணரைத் தமக்கடிமையாக அடிமைச்சீட்டுடன் விலைகொடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டபோதினும், தமது முற்பிறவியின் வாசனைவிசேடத்தாலும், அம்மருதவாணரது வல்லப மேம்பாட்டாலும் அவரைத்தமது புத்திரமுறையாகக் கொண்டிருந்தாரென்பதும், மருதவாணராகிய சிவபெருமானும் தமது திருவருட் பெருமிதத்தால் அவ்வன்பருக்கன்பராயிருந்தாரேயன்றி அடிமையைப் போலிருந்தாரில்லையென்பதும், இவ்விருவருமிருந்த முறைமையை நோக்குவோர் யாவரும், மருதவாணருக்குத் திருவெண்காட்டடிகள் இன்னமுறையினரென்றும், திருவெண்காட்டடிகட்கு மருதவாணர் இன்ன முறையினரென்றும் உணரக்கூடாத தன்மைமையினராவரென்பதும், அவ்வாறிருந்தமையின், இவர்களிருவரையும் நோக்குமிடத்தது திருநெல்வேலி என்னுந்தலத்துள்ள மூங்கிலைப்போன்றார்களெனபதும் கருத்து. என்னை, திருநெல்வேலியிலே சிவபிரான் ஓர் மூங்கிலினகணுதித்தாரென்பது சரிதமாகலின், அச்சரிதத்தை நோக்குமிடத்து அம்மூங்கில் சிவபிரானுக்குத் தாயாக விளங்குகின்றது. அங்ஙனம் விளங்கினும் அம்மூங்கில் அப்பெருமானைத் தனது புத்திரனைக் கருதுகின்றதோ இல்லை. தெய்வமாகவே கருதுகின்றது. அப்பெருமானும் அதைத் தாயாகத் திருவுளங்கொள்கின்றாரோ இல்லை. தமக்கு விருப்பமுள்ளதாகத் திருவுள்ளங்கொள்கின்றனர். நோக்குவோர் யாவரும் சிவபெருமான அம்மூங்கிலினிடத்து விருப்புற்று வீற்றிருக்கின்றனரென்றே கொள்கின்றனர். இவ்வாறே திருவெண்காட்டடிகள மருதவாணரை அடிமையாகக் கொண்டாரேனும் அவரைத் தமது புத்திரராகவே கருதினர். மருதவாணரும் அவரைத் தமது ஆண்டானாகவாவது பிதாவாகவாவது கருதாதவர்ராய் அன்பராகவே கருதினர். நோக்குவோர் யாவரும் மருதவாணர திருவெண்காட்டடிகளிடத்து வைத்த நேயத்தால் அவரிடதது வசித்திருக்கின்றனரென்றே கருதினரென்க. மூங்கிலின்கண் சிவபிரானுதித்தனரெனபதை, 'வேயீன்ற முத்தர்தமை வெட்டினு னேயிடையன் - றீயார் மேனி தயங்கவே-பேயா

கே-ளத்தனைநாளென்றே யிடறுவான்பாற்குடத்தை-யத்தனையும் வேண்டு மவர்க்கு." என்னும் இரட்டைப்புலவர்கள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (அஅ)

இவ்வாறிங் கொழுகு நாளி னெழிற்றொழில் வாணி பங்கள்
செவ்வான மேனி யன்பா லளித்தனர் திருவெண் காடர்
ஒவ்வாத துறைக டோறு மோங்கிய மதிக மாக்கித்
தெவ்வான பெயரும் வந்து திறையிடச் செய்வித் தானே.

(இ - ள்.) இவ்விதமாய் இவ்விடத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கும் நாளிலே, திருவெண்காட்டடிகள் அழகிய தமது தொழிலாகிய வியாபாரங்களைச் செக்கர்போலுந் திருமேனியுடைய சிவபிரானாகிய மருதவாணர் வசமீந்தனர். மருதவாணர் ஒன்றுக்கொன்றொவ்வாத பல்வேறு வகைப்பட்ட மார்க்கங்களைவற்றினும் இலாபத்தை விசேடப்படுத்தி, பகைவர்களாயிருப்பவரும் திருவெண்காட்டடிகளைக் கிட்டிப்பகுதிசட்டச் செய்வித்தனர் —எ - று.

எனவே, திருவெண்காடர் மருதவாணரை மகன்மை கொண்டதற்கிணங்கத் தமது வியாபாரங்களனைத்தையும் அவர்பாலளித்தனரென்றும், அவரும் திருவெண்காட்டடிகளிடத்து வைத்த நேயத்தால் அவர் திரவியத்தைப் பெருக்கித் தருவான் அவர் ஆதுகாறும் செய்துவந்த வியாபாரங்களேயன்றி ஏனைய பல்வேறுவகைப்பட்ட வியாபாரங்களையும் செய்யத்தொடங்கி இலாபம் அதிகரிக்கச் செய்தாரென்றும், அவ்வாறு செய்ததால், ஏகசக்கிராதிபதிக்கு ஏனைய குறுநிலமன்னர்கள் கப்பங்கட்டுவதுபோல, மற்றுள்ள சிறு வியாபாரிகளனைவரும் திருவெண்காட்டடிகளையே தங்கள் தலைவராகக் கொண்டு, தாங்கள் கடல்மார்க்கமாய் வரவழைக்கவேண்டிய பல்வேறு சரக்கு கட்குங்கூடிய தொகையை அவரிடத்திலேயே கப்பமாகக் கட்டச்செய்தாரென்றும் விளக்கியபடி. இஃதன்றிப் பகைமையால் இவருடனெதிர்த்து இவரைப்போன்றே தனித்து வியாபாரஞ்செய்துவந்தோரனைவரும் இவரிடத்திற் சரக்குகளைப் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க அவ்வளவு பெரிய வியாபாரியாக்கினரென்றும் போதருதல்காண்க. (அக)

செய்திக ளிவையு மன்றிச் சிந்துயாத் திரைக்குப் போந்திங்
கெய்திடல் கருதி யாங்கு மிங்குமீவேண் டியவை யாவும்
பைதிர மதிக்கச் செய்து பற்பல சரக்கு மொக்கப்
பெய்தனர் கலங்கொ டுய்த்தார் பெருந்திரு நீங்கா தோங்க.

(இ - ள்.) இவ்வாறான சமாச்சாரங்களுமல்லாமல், கடல்யாத்திரைக்குச் சென்று இவ்விடத்தடைய வேண்டுமென்பதைத் திருவுளங்கொண்டு, தாம்போகும் அவ்விடத்திற்கு வேண்டியவற்றையும், தாம்வருமளவும் இவ்விடத்திற்கு வேண்டியவற்றையும் அந்நாட்டிலுள்ளார் யாவரும் மதிக்கும்படி இயற்றி, பல்வேறான சரக்குகளையும் ஒன்றாகவாங்கி மரக்கலத்திற் சேர்த்துப் பெருத்த ஐஸ்வரியம் ஒழியாது விர்த்தியாகும்படி செலுத்தினார். —எ - று.

தம்தேயத்திற் பெருந்தவியாபாரமியற்றி ஊதியமதிகப்படுத்தியதுமன்றித் தூரதேயத்து வியாபாரமும் செய்யத்தொடங்கினரென்பார், 'செய்திகளிலையுமன்றிச்சிந்துயாத்திரைக்குப்போந்திங்கெய்திடல்கருதி." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் தம்முடைய விவகாரங்களனைத்தையும் இம்மருதவாணர் வசம் ஒப்புவித்தாராகையால், இப்போதுசாம் கடல்யாத்திரை சென்று மீண்டு வருமளவும், இவ்விடத்து வியாபாரங்கட்கு வேண்டியசரக்குமுதலியவற்றையும், தாம் கடல்மார்க்கமாய்ப் போகுந்தேயங்களிற் செலவாகத்தக்க சரக்குமுதலியவற்றையும் சேகரித்து அததாகேற்ற ஏற்பாடுகளை ஏனைய வியாபாரிகள் மதிக்குமாறியற்றினரென்பார், "ஆங்குமிங்கும் வேண்டியவையாவும் - பைதிரமதிக்கச் செய்து." என்றும் கூறினர். (கூ0)

ஓங்குமா கலத்தி னேறு மோரையு நேர நோக்கிப்
பாங்குறக் கண்டு கொண்டு, பகட்டுமா முகத்து வள்ளற்
காங்கனி யினிய செந்தே னமுதமோ டளாவி நல்கித்
தீங்கிலா தானை யேத்திச் செழுங்களி பிறங்கி னாரே.

(இ - ள்.) மரக்கலத்தில் ஏறுதற்கேற்ற நட்சத்திரமும் முகூர்த்தமும் ஒருங்குகூடப் பார்த்து, அவையிரண்டும் அமைந்திருப்பதைத் தெரிந்து மரக்கலமீதேறிக்கொண்டு, யானையின் சிறந்தமுகமுள்ள விநாயகக்கடவுட்குரிய கனிவர்க்கங்களையும் இனிமையுடைத்தாய்ச் செந்நிறமமைந்த தேனையும் பாலுடன்கலந்து நிவேதித்து, கெடுதியற்றவராகிய அப்பெருமானைத் துதித்து விசேடித்த மகிழ்ச்சியின் விளங்கினர்.—எ - று.

விநாயகக்கடவுட்குக் கனிவர்க்கங்களும் பாலுந்தேனுமே நிவேதித்தற் கதிமுக்கியப் பொருள்களாகலின், "பகட்டுமாமுகத்துவள்ளற்காங்கனியினியசெந்தேனமுதமோடளாவிநல்கி." என்றார். இதனை, "வாழைக் கனிபல வின்கனி மாங்கனி தாஞ்சிறந்த - கூழைச் சுருள்குழை யப்பமெள் ளுண்டையெல் லாந்துறுத்தும் - பேழைப் பெருவயிற் றேடும் புகுந்தென் னுளம்பிரியான் - வேழத் திருமுகத் துச்செக்கர் மேனி விநாயகனே." என்னும் கபிலதேவர் திருவாக்கானும், "பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை - நாலுங் கலந்துனக்கு நான்றருவேன் - கோலஞ்செய் - துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீயெனக்குச் - சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா." என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு மறிக. (கூக)

அருங்கல மீது போது மருதனைக் கங்கை நங்கை
கருங்கடல் வடிவாய்த் தானுந் தாங்குதல் கருதி னைப்போ
னெருங்கலைக் கரத்தா லேந்து நெடுங்கட லோடி நாடி
மருங்குறு வணிக மாக்கண் மனங்கவ லுறுத செய்தான்.

(இ - ள்.) அருமையான மரக்கலத்தின்மீது செல்கின்ற அமுரேச்சுரராகிய மருதவாணரை, கங்கை என்னும் பெண்ணானவள் கருநிறங்கொண்ட கடல்வடிவமாகத் தானும் சுமக்கச் சிந்தித்தவளைப்போன்று, நெருங்கிய அலை

கனென்னுங் கரத்தினாற் சுமக்க, நெடிய கடல்மார்க்கமாய்ச் சென்று, அவ்வித வியாபாரத்தையே விரும்பித் தமது பக்கத்திற் சேர்ந்த ஏனைய வியாபாரிகள் மனம் வருந்தாதபடி சென்றனர்.—எ - று.

சிவபிரான் மருதவாணரென்னும் பெயருடன் தமது திருவுருவைக் கரந்து வந்திருக்கின்றாராகலின் அவரை விட்டுப் பிரியாத அவரது தேவிமார்களிருவருள் பார்வதிதேவியார் தமது திருவுருவைக்கரந்துகொண்டு அவரது திருவருளுருவாக விளங்குதலின், நீர்த்தன்மையுடைய யாம் எவ்வாறு அவரைப் பிரியாதிருப்பதெனக்கருதி, அவர் இப்போது கடல்யாத்திரை செய்வதால், அக்கடலின் வடிவாக யாமிருந்து அலைகளென்னும் கரத்தால் அவரைத் தாங்கிச்செல்லுவோமென்று கங்கை நிச்சயித்து வந்தனளென்பார், "அருங்கல மீது போது மமுதனைக் கங்கை நங்கை - கருங்கடல் வடிவாய்த் தானுந் தாங்குதல் கருதி னாள்போ - னெருங்கலைக் கரத்தா லேந்த." என்றும், மருதவாணர் கருணாகரக்கடவுளாகலின் தம்முடன் அக்கடல்மார்க்கமாய்ச் சென்ற ஏனைய வியாபாரிகட்கும் தம்மாலியன்ற உதவி புரிந்துகொண்டு அவர்கள் மனம் வருந்தாது சென்றாரென்பார், "நெடுங்கடலோடி நாடி - மருங்குறு வணிக மாக்கள் மனங்கவ லுறாது சென்றான்." என்றும் கூறினர். தானும் என்பதன்கணுள்ள உம்மை, மரக்கலந் தாங்குதலேயன்றித் தானும் எனப்பொருடருதலின் இறந்ததுதழீஇய எச்ச உம்மை. (கூஉ)

சென்றுநா டியதோர் தீவிற் சேர்ந்துதான் கரையைச் சார்ந்து,
வன்றிற சரக்கு மாற்றி மறுசரக் கேற்றிப் போற்றிக்
குன்றினின் றிழிவார் போலக் குரைகடல் கலத்தா னீந்தி
மன்றலங் கொன்றை வேய்ந்த வாண்டகை மீண்டு வந்தான்.

(இ - ள்.) தாம் கருதிச்சென்றதாகிய ஓர் தீவிலடைந்து கரையிலிறங்கி, தாம் கொண்டுபோன மிகமேலாந் தன்மைபெற்ற சரக்குகளை மாற்றிவிட்டு, அவற்றின் மதிப்பிற்குத்தக்க வேறு சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு பாதுகாத்து, மலையினின்றும் கீழிறங்குபவரைப்போன்று ஒலிக்கின்ற கடலை அம்மரக்கலத்தால் தாண்டி, மணமும் அழகுமமைந்த கொன்றைமலர் மாலிகை சூடிய ஆண்டகையாரென்னும மருதவாணர் திரும்பிவந்தனர்.—எ - று.

தான் - அசை. மருதவாணர் கப்பலிலேற்றிச் சென்றது உயர்ந்த சரக்குகளெனக்குறிப்பிப்பான், "வன்றிறச் சரக்கு." என்றும், குன்றும் குரைகடலும் பொதுவாக அதிதூர வொற்றுமையுடைமையின், "குன்றினின் றிழிவார் போலக் குரைகடல் கலத்தா னீந்தி." என்றும் கூறினர். சிவபிரானாரே மருதவாணராகலானும், அவர் இப்போது தமது கோலங்களை மாற்றிக்கொண்டிருத்தலினானும், இப்போதவர்க்குக் கொன்றைமாலிகை இன்மையினானும், மன்றலங் கொன்றைவேயும் என நிகழ்காலத்தாற் கூறாது, "வேய்ந்த" என இறந்தகாலத்தாற் கூறினர். மருதவாணருடைய சாமர்த்தியத்தையும் பெருமிதத்தையும் மேம்பாட்டையும் ஒருங்கு குறிப்பான், "ஆண்டகை" என்றார். ()

வந்தவா ணிபத்தாற் பெற்ற வளமெலாம் வளர்பொன் னாக்கித்
தந்தனன் திருவெண் காடர் தருக்கறு மகிழ்ச்சி பொங்க;
வெந்திறல் விடையி னார்க்கு வேண்டிய சிறப்பு நல்கி
யுந்திடச் செய்தா ரின்னா றொழுகினன் வழுவி லாதான்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் அவ்வாறாகக் கடல்யாத்திரைபோய் வந்து, அந்த வியாபாரத்தால் தாம் அடைந்த பல வளப்பங்களையும் விசேடித்த பொற்காசுகளாக்கி, திருவெண்காடர் களிப்புநீங்காத மகிழ்ச்சியின் மேம்படுமாறு கொடுத்தனர். திருவெண்காட்டடிகள் பெருமையமைந்த வல்லபமுள்ள இடபவாகனமுடையராகிய சிவபிரானுக்குச் செய்யவேண்டிய அபிஷேகாதிகட்குரிய சிறந்த வஸ்துக்களைக்கொடுத்து, அவருக்குரித்தாக்கும்படிச் செய்வித்தனர். குற்றமற்றவராகிய மருதவாணர் இவ்வாறு நடந்துவந்தனர்.—எ - று.

மருதவாணர் கடல்யாத்திரை சென்றிருந்தபோது, திருவெண்காட்டடிகள், அம்மருதவாணர் சென்றிருக்கும் யாத்திரை இடையூறின்றி இனிது முற்றுப்பெறுமாறு சிவபிரானுக்குப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்தாரென்று விளக்குவான், "வெந்திறல் விடையினார்க்கு வேண்டிய சிறப்பு நல்கி." என்றும், அபிஷேகாதிகட்குரிய திரவியங்களைக்கொண்டு தாமே பூசியாமல், பூசித்தற்குரிய ஆதிசைவர்கள்பாற்றந்து பூசிக்கச்செய்தனரென்பான், "உந்திடச் செய்தார்." என்றும் கூறினர். (௯௪)

மந்திரத் தலைமை சான்ற மதிமுது சேந்த னாரும்
சந்ததங் கண்டு கண்டு தம்முளே மகிழ்ச்சி பொங்க
வந்துறு மருத வாணன் வனப்புறு சிறப்பு வாய்ப்பச்
சுந்தரம் பலிப்பச் செய்தா ரழுக்கா றிலாதார்.

(இ - ள்.) மனத்தைப் பரவியிருக்கும் பொறாமையில்லாதவராகிய, திருவெண்காட்டடிகளின் மந்திரிகளில் முதன்மைபெற்றவரான பேரறிவுடைய சேந்தனார்நாயனாரும், தமது மனத்தின்கண் மகிழ்ச்சியானது மேம்பட, கடல்யாத்திரை செய்துவந்த மருதவாணரைச் சதாகாலமும் பார்த்துப் பார்த்து, அவரது அழகுக்குப் பொருந்திய மேன்மையமைய அலங்காரம் வாய்க்கும்படிச் செய்தார்.—எ - று.

மனத்தைப் பரவியிருப்பது அழுக்காறாகலின், "அழுக்கா றிலாதார்" என்றும், மருதவாணருடைய அழகுக்கேற்ற அலங்காரங்களைச்செய்து தினந்தோறும் பார்த்துக் களித்தனர் சேந்தனாரென்பார், "சேந்தனாருஞ் சந்ததங் கண்டு கண்டு தம்முளே மகிழ்ச்சி பொங்க - வந்துறு மருதவாணன் வனப்புறு சிறப்பு வாய்ப்பச் - சுந்தரம் பலிப்பச் செய்தார்." என்றும், சேந்தனாருடைய அறிவின் மேம்பாட்டால் மந்திரிமாருள் முதல்வராயினரென்பார், "மந்திரத் தலைமை சான்ற மதிமுது சேந்தனார்." என்றும் கூறினர். மனத்தைப் பரவி

யிருப்ப தழுக்காறென்பதை, "ஒழுக்காறுக் கொள்க வொருவன்றன் னெஞ் சத் - தழுக்கா றிலாத வியல்பு." என்னும் திருக்குறளுனாயானுந் தெளிக.

பின்னரு மார வாரப் பெருங்கடற் புக்கும் போந்துஞ்
சென்னிய னுளு றுத தீவினு மரும்பண் டங்க
ளிந்நில மதிக்கக் கொண்டு வருமிருங் கலங்க ளோட்டுந்
தன்மைமீ காம ரெல்லாந் தங்கண்மீ காம னென்பார்.

(இ - ள்.) அதன்பின்னும் ஒலியையுடைய பெரிய கடலில் யாத்திரை சென்றும் மீண்டும் திரும்பியும், சோழராஜனரசாட்சிக்குட்படாத தீவுகளி லிருந்தும் அருமையான வஸ்துக்களை இவ்வுலகத்துள்ளார் மதிக்கும்படி கொண்டுவருவார், பெரிய மரக்கலங்களைத் தாமே யோட்டுவோர், அதனால் மேம்பாடுற்ற கப்பலோட்டிகளனைவரும் இம்மருதவாணரைத் தங்கட்குத் தலைவரான மீகாமனென்று கூறுவார்கள்.—எ - று.

கப்பல்வியாபாரம் புரிந்த மருதவாணர் ஏனைய வாணிபர்கள் என்றுஞ் செல்லாதனவும், சோழனரசாட்சிக்குட்படாதனவுமாகிய அனேக தீவு கட்கும் அக்கடல் மார்க்கமாகவே சென்று, அவ்வத்தீவுகளிற் கிடைத்த அருமையான பண்டங்கள் அநேகமாகக் கொண்டுவந்தாரென்பார், "சென்னி யனுளுறுத தீவினு மரும்பண் டங்க - ளிந்நில மதிக்கக் கொண்டு வரும்." எனவும், மரக்கலஞ் செலுத்தும் தொழிலறியார் மீகாமனையே எதிர்பார்த் திருப்பதுபோன்றிராமல், இவரே அத்தொழிலை இயற்றிவந்தாரென்பார், "இருங்கலங்க ளோட்டுந்." எனவும், அவ்வாறோட்டுகையில், அதிதொழிலிற் பயின்று தேர்ந்துள்ள மீகாமர்கள் ஒருபோதும் கண்டறியாத அநேக நுட்பங் களை விளக்கிவந்தாராகலின், அம்மீகாமர்களனைவரும் இவரையே தங்கட் காசிரியராகக்கொண்டார்களென்பார், "தன்மை மீகாமரெல்லாந் தங்கண் மீகாம னென்பார்." எனவும் கூறினர். (௯௫)

ஆயதன் கருணை யாகு மலைகட லிடையா னந்தத்
தூயமாக் கலத்தி லேற்றித் தொகும்பொரு டனையே நல்க
மேயசீர் வெண்கா டர்க்கு விளையாட்டு காட்டி நாட்டு
நாயக னின்ன வாறு நாடக நடிக்கு மாலோ.

(இ - ள்.) இயற்கையாகிய தமது திருவருளாகும் அலையையுடைய கடலினிடத்து, ஆனந்தமாகிய பரிசுத்தமான பெரிய மரக்கலத்திலேற்று வித்து, தொகையாயுள்ள சிறந்த பொருளைத்தருவதற்கு, சீர்த்தியமைந்த திரு வெண்காடருக்குத் தமது திருவிளையாடல்களைக் காட்டி, தம்மிடத்தவர்க் குள்ள மெய்யன்பை நிலைபெறச்செய்துவரும் மருதவாணர் இவ்வண்ணம் நாடகம் நடிக்கின்றனர்.—எ - று.

ஆல் - ஓ அசைகள். சிவபிரானது திருவருள் கடல்போன்று எங்குஞ் சூழ்ந்து அளவுகடந்ததாகலின், 'கருணையாகு மலைகடல்." எனவும், அக்கட

விற் செல்லுதற்குரியோர் சுகமென்னும் மரக்கலத்திலேறிச் செல்லவேண்டு தலின், "ஆனந்தத்தூய மாக்கலம்." எனவும், அவ்வாறு செல்வோரடைவது எவ்வகைப்பொருட்கும் காரணமாகிய பொருளாகலின், "தொகும்பொருள்." எனவும், தமது குழந்தைகட்குத் தம்மிடத்துப் பிரியம் வரச்செய்கின்ற கருணையுடைய தந்தையர்கள் அக்குழந்தைகள் விரும்பும் விளையாடல்களைக் காட்டுவதியல்பாகலின், "விளையாட்டு காட்டி" எனவும் கூறினர். எனவே, திருவெண்காடரை அடிமைகொள்ளத் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் தமது திருவருளால் அவர்க்கு நித்தியானந்தத்தை விளைவித்து அழிவற்ற பொருளைத் தரவிழைந்து,முந்தி அநித்தியமாகிய கடலினிடத்துச்சென்று அநித்தியமாகிய வஸ்துக்களைக்கொண்டுவந்து கொடுத்து அநித்தியமாகிய இன்பத்தை விளைவித்துக்கொண்டும் நாடகநடித்தனர் என்றபடி. சிவபிரான் தமது கருணையால் ஆன்மாக்களை யாட்கொள்ளினல்லது ஆன்மாக்கள் நேரே சிவபிரானை யடையாவென்பது நூன்முறையென்பதை, "அவனரு ளாலே யவன்றாள் வணங்கி." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "முதையா மெமது மனப்புலத்தை மூடுங் காம வெகுளிவன - முற்றுங் கருணைத் தீக்கொளுவி முருக்கித் திருத்திச் செருக்கெனுமா, மதயா னையைவந் தழியாது மறிப்பப் பொறைவே லியுமமைத்து - வலிய சிவயந் திரப்படையால் வாய்ப்ப வுழுது சிவ விதையை, விதையா முளைப்பப் பிறதெய்வ விரவு களைகட் டறவளர்த்து - வீடாங் கனிகொள் பருவத்து விடயக் கரவர் புகுந்ததனைச், சிதையா வண்ணங் காத்தளிக்குந் திறத்தாய் தாலோ தாலேலோ - தேடற் கரிய சிவஞான தேவே தாலோ தாலேலோ." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (சுஎ)

இன்னம்ப ரெனுமூ தூரு மிருக்குமிவ் வணிக னம்ம
பொன்னம்பர் குமமு மாழிப் பூவம்பர் புழுகு சார்ந்த
மின்னம்பர் மாலா மம்மை மேருவென் வரையாம் வில்லர்
நன்னம்ப ரென்று காணு நல்லவெண் காடர்க் கீவான்.

(இ - ள்.) திருவின்னம்பர் என்னும் புராதன க்ஷேத்திரத்தினும் வீற்றிருக்கும் மருதவாணராகிய இவ்வணிகர், திருமாலாகிய தவப்பெண்ணையும் மேருவென்னும் மலையாகிய வில்லையுமுடையவராகிய மேன்மையுற்ற சிவபெருமானென்று அறியாத சிறந்த திருவெண்காட்டடிகட்கு, பொன்னம்பரையும், கடலினிடத்துண்டாகிப் பரிமளிக்கின்ற பூவம்பரையும், புனுகையும், குளிர்ச்சியாகிய மின்னம்பரையும் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்.—எ - று.

அம்ம—வியப்பிடைச்சொல். மருதவாணராய் வந்திருப்பவர் சிவபிரானென்று திருவெண்காட்டடிகளறிந்திலரேனும், மருதவாணர் மிகவுயர்ந்த விலையுடைய பொன்னம்பர் பூவம்பர் மின்னம்பர் புனுகு என்னும் வஸ்துக்களைத் தந்துவந்தாரென்றபடி. எனவே,இத்தகைய அரியவஸ்துக்கள் அபரிமிதமாய் இவர்க்கெவ்வாறு கிடைத்ததென் றாலோசிப்பாராயின், இவரிடத்தே தோ தெய்வீகமிருக்கிற தென்றறியரென்பது கருத்து, திருமால் வெருகா

லம் அரியதவமியற்றிச சக்தியுருவமைந்து சிவபிரானிடப்பாகத் திருககப் பெற்றனராகலின், "மாலாமம்மை." எனவும், திரிபுரதகனஞ் செய்தருளிய போது மேருவரையை வில்லாகக் கொண்டாராகலின், "மேருவென்வரை யாம் வில்லர்."எனவும் கூறினர் திருமால் சிவபிரானுக்குத் தேவி என்பதை, "எரியலா லுருவ மில்லே யேறலா லேற வில்லை-கரியலாற் போர்வை யில்லை காண்டரு சோதி யாற்குப் - பிரிவிலா வமரர் கூடிப் பெருந்தகைப் பிரானென் றேத்து-மரியலாற் றேவியில்லை யையனை யாற னார்க்கே." என்றும திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானும், மேருவை வில்லாகக்கொணட மையை, "விருது குன்றமா மேருவினாண ராவன லெரியம்பாற் - பொருத மூவெயில் செற்றவன் பற்றிநின் றுறைபதி யெந்நாளுங் - கருது கின்றவூர் கனைகடற் கடிகமழ் பொழிலணி மாதோட்டங் - கருதிநின்றகே தீச்சரங் கைதொழக் கடுவினை யடையாவே." என்றும் திருஞானசமபந்த சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (கூஅ)

பரந்தபாய் விரியா தோட்டும் படரெதிர் காற்றி லோட்டுஞ்
சரம்படர் வதுபோ லோட்டுந் தடங்கடற குதிரை நாவா
யரந்தையாற் றந்நூர் பூட்டு மவாகளை நகைத்து நோக்கும
வரந்தரு மருத வாணன் வருதிரு விளையாட் டன்றே.

(இ - ள்.) மரக்கலத்தைப் பரவியுள்ள பாயை விரிககாமலோட்டுவார், படர்கின்ற எதிர்காற்றிலேயோட்டுவார், அம்புசெல்வதைப்போன்ற வேகத துடனோட்டுவார், விசாலித்த கடலின்கணுள்ள குதிரையென்று சொல்லத் தக்க மரக்கலத துன்பமபுரிய, அதற்காகக கயிறு பூட்டுகின்றவர்களைச் சிரித துப் பார்ப்பார், இவைகள் யாவும் வரஙகளைப் பாலிக்கின்ற மருதவாணரிடத் துண்டாகிய திருவிளையாடல்களாகும.—எ - று.

அன்று - ஏ அசைகள். பாய்விரிக்காதோட்டுவதும் எதிர்காற்றிலோ ட்டுவதும் அதிவேகமாய் அம்புவேகத்தைப்போலோட்டுவதும் ஏனையர்க் கே லாதாகையானும்,அம்மரக்கலம் தங்கள் வயப்படாது துன்பமபுரிதால் அதற் குக் கயிறுபோடுகின்றவர்களைச் சிரித்துப்பார்த்தலினானும், "மருத வாணன் வரு திருவிளையாட்டு." என்றனர் (கூகூ)

இவனிவ ணெங்கு ளானோ வெண்ணருந் தெய்வங் கொல்லோ
தவறிலா யோகர் சித்தர் தம்மி லிங் கொருவ னோயோ
வவலமொன் றில்லா விந்த வாண்டகை யென்றென் றென்றும்
பவர்திரு நீங்கா தோங்கும் பட்டினம் பகரு மாலோ.

(இ - ள்) துன்பமென்பதொன்றுமில்லாத இந்த ஆண்தன்மையுடைய இவன், இவ்விடத்திலெஙகிருக்கின்றானோ? நினைத்தற்கரியதெய்வந்தானோ? தவறற்ற யோகிகள சித்தர்கள் என்பவர்களில் இங்கொருவனோ? என்றிவ் வாறு, எக்காலத்தும் நெருங்கிய ஐஸ்வரியங்கள் நீக்கமற்று மேம்பாடுற்ற அப் பட்டினத்தவர்கள் யாவரும் கூறுவர்.—எ - று.

ஆய் - ஞ. அலசகன். மருதவாணர் மானிடர்க்கிலாத மகிமைகளை விளைவித்தலின், அவரைநோக்கும் அப்பட்டினத்தார்களெல்லாம், இவரிருக்குமிடத்தையுமறியாதவர்களாய் முதலில்தெய்வந்தானோஎன்றாகிதது, தெய்வமாயின் ஓர்காலந்தோன்றிமறையும, இவர் அவ்வாறின்றி எப்போதும்நாம் காணத்தக்கவராயிருத்தலினால் தெய்வமல்லவென்று நிச்சயித்தவர்களாய், அற்புதச்செயல்களையுடைத்தாயிருத்தலினால் யோகிகள் சித்தர்கள் என்னும இவர்களிலொருவராயிருக்கவேண்டுமென் றுநினைத்தார்களென்றபடி. எனவே, முதற்கருதியவாறு தெய்வமென்றே நிச்சயிக்கவொட்டாதவண்ணம் அவர்கள் வினைதடுத்ததென்பது கருத்து. (௪௦)

சிறிதுநா ளின்ன வா று திருவுறா சரிக்க பின்னா
மறுவிலான் முன்போ லின்ப மரக்கலம பாய்வி ரித்து
நெறிசெறி வணிக ரோடு நெடுங்கட லொருதீ வத்துப்
பொறியுறப் போந்தி ருந்து புரிந்தவா புகல லுற்றேன்.

(இ - ள) சிலதினங்கள் இவ்வண்ணம் ஐஸ்வரியம் மேம்படச்சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தபிறகு, குற்றமற்றவராகிய மருதவாணர், முன்பு பலமுறைசென்றதுபோலவே இன்பத்துடனே கப்பலின் பாயைவிரித்துக் கொண்டு, கடல்மார்க்கமாய்ச்செல்லநெருங்கிய ஏனைய வணிகர்களுடனே நெடியகடலின்கணுள்ள ஓர்தீவிலே திரவியமசேருமபடி சென்றிருந்து செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லததொடங்கினேன்.—எ - று.

ஏனைய வணிகமாக்கள் சென்றதுபோன்றே தாமும் திரவியவேட்கையின்மேற் செல்பவர்போன்று நடித்தனரென்பார், "நெறிசெறிவணிகரோடு நெடுங்கடலொருதீவத்துப் - பொறியுறப்போந்திருந்து புரிந்தவா புகலலுற்றேன்." என்றார். எனவே இம்மருதவாணர் இமமுறையோடு கடல் யாத்திரையை நிறுத்தித் திருவெண்காடரை அடிமைகொள்ளக்கருதிப் பெரிய அற்புதம்விளைப்பான் திருவுளங்கொண்டு, அவ்வெண்ணத்தைத் தம்முடன்வந்த ஏனைய வணிகமாக்களும் மாதாபிதாக்களும் அறிந்துகொள்ளாத வண்ணம் நடித்தனரென்றபடி (௪௧)

வேறு.

கொடுபோகிய சரக்கெங்கணுங் குலவாவிலை நிலைத்
திடமேலிடு நற்பொற்கிழி சேமத்திடை பொலிந்திக்
கொடைமேம்பட லாகித்தெரி தூவோர்மடம் பலபோய்த்
தடநீடிய புகழ்வெண்டினன் றூழாதறம் புரிவான்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் கொண்டுபோகிய சரக்குகள் அத்தீவின் எவ்விடத்தினும் பரவி நல்லவிலையுடனேவிற்க, விலையுள்ளதாய் மேம்பட்ட நவ பொன்முட்டையை வைப்பிடத்திற்சேர்த்து, கொடைச்சன்மையிலே மேம்பாடுற்றவராய், மெய்ஞ்ஞானநூல்களைக் ஞானாசாரியர்களோடு பல மடங்கள

தோறுஞ்சென்று, உலகத்திற் பரவியபுகழைவிரும்பினராய்க் காலதாமதமின்றித் தருமஞ்செய்யத்தொடங்கினர்.—எ - று.

உலகமெங்கும் பரவத்தக்க புகழையடைய விரும்புவோர் அதனை அடைதற்கு வித்துப்போன்ற ஈகையையுடையராயிருத்தல்வேண்டுமென்பார் "தடநீடியபுகழ்வேண்டினன்றூதாதறம்புரிவான்." என்றார். இதனை, "ஈத லிசைபட வாழ்த லதுவல்ல-தூதிய மில்லை யுயிர்க்கு." என்னும் திருக்குறளானுந் தெளிக. (௧0௨)

அலமந்தோர்களுக் களித்தும்பொறி யறியாதவர்க் களித்தும்
நலமிங்கில ரென்னாது நல்கூர்ந்தவர்க் களித்துங்
கலந்தபொருந் தினர்யாவர்க்குங் கடனுடனளித்தும்
நிலமீதிடத் தெமராக்கு நிதிநிறைய வளிப்பார்.

(இ - ள்.) துயரப்படுவோர்களுக்குங் கொடுத்தும், நன்மார்க்கமுணர்ந்த பெருந்தவசிகட்குங் கொடுத்தும், நலமையுடையவர்களோ தீமையுடையவர்களென்று பாராமல் மிகவும் வறுமையுடையோர்கட்குக் கொடுத்தும், தம்முடன் கூடிவசிக்கின்றவர்கள் யாவர்க்கும் கடனாக உடனுக்குடன்கொடுத்தும், உலகமேற்றும்படிக்குச் சிவபிரானுக்கும் வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பார்.—எ - று.

துயரமடைந்தோர்க்கும் சற்பாத்திரருக்கும், மிகவறியவர்க்கும் உடன்கூடிவாழ்பவர்க்கும், சிவபிரானுக்கும் உபயோகப்படுத்துதலே திரவியத்தின் பயனென உலகத்தார்க்கறிவிப்பான் அவ்வாறே இருபயோகப்படுத்தினரென்க. (௧0௩)

உடன்போந்துள பலமாந்தரு முடையானறி குவரேன்
மடங்காதினை புரிகாரியத் தாற்சீறுகிழைத் திடுமால்
முடங்காதினி நாமாகவிம் முறைகூறிடின் முனிவான்
வடந்தாங்குமென் முலையாரொடு மருவாதொரு நலனே.

(இ - ள்.) இம்மருதவாணருடன் சென்றிருக்கும் பலவணிகர்களும் இப்பொருளுக்குடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் இச்செய்தியை யுணர்வராயின், இம்மருதவாணர்செய்யுங் காரியத்தால் அதிதகோபம் தணியாதவராய்க் கொடுமைபுரிவர். இனி ஒளியாமல் நாமே இத்தன்மையை யுரைப்போமாயின் இம்மருதவாணர் கோபிப்பார். ஆயின், இவர் முத்தவடத்தைச் சுமக்கும் மிருதுவான தனங்களையுடைய மாதர்களுடனே கலவாதிருத்தலே ஒரு நன்மையான காரியம்.—எ - று.

மருதவாணருடன் சென்றோரனைவரும் அவர்செய்யுங் காரியங்களைக் கண்டு சகியாதவர்களாய், இக்காரியங்களை இவர்பிதாவுடன் நாமேகூறுவோமாயின், அவரும் கோபாவேசத்தால் இவர்க்கேதேனும் தீங்கியற்றுவர், இவரும் நம்மீது கோபிப்பார் என்றும், இவ்வண்ணம் பல்வேறாகிய விசேடசெல

வஞ்சனையற்றிலும், மாதர்கள் மயக்கத்திலாழாமை மாத்திரமே ஓர் நன்மை என்றும் ஆலோசித்தார்களென்றபடி. (௱௪)

என்றென்றவர் மொழிப்பொழு தேமக்கொடை யுடையோன்
குன்றொன்றினை வகிர்செய்தறங் குறைபாவுறாவகை நிறையப்
பொன்றங்கிய திருவாலய மெடுப்பிப்பது பொருட்டா
னன்றொன்றிய நிமித்தங்களை நாடிப்பொருள் கூட்டி.

(இ-ள்) என்று இவ்வண்ணம் அவ்வணிகர்கள் கூறிக்கொண்டிருக்க, சுராமொழிகின்ற பொற்கொடையுடையோராகிய மருதவாணர், ஓர் மலையைப் பிளந்து தருமமானது குறைவுறாப்பெருமாறு அழகு குடிகொண்ட திருவாலயத்தைக் கட்டுவிக்கும்பொருட்டு, நன்மையமைந்த சகுனமுதலிய தொகுதியை நிச்சயித்து, அதற்குவேண்டிய திரவியத்தையுஞ் செலவழித்தது.—எ-று.

உடன்வந்த வணிகர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொள்வதைச் சற்றுங் கவனியாதவராய்த் தாமெடுத்த காரியத்தை முடிக்கும்பொருட்டு, ஓர்மலையைப் பிளந்து அதில் ஓர் சிவாலயங்கட்ட உத்தேசித்து, அவ்வாறுகட்டத்தொடங்குவதற்கேற்ற சகுனம் வாரம் நட்சத்திரம் திதி யோகம் கரணம் முகூர்த்தம் முதலியவற்றை நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு, அதற்குவேண்டிய பொருளையுஞ் செலவழித்தனரென்றபடி. ஓர் காரியத்தைத்தொடங்கிய ஊக்கமுடையோர் யாதொன்றுங் கருதார் என்பது நூற்றுணிபு. இதனை, "மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்டுஞ்சார் - எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார் - செவ்வி யருமையும் பாரா ரவமதிப்புங் கொள்ளார் - கருமமே கண்ணாயி னார்." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக (௱௫)

மாலிங்கமெனத் தான்முளைத் திருந்தான் மணிகண்ட
னாலிங்கனம் பொருந்தாவுடை யாளும் பெறநாளுங்
கோலஞ்செய்சோ பானமுதற் குளிர்தூபியகந் தஞ்செய்
தேனும்படி கோலும்படி யெல்லாமமை விப்பான்.

(இ-ள்) அவ்விடத்திலே நீலகண்டராகிய சிவபெருமான், ஆலிங்கனம் பொருந்திய ஆவுடையாளும் அடையும்படி மகாலிங்கமென்று சொல்லுமாறு தோன்றியிருந்தனர். எக்காலமும் அழகுசெய்கின்ற கற்படி முதல் குளிர்ச்சியுற்ற ஸ்தூபிவரையிற் கட்டிப்பொருத்தமாய்ச் சூழும் வண்ணம் மற்றையவனைத்தையுங் கட்டுவிப்பாராய்.—எ-று.

அவ்விடத்திலே சிவபெருமான் சிவலிங்கசொரூபமாய்த் தோன்றினமையின், அதற்குக் கற்படிமுதல் தூபிவரையிற் கட்டிமுடித்து, மற்றும் பொருத்தமாய்ச் சூழ்ந்திருக்கவேண்டிய சட்டடர்களைக் கட்டத்தொடங்கினர் என்றபடி. (௱௬)

வெண்டிங்களை முடிசூடிய வியன்கோபுர மருங்கிற்
கண்டங்கிய வாயிற்புடை கனமாமதி லியற்றி
வண்டங்கணி யளகாடவி மடமாதரு மாடற்
கெண்டங்குழ லூதக்கொட்டிடு மிளமாக்களு மிசைத்தான்.

(இ - ள்.) வெள்ளிய சந்திரனைத் தனது முடியிலே தரித்த சிறந்த கோபுரமும், அதன்பக்கத்திற் கண்கள் பொருந்திய வாயில்களும், அதன்பக்கத்திற் கனத்தையுள்ள பெரியமதில்களும் கட்டி, நிர்த்தனஞ்செய்வதற்காக வண்டுகள் அவ்விடத்தழகுவிளைக்கும் அளகமென்னுங் காட்டையுடைய இளமையுள்ள கணிகையர்களும், எண்ணிக்கையமைந்த முழவொலிக்கின்ற இளவயதுள்ள நட்டுவர்களும ஏற்படுத்தினர்.—எ - று.

எனவே அதியுன்னதமான கோபுரமும், அக்கோபுரத்தின் பக்கத்திற் கண்களமைந்த வாயில்களும், அதன்பக்கத்திற் பெரிய மதில்களும் கட்டுவித்து, அவ்வாலயத்தில் நிர்த்தனஞ்செய்தற்குக் கணிகையர்களையும், அவர்களுக்கு வாத்தியமொலிப்பதற்கு நட்டுவர்களையுமமைத்தாரென்றபடி. (௧0எ)

இசைவித்தொளிர் மணிமண்டப மெழிலொன்குற வியற்றிப்
பசைவற்றிடு மலையான்மக ளணிகோயிலுங் குயிற்றித்
திசைவிட்டொளிர் வேழமுகன் செவ்வேள் சினகரமு
நசையுற்றவி ழாமற்றைய நடித்தானுடன் முடித்தான்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு ஏற்படுத்தியபிறகு, பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்கள் பதித்த மண்டபத்தை அழகமையும்படி கட்டுவித்து, அழிவற்ற இமாசலபுத்திரியாராகிய உமாதேவியார் திருவாலயத்தையும் கட்டுவித்து, அஷ்டதிக்கினும் பிரகாசிக்கின்ற விநாயகக்கடவுள் முருகக்கடவுள் என்னும் இவர்களுடைய திருக்கோயில்களையும், யாவரும் விரும்பும் மற்றைய திருவிழா வேற்பாட்டையும் நடராஜப்பெருமானுடைய திருவாலயத்துடனே முடித்தனர்.—எ - று.

சிவபிரானுக்கும் தேவியார்க்கும் திருவாலயமமைத்த பின்னர், அவர்களின் மூத்தபிள்ளையார் இளையபிள்ளையார் என்னும் இருவருக்கும் நடராஜப்பெருமானுக்கும் ஆலயங்களமைத்து, இரத்தினக்கற்கள் பதித்த மண்டபமும் கட்டுவித்து, திருவிழாநடாத்துதற்குரிய ஏற்பாடும் செய்தாரென்றபடி. (௧0அ)

தனைத்தானருச் சனையாற்றுதல் சோணாட்டினுந் தடங்கார்
கனைத்தோடிய கடற்றீவிலுங் கண்டேமெனப் பெரியோர்
புனற்கூட்டிய சடைக்காட்டினன் பொருட்பூசனை புரிந்து
வினைத்தாங்குறு சிறுமாக்களு நிறைமாக்கதி பெறவே.

(இ - ள்.) சிவபெருமான் தம்மைத்தாமே வழிபடுதல் சோழநாட்டினும் விசாலித்த மேகங்கள் ஒலித்தோடி நீருண்ணும் கடலின்கணுள்ள இத்

தீவினும் பாத்தோமென்று உலகின் மேம்பாடுற்ற அறிஞர்கள், கங்கையைச் சேர்த்த சடாடவியினராகிய அப்பெருமானுக்குரிய மேலாகிய வழிபாட்டைப் புரிந்து, மானிதசரீரத்தைப்பெற்ற யாவர்களும் நிறைவுற்ற பெருங்கதியை அடையும்படி.— எ - று.

சோழநாட்டின்கணுள்ள திருவிடைமருதூரிற் போன்றே இங்கும் மருதவாணராகிய சிவபெருமானே ஆலயம் சமைத்துத் திருவிழாநடாத்தலின், சிவபிரான் தம்மைத்தாமே பூசித்ததலங்களிரண்டென்று பெரியோர் கணித்து வழிபடுவரேயன்றி, மிக அறிஞர்களும் வழிபட்டுக் குறைவற்ற பெருங்கதியை அடையுமாறென்றபடி. (கOரு)

அந்தீவத்தி லுள்ளோர்களு மையனுட னடைந்தோர்
ரித்தேயத்த ரெல்லோர்களு மிறைசேவையி னுய்ந்தார்
மெய்த்தானத்து ளெக்காலமும் விழைபூசனை புரிவான்
வைத்தானிலந் தலையூர்களு மற்றுமமை வுறவே.

(இ - ள்.) அத்தீவிலுள்ளவர்களும், மருதவாணரோடு வந்தவர்களுடனே இவ்வுலகத்தினரெவர்களும் சிவபிரான் தரிசனத்தாலீடேறினர். உண்மையுள்ள அத்திருப்பதியில் எப்போதும் விரும்பப்படும் வழிபாடியற்றும் பொருட்டு, நிலங்களும் கிராமங்களும் மற்றும் வேண்டியவைகளும் பொருத்தமாகும்படி ஏற்படுத்திவைத்தார்.— எ - று.

தாம் வழிபட்டவாறே தம்முடன்வந்தாரும் அவ்விடத்துள்ளாரும் வழிபட்டு ஈடேறினர் அதைக்கேட்ட இவ்வுலகத்தாரும் ஈடேறினர். தாம் இயற்றிய திருவிழா எக்காலமும் நிறைவேறுமாறு நிலங்களும் கிராமங்களும் மற்றும் வரும்படிகளும் ஏற்படுத்தினரென்றபடி. (கசO)

பொன்னுமமை பலவுஞ்செலப் போக்குந்தர நோக்கா
தென்னுமினி யென்போர்களுக் கென்னுமினி யென்பான்
பன்னுவரு மெருப்பாண்டிகள் பலகோடிக ளுளவாற்
றென்னுமென விசைபாடுமின் ரெல்கோமினி யென்பான்.

(இ - ள்.) பொற்குவியலானவை பலவும் அழியும்படி செலவிடுந்தன்மையைக் கருதார் இனி எவ்வாறுமென்று கூறுவோர்களுக்கு, இனிநாமென் செய்வதென்றுரைப்பார், சொல்லுதற்குரிய வரட்டிவண்டிகள் பலகோடிகளிருக்கின்றன, தென்னுமென்று கீதமபாடுங்கள், நாமினிமேற் போவோமென்பார்.— எ - று.

இம்மருதவாணர் தம்மிடத்துள்ள பொற்குவியல்கள் யாவும் தினந்தோறும் குறைவுபடுமாறு செலவிடுதலைக் கவலையாதவராய், தாமை ஏனைய வணிகரைப்போன்று கருதி இவ்வாறு செலவிட்டால் இனி எவ்வாறுவதென்று கூறுவோர்களை நோக்கி, இனி நாமென்செய்வது, நம்மிடத்துப் பல கோடிகளாக வரட்டிவண்டிகளிருப்பதால் அதிமகிழ்ச்சியுடனே தென்னுமென்

றிசைபாடிக்கொண்டு செல்வோமென் றுரைப்பாரென்றபடி. எனவே, பொற் குவியல்களையும் வரட்டிகளையும் சமமாக மதித்திருந்ததால், களிப் புடன் இசைபாடிச்செல்வோமென்றனரென்பது கருத்து. இத்தகைய நிலை மை சிவனடியார்கட்குண்டென்பதை விளக்குதற்கு, அடியார்போன்று நடித் துக்காட்டும் சிவபெருமானுன மருதவாணரிவ்வாறுரைத்தனரென்க. சிவன டியார்கட்கிந் நிலைமையுண்டென்பதை, "ஓடுங் தனமும் புகழும் பழியு முயர் விழிவுங் - கேடுந் திருவு மழகும் புற்கையுங் கேள்பகையும் - வீடுங் குடி லு மகளிரு மன்னையும் போரவே - நாடுங் கருத்து ளருமோ வெனக்கென் னேகந் நாயகமே." என்றும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக.

பன்னவருமெனற்பாலது எதுகைநோக்கிப் பன்னுவருமென நின்றது. ஆல் - அசை. (கக௪)

எருவட்டங்க ணாநமிதயத்து மிலவோவாபொருள் வருமா.
வொருமிந்நிமெமென்பார்கட லுடனோடிய புடையோர்.
வருமித்திற மோர்சொற்சொல வொருமித்தன மைந்தன்.
முரணிச்சரக் கேற்றீரென முன்சொன்னமை சொன்னான்.

(இ - ள்.) கடல்யாத்திரைக்குக் கூடச்சென்ற அயல்வணிகர்கள் வட்ட மான இவ்வரட்டிகள் நம்முடையதேசத்துமில்லையோ, திரவியம் விர்த்தியா கும்படி எங்களுடன் சேர்வீரென்றுரைப்பார்கள், தம்முடன் வந்த இத்தன் மையுடைய வணிகர்கள் மேற்சொல்லிய வார்த்தையைக் கூற, அவர்கட்குடன் பட்டவர்போன்ற மருதவாணர், மீண்டும் மாறுபட்டவராய்ச் சரக்குகளை யேற்றுவீர்களாகவென்று முறகூறியவார்த்தைகளையே கூறினர்.— எ - று.

இம்மருதவாணர் சேர்த்துள்ள வரட்டிகளின் மதிப்பறியாதவர்களா கிய வணிகர்கள் அவற்றைச் சாதாரணமாக மதித்துக்கூறினமையின், மருத வாணர் சினந்தவராய்ச் சரக்கேற்றுங்களென்றுரைத்தாரென்பார, "முரணிச் சரக்கேற்றீரென முன்சொன்னமை சொன்னான்." என்றனர். (கக௫)

கிடையாச்சரக் கேதேனுமிக் கிளர்பூங்கலங் காணே.
நடையாற்றிடைப் போதற்கிவ னளவாத்துணி வுற்றே.
னுடையேநமக் கிணையாவர்க ளென்றென்றுளங் களித்தார்.
தடையாவது மறப்போதற்கு விரைந்தான் றருக்குடையோன்.

(இ - ள்) மற்றையவணிகர்கள், நம்தேசத்திற் கிடைக்காத சரக்கோ தேனுமொன்று, விளக்கமுள்ள அழகிய இம்மரக்கலத்திற் கண்டோமில்லை, நடக்கின்றவழியாகப் போவதற்கு இம்மருதவாணர் மிகவும் நிச்சயித்தனர். நாமோ பல அரும்பண்டங்களையுடையேம், நமக்குச் சமானர்கள் யாரிருக் கின்றார்கள் என்றென்றுரைத்து மனக்களிப்படைந்தார்கள், தருக்குடையவ ராகிய மருதவாணர் தடைகளொன்றுமின்றிச் செல்வதற்குத் துரிதப்பட் டார்.— எ - று.

ஏனைய வணிகர்கள் மருதவாணருடைய வரட்டிகளின் மதிப்பையுணராதவர்களாகையால், தங்கள் வஸ்துக்களையே மேலாகமதித்து இறுமாந்தார்களென்பார், "உடையே நமக்கிணையாவர்களெவரென் றுளங்களித்தார்." என்றும், மருதவாணர் தமது சரக்கின் மதிப்புணர்ந்தவராகையாற் களிப்புடன் செல்வதற்கு விரைந்தாரென்பார், "தடைய வது மரட்போதற்கு விரைந்தான் றருக்குடையோன்." என்றும் கூறினர். எனவே, இவ்வணிகர்கள் மருதவாணர் மகிமையறியாராய் அவரது சரக்கை அவமதித்தனராகலின், இவ்வவமானத்தைப் பின்னர்த்தாங்க ளடைவார்களென்பது கருத்து. பெரியோர்முன் தம்மைத்தாம் புகழ்வோர்கள் பின்னர் அவமானமடைவாரென்பதை, "பெரியோர்முற் றன்னைப் புனைந்துரைத்த பேதை - தரியா துயர்வகன்று தாழுந் - தெரியாய்சொல் - பொன்னுயர்வு தீர்த்த புணர்முலையாய் விந்தமலை - தன்னுயர்வு தீர்ந்தன்று தாழ்ந்து." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. (௧௧௩)

பலவாயபொற் சரக்கேற்றினர் பலரும்பல முறுவா
னலனுடையவன் சரக்காமெரு நகையாடிட வேற்றி
யலையாழியி னடக்கும்படி யருமைப்பாய்மரம் விரித்தார்
சிலநாளிடை யடைபூங்கலஞ் செல்கின்றன பலநாள்.

(இ - ள்.) பலவணிகர்களும் சிறந்த பிரயோசன மடையுமாறு பல வகைப்பட்ட சிறந்த சரக்குகளை மரக்கலத்திலேற்றினார்கள். அதன்பின் நல்லவராகிய இம்மருதவாணருடைய சரக்காகிய வரட்டிகளைக் கண்டார் நகைக்கும்படி ஏற்றி, அலைகளையுடைய கடலிற் கப்பல் செல்லும்படி அருமையாகிய பாய்மரத்தை விரித்தார்கள். ஒழுக்கமாய்ச் சிலதினங்களிலே கரைசேர்கின்ற அழகிய மரக்கலங்கள் பல தினங்களாகக் கடலிலே ஓடுகின்றன.—எ - று.

ஏனைய வணிகர்கள் கப்பலிலேற்றிய சரக்குகளனைத்தும் அரியவைகளாயிருந்தமையின் கண்டோரெவரும் நகையாதவர்களாய், மருதவாணர் சரக்காகிய வரட்டிகளையேற்றுகையில் அவர்களனைவரும் அச்சரக்கின் தோற்றத் திழிவால் நகைத்தார்களென்பார், "சரக்காமெரு நகையாடிடவேற்றி." என்றார். (௧௧௪)

உடன்போந்துள வணிகக்கிளை யுறுதீவிற கிலராய்க்
கடன்கோடற்குக் கருதிக்கொடுங் கடல்வாய்விட மிடற்றி
லடங்காவரு மவனைக்கட னளிப்பாயென வளித்தான்
முடங்காச்சரக் கிவைபோலவை யளிப்பீரென மொழிந்தான்.

(இ - ள்.) உடன்சென்றிருந்த வணிகர்களாகிய கூட்டத்தார்கள், வழியிலே நெருப்புண்டாக்குவதற்கு விறகில்லாதவர்களாய், கடன்வாங்குவதற்கெண்ணி, பாற்கடலிற்றோன்றிய கொடிய ஆலகாலவிடம் கண்டத்தில் அடக்கிவருகின்ற மருதவாணரைக் கடன்கொடுப்பீரென்று கேட்க, அவரவ்

வாறே கொடுத்தனர். அதன்பின் அழிவுபடாத எனது சரக்காகிய இவ்வரட்டிகளைப்போல அவ்விடத்திற் றருவீரென்றுரைத்தனர்.—எ - று.

மருதவாணர் ... செல்லாமல் இம்முறையில் மருதவாணருடைய திருவிளையாடலால் தினங்கள் நீட்டித்ததால், மருதவாணருடன் கூடிவந்த ஏனைய வணிகர்கள் தாங்கள் சேகரித்திருந்த விறகுகளைச் செலவழித்துவிட்டு, வழியில நெருப்பு மூட்டுவதற்குவேண்டிய விறகில்லாதவர்களாய, மருதவாணரைக்கிட்டி அவரிடத்துள்ள வரட்டிகளிற் சிலவற்றைக் கடனாகக்கேட்டார்கள். அப்போது அவர் அவ்வாறே கொடுப்பதற் கொருப்பட்டு, நம்மூர்க்குச் சென்றவுடனே இம்மாதிரியான வரட்டிகள் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டு கொடுத்தனரென்க. இம்மாதிரியான வரட்டி கொடுக்கவேண்டுமென்று மருதவாணருரைத்தபோது அவ்வணிசர்கள் அம்மாதிரியென்பது அவ்வரட்டியினளவென்று கருதினார்களேயன்றி, மகத்துவமென்று கருதினார்களில்லை யென்பது பெறப்படுதல் காண்க (௭௪௫)

மொழிகின்றதற் கிசைந்தார்முறி முகமனொடு கொண்டாரை
வழிவருதலைன் மதுராபுரி மருங்கேயெரி கருமபால்,
விழைவொன்றிசை பயிசையாளனை வென்றோரிட நின்றோ,
னழிவொன்றுமி லாதானவர் தமைவென்றிட லரிதோ.

(இ - ள்.) மருதவாணர் இவ்வண்ணமுரைத்ததற்கு ஏனையவணிகர்களொருப்பட்டவர்களாய் உபசாரத்துடனே சீட்டும் எழுதிக்கொடுக்கப்பெற்றனர். வழிவழியடிமையாக வந்தவராகிய பாணபத்திரர் வசித்திருந்த மதுராமாநகரத்தினருகில், விறகுச் சுமையால், யாவருக்கும் விருப்பமுள்ள கீதத்தில் வல்லபுகழாளனை வெற்றிகொண்டு ஓரிடத்தில் நின்ற சிவபிரானாகிய ஓர் அழிவுமற்ற மருதவாணர், அவ்வணிகமாக்களை வெற்றிகொள்ளுதலருமையோ.—எ - று.

விறகுச்சுமையாளராய் வந்தபோதே ஓர் கீதவித்துவானை வெற்றிகொண்டவர், பெரிய வியாபாரியாய் வந்திருக்குமிப்போது, தம்போன்ற வணிகர்களை வெற்றிகொள்வதருமையோ என்றபடி. விறகுச்சுமையாளாய் வந்து கீதவித்துவானை வெற்றிகொண்டமையை, "நெடியவன் பிரமன்றேட நீண்டவன் றென்னற் கேழின்-முடியதாஞ் சிவலோகத்தைக் காட்டிய முறையீதெயுன்-படிமிசை நடந்து பாடிப் பாணனறன் விறகா ளாகி யடிமையென் றடிமை கொண்ட வருட்டிற மெடுத்துச் சொல்வாம்." என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (கக௬)

கடலோடிய கலநீடிய கரைகண்டது விண்டோ
யிடிபோன்முர சியிசைதார்த்த கலைவோர்களு மகிழ்ந்தார்,
மடியாதமனத்தாலெறி வலிகக்கினை பெருகும்
படியேயினர் மலைவாணமுகம பங்கேருக பொதுகார்.

(இ - ள்.) கடலிலே சென்றிருந்த மரக்கலம் நீண்டிருக்கும் கரையைச்சேர்ந்தது. உடனே நகரத்துள்ளாரனைவரும் இச்செய்தியை யுணர்ந்தவர்களாய், ஆகாயத்திற்றோன்றுகிற இடியொலியைப்போன்ற வெற்றிமுரசறைந்தார்கள். வேறுபடாத சித்தத்தினராகிய திருவெண்காட்டடிகளுடனே மற்றுள்ள வணிகர்களின் தொகுதியினராகிய அனைவரும், கரையேறினவர்களாய் ஒளியுள்ள முகங்கள் மலர்ந்த தாமரையைப் போன்றவர்களானார்கள். —எ - று.

அந்நகரத்துள்ள வணிகமாக்களிலனேகர் மருதவாணருடன் சென்றிருந்தமையின் கப்பல் வந்ததென்று தெரிந்தமாத்திரத்தில், திருவெண்காட்டடிகளும் மற்றையவணிகமாக்களின் சுற்றத்தினரும் கரையில்வந்து தத்தம் உறவினர் அம்மரக்கலத்தினின் றிறங்குதலைக் கண்டவுடனே முகமலர்ச்சியுற்றவராய் வானத்திற்றோன்றுமிடியேற்றினொலிபோன்ற சத்தமுள்ள வெற்றிமுரசறைந்தார்களென்றபடி. ஏனைய வணிகமாக்கள் தத்தம் உறவினர் இக்கப்பல் வியாபாரத்தில் இலாபத்துடன் மீள்வரோ நஷ்டத்துடன் மீள்வரோ என்னும் ஐயப்பாட்டுடனிருந்தனரென்றும், திருவெண்காட்டடிகண்மாத்திரம் அவ்வித ஐயப்பாட்டாற்கலங்காச் சித்தமுடையராயிருந்தனரென்றும் விளக்குவான், "மடியாதமனத்தான்." என்றனர். (௧௧௬)

திருமாநக ரெங்குங்களி திளைக்கத்தெளி விளக்கு
மருதாளியும் வெண்காடர்த மணிமாளிகை புகுந்தா
னொருமாமணி யளித்தானவ ருவகைக்கடல் புக்கா
வருவோர்களிற் பொல்லார் சிலர் வந்தின்னன மொழிவார்.

(இ - ள்.) மேன்மையுற்ற ஐஸ்வரியமுள்ள அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தெவ்விடத்தும் களிப்பின் மேம்பாடமையும்படி தெளிவை விளைவிக்கின்ற திருவிடைமருதூர்ப் பெருமானாகிய மருதவாணரும் திருவெண்காட்டடிகளின் அழகிய மாளிகையிற் சேர்ந்தவராய், சிறந்த ஒர் இரத்தினத்தைத் திருவெண்காட்டடிகளிடம் கொடுத்தனர். அதுபெற்ற திருவெண்காட்டடிகள், சந்தோட சாகரத்தமுந்தினர். அவருடன் கப்பலிலிருந்து வருபவர்களிற் றுட்டர்களாகிய சிலர் திருவெண்காட்டடிகளிடம் வந்து இவ்வாறுரைக்கின்றனர்.—எ - று.

மருதவாணர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள திருவெண்காட்டடிகளிடம் வசிக்க வந்ததுமுதல் அந்நகரத்தார்களுட் பெரும்பாலார் அறிவாளிகளாக விளங்கினரென்று குறிப்பிப்பான், "திருமாநகரெங்குங் களிதிளைக்கத் தெளிவிளக்கு மருதாளி." என்றும், அம்மருதவாணருடன் சென்ற அநேகருள் நல்லோர் பெரும்பான்மையரென்றும், அவர்கள் கலககுணமில்லாதவர்களென்றும், பொல்லார் சிறுபான்மையரென்றும், அவர்களே தங்களியற்கைக் குணத்தாற்கலகஞ் செய்யத்தொடங்கினரென்றும் விளக்குவான், "வருவோர்களிற் பொல்லார் சிலர் வந்தின்னன மொழிவார்." என்றும் கூறினர். பொல்

லார்களாகிய இழிந்தோர்கட்கே குற்றங்கூறுங் குணமியல்பென்பதை, "உண்டு குணமிங் கொருவர்க் கெனினுங்கீழ்-கொண்டு புகல்வதவர் குற்றமே-வண்டு மலர்ச்-சேக்கை விரும்புஞ் செழும்பொழில்வாய் வேம்பன்றே - காக்கை விரும்புங் கனி." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள திருவாக்கானுந்தெளிக. மருதாணியும் எனபதிலுள்ள உம்மை ஏனையர் தத்தம் மனைகட்குச் செல்ல இவரும் எனப்பொருடருதலின் இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. அவருவ வகைக் கடல்புக்கார் என்பதற்கு அம்மருதவாணரின் மாதாபிதாக்களிருவரும் சந்தோடசாகரத் தழுந்தினரென்றுரைப்பினுமாம். ஒருமாமணி என்பதற்கு விலையேறப்பெற்ற ஓர் மாணிக்கமணி எனப்பொருள் கூறினுமமையும். திருவெண்காட்டடிகட்குத் தெளிவுறுவான் மருதவாணரெழுந்தருளினமையின், அத்திருவெண்காட்டடிகண் மூலமாய் ஏனையருந் தெளிவடைந்தார்களென்பது கருத்து. இவ்வாறு ஒருவரால் ஏனையரும் சுகமடைவார்களென்பதனை, "நெல்லுக் கிறைத்தநீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் - புல்லுக்கு மாங்கே பொசியுமாந் - தொல்லுலகி - னல்லா ரொருவ ருளரே லவர் பொருட் - டெல்லார்க்கும் பெய்யு மழை." என்னு மௌவைப் பிராட்டியார முதவாக்கானுந் தெளிக. (௧௧௦)

நீவிற்புகுந் தருவுஞ்செறி பொற்பொதுதிரட் பெருக்கும்
கோவிற்புனைந் ததுவுங்குறை கொண்டோர்க்களித் தனவும்
நாவிற்புகழ்ந் தோர்கட்கருந் தனமீந்ததுமன்றிப்
பூவிற்சரக் கெருத்தோகதுமே புகன் றார்நகை புரிந்தார்.

(இ-ள்.) இம்மருதவாணரும் தாங்களும் ஓர் நீவிற் சேர்ந்ததும், அங்கு மருதவாணர் தம்மிடத்திற்சேர்ந்த பசும்பொற் குவியலின் விசேடத்தால், திருக்கோயில் கட்டுவித்ததும், வறுமையாற் குறைவுற்றோர்கட்குக் கொடுத்தனவும், தம்நாவினாற் றுதித்தோர்கட்குங் கொடுத்ததும் கூறினார்கள். அது வல்லாமல் இவ்வுலகத்திற் சரக்காக எண்ணும்படி வரட்டிகளைச் சேர்த்ததும் கூறினவர்களாய் நகைத்தார்கள்.—எ - று.

மருதவாணர் வர்த்தகத்தாற் சேகரித்த திரவியத்தைப் பலவாறு செலவிட்டதைக் கூறிவந்தும், அச்செலவுகள் பெரும்பாலும் நீதிக்கேற்ற செலவாயிருப்பதையுணர்ந்த திருவெண்காடர் முகத்திற் சினக்குறிதோன்றாமையைத் தெரியாத கலகக்காரர்கள், அவர்க்குமருதவாணரிடத்துச் சினந்தோன்றுமாறு கடையாக, உலகத்தாரெவரும் மதிக்கப்பெறாத வரட்டிகளைச் சரக்காகக் கொண்டுவந்தாரெனக்கூறி நகைத்தார்களென்றபடி. (௧௧௧)

என்செய்ததனை யென்றின்னவன் முகநோக்கின ரிவனும்
பொன்செய்திடப் போயிற்றினிப் பொருள்வேண்டிய தருகென்
வன்செய்கையின் வெகுளாவொழி யென்றானை யருத்தான்
முன்செய்கைமொ ழிந்தார்களு முரண்கொண்டயல் போனார்.

(இ - ள்.) உடனே திருவெண்காடர், என்னகாரியம் செய்தாய் என்று இமமருதவாணர் முகத்தைப் பார்த்தனர். அப்போது மருதவாணரும் நான் சம்பாதித்த பொற்குவியலனைத்தும் செலவாய்விட்டன, இனி உமக்குவேண்டிய திரவியம் தருகின்றேன், கொடுஞ் செய்கையினாலே கோபியா திருப்பீரென்றுத்தரமுரைத்தனர். முன்பிவர்யற்றிய செய்கையைக் கூறினோரும மாறுபட்டோர்களாய் வெளியே போய்விட்டார்கள்.—எ - று.

திருவெண்காடர் வினவியபோது பொருளபேட்சையே பெரிதாகவுடையரா யிருந்தனரென்றுணர்ந்த மருதவாணர், திரவியம் பலவாறு செலவிட்டது வாஸ்தவமே, உமக்குவேண்டியதை யளிப்பேன் அப்பொருள் குறித்து என்மீது சினங்கொள்ள வேண்டாமென்றுரைத்தவுடனே, கோட்செல்லவந்தவர்களுமே மேலும் மேலும் சினமூட்டுதற் கேதுவாகவே யாட்டெடுத்தனரென்க. (௯௨)

கருப்பாண்டிக்க ளெல்லாஞ் சரக் கிடுசாலையி னிறைப்பத்
தருக்கா லிவன் பொற்குவிநிறை தாமாதுசெய் தழைத்தார்
மருப்பூவணி வெண்காடர்கம மையதங்கவா முரிப்பால்
விருப்பாலளித் தவ்வாசித்து வெகுண்டார் பொருள் விழைவால்.

(இ - ள்.) வண்டிகளிலுள்ள வரட்டிகளனைத்தையும் சரக்குகள் வைக்கின்ற சாலையினிறைக்கும்படி தருக்கினாலே அம்மருதவாணருரைத்தனர். இறையளவும் நாணமில்லாமல் அவ்வாறுசெய்த மணமுள்ள மலரின் அழகு வாய்ந்த திருவெண்காட்டடிகள் ஏனைய வணிகர்களை யழைத்தவராய் அவர்களின் சீட்டுத்தொகுதியை விருப்புடனே அவர்கள் கையீந்தனர். பொருளபேட்சையால் அதை வாசித்துப்பார்த்ததும் கோபித்தார்கள்.—எ - று.

மருதவாணர் சொற்படியே அவ்வரட்டிகளைச் சாக்கசாலையிற்சேர்த்து, கடனாளிகளாயுள்ள வணிகர்களை வரவழைத்து, அவ்வவர்கள் சீட்டைத் திருவெண்காட்டடிகள் காட்டியபோது, அதை வாசித்துணர்ந்த வணிகர்கள் பொருளபேட்சையாற் கோபித்தார்களென்றபடி. எனவே, அவர்கள் கடனாக வாங்கிக்கொண்ட வரட்டி யொன்றுக்கிவ்வளவென்று கிரயங்காட்டினமையின் அத்தொகையைப் பார்த்தபோது திரவியாபேட்சை நிறைந்த அவ்வணிகர்கள் வரட்டியின் விலை இவ்வளவாவென்று சினந்தார்களென்பதாம் ()

பொருளீகுவ னொருப்பாண்டிவிற் புக்கொன்றிவன் கொடுவா
மருளுள்ளவம் முறிபாளனை வரவிங்கழை யவர்முன்
கமையொன்றினை யென்றொருகை வல்லவன் கரைத்தா
னொருவுள்ளொளி யெனச்செய்மணி யெயில்விட்டெழுந் தனனே.

(இ - ள்.) அப்போது மருதவாணர் திருவெண்காடரை நோக்கி, உமக்குப் பொருளளிக்கின்றேன், உள்ளேசென்று வாட்டிவண்டிகளிலிருந்த அவ்வரட்டியை இங்கே கொண்டுவாரும், மயக்கமுள்ள அக்கடன்காரர்களை நீர்

விட்டத்தில் எறவழையுங்கள், அவர்கட்கெதிரில் ஓர் வரட்டியைச் சலத்திற் கரையுங்களென்றனர். கையிலேயுள்ள ஒருவன் அவ்வாறே கரைத்தனர். அப்போது அவ்வரட்டிக்குள்ளே மாணிக்கமானது அக்கினியைப்போன்று கிரணம்வீசிப் பிரகாசித்தது.—எ - று.

அக்கடன்காரர்கள் கோபித்ததைக்கண்ட திருவெண்காட்டடிகள் திரவியம் வருவதாயில்லையென்று அதைரியப்பட்டபோது, அதுதெரிந்த மருதவாணர், அவ்வாறு அதைரியப்படவேண்டாம் அவ்வரட்டிகளின் மதிப்பிரமாணமெவ்வளவென்பதை அவர்கட்கு முன்பாக நானேகாட்டி அவர்கள் நமக்குக் கொடுக்கவேண்டிய திரவியத்தை நானே சேகரித்துத் தருகின்றேனென்று கூறி இவ்வாறு செய்தனரென்க. (கஉஉ)

இத்தன்மையிற் கடன்கொண்டோர் வெறுப்பாண்டு வைத்துளவைக்கும
வைத்தன்னவை விலைநோக்கினர் வணிகக்கிளை மாக்க
ளொத்துள்ளன வொன்றேபொரு ளிலதென்றுரை யறைந்தார்
அத்தன்மையின் வெண்காடரு மடிமைத்திறங் கொண்டார்.

(இ - ள்) இவ்வாறே தாங்கள் கடன்வாங்கி யிருக்கின்ற வரட்டிகளினாற் பெருகும் கிரயமேற்படும்படி, அவ்வணிகர்களின் உறவினர் அத்திருவெண்காட்டடிகள் காட்டியசிட்டின் விலையையும் பார்த்தார்கள். இரண்டு தொகையும் ஒத்திருக்கின்றனவென்றுரைத்து, ஆயின் இக்கடனைத் தீர்க்கப் பொருளில்லையென்று கூறினார்கள். அத்தன்மையினாலே திருவெண்காட்டடிகளும் அவர்களை அடிமைகளாகக் கொண்டனர்.—எ - று.

மருதவாணர் சலத்திற் கரைத்துக்காட்டிய ஓர் வரட்டியிலிருந்த மாணிக்கத்தை மதிப்பிட்டு, அம்மதிப்புக் கணக்கின்படி தாங்கள் வாங்கிக்கொண்ட வரட்டிகளுக்கு மதிப்பிட்டுப் பார்த்துத்தெளிந்த அவ்வணிகர்கள் யாவரும் திருவெண்காட்டடிகள் காட்டியபடியே பத்திரத்தொகையும் தங்கள் மதிப்புத்தொகையும் சரிப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அவ்வளவுதொகை கொடுக்கத் தங்கட்குச் சத்தியில்லையென்றும் தெரிவித்தமையின், அச்சீட்டில் முன்னமே கண்டிருந்தபடி அவ்வணிகர்களனைவரையும் திருவெண்காட்டடிகள் அடிமைகளாகக்கொண்டன ரென்றபடி. (கஉ௩)

தொண்டாரருண் மருதாணனைக் கொண்டாடினர் குளிர்தோய்
வண்டாமரை மலர்போன்முக மலர்ந்தார்மகிழ்ந் ததற்பின்
ஒண்டாளிறை யெருப்பாண்டில்க ளாராய்ந்தன ரெரிநேர்
தண்டாமணி கண்டாரில தவறுமிது வென்றார்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு அடிமைகொண்டவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் திருவருணிறைந்த மருதவாணரைப் புகழ்ந்தவராய், குளிர்ச்சியமைந்த வளப்பமுள்ள மலர்போன்ற முகமலர்ச்சியுற்றவராய் மகிழ்வடைந்தபின்பு, கணக்கின் மேம்பட்டுள்ள வரட்டிகளனைத்தையும் ஒவ்வொன்றாய் ஆராய்ந்து

பார்த்தார், அவ்வரட்டிகளில் முன்பு மருதவாணர்காட்டிய அக்கினியைப் போன்ற நிறமுள்ள தவறற்ற மாணிக்கமணியைப் பார்க்கவில்லை, உடனே மருதவாணர்செய்த இக்காரியம் தவறுகுமென்றெணாத்தனர்.—எ - று.

மருதவாணர் ஓர் வரட்டியிற் காட்டியவாறு தமது சரக்கறையினக ணிரப்பிய வரட்டிகளெல்லாவற்றினுமிருக்கப் பார்க்கவேண்டுமென்று திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வண்டிகளிலுள்ளவற்றையெல்லாம் சோதித்தபோது ஒன்றிலேனும் அவ்வாறிருக்கக் காணாமையால், மருதவாணர்செய்த காரியம் தவறானகாரியமென்றும், அதற்கிணங்கித் தம்மாப்பனாரனைவரையும் அடிமையாக்கிக்கொண்ட நமது காரியமும் தவறுனதென்றும் கருதிச் சினந்தனரென்க. (௧௨௪)

ஏருவஞ்சாக வினைதக னியிருத்திக் கிடந் திருந்திக்,
திருவருணெறி பொருள்கேண்மின்க ளென்றூது செய்தார்.
கருநெஞ்சின வாபக்குவக் கவிமீதையியங் கிருந்தா,
னுருவஞ்சிறி திலதுண்டல வொருவன்றெளி யொளியோன்.

(இ - ள்.) வரட்டிக்கபடனாகிய துவினைத் தனியிடத்திலிருத்தி, நிச்சயத்தைக் கூறும்படிசெய்து, ஐசுவரியத்தின மேம்பட்ட பெருந்தொகையைக் கொடுக்கச்சொல்லிக் கேளுங்களென்று தண்டமாக்களுக்குக் கட்டளையிட்டனர். அவர்களவ்வாறே இயற்றினர் அப்போது திருவுருவம் சற்றுண்டு இல்லை என்றும இரண்டுக்கும் அல்லாதவர் என்றும், ஒப்பற்றவரென்றும் தெளியத்தக்க ஒளியுள்ளவராகிய சிவபிரானை மருதவாணர், கபடமனமுடையவராய், அத்திருவெண்காட்டடிகளின் பரிபக்குவச் சிறப்பை எதிர்பார்த்தவராய் அவ்விடத்திருந்தனர்.—எ - று.

உருவமுடையரென்றும் இல்லரென்றும் அல்லரென்றும் ஒருவரென்றும் உணர்ந்தோராற் றெளியத்தக்க ஒளியுருவராகிய சிவபெருமான் திருவெண்காட்டடிகளேவியதண்டமாக்களின் வசப்பட்டிருந்தனரென்றபடி. சிவபிரானித்தன்மையுடையாரென்பதை, "மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலயமல்லை மலையல்லை கடலல்லை வாயுவல்லை - யெண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியு மல்லை யிரவல்லை பகலல்லை யாவு மல்லை - பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடு மல்லை பிறிதல்லை யானுயும் பெரியாய் நீயே - யுண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயை யல்லை யுணர்வரிய வொற்றியூ ருடைய கோவே." என்னும் திருத்தாண்டகத்தானும், "இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று - நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை - சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே - யொன்று நீயல்லை யன்றி யொன் றில்லை யாருன்னை யறியகிற் பாரே." என்னும் மணிவாசகப் பிரானை மலர்வாக்கானு மறிக. (௧௨௫)

ஒளியானென விவனோரிடத் துறைந்தானங்கு நிறைந்தான்,
குளிரேயாகிய கங்குற்பறை கொட்டுஞ்சில பூத,

மன்றிடிய சிலபூதங்க ளாடுஞ்சில பாடும்
வெளிமேவிய கணநாதர்கள் விண்ணோர் தொழுத தழுவும்.

(இ - ள்) ஒளியுடையவனென் றுணர்க்கும்படி இம்மருதவாணர் ஓரிடத்திலிருந்தவராகவே எவ்விடத்தும் நிறைந்திருந்தார். அச்சம்விளைதற் கேதுவாகிய நடுராத்திரியில் சிலபூதங்கள் பறைகொட்டும், திருவை விசேடித்த சிலபூதங்களாடும், சிலபூதங்கள் பாடும், ஆகாயத்தில் வசிக்கின்ற சிவகணநாதர்களும் தேவர்கூட்டங்களும் அவனைத் தழுவிக்கொள்வார்கள் — எ - று.

மருதவாணர் சிவபெருமானுகையால், தமமுடைய இயற்கைத் தன்மையால் ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டே எங்கெங்கும் நிறைந்தவராகக் காணப்பட்டனரென்றும், பூதங்களே அப்பெருமானுக்குப் பரிசனங்களாகலின், சிலபூதங்கள் பறைகொட்டினவென்றும், சிலபூதங்களாடினவென்றும் சிலபூதங்கள் பாடினவென்றும், சிவகணநாதர்களும் தேவகூட்டத்தினரும் அவனைத் தழுவினரென்றும் கூறினர். சிவபெருமானுக்குப் பூதப்படைகளே இவ்வாறு செயவதியல்பென்பதை, "கொட்டுஞ் சிலபல குழங்கள் குனிக்குங் குறட் புற்றெழுந்த - நட்ட மறியுங்கி நீடிக்கும் பாடு நகும்வெருட்டும் - வட்டம் வருமநகு சாரணை செல்லு மலர்சயம்பு - புடைபட்ட கருமபொழில் சூழ் மறைக்காட்டரன் பூதங்களே." எனனும் பொனவண்ணத் தந்தாதியானு முணர்க. (கஉரு)

மாலிந்திரன் மலரோன்முதன் மறைபயின் முனிகணங்கள்
நீலந்தரு சிவஞானிக டெய்வத்திரள் படவார்
ஞாலம்புகழ் முனிநாரதர் நல்லோர்கலை வலவோர்
காலம்பல மனுவாகம காணும்படி மிடைவார்.

(இ - ள்.) திருமால் தேவேந்திரன பிரமன் முதலியவர்களும் வேதத்தில் வல்ல சிறந்த முனிவர் கூட்டங்களும், தூய்மை விளைக்கின்ற சிவஞானியர்களும தேவமாதர்களின் கூட்டமும், உலகத்தாரால் புகழப்பட்ட இசையில் வல்லவராகிய நாரதமுனிவரும், பலவகைப்பட்ட காலங்களும் மந்திரங்களுங் கூறும் சாத்திரங்களிலும் சிவாகமங்களிலும் வல்லவர்களும் மருதவாணராகிய சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்படி நெருங்குவார்கள்.— எ - று.

காலங்களும மந்திரங்களும ஆகமங்களும வந்தனவென அவ்வவற்றின் அதிதேவதைகளையே இங்குக்கூறினமையின் "மிடைவார்." என உயர்திணையாற் கூறினர். (கஉ௬)

மருதப்பெரு மானிங்ஙன மகிழ்நாள்களி லொருநாள்
டிருவிற்பெருந் திருவோலக்க மிருந்தான்றெரிந் திடுமா
றிருள்விட்டெழு மொளிக்குவட் டிருக்குந்தர மிருந்தான்
மருளாவெறி விசெய் வெண்காடர்த மனையாருடன் கண்டார்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் இவ்வண்ணம் திருவிளையாடல்களியற்றிக் களிக்கின்ற நாள்களிலோர்நாள், யாவர்களும் தெரியும் வண்ணம அழகில் விசேடித்த திருவோலக்கங் கொண்டிருந்தனர் ஒருணிங்ஙப பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளிமலையென்னும் திருக்கைலாயத்திலிருக்கும் தன்மையைப்போன்றிருந்த மருதவாணரை, அஞ்ஞானத்தை வேறறுக்கொண்டவராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் மனைவியார் உடனே தரிசித்தா —எ - று.

மேற்கூறிய செய்யுளிற் குறித்தபடி திருமால் இந்திரன் பிரமன சிவஞானியா தேவமாதர்கள நாரதமுனிவர் சகல சாதுசிரேஷ்டர்கள் என்றும் இவர்கள் நெருங்கினமையின், அவர்கட்குக காட்டும்படி திருவோலக்கங் கொண்டாரெனறு குறிப்பிப்பான், "இருளவிட்டெறி வெள்ளிக்குவட் டிருக்குந் தரமிருந்தான்." என்றார். (கஉஅ)

கண்டோடினா வெண்காடர்தங் கருத்தச்சுற மொழிவார்,
வெண்ணீறணி பணிவெண்டையன் மென்பச்சிளம் பாவை
செண்டாடிய விடலாகுவனு சிறுசெய்பவ ளச்சேய்
தண்டாவிடை யுண்டென்றனர் தககார்பய மிக்கார்.

(இ - ள்.) பார்த்தவுடனே ஓடினவராய், திருவெண்காட்டடிகளின் மனம் அச்சமுறும்படி கூறுவாராய், வெண்ணிறமுள்ள திருவெண்ணீறணிந்த சர்ப்பவெண்டையமுடையாருகவும், மென்மையுடைய பசுந்தமைந்த இளமைவாய்ந்த பாவைபோன்ற உமாதேவியாருடனே பந்தாடிய வலியுள்ளாருகவும் ஒருவனிருக்கின்றான், சிவந்த பவளம்போன்ற திருமேனியராகிய சிறுமையுடைய முருகக்கடவுள் இவ்விருவா மத்தியிலுமிருக்கின்றனரென்றுரைத்தார். தகுதியுடையராகிய திருவெண்காட்டடிகள இதைக் கேட்டவுடனே அச்சமேமபட்டனா —எ - று.

எனவே, திருக்கயிலையின் திருவோலக்கத்துடனிருந்தாரென மேற்கூறினமையின் அககோலம் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமெனத தெரிவிப்பான், "வெண்ணீறணிபணிவெண்டையன்மெனபச்சிளம்பாவை - செண்டாடியவிடலாகுவன்சிறுசெம்பவளச்சேய் - தண்டாவிடையுண்டு." என்றனர். சஉமா உமா ஸ்கந்தா என்பது சோமாஸ்கந்தரெனலாயிற்று. உமாதேவியார் பாகமாகவும் மத்தியில் முருகக்கடவுள் வீற்றிருப்பதாகவும் கொண்ட திருக்கோலமென்பது பொருள. இம்மூர்த்தத்தையே சச்சிதானந்த சொரூபமாகக் கூறுவாருமுளர். (கஉகூ)

பயந்தோடினர் கண்டார்வரு பசனைப்பெரு மானுங்
கயந்தோன்றிய மலராளியுங் காணுததொ கா காட்சி
வியந்தாரொரு பேரற்புத மெனமுற்றிக வெருண்டார்
நயநதாருடன் மீண்டாவிழி துயிலாதநவை யயிரா.

(இ - ள்.) குற்றச்செய்கை பயின்றறியாத் திருவெண்காட்டடிகள் அச்சமுற்றோடினவராய், முன்னர்தரிசனத்திற்கு வரத்தக்க பசுநிறமுள்ள திருமாலும், நீர்க்கயத்திற் றோன்றுவதாகிய தாமரைமலராதனனான பிரமனும் கண்டறியாத சுகரறற காட்சியைத் தரிசித்தனர். அதிசயித்தவராய் இஃது ஒப்பற்றமேலான அற்புதமெனக்கூறினர், மீண்டும் அச்சமுற்றனர், உடனே விருப்பமுள்ளவராய்த் திரும்பினர், அன்றிரவு முழுமையும் நித்திரை கொள்ளார்.—எ - று.

மருதவாணரைப் பொருளபேட்சையால் இவ்வாறு செய்ததொன்றொழிய மற்றொரு தீமையும் புரியாதவரெனவிளக்குவான், "நவைபயிலார்." எனவும், தமது மனைவியார் அக்கோலத்தைக்கண்டுவந்து சொல்லியவளவில் சிவபெருமானுடைய சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம் இங்கு விளங்கவேண்டியதெனனை? ஒருக்கால் தமதடியாராகிய மருதவாணரைத் தண்டித்ததை சகியாதவராய்ச் சிவபெருமானே வந்தனரோ? அவ்வாறு வந்திருக்கின் அவர்நமமைத் தேடி வராமுன்னர், நாமேசெல்வது முறையாமெனக் கருதினவராய் அச்சத்துடன் விரைந்தோடினரென்பார், 'பயந்தோடினர்.' எனவும், இவ்வாறாகிய சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம் திருமால் பிரமன் என்னும் இருவருமே காணுதற்கருமையுள்ளதென்பார், "பச்சைப்பெருமானுங் - கயந்தோன்றியமலராளியுங் காணாததோர்காட்சி." எனவும், இவ்வாறானகோலம் திருக்கைலாயத்திலன்றிவேறெங்கும் நிதரிசனமாய்க் காணக்கூடாததாகலின், அத்தகைய கோலம மிக எளிதில் இந்நிலவுலகத்துள்ளார் பலருங் காணும்படி வந்தது அதிவியப்பும் அற்புதமுமாகையால், "வியந்த ரொருபேரற்புதமொன்றார்," எனவும், மருதவாணரே இவ்வாறாய கோலங்கொண்டமையின் அவர் சிவபெருமானென்பதற்கையமென்னை? அத்தகையோரை யாம் தண்டித்தோமே இதனால் இனி என்விளையுமோ எனசசிந்தித்து மிகவும் அச்சமுற்றனரென்பார், "மிகவெருண்டார்." எனவும், நமக்கித்தகையகோலத்தை ஏண்டே காட்டியருளுதற்குத் திருவுளங்கொண்டுதான் இவ்வாறு தனித்திருக்கச்செய்வித்துக்கொண்டனர்போலுமெனச் சிந்தித்தவராய்த் திரும்பினரெனபார், "மீண்டார்." எனவும், இத்தகைய சிந்தனைகள பலபலவாக விரிந்தமையின், தம்மனைக்கண் வந்து பொழுதுவிடியுமளவும நித்திரையின்றியிருந்தனரெனபான், "விழிதுயிலார்." எனவும் கூறினர். (கஙo)

கங்குற்புலர் சிறுகாலையி லெழுந்தன்பருங் காணச்
செங்கட்கிறை மருதப்பெருமானாய்த்தனித் திருந்தான்;
துங்கக்கமலசரேவடிந் துணையேயதுணை யாகச்
செங்கைத்திரு மலராத்தினர் சென்னிக்குறப் படுத்தார்;

(இ - ள்.) இரவுவிடிகின்ற உதயகாலத்தில் மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் சயனத்தைவிட்டெழுந்து முன்பு தரிசித்தவிடத்திற் போய்ப்பார்க்க, எங்கட்குத் தலைவராகிய சிவபெருமான் மருதவாணராய்த் தனியேயிருந்தனர். அப்போது திருவெண்காட்டடிகள் அம்மருதவாணரு

909(6526)

டைய பரிசுத்தமான சிவந்ததாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளிரண்டுமே தமக்குத் துணையாகுமாறு, தமது சிவந்த கரங்களாகிய அழகிய தாமரைமலர்களைச் சாத்தினவராய், அத்திருவடிகளை தமது சிரசிற் கணியாகும்படி தண்டாகாரமாய்ப் பணிந்தனர்—எ - று.

இரவுதரிசித்ததுமுதனித்திரையின்றி விழித்திருந்த திருவெண்காட்டடிகள் பொழுதுவிடிந்தவுடனெழுந்துபோய்ப் பார்த்தபோது, பழையபடியே மருதவாணராய்த் தனித்திருக்கக்கண்டு, இவரே நம்மையடிமையாகவுடைய சிவபெருமானெனத் துணிந்து, அவருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் தமதிருகரங்களாற் பற்றிக்கொண்டு, அத்திருவடிகளையே தமது சிரசிற்கணியாக்கித் தண்டாகாரமாகப் பணிந்தனரென்க. (௧௩௧)

புன்மைப்பிழை புரிந்தேதனை வை பொறுத்தாண்டிட வேண்டும்
வன்மைக்கொள வினையாதுகொல் மருதப்பெருமானே
நன்மைப்பொருளாய்வில்லிடு நாதப்பொருளாய
தன்மைப்பொருளாய்நின்றிடு தனியேயெனை முனியேல்.

(இ - ள்.) பொல்லாங்காகிய குற்றங்கள் அடியேனியற்றினன், அவைகளை மன்னித்து அடிமைகொள்ளவேண்டும், அப்பிழைகட்கேற்ற கடுந்தண்டனைசெய்யும் வல்லபத்தைக் கொள்ளும்படியாகத் திருவுள்ளங்கொள்ளாது மருதவாணரே திருவைகொள்வீராக, யாவர்க்கும் நன்மையைப் பாலிக்கும் பொருளாகி ஒளிவிடுகின்ற தலைமைப்பொருளாகிப் பெருந்தகைமைவாய்ந்த பொருளாகி விளங்குகின்ற ஒப்பற்றவரே! அடியேனைக் கோபிக்கவேண்டாம்.—எ - று.

ஒளிமயமாய் விளங்குவதூஉம் தலைமைவாய்ந்த பெருந்தகைமையுள்ள பொருளாய் விளங்குவதூஉம் சிவபிரானுக்கியல்பாகலானும், மருதவாணராய் வந்த இப்போதும் உலகத்துள்ளாரனைவரினும் மேம்பாடுற்ற ஒளியுடையராயும் எவர்கட்கும் தலைவராயும் விளங்குகின்றமையானும், நன்மையைப் பாலிப்போரென்னும் பொருளையுடைய சங்கரரென்னும் திருநாமம் வகித்திருத்தலானும், "நன்மைப்பொருளாய் வில்லிடுநாதப்பொருளாய தன்மைப்பொருளாய் நின்றிடுதனியே." என்று கூறினர். ஒளிமயமாய் விளங்கி எவர்கட்கும் தலைமைபெற்றிருக்கின்றனரென்பதை, "சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை - பாதியே பரனே பால்கொள்வெண்ணீற்றாய் பங்கயத் தயனுமா லறியா-நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையுணிறைமலர்க் குருந்தமே வியசீ - ராதியே யடியே னாதரித் தழைத்தா லதெந்துவே யென்றரு ளாயே." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், சங்கரரென்னும் திருநாமத்திற்குச் சுகத்தையருள்பவரென்பது பொருளென்பதை, "புரளுந்திரை யெறியுங்குளா கடலும்பகை தமிழோன் - பொதியம்பகை மதியம்பகை மதனன்பகை முலைசேர், தரளம்பகை பனையன்றில்கள் பகையங்குயில் பகையே - தமரும்பகை யனையும்பகை சகியும்பகை நகர்வாழ்-திரளும்பகை மலர்சிந்திய வனையும்பகை பனிநீர் - திமிருங்குளிர் களபம்

பகை யொரீஇலன்செய வடியே, னருளைநுகக மருள்கின்றிலர் பெயர்சங்கா ரனே - பனிவெங்கயி லைக்கிறைவா நதுமெனக்குறையனையே.", என்றும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. மெல்லிய நாதப்பொருளாய என்பதற்கு ஒலிவீசும் நாதத்துவமாய் எனப்பொருள்கூறுவாருமுளர். (கஅஉ)

எற்றதனி யாளாயினை முறையோமென விசைபகராய்
காவுபுரிந் தவையினைக் கருவாயக் கருதுதலை
யாவருமறி யொண்ணாப் பரம்பொருள் தானேதா
பூவிற்கமழ் மணமேபோல் வருவாய் புனிதாவென் முனிவே.

(இ - ள்) கற்பகதருவைப்போன்று அடியேனுக்கு வேண்டியவைதந் தருளிப்பாலிக்கும் ஆசாரியரே! அடியேன் எவனுக்கேற்ற அடிமையாகவுமானீர், அன்றியும் அடியேனுக்கு ஐயரும் முறையானென்றும் பொருந்தினீர்! அறிவற்ற தெய்வமாகவும் விளங்கினீர்! அவ்வாறு யாதற்கு விருப்பிய தமியேனையும் ஆண்டருளினீரோ! மலரில் மணக்குநறு வாசனைபோன்று மேம்பாடுற்ற தாயரே! அடியேனைக் கோபிக்கவேண்டாம்.—எ - று.

யாவரும் தொழுதற்குரிய தெய்வமாகவும் ஆசாரியாராகவும் விளங்குகின்ற தேவரீர், அடியேனுக்கே அடிமையாகவும் உறவின்முறையோராகவும் விளங்கினீர். அவ்வாறே அடியேனும் தேவரீருக்கே அடிமையாகவும் உறவின் முறையாகவும் விரும்பியவனை நம் ஆட்கொண்டருளினீரே என்பதாம். தெய்வமே ஆசாரியராகவருவதென்பது நூற்றுணிபாகலின், "நாவற்றிடு தேவாயினை தருவாய்த்தகுருகுருதேவ" என்றும், அடியார்க்கெளியராதல் சிவபிரானியல்பாகலின், "எற்றதனியாளாயினை." என்றும் மருதவாணரென ஒரும் திருநாமகத்தோடு திருவெண்காட்டடிகட்குக் குமாரரென்றும் முறையுடன் வந்தமையின், "முறையோரெனவீயாதாய்." என்றும், மலரின் மணம்போல் விளங்குவது சிவபெருமான் றன்மையாகலின், "பூவிற்கமழ்மணம் போன்றுயர் புனிதா" என்றும் கூறினர். தெய்வமே ஆசாரியராகவருவதென்பதை, "மறைமுடி யகனில் விளங்கு மொளிரிய மன்னியனாய் போலவந்தெனது - அறைதவிர்த சாதனை சிவப்பிரகாச தேசிகனை றன்னைமற் றவன்றனமைமலரடியைப் போற்றிய சாத நாயகன் றன்னை மற் றவன்றனிறையருள் பெற்ற பழநிமாமுனியை நெஞ்சிருத்தி நிதத்தியே பணிவாம்." என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், அடியார்க் கெளியராய் வருதல் சிவபெருமானுக் கியல்பென்பதை, "அடியார்க் கெளியனசிற் றம்பலவன் கொன்றைகுடியார்க் கெழுதியவலைக் சீட்டு - படியின்மிசைப் - பெற்றான்சாம் பானுக்குப் பேரின்பக் கெக்கை செய்து - முத்தி கொடுக்க முறை." என்னும் அப்பெருமான் திருவாக்கானும், அடியார்க்குறவினராதலு மியல்பென்பதை, "அப்பனீ யம்மைநீ யன்புடைய மாமனு மாமியுநீ - யொப்புடைய மாதருமொண் பொருணீ பொருளுமுஞ் சுற்றமுமொருருநீ - துய்ப்பனவு முய்ப்பனவும் தோற்றுவாய் நீ துப்பாய வமைனருநீ துறப்பிப்பாய்நீ - யிப்பொன்

னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்தநீ யிறைவநீ யேறூர்ந்தசெல்வனீயே." என்றும் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவாக்கானும், மலரின் மணம்போல் விளங்குவது சிவபெருமான்றன்மையென்பதை, "பூவண்ணம் பூவின்மணம் போலமெய் போதவின்ப - மாவண்ண மெய்கொண்டவன்றன் வலியானதாம்-மூவண ணறன் சத்திதிருத் தொழில் செய்யவாளா-மேவண்ண லன்றான் விளையாட் டின் வினையை வெல்வாம்." என்றும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத் தத்தானுந்தெளிக. (கக௬)

மறையவர் மறைமுடிவும் தேவர்களு மறியா
விறைவரோ வென்னை யடிமைக்கொள வெண்ணித் தனித்தனையீர்
சிறுமானிட னடியேனு றுதெய்வப் பெருமானீர்
குறையோவில்லை குறையுண்டேனிற் கொடுப்பாயினி முனியேல்.

(இ - ள்.) வேதத்தலைவரே! வேதத்தினாலும் பெருமையுற்ற தேவர்களாலும் உணராத முதல்வரே! என்னை அடிமைகொள்வதற்காகத் திருவுளங் கொண்டு நிச்சயித்தீரோ! அடியேன் சிற்றறிவினையுடைய மானுடப்பிறவி யுற்றவன், அடியேன் அடையத்தக்க செய்திகளுள்ள ஆண்டவர்நீரே ஆன மையின், அடியேன் இன்னும் வேண்டத்தக்க குறைபாடொன்று மில்லை, பெறவேண்டிய குறைபாடேதேனுமுண்டாயின் பாலிப்பீராக இனி அடியே னை கோபிக்கவேண்டாம்.—எ - று.

வேதமருளிய தலைவர் சிவபிரானாகலின், "மறையவர்." என்றும், அவ் வேதத்தின் முடிவும் தேவர்களும் அறியப்படாத தலைவராதலின், "மறை யீறும் பெருவானோர்களு மறியாவிறைவா." என்றும், தமியேனை அடிமை கொள்ளுதற்குத் திருவுள்ளங்கொள்ளாமலும், ஒருக்கால் கொண்டபோதி னும் தாமதிக்காமலும் காருணியத்தால் திருவுளங்கொண்ட தகைமையே மானுடச்சட்டைசாத்தி எழுந்தருளி அடிமைகொள்ள நிச்சயித்தீரோ என் பான், "எனையடிமைக்கொள வெண்ணித் துணிந்தனையோ." என்றும், மானி டர்சிற்றறிவினராகலின், "சிறுமானுடனடியேன்." என்றும், அத்தகைய மானிடப் பிறவியெய்தினோர் அடையத்தக்க செய்திகளுள்ள பெருமான தேவரீரே என்பான், "உறுதெய்வப்பெருமானீ." என்றும், அத்தகைய தேவ ரீர் அடியேனுக்குக் கிடைத்திருத்தலின் குறையொன்றில்லை என்பார், "குறை யோவில்லை." என்றும், அவ்வாறுண்டாயின், தேவரீரே கொடுத்தருளவேண்டு மென்பார், 'குறையுண்டேனிற்கொடுப்பாய்." என்றும் கூறினார். வேதத் தலைவரென்பதை, "குறைவிலா நிறைவே கோதிலா வமுதே யீறிலாக் கொ ழுஞ்சுடர்க் குன்றே - மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென் மனத் திடை மன்னிய மன்னே - சிறைபெறா நீர்போற் சிந்தைவாய்ப் பாயுந் திருப் பெருந் துறையுறை சிவனே - யிறைவனே நீயென் னுடலிடங் கொண்டா யினியுன்னை யென்னிரக் கேனே." என்றும், வேதத்தினாலும் தேவர்களாலும் அறியப்படாத தலைவரென்பதை, "வானநாடரு மறியொணாதநீ மறையினீறு முன் றொடரொணாதநீ-யேனைநாடருந் தெரியொணாதநீ யென்னை யின்னிதா

வாண்டுகொண்டவா - ஊனநாடக மாடுவித்தவா வுருகிநானுனைப் பருகவைத்தவா-ஞானநாடக மாடுவித்தவா நையவையகத் துடையவிச்சையே.'' என்றும், அடியார்கட்கு வேண்டுங் குறைபாடுகளுண்டேனிற் பாலிப்பது சிவபெருமான் கடனென்பதை, "வேண்டத்தக்க தறிவோய்நீ வேண்டமுழுதுந் தருவோய்நீ, வேண்டுமயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டியென்னைப் பணிகொண்டாய் - வேண்டிநீயா தருள்செய்தா யானுமதுவே வேண்டினல்லால்-வேண்டும்பரிசொன் றுண்டென்னி னதுவுமுன்ற னவிருப்பன்றே.'' என்றும்வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானு மறிக. மானிடர் சிற்றறிவினரென்பதை, "மையயிருகாற் பசுக்கண்மற் றிவரா லியன்றிடத் தக்கதொன் றிலையே - வாழிய நலந்தீங் கிரண்டயி ரியற்ற வல்லதோ யாங்கணும் விரவிச் - சூழுநீ யெவ்வா றசைத்தனை யவ்வா றசைதலிற் சுதந்தர மிலதால் - பாழிமால் விடையா யவ்வுயி ரதோ பரிதிநிந் தனைமதொன் றன்றே.'' என்னும் சிவதத்துவவிவேகத் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. (கருச)

பல்காலிவர் புகலப்பயில் பரநாதனுமருவி
மல்காவரு முனக்குச்சதி வழங்குமுபதேச
நல்காவருள் செயவந்தனனென்பரனிவ சென்றனன்
செல்காரிய மலநீங்குப தேசஞ்சிவன் செய்தான்.

(இ - ள்.) இத்திருவெண்காட்டடிகள் பலமுறை இவ்வண்ணங்கூறலும், இவருடன் பழகிய மேம்பாடுற்ற தலைவராகிய மருதவாணரும், பரிபாகம் விசேடிக்கநுவருகின்ற உனக்கு முத்தியின்பத்தைப் பாலிக்கின்ற ஞானோபதேசஞ்செய்ய திருவருள் புரிவதற்காக யான் வந்தேன் எனத்திருவாய்மலர்ந்தனர். அதைக்கேட்டவுடனே திருவெண்காட்டடிகள் அந்நகைய உபதேசத்தைச் செய்வீரெனப்பிரார்த்தித்தனர், விடயங்களின்மேற்செல்கின்ற காரியமலம் நீங்குதற்குரிய உபதேசத்தைச் சிவபெருமானாகிய மருதவாணர் புரிந்தனர்.—எ - று.

சிவபெருமான் மருதவாணரென்னுந் திருநாமத்துடனே திருவெண்காட்டடிகளின் புத்திரரென்னு முரிமைகாட்டி அவருடனே பழகியிருந்தனரென்று குறிப்பிப்பான், "பயில்பர நாதன்." என்றும், இருவினையொப்பினால் மலபரிபாகம் வாய்க்கப்பெற்றுச் சத்திநிபாதம் பதிந்த பரிபாகிகட்கே முத்திபேற்றி லிச்சையுண்டாமென்பது சாற்றணிபாகலின், அவ்வித முத்திப்பேறதற்கு நேர் காரணமாயுள்ள சத்திநிபாதத்தின் காரணமாகிய மலபரிபாகம விசேடிக்கும் பருவம் திருவெண்காட்டடிகட் கடுத்ததெனக் குறிப்பிப்பான், "பருவால்காவருமுனக்கு" என்றும், சத்திநிபாதம் பதிதற்கேதுவாயது ஞானோபதேசமாகலின், "சதிவழங்கு முபதேச நல்காவருள் செயவந்தனன்" என்றும், அந்நகைய ஞானோபதேசம் சாமானியமெனவும் விசேடமெனவும் இருதிறப்படுமென்றும், அவற்றுள் சாமானிய ஞானோபதேசம் புறப்பற்றை நீக்குமென்றும், விசேட ஞானோபதேசம் அகப்பற்றை நீக்குமென்றும் குறிப்பிப்பான், "செல்காரியமல நீங்குபதேசஞ் சிவன் செய்

சான்." என்றுங்கூறினர். இருவினையொப்பென்பது நல்வினை தீவினை யெனனும் இரண்டையுஞ் சமமாய்ப்பார்த்தல், மலபரிபாகம் என்பது யானென தென்னும் அபிமானமற்றிருத்தல், சத்திநிபாதமெனபது சிவபெருமான் திருவருள் பதிதல். எனவே, நல்வினையின் பயனை சுகத்தையும் தீவினையின் பயனை துக்கத்தையும் ஒன்றாகப் பார்ப்போர்க்கு யானெனன்பதும் எனதென்பதும் அறவே விட்டொழியும், ஒழியவே எங்கும் சிவமாய் விளங்குந்தன்மையுண்டாகுமென்பது கருத்து. இருவினையொப்பு வாய்ந்தவர்கள் தன்மை இத்தகைத்தென்பதை, "மேடுமாககுலங் கெட்டா ரொவிலு-ரோடுஞ் செம்பொன்னு மொக்கவே நோக்குவார்-கூடு மன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி-வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினர்" என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானும், மலபரிபாகம் வாய்ந்தவர்கள் தன்மை இத்தகைத்தென்பதை, "யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்-குயர்ந்த வுலகம் புகும்." என்னும் திருக்குறளானும், சத்திநிபாதம் வாய்ந்தோர் தன்மை இத்தகைத்தென்பதை, "எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையான் றன்னுடனே - யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம - பொங்குமயல்-மைசெய்க யாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும் - பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்" என்னும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண்பாவானும், "முந்திரு வினையுந் தமவென விருப்பின் முற்றவற் றின்பயன் றுவ்வ்-வந்தவை யனைவையுன் றிருப்பணங் கவற்றை மாற்றியோ ரருளாற் குலைவிலே - சிந்தையி லவைதாமு சமனுற நிகழ்ந் செனவெம் மனதுமெய் யென்றறிந் தியர்ந்-னெந்தியோ னெனக்கொண்டெங்கரந் திருக்குமீசனே மாசிலா மணியே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. செய்கரிய மலபரிபக்குவமௌனத்தை "ஊனீருமச்சொரூபதேசமே மேருபுடம்படநப் - போரீர் சமனைக்கழுவேற்று நீற்றூராப் புரந்திண்ணையிற் - சாரீ ரனந்தலைச் சுற்றத்தை நீங்கிச் சகமைத்த - வேரீருமக்கோர் தமே தருவ ரியானமமே." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௪௯௫)

செய்தவனொரு சிலநாட்சிறந்த திருநகரான் சிவணின்புற
லெய்துமாறு படியெனநறிந் திளஞாயிறு போலவான்
மைதவந்தன நன்னூல்களுங் கைவாட்டாவுதவி வந்தார்
பொய்நங்கிய மருள்வாழ்க்கையும் போகாதவுந் கண்டான்,

(இ - ள்.) அவ்விதமாகத் திருவிளையாடலியற்றிக்கொண்டு சில தினங்கள் வசித்திருந்தனர். அதனபின்னர் பாலசூரியனைப்போன்ற மருதவாணர், நன்மையடையும்படி சிறந்த சாத்திரங்களை வாசிப்போமென்று திருவாக்களித்து, ஒழுங்கமைந்தனவாகிய மேம்பாடுற்ற சாத்திரங்களையுந் தந்தருளினர். அச்சாத்திரங்களை வாசித்துணர்ந்தும் அஞ்ஞானமும் அதனாலாகிய வாழ்வும் அவனைவிட்டு நீங்காமையையும் பார்த்தனர்.—எ - று.

தமது திருவிளையாடல்களாற் பலவாறு அற்புதங்களைக்காட்டி அவற்றாற்றானே இவ்வுலகவாழ்வு அஞ்ஞானமுடையதெனத் தெருட்டியும் தெளி

யாமைகண்டு, இவருக்குச் சாத்திரவுணர்ச்சி சாலாமையின் இவ்வாறு மயங்குகின்றனரெனத் திருவுளங்கொண்டு சிறந்த சாத்திரங்களைக் கற்றுணரும்படி அவர்க்குக் கட்டளையிட்டு, அவ்வாறு கட்டளையிட்டபிறகும், அவர் அச்சாத்திரங்களைத் தேடிக்கற்பதிற் பிரயத்தையாயிருப்பதை யுணர்ந்து, தாமே சிறந்த சாத்திரங்களை அவர்க்குக் கொடுத்துக் கற்பித்தும், அவ்வாறு அவர் கற்றபிறகும் அஞ்ஞானமும் அதனால் விளையும் மாயவாழ்வும் அவரைவிட்டொழியாமையையுங் கண்டருளினா ரென்றபடி. எனவே, மாயையானது எவரையும் விடாமற் பற்றி அஞ்ஞானத்தின் இழிவு தோற்றவொட்டாமலும், அதனால் விளையும் வாழ்வில் வெறுப்புறவொட்டாமலும் தடுத்து, மேலும்மேலும் அஞ்ஞானத்தையே விர்த்தியாக்குமாகலின், திருவெண்காட்டடிகளையும் செல்வமென்னும் மாயை தனது கோலாகலத்தால் வேண்டியவளவு மாயவாழ்க்கையை விர்த்தித்துவருதலால், மருதவாணரியற்றிய அற்புதத் திருவிளையாடல்களாலும், சாத்திரவுணர்ச்சியாலும் தெளிவடையாமல் குடும்பச்சேற்றில் மூழ்கியிருந்தனரென்பது கருத்து. செல்வமே பலவகைக் கவலைகட்குங் காரணமாதலின், அப்பற்றை அறவே விடாதார்க்குச் சுகம் கிடையாதென்பது நூற்றுணிபு. இதனை, "கெடுவதாம்பொருட் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசமுற் றதுதன்னை - விடுவதே சுகமெனவுமோர்ந் திலமுனம் விடுத்துளோர்க் குனைப்போலு - நெடிய யூகம தில்லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற்றற - றடைந்து மேலர னருளையே பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "இன்னா தரும்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே - பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - தன்னதழித் தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பால் - விழைத்தலுந் துன்பமே யெண்." என்னும் நீதிவெண்பாவானு மறிக. இச்செல்வம் முதலாக விளைந்திருக்கும் மாயை எத்தகையோர்களையும் மயக்கித் தன்வயப்படுத்தி யிருக்கின்றதென்பதை, "கலையை மதிக்கும் புலவர்தமைச் சித்தர் குழாத்தைக் கடவுளரை - நிலையை மதிக்கு முனிவரரைத் திசைமாமுகனை நிலாவிளையாச் - சிலையை மதிக்கு நெடியோனை விழுங்கி யுமிழாத் திறன்மாயைத் - தலையை மிதிக்கு மல்லமன் செங்கமல மலர்த்தா டலைக்கணியாம்" என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. செல்வம் முதலியவற்றானும் உறவினர் முதலியவர்களானும் பந்தப்பட்டுள்ளோர்க்கு மருணீங்காதென்பதை, "தந்தைதாய் புத்திரர் தன்னுடன் றோன்றினர் தாமென்னும் - பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றினையே - வெந்தநீ றருங்கல மாதியார் சோதியார் வேதகீத - ரெந்தையா ரூர்மேயா ரைய்யபா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே." எனவும், "பழகி நம்வரும பண்டைச் சுற்றமும் - விழவி டாவிடின் வேண்டிய தெய்வந்தொழு - திகழ்ந்தநாள் செறையிற் செந்நெறி மேவிய - வழகனருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே." எனவும் வரும் தேவாரங்களாற் றெளிக. (௧௬௬)

நவகோடிபொற் குவைநீடிய நாட்டத்திருவெண் காட
ரிவைபோயிடத் துறக்குமவண்ண மெவ்வண்ணமென் றெண்ணும்
பவமாற்றுமுறு கிதையாரெனப் பார்க்குஞ்சிவ மாக்குங்
கவலாதச் சற்குருநாதனைக் காணும்படித் துணும்.

(இ - ள்.) நவகோடிகளென்னும் எண்ணையுடைய பொற்குவியல்களில் விசேடித்த அபேட்சையுடையராகிய திருவெண்காட்டடிகள், இவ்வளவு பெருஞ்செல்வமும் அழியும்படி நாம் துறவடையும் மார்க்கம் எம்மார்க்கம் என்று சிந்திப்பார், பிறவியை ஒழிப்பதற்கு இப்பொருட்பற்றும் ஏனைய பற்றுகளும் முரணுமென தூக்கத்துப்பார்ப்பார். தம்மைச் சிவமாக்குவதற் கெழுந்தருளியிருக்கும் கவலையற்ற சற்குருநாதராகிய மருதவாணரைத் தரிசிப்பார், அவர் திருவடிகளைச் சிரசிற் சூடிக்கொள்வார்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் ஏனைய செல்வரைப்போன்ற சாமானிய செல்வமுடையாரல்லரென விளக்குவான், "நவகோடி பொற்குவை நீடியநாட்டத்தர் வெண்காடர்." எனவும், இவ்வளவு பெருஞ்செல்வத்தை யனுபவித்தற்குரிய புத்திரப்பேறும் நமக்கில்லையே! நாம் எப்படி இப்பெருஞ்செல்வத்தை விட்டுத் துறப்போமென்றெண்ணினரென்பார், "நிலைபோ யிடத்துறக்கும் வண்ணமெவ் வண்ணமென் றெண்ணும்." எனவும், நாம் பிறவியறவொழிப்பதற்கு இப்பொருட்பற்றே பகையாமெனச் சிந்தித்தாரென்பார், "பவமாற றுதற் கிவையாமெனப் பார்க்கும்." எனவும், தம்மிடத்துள்ள மருதவாணர் தமக்குப் புத்திரராகவாவது அடியாராகவாவது வந்திருப்பவரல்லரென்றும், தம்மை யாட்கொள்ளத்தக்க குருசிகாமணியாய் வந்திருக்கின்றனரென்றுமுணர்ந்தாரென்பார், "சிவமாக்குங் கவலாத சற்குருநாதனைக் காணும்." எனவும், இப்பற்றை யொழிப்பதற்கு நம்மாலொலாது. ஒழியும்படி செய்ய வேண்டியவை திருவருட்கிருப்பிடமாகிய இக்குருநாதரின் திருவடிகளே எனக்கருதி அம்மருதவாணருடைய இரண்டு சரணங்களையும் சிரசிற் சூடிக் கொள்வாரென்பார், "பதம் பூணும்" எனவும் கூறினர். மிக்க பெருஞ்செல்வமுடைய நாம் இவ்வளவு செல்வத்தையும் எவ்வாறு துறப்பதெனச் சிந்தித்தாரென்றமையின், தமது செல்வத்தையே விசேடித்ததாக நோக்கினரே யொழியத் தம்மினும் உயர்ந்தோருடைய செல்வத்தை நோக்கித் தருக்கழிவும், தம்மினும் தாழ்ந்தோரை நோக்கித் திருத்தியும் அடைந்தாரில்லை என்பது பெறப்பட்டது. அறிவுடையோராகிய எவரும் தம்மினும் மிக்கோருடைய செல்வத்தை நோக்கித் தமது செல்வமற்பமாக எண்ணித் தருக்கடையாரென்பதை, "தொலையாப் பெருஞ்செல்வத் தோற்றத்தோ மென்று-தலையா யவர்செருக்குச் சார்த - லிலையா - லிளைக்கும்வண் டூதுமல ரீர்ங்கோதாய் மேரு - வளைக்கும்வந் தன்று வளைவு." எனவும், தம்மினிழிந்த செல்வரைக் கண்டு திருத்தியடைதலே அறிஞர் செயலென்பதை, "தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை - யம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க - தம்மினுங்- கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றதெல்லா - மெற்றே யிவர்க்குநா மென்று." எனவும் வரும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. இப்பொருட்பற்றாகிய அவாவே பிறப்பறுத்தற்குப் பகையென்பதை, "ஆமுனிச்சையே மேலுமே லும்பிறப் பளிக்கும்வித மென்னெஞ்சே - நீமறிதநிடா னசைக்கடல் சுவறுமே நிலைவெனுந் திமிரமாயும் - போமிறந் தெலா நிலைவுமெய்ப் பொழுதிலப் பொழுது பூரணமாய - சோமசேகரத் தெந்தைபொற் கழலையுந் தொழ லையமில்லை நாமே.' எனவும், ஞானசாரியருடைய அனுக்கிரகத்தினாற்

ருன் பற்றுக்களனைத்தும் ஒழியுமென்பதை, "சூரியமாகலாற் சகம்படைக் குங் காரணன் குலாலனி லுளனென் - றோரியல் பெனவேழ் கடலுமொன் றாக்கி யொப்பிடுங் கருணையனேனும் - பேரியை பிறப்புத் தனையடைந் தவர்க்குப் பிணையுருவகை கெடப்பார்க்குங் - கூரிய விழியோ ரூதலினறவுங் கொடியனு மாகுமக் குரிசில்." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "தன்னிலையு மெதிர்காட்டாத் தமமாகு மாணவநோய் - நின்னையல தெஞ்ஞான்று நீங்குவது தானன்றே - துன்னிருள்வாய் முழங்குதிரைச் சுருட்டுகடன் முகட்டெழுந்த - மன்னுகதி ராலன்றி மற்றொன்றான் மாயுமோ." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௧௩௭)

மருளுந்தெரு ளும்பொரு மாறுபாட்டமுங் கண்டான்
றெருளொன் றிடமருணின் றிடத் திருவுள்ளத்திற் கிடத்தி
யொருதந்திரம் புரிகின்றன னுடையானெனவை யனைத்துந்
தருமந்தணப் பொருட்குஞ்சுதந் தரனானசங் கரனே.

(இ - ள்.) என்னை யடிமையாகவுடையவரும், உலகத்துள்ள எவ்வெவ் வஸ்துக்களுக்கும் அருள்பாலிக்கும் ரகசியமான உண்மைப்பொருட்கும் உரிமையுடையவருமாகிய சிவபிரானை மருதவாணர், திருவெண்காட்டடிகட்கு மேற்கூறியவாறு அஞ்ஞானமும் ஞானமும் போராடுகின்ற மாறுபாட்டையும் பார்த்தருளினர். மெய்ஞ்ஞானமே பொருந்துமாறும் அஞ்ஞானம் நீங்குமாறும் திருவுள்ளங்கொண்டருளி, ஓர் தந்திரம் புரியலாயினர்.—எ - று.

உலகத்துள்ள எவ்வெப்பொருட்கும் உண்மைப்பொருட்கும் சிவபெருமானே தலைவரென்பதை, "ஐவகை யெனும்பூத மாதியை வகுத்ததனு ளசர சர பேதமான - யாவையும் வகுத்துநல் லறிவையும் வகுத்துமறை யாதிநூலையும் வகுத்துச் - சைவமுத லாவளவில் சமயமும் வகுத்துமேற் சமயங் கடந்த மோன - சமரசம் வகுத்தநீ யுன்னைநா னணுகவுந் தண்ணருள் வகுக்கவிலையோ - பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணுத காட்சியே பொய்யிலா மெய்யரறிவிற் - போதபரி பூரண வகண்டிதா காரமாய்ப் போக்குவர வற்ற பொருளே - தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொரூபியே சித்தாந்த முத்தி முதலே - சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே சின்மயா னந்த குருவே." என்னும், தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும், அஞ்ஞானமும் ஞானமும் இருபாரிசத்தும் போராடுகின்றனவென்பதை, "தீர்க்கின்ற வாறென் பிழையைநின் சீரரு ளென்கொலென்று - வேர்க்கின்ற வென்னை விடுதிகண்டாய் விரவார் வெருவ - வார்க்கின்ற தார்விடை யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே - யீர்க்கின்ற வஞ்சொடச் சம்வினை யேனை யிருதலையே." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (௧௩௮)

ஆட்கொண்டசருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௧௩௨.

திருச்சிற்றம்பலம்.

துறவறச்சருக்கம்.

முன்னெறித் தவம்பல முயன்ற நன்னரான்
மின்னெறித் தனவென விளக்க மோங்குவார்
சென்னெறிக் கதியுறு திருவெண் காடனார்
பன்னெறித் துறவறச் சருக்கம் பன்னுவாம்.

(இ - ள்.) பூர்வத்திலே முறைமையமைந்த தவங்கள் பலவற்றை இயற்றிய நன்மை காரணமாக, மின்னுக்கொடிகள் பிரகாசித்ததைபோன்று விளக்கத்தின்கண் மேம்படுவோராய், முத்தான்மாக்கள் செல்லுதற்குரிய சன்மார்க்க முத்தியை யடையப்போகும் திருவெண்காட்டடிகளுடைய யாவராலும் துதிக்கப்படும் மேம்பாடுற்ற துறவறச்சருக்கத்தைச் சொல்லுவோம்.—எ - று.

முற்பிறவியிற் றவம்புரிந்தார்க்கே இப்பிறவியிற் றவம் பலிக்குமென்பது நூற்றுணிபாகலின், "முன்னெறித்தவம்பலமுயன்றநன்னரான் - மின்னெறித்தனவெனவிளக்கமோங்குவார்." என்றும், சரியை, கிரியை, யோகமென்னும் மூன்று பாதங்களையுங்கடந்து நான்காவது பாதமாகிய ஞானநிலையை எய்தினோர் அடையத்தக்க சன்மார்க்க முத்தியை யடைதற்குரிய திருவெண்காட்டடிகளென விளக்குவான், "சென்னெறிக்கதியுறுதிருவெண்காடனார்." என்றும், ஏனையர் யாவருடைய துறவினும் அதிமேம்பாடுற்றதாய் உலகத்துள்ள பெரியோர்கள் பலராலும் புகழப்படுவது திருவெண்காட்டடிகள் துறவேயென்றறிவிப்பான், "பன்னெறித்துறவறம்." என்றும் கூறினார். முற்பிறவியிற் றவம்புரிந்தோர்க்கே இப்பிறவியிற் றவம்பலிக்குமென்பதை, "தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை - யஃதிலார் மேற்கொள் வது." என்னும் திருக்குறளானும், சரியாவான்கள் சாலோக பதவியையும், கிரியாவான்கள் சாமீபபதவியையும், யோகவான்கள் சாரூபபதவியையும், ஞானவான்கள் சாயுச்சியபதவியையும் அடைவார்களென்பதையும், சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் இந்நான்குமே சதுஷ்பாதங்களென்பதையும், இவற்றிற்கே முறையே தாதமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் சகமார்க்கம் சன்மார்க்கமெனப் பெயர்களுண்டென்பதையும், அதனானே இந்நூலாசிரியர் சன்மார்க்க முத்தியென்பதற்குச் சென்னெறிக் கதியென்றாரென்பதையும், "சன்மார்க்கஞ் சகமார்க்கஞ் சற்புத்ர மார்க்கந் தாதமார்க் கம்மென்றுஞ் சங்கரனை யடையு - நன்மார்க்க நாலிவைதான் ஞான யோக நற்கிரியா சரியையென்று நவிற்றுவதுஞ் செய்வர்-சன்மார்க்க முத்திகள் சா லோக்கியசா மீப்ய சாரூப்ய

சாயுச்ய மென்றுசதுர் விதமா - முன்மார்க்க ஞானத்தா லெய்து முத்தி முடி வென்பர் மூன்றினுக்கு முத்திபத மென்பர்." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும், திருவெண்காட்டடிகள் துறவையே யாவரும் வியக்கின்றன ரென்பதை, "பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டணத்துப் பிள்ளையைப் போ - லாருந் துறக்கை யரிதரிது - நேரே - மனத்துறவு மப்படியே மாணு லிவற்று - ளுனக்கியைந்த தொன்றெனவே யோர்." என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானும், "நிறந்தருந் தெய்வப் புலமைவள் ளுவனார் நீத்தவர் பெருமைநூன் முகப்பாற் - சிறந்திட வமைத்தாங் கதுகொடில் வாழ்க்கைச் சிறுமைநூற் றினாது தெரியார்க் - கறந்தவா தியற்றி னவனினுங் கோடி யதிக மா மெனமன மருது - துறந்துளோ னையும்பட் டணத்தெம தடிக டொகுத்தகட் டுரைதிகழ்த் திடுமே." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. இனித் தாதமார்க்க முதலிய நான்குபாதங்களி னிலக்கணங்களிவை யிவையென்பதை, "தாதமார்க்கஞ் சாற்றிற் சங்கரன்றன் கோயிற் றலமலகிட் டிலகுதிரு மெழுக்குஞ் சாத்திப்-போதுகளுங் கொய்துபூந் தார்மாலை கண்ணி புனிதற்குப் பலசமைத்துப் புகழ்ந்து பாடித் - தீதிறிரு விளக்கிட்டுத் திருநந்த வனமுஞ் செய்துதிரு வேடங்கண் டாலடியேன் செய்வ - தியாதுபணி யீரென்று பணிந்தவர்தம் பணியு மியற்றுவதிச் சரியை செய்வோ ரீசனுலகிருப்பர்." எனவும், "புத்திரமார்க் கம்புகலிற் புதியவிரைப் போது புகையொளிமஞ் சனமமுது முதல்கொண் டைந்து - சுத்திசெய்தா சனமூர்த்தி மூர்த்தி மானுஞ் சோதியையும் பாவித்தா வாகித்துச் சுத்த-பத்தியினு லருச்சித்துப் பரவிப் போற்றிப் பரிவினொடு மெரியில்வரு காரியமும் பண்ணி - நித்தலுமிக் கிரியையினை யியற்று வோர்க ணின்மலன்ற னருகிருப்பர் நினையுங் காலே." எனவும், "சகமார்க்கம் புலனொடுக்கித் தடுத்துவளி யிரண்டுஞ் சலிப்பற்று முச்சதுர முதலாதா ரங்க - ளகயார்க்க மறிந்தவற்றி னரும்பொருள்க ளுணர்ந்தங் கணைந்துபோய் மேலேறி யலர்மதிமண் டலத்தின் - முகமார்க்க வமுதுடல முட்டத் தேக்கி முழுச்சோதி நினைந்திருத்தன் முதலாக வினைக - ளுகமார்க்க வட்டாங்க யோக முற்று முழத்தலுழந் தலர்சிவன்ற னுருவத்தைப் பெறுவர்." எனவும், "சன்மார்க்கஞ் சகலகலை புராண வேத சாத்திரங்கள் சமயங்க டாம்பலவு முணர்ந்து - பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம் பதிபசுபா சந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டு - நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான ஞேயமொடு ஞாதிருவு நாடா வண்ணம் - பின்மார்க்கச் சிவனுடனாம் பெற்றி ஞானப் பெருமையுடை யோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே." எனவும் வரும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களாற் றெளிக. (க)

திருவிடை மருதுடைத் தெய்வ நாயக*
னொருபுடைக் காதறை யூசி வாசியாற்
பிரிவுடைச் சரட்டொடு பேணி மாணுறப்*
பரிவுடைப் பட்டினத் பயிலச் சூழ்ந்தரோ*

(இ - ள்.) திருவிடைமருதூரைத் தமதிருப்பிடமாகக்கொண்டருளிய தெய்வநாயகராகிய மருதவாணர், ஓர் பக்கத்திற் காதற்ற ஊசியை அதிக

மாகப் பிரிந்திருக்கின்ற நூலுடன் கோத்து, மாட்சிமையடையும்படி யாவரும் விரும்பும் தன்மையுடைய பட்டுவஸ்திரத்தினால் விளங்கும்படி சுற்றி.— எ - று. அரோ - அசை.

சிவபிரான் ஏனைய சிவதலங்களெவற்றினும் மிக்கபிரீதியுடையராய், மற்றைய தலங்களிற் றரித்துள்ள திருநாமங்களெவற்றினும் மேம்பாடுற்ற மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமத்துடன் திருவிடைமருதூரில் வீற்றிருக்கின்றனராகலின், "திருவிடை மருதுடை." என்றும், மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமத்துடன் ஏகநாயகர் என்னும் திருநாமத்தையும் தரித்து விளங்கலின், "தெய்வநாயகன்." என்றும், அறவே காதற்றிருந்தாற் சரடேறாதாகலின், ஓர்பக்கமாத்திரம் காதறுபட்ட ஊசி என்பார், "ஒருபுடைக் காதறை யூசி." என்றும், இழைகள் சேர்த்து முறுக்கிய கயிறல்ல வெறும் இழைகளாகவே யுள்ளதெனவிளக்குவான், "வாசியாற் பிரிவுடைச் சரடு." என்றும், அக்காதற்ற ஊசியையும் இழையையும் தனியாகக்கொடுக்கின் பார்ப்போர்க் கழகன்மையுடன் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து பயன்படாதொழியுமாகலின், பார்ப்போர் யாவரும் காமுறும்படி பட்டினாற் சுற்றிக்கொடுத்தாரென்பார், "மாணுறப் பரிவுடைப் பட்டினாற் பயிலச் சூழ்ந்து." என்றும் கூறினர். சிவபிரானுக்குத் திருவிடைமருதூர் மிக்க பிரீதியுடையதென்பதை, "எங்கு முற்றுநின் றியாவையுமுணர்ந்திடு மெங்கள் - சங்கரன் றனிக்கயிலையா மருதிடைச் சார்ந்து - பொங்கு மத்தரு நீழலிற் பொருந்துறு விசும்பிற் - றுங்க மால்விடை நிறுத்திநின் றின்னது சொல்வான்." எனவும், "இனைய மாதல மநாதியா யிருப்பது நமக்கீ - தனைய மாதலம் பரவைசூ ழுகிலதனி னில்லை - நனைய மாமலர்ச் சோலையும் வாவியு நன்கு - புனையு மீடறு மிதனெழில் பாரெனப் புகன்றான்." எனவும் வரும் மருதவனப்புராணத் திருவிருத்தங்களானும், மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமமேயன்றி ஏகநாயகரென்னும் திருநாமமும் அத்தலத்தில் வகித்திருக்கின்றனரென்பதை, "தேறுபுக ழிடைமருதி லுறையேக நாயகன்றன் செய்ய தாளு - மூறுமது மலர்க்கூந்தற் பசியமயி லுறையிடமு மோங்கு கங்கை - யாறிலகு சடைமுடியு மைம்முகமு நாற்றோளு மணிமுக் கண்ணுங் - கூறுதிற லிருமானு மொருமழுவு மனவரதங் குறித்து வாழ்வாம்." என மருதவனப்புராணத்தில் வரும திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. (௨)

> ஏற்றபூம் பெட்டியி னிட்டுக் கட்டுறத்॰
> தேற்றமா முத்திரைச் சின்னஞ் சேர்த்தினன்॰
> கோற்றொடி யன்னைகைக் கொடுத்துன் காந்தனுக்॰
> காற்றலீ தளித்தியென் றகன்று போயினான்.॰

(இ - ள்.) மருதவாணர் அதன்பின் அவ்வூசியையும் சரட்டையும் தகுதியமைந்த அழகிய பெட்டியில் வைத்துப் பிணிப்பமையுமாறு தெளிவாகிய முத்திரை என்னும் அடையாளத்தையும் பொருத்தினவராய் அழகிய வளையலணிந்த தமது தாயார்வசமளித்து, உமது கணவனுக்கு இதுதான் வலுவுடையது, ஆதலால் இதனைக் கொடுப்பீரென்று நீங்கிப்போயினர்.—எ - று.

முன் பட்டினூற் சுற்றிய அம்மூட்டையை வெறுமனே கையிற்றந்தால் யாவரும் பிரித்துப்பார்க்கும்படி நேருமெனத் திருவுளத்தெண்ணி, திருவெண்காட்டடிகணீங்க ஏனையோர் பிரித்துப்பாராவண்ணம் அதனை ஓர் பெட்டியினுள் வைத்து மேல்மூடி முத்திரைசெய்தாரென விளக்குவான், "ஏற்றபூம் பெட்டியி னிட்டுக் கட்டுறத் - தேற்றமா முத்திரைச் சின்னஞ் சேர்த்தினான்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகட்கு இவ்வூசியினாலும் சரட்டினாலுமே மெய்ஞ்ஞானோதயமாகப் போகின்றமையின், "உன் காந்தனுக்கு ஆற்றலீது." என்றும், அவ்வாறு ஞானோதயம் பிறப்பித்தற்காகவே தாமெழுந்தருளியதாகலின், அக்காரியம் நிறைவேறியவுடனே தாம் நீங்கினரென்பார், "அகன்றுபோயினான்." என்றும் கூறினர். இவ்வூசியினாலும் சரட்டினாலுமே மெய்ஞ்ஞானோதயமாகுமோவெனின், அற்றன்று, மருதவாணப் பெருந்தகையார் இத்தனைகாலமாக இடைவிடாது இத்திருவெண்காட்டடிகளுடன் வசித்திருந்ததால், அவருடைய நோக்கம் பரிசம் பாவனை வாக்கு என்னும் இவற்றால் நாளுக்குநாள் பக்குவப்பட்டு இருவினைநீக்கம் மும்மலபரிபாகம் நாற்கரணசுத்தம் ஐம்புலனிலைமை அறுவகைக்குற்றநாசம் என்னும் இவைகளைப் படிப்படியா யடைந்துவந்தாராகலின், இவ்வூசியையும் சரட்டையும் கண்டவுடனே மெய்ஞ்ஞானோதயமாதற்குப் பருவம் வாய்த்ததென்றறிக. ஆசாரியருடைய நோக்கம் பரிசம் பாவனை வாக்கு என்னும் நான்கினாலாவதே, சட்சுதீட்சை எனவும் பரிசதீட்சை எனவும் பாவனாதீட்சை எனவும் வாசகதீட்சை எனவும் சதுர்வித தீட்சைகளாகக் கூறுவர். இவையே, நோக்கம் பரிசம் பாவனை வாக்கு நூல் யோகம் என ஆறாகக் கூறுவதுமுண்டு. அவ்வாறனுள் யோகத்தைப் பாவனையுள்ளடக்கியும் நூலை வாக்கினுளடக்கியும் நாலாகக்கொண்டாமென்க. இவ்வாறு கொள்ளல் நூன்முறைமையென்பதையும் ஆறு தீக்கைகளுண்டென்பதையும், "தேட்டந் திரண்ட திருமேனி யுட்புறம்பாய்க் - காட்டு மளவே கணைபுரண்டு - கேட்ட - வதிபக்குவத்தார்க் ககம்புறமென் றாறு - விதிவைத்த தீக்கையா மெண்." எனவும், "பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்து மலமாயைக் - கருமத்தை யெல்லாங் கழற்றிச் - சரிதாதி - வாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே - போதை செய்து போக்கிவிடப் போம்." எனவும் வரும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண்பாக்களானு முணர்க. இவை நான்கனுள் திருநோக்கம் பாவனை என்னும் இவ்விரண்டும் அகத்தீட்சை எனவும், பரிசம் வாக்கு என்னும் இவ்விரண்டும் புறத்தீட்சை எனவும் பெயர் பெறும். இவற்றுள் பறவை தன் முட்டையைச் செட்டையாற் பரிசித்தல்போன்று மாணாக்கனைக் கரசரணங்களாற் பரிசித்தற் பரிசதீட்சையென்றும், ஆமை கரைக்கணிருந்த முட்டையைத் தன் மனதிற் பாவித்தல்போல் மாணாக்கனைத் தமதருளுருவாகப் பாவித்தல் பாவனாதீட்சையென்றும், மீன் தனது சினையைப்பார்த்தல்போற் றமது மாணாக்கனைக் கிருபாநோக்கத்தாற் பார்ப்பது சட்சுதீட்சையென்றும் கூறுவதுமுண்டு. இவற்றை, "மூவகையா ருயிர்வர்க்க மலத்தார் கன்ம மூலமலத் தார்மூன்று மூடையா ரன்றே-சிவகமா மெனவுருவாய் வந்து நாதன் திருநோக்காற் பரிசத்தாற்

றிகழும் வாக்காற் - பாவனையான் மிகுநூலால் யோசப் பண்பாற் பரவிவரு மவுத்திரியாற் பாசநாச - மேவவரு ஞதவுமவுத் திரியிரண்டு திறனும் வியன் கிரியை ஞானமென விளம்பு மாறே." என வரும் சிவப்பிரகாசத் திருவிருத் தத்தானுந் தெளிக. (ரு)

பண்டுபோன் றிருந்தனன் பரம நாயகன்
மண்டுகா தலின்வரு மதிவெண் காடரும்
புண்டரீ கத்திருப் பொருந்து மாளிகை
யண்டனைக் காணவென் றணைந்த போதினில்.

(இ - ள்.) பரமநாயகராகிய மருதவாணர் அங்குநின்றும் நீங்கிச் சிவ லிங்கத்திற் பழையபடி கலந்திருந்தருளினர். விசேடித்த விருப்பத்தினாலே வருகின்ற அறிவின் மேம்பாடுற்ற திருவெண்காட்டடிகளும், தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி வசித்திருக்கின்ற தமது மனைக்கண், கடவுளாகிய மருதவாணரைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடனே சேர்ந்தபொ ழுது.—எ - று.

இதுகாறும் திருவெண்காட்டடிகளின் தபோபலத்தினால், ஒரு நாமம் ஒருருவம் என்னும் ஒன்றுமில்லாராகிய சிவபெருமான் தமது அருவுருவத் திருமேனியினின்றும் பிரிந்து மானிடவுருவந்தாங்கி மருதவாணரென்னுந் திருநாமத்துடனெழுந்தருளியிருந்து, அத்திருவெண்காட்டடிகளைத் தமதடிய ராக்கிக்கொண்டு மீண்டும் பழையபடியே அருவுருத் திருமேனிகொண்டன ரென்று விளக்குவான், "பண்டுபோன் றிருந்தனன் பரம நாயகன்." என் றும், அறிவின் மேம்பாடுற்ற அறிஞர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குச் சிவபிரானி டத்து விசேடித்த அன்புதியாதாகலின், "மண்டுகாதலின்வருமதிவெண்கா டர்." என்றும், அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்கண் திருவெண்காட்டடிகளினு மேம்பட்ட திருவுடையோரின்மையானும், அத்தகைய திருவாய்த்தவர்களின் மாளிகையிலேயே சதா குடிகொண்டு விருப்புடன் வீற்றிருப்பது திருமகட் கியல்பாகலானும், "புண்டரீகத்திருப்பொருந்துமாளிகை." என்றும், மருத வாணராகிய சிவபெருமான் சகலாண்டங்கட்கும் அதிபனாகலின், "அண்டன்." என்றும் கூறினர். சிவபிரான் ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாரென்பதை, "திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை - யுருநா மறியவோ ரந்தணனு யாண்டுகொண்டா - னொருநாம மோருருவ மொன்றுமில்லாற் காயிரந் - திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ." என்றும், அறி வின் மேம்பட்ட அறிஞர்க்கே சிவபிரானிடத் தன்புதிக்கும் என்பதை, "அரிக் கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்குந் - தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை - யுருக்கும் பணிகொள்ளு மென்பதுகேட் டுலகமெல்லாஞ் - சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ." என்றும், சிவபெரு மான் அண்டங்கட் கதிபனென்பதை, "நஞ்சமர் கண்டத்த னண்டத் தவர்நா தன் - மஞ்சுதோய் மாட மணியுத்தர கோசமங்கை - யஞ்சொலா டன்னோ டுங் கூடி யடியவர்க - ளெஞ்சுளே நின்றமுத மூறிக் கருணைசெய்து - துஞ்

சல் பிறப்பறுப்பான் றூயபுகழ் பாடிப் - புஞ்சமார் வெள்வளையீர் பொன்னூச லாடாமோ." என்றும் வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானு மறிக.

ஞானசற் குருவினி னயந்த நாயகன்
போனதிக் கறிவுறுப் புனித ரானவர்
வானனைக் கண்டிலார் வனச வாள்விழிப்
பானல்வெண் டரளங்கள் பரப்பி னாரரோ.

(இ - ள்.) ஞானசற்குருவைப்போன்று திருவெண்காட்டடிகளிடத்து விருப்பமுற்ற தலைவராகிய மருதவாணர், சென்ற திசையை யுணராதவராகிய பரிசுத்தரான திருவெண்காட்டடிகள், தேவர்பெருமானாகிய மருதவாணரைக் காணாதவராய, தாமரைபோன்ற ஒளியுள்ள நேத்திரங்களினின்றும் சிறந்த வெள்ளிய முத்துக்களையொத்த நீர்த்துளிகளைச் சிந்தினார் — எ - று.

மருதவாணர் திருவெண்காட்டடிகளிடத்து அடிமையாக வந்து அவ் வடிகளால் மகன்மைகொள்ளப்பட்டுத் தற்காலம் ஞானாசாரியராக விளங்கின ராகலின், "ஞானசற் குருவினி னயந்த நாயகன்." என்றும், திருவெண்காட் டடிகள் தூய்மையெவற்றினும் மேம்பட்ட வாய்மையென்னும் அகத்தூய்மை யமையப்பெற்றாராகலின், "புனிதர்." என்றும், சிவபெருமான் தேவர்களெ வர்க்கு மறிதற்கரியராய்த் தேவாதிபனென யாவரும் வழுத்தற்குரியாராக லின், "வானன்." என்றும், மருதவாணர் சென்ற திசையுணரா்தவராய் அவ ரைக் காணப்பெறாத திருவெண்காட்டடிகள் பிரிவாற்றாமையால் ஆராமை மேற்கொண்டவராகிக் கண்ணீர்விட்டனரென்பார், "வனசவாள்விழிப்பா னல்வெண்டரளங்கள்பரப்பினார்." என்றும் கூறினர். தூய்மை யெவற்றி னும் மேம்பட்டது அகத்தூய்மை யென்பதையும், அத்தூய்மை வாய்மையா னமையப்படுமென்பதையும், "புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை - வாய்மையாற் காணப் படும்." என்னும் திருக்குறளானும், சிவபெருமான் தேவாதிபரென யாவரும் வழுத்தற்குரியாரென்பதை, "தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை - மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை-யாவர்கோ னென்னையும்வந் தாண்டு கொண்டான் யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ் சோ - மேவினோ மவனடியா ரடியா ரோடு மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (கூ)

தருவினா ரெங்கணுந் துளங்கிக் காண்கிலார்
வெருவியே யவ்வயின் விரைந்து தாயரு
மருவினா பெரியவர் மணிகொள் பெட்டியொன்
றருளினா ருமக்கென வருளிப் போயினார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் எவ்விடத்தும் திரிந்து தேடினார் மருதவாணரைக் கண்டாரில்லை. உடனே அம்மருதவாணரின் தாயார் அச்ச

முற்றவராய்த் திருவெண்காட்டடிகளிருக்குமிடத்து அதிவிரைவாகச் சேர்ந் தவராய், பெரியவராகிய மருதவாணர் இரத்தினங்களிழைத்த ஓர் பெட்டி உமக்காகக் கொடுத்துவிட்டுப் போயினரென்றுரைத்து அப்பெட்டியைக் கொடுத்துச்சென்றனர்.—எ - று.

மருதவாணரைத் திருவெண்காட்டடிகள் பலவிடங்களினும் தேடிக் காணாமல் வருந்தியதையுணர்ந்து அவ்வடிகளின் மனைவியார், நமது தலைவர் இதுகாறும் மருதவாணரைத் தேடியுழலும்படி வாளாவிருந்தோமே, மருதவா ணர் நம்மிடத்தீந்த இப்பெட்டியை அப்போதே நமது தலைவரிடம் கொடுத் திருந்தால் இவ்வளவு பிரயாசையுடன் மருதவாணரைத்தேடாது, அதிலுள்ள விஷயத்தால் அமைதிபெற்றிருப்பரே, இத்தனைகாலம் அவர் வருந்தும்படி பெட்டியைத் தராதிருந்தது பெரும்பிழையாமே என்று இவ்வாறு பற்பல வாக எண்ணி, அதிக அச்சத்துடன் மிக்க வேகமாய்ப் பட்டினத்தடிகளிடம் வந்தனரென்று விளக்குவான், "வெருவியே யவ்வயின் விரைந்து தாயரு மருவினர்." என்றும், அப்பெட்டியை ஈந்து, அவரிருக்கும் வெளியிடத்தில் தாமிருக்க அச்சமுற்றவராய் அங்கு நின்றும் நீங்கினரென்பார், "அருளிப் போயினர்." என்றும் கூறினர். (சு)

எனமொழி யேழையப் பேழை யீந்தனண்
மனமொழி மெய்களால் வணங்கு மன்பருங்
கனைகெழு சிலம்பணி கமல னீந்ததைத்
துனைவினால் விழித்துறச் சோதித் தாரரோ.

(இ - ள்.) என்று கூறிய அவர் மனைவியார் அப்பெட்டியைத்தந்தனர். மனம் வாக்கு காயமென்னும் திரிகரணங்களும் ஒருப்பாடுடையவராய் மருத வாணரை வழிபடுகின்ற மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகளும், ஒலி மேம்பாடுற்ற சிலம்பைத்தரித்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளையுடைய மருதவாணர் தந்தருளிய அப்பெட்டியை, அதிவிரைவிலே கண்களைத்திறந்து பொருந்தும்படி ஆராய்ந்தனர்.—எ - று.

திரிகரணசுத்தியுடையோர் செய்யும் வழிபாடே சிவபிரானுக்கேற்பு டைத்தென்பதை விளக்குவான், "மனமொழி மெய்களால் வணங்கு மன்ப ரும்." என்றும், வேதமே சிலம்பாகப் பாதங்களிலணிந்தவர் சிவபிரானாகலி னும், அவரே இப்போது மருதவாணராய் வந்திருத்தலினும் "கனைகெழு சிலம்பணி கமலன்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் மருதவாணரைக் கா ணாமையாற் கலக்கமுற்றுக் கண்களை மூடி விழிநீர்சோர நின்றாராகலின், அவர் மனைவியார் மருதவாணரீந்த பெட்டி இதுவென்று தந்தமாத்திரத்தில் அக்கலக்கம் தெளிந்து கண்களை விழித்து அப்பெட்டியைச் சோதித்தாரென் பார், "துனைவினால் விழித்துறச் சோதித்தார்." என்றும் கூறினர். திரிகரண சுத்தியுடையாரியற்றும் வழிபாடே, சிவபிரானுக்கேற்புடைத்தென்பதையும், அவ்வழிபாட்டிற்காகவே இச்சரீரம் நமக்குக் கிடைத்ததென்பதையும், இயா

னித்தல் வாழ்த்தல் வணங்கல் என்னும் இம்மூவித வழிபாடுகட்காகவே மூக் கரணங்களமைந்தவென்பதையும், "கையொன்றுசெய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன்றெண்ணப் - பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால் கமழு - மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான் - செய் கின்ற பூசையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே." எனவும், "கண்ணு ண்டு காணக் கருத்துண்டு நோக்கக் கசிந்துருகிப்-பண்ணுண்டு பாடச் செவி யுண்டு கேட்கப்பல் பச்சிலையா-லெண்ணுண்டு சாத்த வெதிர்நிற்க வீச னிரு க்கையிலே - மண்ணுண்டு போகுதை யோகெடு வீரிந்த மானிடமே." என வும் வரும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும், "நெக்கு நெக்கு நினைப வர் நெஞ்சுளே - புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணியன்-பொக்க மிக் கவர் பூவுநீருங் கண்டு - நக்கு நிற்ப ரவர்தமை நாணியே." எனவும், "வாழ்த்த வாயு நினைக்க மடநெஞ்சுந் - தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச் - சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே - வீழ்த்த வாவினை யேனெடுங் காலமே." என வும் வரும் ஆளுடையவரசுக ளருள்வாக்கானும், "வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்தமா விமலனீ தலினம்பாற் - கூடு மாயையை யெனதியா னெனவெ ணிக் கொள்வதென் பயமாசை-நாடு போழ்தவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ னெவ னவ னனவாதி - யூடு மூழ்வழி புரப்பனென் றுள்ளமே யுடல்கைவிட் டிருப் பாயே." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், சிவபிரானுக்கு வே தமே சிலம்பென்பதை, "எழுதரிய மறைச்சிலம்பு கிடந்துபுறத் தலம்ப வன் பரிதய மென்னுஞ் - செழுமலரோ டையின்மலர்ந்து சிவானந்தத் தேன்ற தும்பு தெய்வக் கஞ்சத்-தொழுதகுசிற் றடிப்பெரிய விரல்சுவைத்து மைக்க ணீர் துளும்ப வாய்விட் - டழுதணையா டையிற்கிடந்தா னனைத்துயிரு மீன் றுகாத் தழிக்கு மப்பன்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத் தானுந் தெளிக. (எ)

முத்திரை கவிழவிட் டவிழ்த்து முட்டறச்
சித்திர நேத்திரச் சுற்றுத் தீர்த்தபின்
குத்திர மொன்றறக் கொடுத்த தோர்பொரு
ளத்திர வாக்கினு லறியப் பண்டமே.

(இ - ள்.) அப்பெட்டியிற் பொறித்திருந்த முத்திரை கீழேவிழும்படி திறந்து, முழுமையும் அவிழும்படி சித்திரமமைந்த பட்டுவஸ்திரச் சுற்றை அவிழ்த்தபிறகு, வஞ்சகமொன்றுமில்லாமல் மருதவாணரீந்தருளிய ஒப்பற்ற வஸ்துவானது, மேம்பாடுற்றதாகிய உண்மையான வாசகதீட்சையினு லுண ரப்படுவதான சிறந்த பொருளாயிருந்தது.—எ - று.

காதற்ற ஊசியையும் சரட்டையும் பட்டுவஸ்திரத்திற் சுற்றி, இரத் தினங்களிழைத்த அப்பெட்டியுள் வைத்து முத்திரையிட்டிருந்தாராகலின், அப்பெட்டியைத்திறக்கையில், திருவெண்காட்டடிகள் அம்முத்திரையைக் கீழே தள்ளிவிட்டுச் சுற்றியிருந்த பட்டுவஸ்திரத்தை அவிழ்த்தாரென்பார், 'முத்திரை கவிழவிட் டவிழ்த்து முட்டறச் - சித்திர நேத்திரச் சுற்றுத்

தீர்த்தபின்." என்றும், அதனுள்ளிருந்த காதற்ற ஊசியும் சரடும் தமது மருதவாணரருளிய உண்மை வாசகத்தாற் கிடைக்கக்கூடிய மெய்ப்பயனை விளக்கததக்க சிறந்த பொருளாயிருந்ததென்பார், "கொடுத்த தோர்பொருளதிர வாக்கினு லறியப்பண்டம்." எனறும் கூறினர். (அ)

ஒடிவுறப் புரைவிழுந்து தூறிக கூர்முறிந்த
தடிபடு காதறை யாக்கிச் செய்கையாய்
நொடிதர முறுக்குறு நாலுங் கோத்துள
வடிவினு மூசியின வாசி நோககினா.

(இ - ள்) திருவெண்காட்டடிகள வளைவுற்றுப பிளப்புண்டாய நாட்பட்டுக கூர்மையற்று நசுங்குணடு காதற்றதாகி, செயற்கையாயக கூறுதற்கு முறுககமையாத சரட்டையுங் கோக்கபபெற்றுள்ள உருவததாலாகிய அவ்வூசியின் மேமபாட்டைபபார்ததனா —எ - று

அவ்வூசி ஏனைய ஊசிகளைப்போன்று பளபளப்பாய் வளைவின்றிக் கூர்மையமைந்து காதுடைததாயினமையினும, அதிற கோத்திருக்கும சரடும் செயற்கையானமைந்ததென றுரைததற்கேலாததாய் முறுககேறாத இழைகளாயிருததலினும், அவவிரணடையும அதிசயமாகப் பாாததனரென்பார், "ஊசியின் வாசி நோககினா.' எனறார். (கூ)

நோககினா நீககற நெடிது நோககினார்.
பூக்கமழ் சடையினா பொறபு நோககினா.
பாக்கிய மிதுவெனப பரிந்து நோக்கினா.
தேக்கிய வுலகுவின் டேற நோககினா.

(இ - ள்) அவ்வூசியைப பார்ததவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அதைப்பார்ப்பதினின்றும நீஙகாதவராய் நீடிததகாலம் பாாததனர் கொன்றைமலர் பரிமளிககின்ற சடையையுடையவராகிய சிவபிரான திருவருளின் அழகைப்பார்ததனா. நமககு வேணடிய முததிச்செல்வம் இதுவேயென்று விருபபமுறறுப்பாாததனர். நிறைந்துளள உலகததினரும தேவர்களும் இவ்வுணமையைத் தெளியுமபடி பார்ததனா —எ - று.

அவ்வூசியும் அதிற் கோத்துள்ள சரடும் இன்னவிஷயத்தை விளக்குவதென்று விளங்காமையின், அவ்விரணடையும பார்க்கதொடங்கின திருவெண்காட்டடிகள் விடாமற் பார்த்தனரெனபாா, "நீக்கற நெடிது நோக்கினர்." என்றும், சிவபிரான் தமது திருவருளை இவற்றால் விளக்கினரெனக் கருதியதால், "பூக்கமழ் சடையினர் பொறபு நோககினர்." என்றும், அதன்பின் ஒருவாறு ஊசி சரடு என்னும் இரணடின் பயனும விளங்கினமையின் உவகையுற்றவராய், "பாக்கிய மிதுவெனப் பரிநது நோக்கினா." என்றும், இவ்விரண்டால் விளையும் மெய்ப்பய னிதுவெனயுணரதத தாமுணர்ந்தவாறே, உலகததுள்ள ஏனையரும, தேவலோகததுள்ளாரும தெளியவேணடும் என்றும்

கருத்துடன் நோக்கினரென்பார், "தேக்கிய வுலகு விண்டேற நோக்கினர். என்றும் கூறினர். (௧௦)

காதினூல் போதனுங் காதிற் கல்விநூல்
போதலைக் குறிப்பினுற் புகன்ற பொற்புமா,
மேதகு முலகெலாம் விடுங்கு றிப்புமாஞ்
சேதமிப் பாசநம் பாசச் சேதமாம்.

(இ - ள்.) இவ்வூசியின் காதிலே நூல் செல்லுதல், நமது செவியிற் கல்வியின் மேம்பட்ட நூல்கள் செல்லுதலைக் குறிப்பாகக்கூறிய உவமையுமாகும். மேம்பாடற்ற உலகப்பற்றுக்களனைத்தும் விடுதற்குரிய குறிப்புமாகும். பழுதுற்ற பாசமென்னும் இச்சரடு நமது பாசத்தின் சேதத்தைக் குறிப்பித்ததுமாகும்.—எ - று.

இவ்வூசியின் காதில் எவ்வாறு நூல் செல்லினும் பிணிப்புற்றிருக்கவில்லையோ அதுபோல நமது செவிகளில் ஞானநூல் செல்லினும் பிணிப்புற்றிருக்கவில்லை என்பதைக் குறிப்பால் விளக்குவதற்காக இவ்வூசியையும் நூலையுந் தந்தனரென்பார், "காதினூல் போதனுங் காதிற் கல்விநூல் போதலைக் குறிப்பினுற் புகன்ற பொற்புமாம்." என்றும், அன்றியும், அந்நூல் ஊசியின் காதிற் செல்லினும் எவ்வாறு பந்தப்படவில்லையோ அதுபோல நீ உலக விவகாரங்களிற் செல்லினும் பந்தமற்றிருப்பாயென்பதையும் விளக்குவதென்பார், "மேதகு முலகெலாம் விடுங் குறிப்புமாம்" என்றும், அன்றியும், இவ்விழைகள் எவ்வாறு முறுக்கேறுதலா லொன்றுபடப் புணர்ந்து பந்தமுறாது தனித்தனி பிரிந்திருக்கின்றதோ அதுபோல உனது பாசங்களும் இனித் தனித்தனி பிரிந்துபோமென்று குறிப்பால் விளக்குகின்றதென்பார், "சேதமிப்பாச நம்பாசச் சேதமாம்." என்றும் கூறினரெனஉரர். சிவபிரான் புகழ் கேளாச் செவிகள் பயனிலவாகலிற், நம்காதில் கல்விநூல் போதலைக் காதற்ற ஊசியிற் சரடு செல்லுவதற் குவமித்தனரென்றார். இதனை, ஆளா காராளா னாரை யடைந்துய்யார் - மீளா வாட்செய்து மெய்ம்மையு ணிற்கிலார் - தோளா தசுரை யோதொழும பர்செவி - வாளா மாய்ந்து மண்ணாகிக் கழிவரே." என்னும் ஆளுடையவரசுக ளருள்வாக்கானும், உலக விவகாரங்களுடனிருக்கினும் பந்தமற்றிருத்தல் பெரியோரியல்பென்பதை, "தருவ தீமையு நன்மையு மூழடுத் தனையுயர் கழைமேனின் - றாகை ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைச் சொருமக டவனேவல்-புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றினும் புகனிரா சையையீயுற் - றிரவி னும்பக லினும்விடே னெஞ்சமே யின்பவீ டெளிதாமே." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் உணர்க. (௧௧)

ஊசிகாந் தச்சிலை யுற்றுப் பற்றல்போ,
லாசுமி லாப்பர ஞான மாற்றலா
மாசிலா மென்றுகொண் டலங்க லோங்கிய
மாசினு லங்குல வழுவம் போயினர்.

(இ - ள்.) ஊசியானது காந்தக்கல்லைப் பொருந்திப்பிடிப்பதுபோன்று அழிவற்றதாகிய மெய்ஞ்ஞான வல்லபத்தால், நாம் குற்றமற்றோமென்று எண்ணி, ஒழிவானது விசேடித்த மழையினுல் அழகிய குலாசாரவுருவம் நீங்கினுர்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் அக்காதற்றவூசியும் சரமோகிய இரண்டு வஸ்துக்களை விடாது நோக்கியதால், ஊசியானது காந்தக்கல்லைப் பிடிப்பதுபோன்று, உறுதியாகத் தம்மைப் பற்றிக்கொண்ட மெய்ஞ்ஞான வல்லபத்தாலே, இனி நாம் குற்றங்களினின்றும் விடுபட்டோமெனக்கருதி, அறுதியா மொழியின் மேம்பாட்டாற் குலாசார தருமங்களினின்றும் நீங்கினவராயினர் என்பது கருத்து. மெய்ஞ்ஞான முதிக்கப்பெற்றோர் குலாசார முதலிய தருமங்களை அறவே விட்டொழிப்பாரென்பதை, "சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு - மமையா தாங்குல வாசார மானது - மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு - மமையார் தோளி விடுதலாசாரமே" என்னும் தேவிகாலோத்தரத்தானும் தெளிக. (கஉ)

இச்சைஞா னந்தொழி லிவைக ளீசனு
ரிச்சைஞா னந்தொழி லிவற்று ளாக்கினு
ரச்சமில் பரையுட னுக வாருயிர்க்
கச்சனு மவனிடை யடைந்தொன் ருயினுர்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் தமது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் இம்மூன்றையும் சிவபெருமானுடைய இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றினுள்ளுஞ் சேர்த்தார். அச்சமற்ற பராசத்தியுடனே உலகெங்கும் நிறைந்த சர்வான்மாக்கட்கும் பரமான்மாவாகிய அப்பெருமானுடன் கலந்து ஒன்ருக விளங்கினுர்.—எ - று.

தனது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும மூன்றையும் தன்னதாகக் கருதி, யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னது யான் என்னும் இச்சீவபோதச் செருக்குருது யாவும் சிவன் செயலென்னும் பதிகரணம் வாய்க்கப் பெற்ருர்க்கு, அவ்விச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்ருலும் விளையும் சுகதுக்கங்களிலவாகலின், திருவெண்காட்டடிகள் அத்தன்மைய சுகதுக்கங்கள் தமக்கில்லாகுநிமித்தம் தமது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் சிவபெருமானுடைய இச்சை ஞானம் கிரியையென்னும் மூன்றுட் சேர்த்தனரென்பார், "இச்சை ஞானந் தொழிலிவைக ளீசனு ரிச்சை ஞானந் தொழிலிவைக்கு ளாக்கினுர்." என்றும், அவ்வாறு இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் தமதல்லவென்று விடுத்தமையின் தமக்கென ஓரசைவின்றிச் சிவத்திற் கலந்தனரென்பார், "பரையுடனுக வாருயிர்க் கச்சனு மவனிடை யடைந்தொன் ருயினுர்." என்றும் கூறினர். இவ்வாறு சீவபோதச் செருக்கற்ருர்க்குச் சுகோதயமுண்டாகாதென்பதை, "யான்செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்னதியா னென்னு மிக்கோணை ஞானவெரி யால்வெதுப்பி நிமிர்

த்துத் - தான்செல்வே நின்றிடவத் தத்துவன்ரு னேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட் டோடு - நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்ம - மூன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியா தன்றே." எனவும், இவ்வாறு செய்வோர் சிவனிற் கலந்தொன்ருகலின் இவர் சொல்களெல்லாம் சிவன்செயல்களாகவே முடியுமென்பதை, "இவனுலகி லிதமகிதஞ் செய்த வெல்லா மிதமகித மிவனுக்குச் செய்தார்பா லிசையு - மவனிவனாய் நின்றமுறை யேக னாகி யரன்பணியி னின்றிடவு மகலுங் குற்றஞ் - சிவனுமிவன் செய்தியெல்லா மென்செய்தி யென்றுஞ் செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்-பவமகல வுடனாகி நின்று கொள்வன் பரிவாற் பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே." எனவும் வரும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தங்களானு மறிக. (கரு)

> மறைபெறு சிவமுளே மறைந்து நின்றபின்
> குறைபற விளங்கிய கோலம் போலுழாத்
> திறமுறு தாமுமச் சிவத்துட் புக்கொளித்
> தறிவுரு விளங்கின ரதீத வின்பமே.

(இ - ள்.) வேதங்களாற் றுதிக்கப்பெற்ற சிவமானது தமக்குள்ளே ஒளித்துநின்றபிறகு, பூரணமாய்த்திகழ்ந்த மாதிரியை யொத்து, மிக்க மெய்ஞ்ஞான வல்லபமுற்ற தாமும் அச்சிவத்திற்குள்ளே புகுந்து மறைந்து தெரிந்துகொள்ளாதவண்ணம் நிரதிசயானந்த இன்பமுடையவராய் விளங்கினார்.—எ - று.

தமக்குட் சிவம் மறைந்திருந்தகாலத்தில் எவ்வாறு பூரணமாகச் சிவசொரூபமாகவே விளங்கினாரோ அதுபோன்று, தாம் அச்சிவத்துள் மறைந்த இப்போது பூரணமாகச் சிவசொரூபமாகவே விளங்கி, இவ்வாறு விளங்குவதை ஒருவரானு முணரப்படாதவராய் நிரதிசயானந்த இன்பவடிவாயிருந்தன ரென்றபடி. இவ்வனுபவத்தையன்றே, "உடையா னுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி - யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானா லடியேனுன் - னடியார் நடுவு ளிருக்கு மருளைப் புரியாய் பொன்னம்பலத்தெம் - முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ண முன்னின்றே." என மணிவாசகப்பிரானும், "நானவனென் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுள முண்டாத - லூனெனவொன் றின்றியே தானதுவாய் - நானெனவொன் - றில்லென்று தானே யெனுமவரைத் தன்னடிவைத் - தில்லென்று தானா மிறை." என மெய்கண்டதேவநாயனாரும், "ஆதனமு மாதனியு மாய்நிறைந்து நின்றவனைச் - சேதனனைச் [illegible] றுச் - சேதனனைச் - சேதனனி லேசெலுத்திச் சிற்பரத்த ராயிருப்ப - ரேதமறக் கண்டவர்க ளின்று." என உய்யவந்த தேவநாயனாரும் திருவாய்மலர்ந்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு கலத்தல் கண்ணொளியும் விளக்கொளியும் கலத்தலுக்கொப்பெனக்கூறுவர். தூலவொளியாகிய கண்ணொளியைச் சீவனுக்கும் சூக்குமவொளியாகிய விளக்

கொளியைச் சிவத்துக்கும் உவமையாக்குவர். இவ்விரண்டொளிகளும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்கும் நிலை உற்றுநோக்கவல்லார்க்குப் பிரிந்தறிய வாராமையின், கண்ணொளியாய் நோக்குங்கால் கண்ணுந்தன்மையே விசேடித்து விளங்குமல்லது விளக்கொளி விசேடித்து விளங்காமைபோன்று சீவனுகவே நோக்குவோர்க்கு எங்கும் சீவபோதமாகவே விளங்குமல்லது சிவபோதமாக விளங்கா. அவ்வாறே சிவமாகவே நோக்குவோர்க்கு எங்கும் சிவபோதமாகவே விளங்குமல்லது சீவபோதமாக விளங்கா. ஆதலின் திருவெண்காட்டடிகள் சீவபோதத்தை அறவே விட்டுச் சிவபோதமெய்தினராதலின், சீவபோதத்தா னிகழ்தற்குரிய சுகதுக்கானுபவங்கள் சற்றுமின்றி நிரதிசயானந்த மெய்தினரென்றறிக. (௧௪)

இன்பமா மதீதமே யிருக்கும் வள்ளலா
ரன்பிலா ருலகெலா மசத்துக் காட்சிவந்
தன்பிஞ லரனடி யமுத மாந்தினு
ரென்பரா லிவர்நல மியம்பொ ணாதரோ.

(இ - ள்.) இவ்வாறு அதீதவின்பமாகிய நிரதிசயானந்தத்திலிருக்கும் வள்ளலாராகிய திருவெண்காட்டடிகள், உலகமெல்லாம் அநித்தியமென்னும் காட்சி பிறந்து ஆசையற்றவராய், மெய்யன்பினலே சிவபிரானது திருவடியென்னும் அமுதம்புசித்தனரென்று பெரியோர்கூறுவர். இத்திருவெண்காட்டடிகளுடைய நன்மை இன்னபடியென்று சொல்ல வொண்ணாததாகும்.—எ - று.

நிரதிசயானந்த வின்பமெய்தினேர்க்கு நித்தியப்பொருளாகிய சிவபிரான் திருவடியொன்றின்மேலல்லது ஏனைய அநித்தியமாயுள்ள உலகப்பொருள்களெவற்றினும் அன்புதியாதென்பதை யுணர்த்துவான், "இன்பமா மதீதமே யிருக்கும் வள்ளலா - ரன்பிலா ருலகெலா மசத்துக் காட்சிவந் - தன்பிஞ லரனடி யமுத மாந்தினு" என்றனர். இதனை, "செயலெலா மறுமாகச் செய்யுங் காலந் திகழ்வெலாம் பொய்யாகத் திகழுங் கால-மயலெலா முறவாகி யமையுங் கால மறிவெலாந் தனையறிய வணையுங் கால - மயலெலா மொழிந்துபர வசமாங் கால மனமெலாம் பேரன்பு மயமாங் கால - மியலெலாம் பிறப்பொழிய வெடுகருங் கால மெங்கள் சிவஞானியரு ளிசையுங் காலம்." என்றும், இத்தகையோர் பெருமையை எவருமுரைக்க வொணாததாகுமென்பதை, "குன்று மறையுள் விபூதியென் றேசொலுங் கூற்றினுக்குப் - பொன்றுந செல்வ மெனப்பொருள் கூறும்மென் பூசுரருந் - தன்று மனமலர்க் கைந்நீறு சாற்றத் தவம்புரிவ - ரென்று லெவர்சிவ ஞானிதன் மேன்மை யிசைப்பவரே." என்றும் வரும சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௧௫)

எறிந்தனர் முறிந்தவூ சியினை யேந்தலார்
செறிந்தன சிறைமுறி தெளிந்த நீரெனப்
பிறிந்தன ரில்லறம் பெரிய நூற்படி
நிறைந்தனர் துறவற நெறிகொ ணீர்மையே.

(இ - ள்) தலைவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அக்காதற்ற ஊசியை எறிந்துவிட்டவராய், நிறைவுற்றனவாகிக் கரையுடைபட்டுத் தெளிந்தோடும் சலத்தைப்போன்று இல்லறத்தை விட்டுப் பிரிந்தனர். மேம்பாடுற்ற ஞான நூற்கிணங்கத் துறவறமார்க்கத்தைக்கொண்ட தன்மையினிறைவுற்றனர்.— எ - று.

ஞானநூலிற் கூறியுள்ள துறவற விலக்கணமெவையெனின், உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்னும் இருவகைச்சார்பாகிய புறப்பற்றென்றும், இடைப்பற்றாகிய உடற்பற்றென்றும், கரணங்களாகிய உட்பற்றென்றும் இவ்வாறு பற்றுக்கள் மூவகையாய் விளங்கும். இம்மூன்றனுள் காயத்துடன் கரணத்தைச்சேர்த்து உட்பற்றென்றும், முன் சொன்னவாறே உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பாகிய புறப்பற்றென்றும், இவ்விருவகையையும் விடுதலே உட்டுறவென்றும் புறத்துறவென்றும், இவ்விரண்டனுள் அகப்பற்றையேனும் புறப்பற்றையேனும் தனியாய் விடுதல் துறவன்றென்றும். அவ்விரண்டையும் அறவே விடுதல்தான் துறவென்றும், இவ்விரண்டையும் விடத்துணிந்தோர் முன்னர்ப் புறப்பற்றையே விடல்வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு விடவே அகப்பற்றுத் தானாய் நழுவுமென்றும் கூறியுள்ள இவைபோல்வனவேயாம். இவற்றை, "இருவகைச் சார்பா மொருபுறப் பற்று மிடையதாங் கடையுடற் பற்றும் - விரிகரணங்க ளாகுமுட் பற்று மெனத்திரி விதம்விளங் கிடுமித் - திரிவிதத் தினையுங் காத்திரங் கரணஞ் சேர்ததியொன் றாக்கொ டுட்பற்றும்-வருபுறப் பற்று மெனவிரண் டாக மதிப்பரவ் வணந்துற வையுமே." என்றும், "இருவகைப் பற்றி லொருவனே ஞானி யெனப்படிற் புறப்பற்ற தேனு - மொருவுத லிலரு மெவணமப் பெயருக் குரியர்வே றொன்று மில் கொடியுந் - தருமிலை மலர்கா யெனினகப் பற்றி றவர்புறப் பற்றையுந் தணவார் - மருவினு மஃதோ ரொருவர்வே றன்றீர் மலர்க்கொடி வாடுரு வகையே." என்றும், "வேரறக் கொடிவா டுதலினுட் பற்றை விடுக்கின்மற் றையபற்று நேரே-சோருத வியல்பா மதனையே முன்னர்த் தொலைக்கவேண் டுவதெனிற் கடுமுட் - சாருமோர் கொடியின் கிளையினைத் தையுமுன் றறித் தொழித் தலதத னிடையா - ரோர்தனி வேர்கொள் ளரிதரி தகப்பற் றொழித்தலும் புறப்பற்ற துறவே" என்றும வரும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௧௫)

விடுத்தனர் வீடுநல் வீடு கூடுமா
றெடுத்தனர் துணிவுகூர் துறவை யேபெற
வடுத்தவூ ரம்பல மதனிற் புக்குளார்
நடத்துளா னம்பல நண்ணும் வண்ணமே.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் உயர்வுற்ற வீடென்னும் முத்தியை யடையும்வண்ணம் தமது கிருகத்தை விட்டனர். மேம்பாடுற்ற துறவாச்சிரமத்தை யடையும்வண்ணம் துணிவுமேற்கொண்டனர். ஆனந்தநடனமுடைய

சிவபிரானது சிற்றம்பலத்தை யடையும்வண்ணம், தமதூருக்குச் சமீபித்த ஓரம்பலத்திற் சேர்ந்திருந்தனர்.— எ - று.

நாம் வசித்தற்கிருப்பிடமாகிய வீட்டை நம்மதென்றெண்ணுமெண்ணம் அவிவேகமுடையதாகலின், இவ்வீட்டைவிட்டு, எல்லாப்பற்றுக்களையும் விடுதற்குக் காரணமாகிய முத்திவீட்டை யடையவேண்டுமென் றுணர்ந்தாரென்பார், "விடுத்தனர் வீடு நல்வீடு கூடுமாறு." என்றும், நிச்சயமான வெறுப்பென்னும் வைராக்கியமுடையார்க்கன்றித் துறவு கைகூடாதாகலின், அத்துறவையடைவானெண்ணியவிவர் துணிவென்னும் வைராக்கியத்தை மேற்கொண்டாரென்பார், "எடுத்தனர் துணிவுகூர் துறவையே பெற." என்றும், இத்துறவினாலாகிய பயனை முத்தியினபத்தைச் சிற்றம்பலத்தின்கண் நாமடைதலுண்மையென் றறிவிப்பான், அவ்வூர்க்கருகிலுள்ள ஓர் அம்பலத்தடைந்தாரென்பார், "அடுத்தவூ ரம்பல மதனிற் புக்குளார் நடத்துளா னம்பல நண்ணும் வண்ணம்." என்றும் கூறினர். நாம் வசித்தற் கிருப்பிடமாகிய வீட்டை நம்மதென்றெண்ணுதல் அவிவேகமென்பதை, "காணி யீதெம திடமிது வெனமனைக் கருதிமண் ணுகினுய் - நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடலிது நமதிட மலவென்றுற் - பேண வும்படு மோவிதற் கிடமதாம் பிருதிவி தனைநாகப்-பூணி னுன்றிருச் சரணமே யுயிர்கெலாம் புகலிட மதுதேரே." என்றும், துறவுக்கு வைராக்கியமே முக்கியமென்பதை, "கயல்விழி மனைவியனைமுத லியவாங் கட்டது தனையென தெனவு - மியல்பதா மசுத்த மாதியா ருடற்கட் டிதனையா னெனவும்வைத் தெணுமோர் - மயலதா மிருளைத் துறவெனு மொளியான் மாற்றிநெஞ் சகத்தினை விளக்கஞ் - செயலினிந் நூற்குப் பெயர் வயிராக தீபமென் றுரைத்திடப் படுமால்." என்றும் வரும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (கஎ)

போந்தபின் சுற்றமும புடையிற் சுற்றவேல்
வேந்தனும் பட்டினம் விளங்கு மேன்மையாற்
சேர்ந்தனன் மயக்கறுத் தேற்றந் தேற்றினு
ராய்ந்திடி னளவுகாண் பரிய வன்னவே.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வாறு சென்றபிறகு, அவருடைய உறவின்முறையாரும் பக்கத்திற் சூழ்ந்துகொள்ள, வேலேந்திய அவ்வூரரசனும் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினம் எங்கும் பிரசித்தியான பெருமையால் அடைந்தனன். அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வேந்தன் கொண்டிருந்த அஞ்ஞானம் நீங்காத தெளிவைப் பலவாறாகத் தெளிவித்தனர். அத்திருவெண்காட்டடிகள் தெளிவித்த ஞானோபதேசங்களாகிய அவைகளை ஆராயின் அளவு கூறுதற்கரியனவாகும்.— எ - று.

இவ்வாறு திருவெண்காட்டடிகள் தமதூர்க்கருகிலுள்ள அம்பலத்திற் சேர்ந்தபோது அவருறவினர்கள் யாவரும் அவரைப் புடைசூழ்ந்துகொண்டார்கள். அவ்வாறு யாவரும் புடைசூழ்ந்து உலகெங்கும் பிரசித்தமானமை

யைக் கேள்வியுற்ற அவ்வூர் அரசனும் அங்குவந்து சேர்ந்தனன். அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வரசன் கொண்டிருக்கும் மயக்கமறுத்த தெளிவைத் தெளிவிக்கும்வண்ணம் பற்பல ஞானோபதேசங்களைப் புரிந்தனர். அவையனைத்தையும ஆராயுமிடத்து இவ்வளவினவென்றுரைத்தற்கேலாதனவாம் என்றபடி. எனவே, அவ்வரசன் தான் கொண்டிருக்கும மயக்கத்தையே முடிவான தெளிவெனக் கருதியிருக்கின்றனனென்றுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், அரசனே மயக்கமுற்றிருப்பானாயின் குடிகளும் மயங்கிக்கிடப்பாராகலின், முந்தி அரசனைத் தெளிவித்தால அவன் ஆணையினவழி நடக்கும் குடிகளனைவரும் தெளிவுறுவாரென்ச் சிந்தித்து அவனுக்கு ஞானோபதேசம் புரியத்தொடங்கினரென்க. அரசன் தெளியின் குடிகள் தெளிவார் என்பதை, "அரசனெவ்வழி குடிகளவ்வழி." எனவும், "மன்னனெப்படி மன்னுயிரப்படி" எனவும் வழங்கும் மூதுரைகளாலும, "குலமகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே மன்ற - புதல்வர்க்குத் தந்தையுந் தாயு - மறவோர்க - கடிகளே தெய்வ மனைவோர்க்குந் தெய்வ-மிறைமுகப் பைம்பூ ணிறை." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும தெளிக. (கஅ)

மாயையின் போதமுற் றிருக்கு மன்னவற்
காயிரம் போதமங் காற்றினு ரம்
தேயினை வல்லவா யிகழ்ந்த நெஞ்சினர்
தூயரா யிருந்தனா துளக்க மின்றியே.

(இ - ள்.) அஞ்ஞானபோதமடைந்திருக்கும் அவ்வரசனுக்கு அவ்விடத்து அனேகவிதமான ஞானோபதேசங்களைத் திருவெண்காட்டடிகள் புரிந்தனர். அவ்வுபதேசங்கள் யாவும் அமமன்னனுக்குப் பொருந்தமில்லாதனவாகக்கண்டு அவனை இகழ்ந்த மனமுடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள், அசைவற்றவராய்ப் பரிசுத்தமெய்தியிருந்தனர்.—எ - று.

அஞ்ஞானமுடையோர்க்கு எத்தகைய ஞானோபதேசமும் பயனுறாதென்பது நூற்றுணிபாகலின், "மாயையின் போதமுற் றிருக்கு மன்னவற் - காயிரம் போதமங் காற்றினுரம் - தேயினை வல்லவாய்." என்றும், அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் நாம் ஏன் வீணே இவரிடத்தில் வசனிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அசைவின்றிப் பரிசுத்தராயிருந்தனரென்பார், "இகழ்ந்த நெஞ்சினர் தூயரா யிருந்தனர் துளக்கமின்றி." என்றுங் கூறினர். இதனாலன்றே தாம் ஞானாசாரியராயினும் பக்குவமிலார்க்குப் போதிப்பாராயின், அவர் அஞ்ஞானசாரியரெனறும், அவ்வாறு பக்குவமுடையோன், தேனை நிறையவுண்டு அதனை மீட்டுங்கக்குந் தன்மைபோல உள்ளும்புறம்புமாயெங்கும் நிறைந்து மவுனமாயிருந்த சிவானந்தவெள்ளம் காருண்ணியத்தினால் ததும்பி ஞானாசாரியருபதேசமொழிகளைக் கூறும் காலத்தளவும பணிவிடைசெய்துகொண்டு நின்று, அதுவிதுவென்று ஒன்றையும் சுட்டாது பதைப்பறவிருந்து அதனைக் கேட்கவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு அவ்வாசிரியருபதேசிக்கும் ஞானோபதேசம், இருளுக்குவிளக்குப்போலும் சந்திரன்போலும் சூரியன்போலும்

பிரகாசித்து ஆணவவிருளைநீக்குமென்றும், அத்தகைய ஞானோபதேசம் அபக்குவர்க்குப் பயன்படாதென்றும நூல்களிற் கூறியுள்ளன. இவற்றை, "பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொருடாமுஞ் - சையோக போக தரங்கத்தி - னையும் - பரிபாகங் கண்டு பதையாமற் பார்க்குங்-குருவேகாண் ஞானக் குரு." எனறும், "தேனுண் டமிழுந் நூரட்போற் சிவானந்த-மோனந் திளும்பி மொழிகாலத் - தேநின்று - தோனறிருது போலுமொன்றைச் சுட் டாது கேட்பவர்கட் - கான்றதவம் வேத மது." என்றும், "இருளிற் சுடரென்ன விந்திரவி யென்ன - வருளைக் கடந்தபரா னந்தர் - திருவாக்-கமுதமழை யம்பரச்சொ னன்னிமித்த மாங்கே - மமதையிரா தென்றே மதி." என்றும், "உடற்குயிர்போற் கட்கிமைபோ லாசிநா லொத்து - விடிற்புலி தீ பாம்பினில்வீழ் வார்க்காஞ் - சுடச்சுடினும் - வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா-றேழைக்கா காகாத திது." என்றும்வரும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண்பாக்களானுமுணர்க. (கக)

பகர்ந்தனர் பட்டினப் பலரும் பண்பினான்
மிகுந்திருச் சேந்தனார் விளம்பு வீரெனப்
புகழ்ந்தனர் மவுனமாம பொறபின் வைகினார்
திகழ்ந்தமூ கரைமொழிச் செல்வ ராக்கினார்.

(இ - ள்) அக்காவிரிப்பூம் பட்டிணத்துள்ள பலரும், தகுதியான் மேம்பாடுற்ற சேந்தனாரை நமது திருவெண்காட்டடிகட்கு நீரேனும் கூறுவீரென்றுரைத்தனர். அவ்வாறே அச்சேந்தனார் திருவெண் காட்டடிகளைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்தார். உலகத்தில் விளங்கியிருந்த ஊமர்களைப்போன்ற அநேகரை வார்த்தையென்னும் செல்வமுடையவராகச் செய்த திருவெண் காட்டடிகள் மவுனமென்னும் நிலைமையிலமர்ந்தனர்.—எ -று.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஏனையர் திருவெண்காட்டடிகளைப் பழையபடியே இல்லறத்திலிருக்கும்படி பலவாறு வேண்டியும் அவர்கட்கொன்றும் மறுமொழி கூறாதிருந்ததை நோக்கி, அவருக்கு மிகப்பிரீதியுடையவராயும் குணவிசேடங்களின் மேம்பட்டவராயுமுள்ள சேந்தனாரைநோக்கி, நீரேனும் திருவெண்காட்டடிகட்குரைக்கலாகாதா வென்றனரென்பார், "பகர்ந்தனர் பட்டினப்பலரும் பண்பினான் மிகுந்திருச் சேந்தனார் விளம்புவீரெனப் புகழ்ந்தனர்." என்றும், அவ்வாறே அச்சேந்தனார் கூறியவனைத்திற்கும் உத்தரமின்றித் திருவெண்காடர் மவுனமாயிருந்தனரென்பார், "மவுனமாம் பொறபின்வைகினார்" என்றும், அவ்வாறுவைகிய திருவெண்காட்டடிகள் எத்தன்மையரெனின், அதற்குமுன் யாதோர்விஷயமும் பேசவறியாது மூகர்கள்போலிருந்த அநேகரை விசேடமான ஞானபோதங்களைக் கூறத்தக்க வாக்கின் செல்வமடையச் செய்தவர் என்பார், "திகழ்ந்த மூகரை மொழிச் செல்வராக்கினார்." என்றும் கூறினர். அப்பட்டினத்திலுள்ளார் பலரும் தங்கட்குமறுமொழிகூறாத திருவெண்காட்டடிகளிடமிருந்து ஏதேனும் ஒருத்தரம் பெறுமாறு, அவர்கட்குரியவராகிய சேந்த

ஞரைப் பிரார்த்தித்தனர். இத்தகைய விஷயத்தில் இவ்வாறு செய்வதே நீதியென்பதை, "தங்கட் குதவிலர்கைத் தாமொன்று கொள்ளினவர்-தங்கட் குரியவராற் முங்கொள்க-தங்கநெடுங்-குன்றினுற் செய்தனைய கொங்கையா யாவின்பாற்-கன்றினுற் கொள்ப கறந்து." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. அன்றியும், பண்பினுன் மிகுந்திருச் சேந்தனர் விளம்பு வீரெனப் புகழ்ந்தனர் என்றுகூட்டிப் பொருள்கொள்ளுவாரு முளர். (உ0)

மற்றவர் மவுனமுற் றுறைந்த வாய்மையா
லற்றைஞான் றெவர்களு மகல வன்பனைப்
பெற்றபே றெனையென றரசன் பேசினு
னிற்கநீ யிருக்கயாம் பெற்ற நீர்மையே.

(இ - ள்.) அத்திருவெண்காட்டடிகள் அங்கு வார்த்தையாடிய பலர்க்கும் மறுமொழிகூருது மவுனநிலைமையுற்றிருந்த உறுதியினுலே, அன்று அவ்விடத்து வந்திருந்தவர்களனைவரும நிங்கிவிட, அப்போது அங்குவந்து காத்திருந்த அரசன், நீர் துறவடைந்ததனுலடைந்த பயன யாதென்று வினுவினன். அதுகேட்ட திருவெண்காட்டடிகள் நீர் நிற்கவும் யாமிருக்கவும் பெற்றுக்கொண்டதன்மையே.—எ-று.

அரசன் அவ்விடத்திற்குவந்து திருவெண்காட்டடிகளைத் தனித்துக் காணவேண்டுமென்று காத்திருநதானென்பார், "மற்றவர் மவுனமுற்றுறைந்த வாய்மையா லற்றை ஞான் றெவர்களுமகல." என்றும், அவ்வாறு நீங்கியவுடனேஅரசன் அவ்வடிகளிடத்துத் தனித்துச்சென்றுகிட்டி,சுவாமிகாள் நீர்துறவடைந்ததனுலெய்தியபயன்ருன் யாதெனவினுவினுனென்பார்,"அன்பனைப் பெற்றபேறென்னையென்றரசன் பேசினுன்." என்றும், அதுகேட்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வரசன் வார்த்தையை ஒர் பொருளென மதியாமலும், முன்பு தாம் ஞானபோதங்கூறியபோது பயன்பெருது போனதைச்சிந்தித்தும், செல்வமேம்பாட்டையும் அதிகாரமேம்பாட்டையுமுடைய நீர் நிற்கவும் யாமிருக்கவும்வாய்த்ததே பெரும் பயனெனக் கூறினுரென்பார், "நிற்க நீரிருக்கயாம்பெற்றநீர்மை." என்றும் கூறினர். அரசனது வார்த்தைகளெழுதப்பட்ட திருமுகத்தைக் கண்டபோதே அவனது அரசாட்சிக்குட்பட்ட குடிகள் மிகப்பயந்து அதன்படி நடக்கத்துணிவார்களாகலின், இவர் அத்தகைய அரசன் நேரில் வந்தபோதே சற்றேனும்மதியாதவராய் அவனது செல்வத்தின் சிறுமையை யுணர்ந்துதெளிந்து துணிந்துகூறினரென்பது கருத்து. அரசன் திருமுகத்திற்கே அவனது அரசாட்சிக்குடிகள் நடுங்கிநடப்பார்களென்பதை, "அரையன்வா யுரைகள் வரைதரு முடங்க லதுவரக் காணின்மற் றவனு - டரையின்வாழ் பவருண் ணடுங்கியோர்ந் ததன்வாய்ச் சாற்றிய முறைசெய்வா ரென்ருற் - கரையில்பே ரின்பந் தரவெமக் கிறைசொல் கட்டுரை யென்னின்வே றென்னை-யுரையுள வேதா கமமவ னெனக்கண் டுரைதவா புரிகுவ தல்லால." என்றும, அரசசெல்வமும் சிறுமையுடைத்தென்

பதை, "இளமையிற் பிணியற் றொருகுடை நிழற்கீ ழிருநில முழுவதும் புரக்கும் - வளமைபெற் றுடைய மகற்குமெய்ப் பொழுது வருங்கோல்கூற் றெனும்பயத் தானு - முளமிகப் பனைநின் றறையுமேற் புவிமீ துடையரோ மற்றைய ரின்பங் - களிமிகுத் திருப்பர் தெளிவிலா மையின்மேற் காரியங் கருதுறா நரரே." என்றும்வரும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (உக)

எனவிசைத் தன்பனு ரியைந்த காலையி
லனகவம் பலத்துளா னடியர் மேன்மையை
நினையவு மரிதெனு நிருபன் கூறினன்
மனையறக் கிளைஞரோ வழக்கம் பன்னுவார்.

(இ - ள்.) என்றுகூறி மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகள் தமது நிலைமையிற்பொருந்திய போது, மாசற்ற பொன்னம்பலத்தின்கணுள்ளாராகிய சிவபிரானுடைய அடியார்களின் பெருமையை எண்ணவும் அரிதென்று அரசனுரைத்தனன். அப்போது இல்லறத்தினராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் சுற்றத்தாரனைவரும் வழக்கத்தைக் கூறலாயினர்.—எ - று.

சிவனடியார் பெருமையை இற்றெனை யாவருமுரைத்தற்கரிதென்பதை, "சிவநாலு மறையாலு முணர்வி னாலுந் தெரியாத பரன்வெங்கை யரசன் றன்மா-தவனாலு மயனாலு மலரி யாலுஞ் சசியாலுங் குருவாலு மமரர் கோவா-மவனாலுங் குகனாலு முனிவ ராலு மரவாலுஞ் சுரராலும் புலவ ராலு-மெவ ராலும் வெலற்கருமைம் புலன்கள் வென்ற வெழிலடியார் பெருமைதனை யியம்பொ ணாதே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது-புவனமோ நான்முகன் படைப்பு - நான்முகனோ கரியமா லுந்திவந்தோன்-கரியமாலோ வலைகடற் றுயின்றோன் - அலைகடலோ முனிகையி லடக்கம்-முனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன் - கலசமோ வுலகிற் சிறுமண் - உலகமோ வரவினுக் கொருதலைப் பாரம் - அரவோ வுமையவள் சிறுவிரன் மோதிரம் - உமையவளோ விறைவர் பாகத்தொடுக்கம் - இறைவரோ தொண்ட ருள்ளத் தொடுக்கம் - தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே." என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானும் தெளிக. (உஉ)

மன்னகே ளிவர்பெருங் குடிமை வாழ்வுறத்
தன்னிகர் மருகனை யிருத்தித் தாழ்வறப்
பன்னருந் திருவெலாம் பரிக்கச் செய்கவென்
றுன்னின ருரைத்தனு மோகை யாகியே.

(இ - ள்.) வேந்தரே! வினவுவீராக, இத்திருவெண்காட்டடிகளின் மேம்பாடுற்ற குடிவாழ்க்கை விருத்தியடையுமாறு, தமக்குத்தாமே நிகராக விளங்கும் இவரது மருகனை அவ்வீட்டிற் குடியிருத்தி, குறைபாடின்றி யாவர்க்கும் கூறுதற்கரிய இவருடைய ஐஸ்வரியங்களனைத்தையும் பரிபாலிக்கச்

செய்வீராகவென்று ஆலோசித்தவர்களாய்க் கூறுதலும், அதுகேட்ட வேந்தன் களிப்புற்று.—எ - று.

மாமனார்ச்சிதத்திற்கு மைந்தனில்லாவழி மருகனே யுரியனென்பது மனுநீதியும் வழக்குமாகலின், மேற்செய்யுளில் "வழக்கம் பன்னுவார்." எனவும், இச்செய்யுளில், "இவர்பெருங் குடிமை வாழ்வுறத் - தன்னிகர் மருகனை யிருத்தித் தாழ்வறப் - பன்னருந் திருவெலாம் பரிக்கச் செய்க." என்றும் கூறினர். மாமனார்ச்சிதத்திற்கு மருகனே யுரியனாதல் வழக்கென்பதை, "தந்தை பிறந்திறவாத் தன்மையினாற் றன்மாமன் - வந்து பிறந்திறக்கும் வண்மையினான் - முந்தொருநா - ளோணிக்கு வேளை யெரித்தான் மகன் மாமன் - காணிக்கு வந்திருந்தான் காண்." என்னும் காளமேகப்புலவர் வெண்பாவானு மறிக. (உரு)

அரசனுஞ் சுற்றமு மகன்று போயொளி
யிரவிநேர் மருகனை யிவர்க்கு நேரென
வரிசைசெய் திருத்தினார் மைந்தன் றாங்கினான்
புரையிலா விழுதுவிட் டன்ன பொறபினான்.

(இ - ள்.) அப்பால் அவ்வேந்தனும் உறவினரும் அங்கு நின்றும் சென்று, சூரியப்பிரகாசத்திற்கு ஒத்த இவரது மருகனை இத்திருவெண்காட்டடிகட்கு நிகரென்று சிறப்புக்களியற்றி அம்மனையிலிருக்கச்செய்தார்கள். அழகுடையவராகிய அம்மருகர் குறைவற்ற ஆலவிருட்சம் விழுதுவிட்டதுபோன்று அவ்வாழ்க்கையின் பாரத்தைத் தாங்கினர்.—எ - று.

இத்தகைய பெருஞ்செல்வத்திற்குரியவனாவோன் சாமுத்திரிகாநூலிற் கூறியுள்ள இலக்கணங்களமைந்த எழிலுடையவனா யிருக்கவேண்டுமாகலின், "ஒளி யிரவிநேர் மருகனை." என்றும், அச்செல்வமனைத்தும் அவனுக்கே யுரிமையுடைத்தென்பதற்கேற்ற சாதனங்களும், அத்திருவெண்காட்டடிகளின் விவகாரங்களனைத்தையும் அவனே நடத்தவேண்டியதற்குரிய நன்முகூர்த்த நிச்சயமும், அம்முகூர்த்தத்தில் நடத்தவேண்டிய கிரியைகளும் குறைவின்றி நடாத்தினரென்பார், "வரிசைசெய் திருத்தினார்." என்றும், ஆலவிருட்சம் அடியற்றுப்போகையில் அதன் விழுது அம்மரத்தை விழவொட்டாது தாங்குவதுபோன்று, திருவெண்காட்டடிகளின் குடிவாழ்க்கை ஆதரவற்றதாகிய காலத்து இம்மைந்தன் தாங்கினமையின், "புரையிலா விழுதுவிட்டன்ன பொற்பினான்." என்றும் கூறினர். விழுதுவிட்டன்ன என்றமையின், மரங்களுக்குட் பெரும்பாலும் விழுதுவிடல் ஆலமரமொன்றேயாகலின், ஆலவிருட்சம் விழுதுவிட்டதுபோன்ற எனப் பொருள்கூறினும். விழுதுவிட்டன்ன பொற்பினானென்று கூட்டி, அழகென்பதொன்றே பற்பல அவயவங்களாய் விழுதுவிட்டதுபோன்றவன் எனப்பொருள்கூறுவாருமுளர். அவ்வாறு கொள்ளின் திருவெண்காட்டடிகளுடைய செல்வத்தைத் தாங்கினரென்பதற்கு விசேடமின்மையை யறிக. (உசு)

இவண்சிறந் திருந்துழி யெழுந்து கற்பின
ணைவம்புனை மனைவியார் தாமு நாடொறுந்
தவம்புரி குவெனனக் தனிவெண் காடருங்
கவன்றுகட் டறவழி காட்டி யோட்டினார்.

(இ - ள்.) இம்மருகர் இவ்வண்ணம் சிறப்புற்றிருக்குங்காலத்து, கற்பிற்சிறந்த விநோதமான அலங்காரமமைந்த திருவெண்காட்டடிகளின் மனைவியார் வீட்டினின்றும் வெளிக்கொண்டு, தாமும் தினந்தோறும் தவம்புரிவேனென்றுரைக்க, ஒப்பற்ற திருவெண்காட்டடிகளும் சினந்து அறவே நீங்கும்படி வீட்டிற்கு வழிகாட்டித் துரத்தினார்.—எ - று.

கட்டற வழிகாட்டி யோட்டினார் என்பதற்கு, திருவெண்காட்டடிகள் காருணிய மூர்த்தியாகலின், மனைவியாருடைய பந்தபாசங்களும் இல்லறத் திருந்தவண்ணமே நீங்கும்படியான ஓர் மார்க்கத்தை யுபதேசித்துத் துரத்தினார் எனப்பொருள்கோடலுமொன்று. பிறவியறுதற்பொருட்டுத் துறவினை யடைந்தோர்க்கு இச்சரீரத்தைச்சுமந்து திரிதலே பெரும்பாரமாகலின். அச்சரீராபிமானத்தாலேனர்ந்த மனைவியாதிய பந்தபாசங்களைக் கைப்பற்றுவரோ, பற்றாராகலின், தம்மைப் பின்றொடர்ந்த மனைவியின் பந்தம் அறவே ஒழியும்படி நீக்கித் துரத்தினாரென்க. பிறவியறுப்பார்க்குச் சரீரமே பெரும்பாரமென்பதை, "மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க - லுற்றார்க் குடம்பே மிகை." என்னும் திருக்குறளானும் தெளிக. துறக்கத் துணிந்த ஏனையரும் இவ்வாறே மனைவியைத் துரத்தினரென்பதையும், இம்மனைவி மக்கள் முதலியோர்க்கு நாமோர் துணையன்று, சர்வான்மாக்கட்கும் சிவபிரானொருவரே துணையாயவரென்று துணிந்தாரென்பதையும், "ஆகமத்தின் விதிதவறு தறைந்தனை நீ விவேகியே யாவா யானுந் - தேகமுதற் பிரபஞ்ச மதனினைசை விடுத்துவனஞ் செல்லா நின்றேன் - நாகமுலை யாயெனுனை தடுத்தலுன்றன் விரதமல நாடுதென்னிற் - போகுதியென் றவளைவிடுத் தேதிலரைப் போலநன்று போகாநின்றான்" என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கினும், "நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை நாமலலேலையென்றே - கவலை யுற்றரன் றுணைமறந் தனையுனைக் காலனு கொடுபோகிற் - குவலயத்தடைந் திவணாநா டொறும்புரந் திடுவையோ குறிக்குங்காற் - சகலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர் தானுமோர் துணையாமே." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (உரு)

நங்கையா ரிற்புக நடாத்தி விட்டபின்
மங்கலச் சேந்தனார் மனங்க ளைந்துவீழ்ந்
தெங்குரு யகமென விறைஞ்சிப் பின்னரும்
பங்கயச் சேவடி பிடித்துப் பன்னுவார்.

(இ - ள்.) இவ்வண்ணம் தமது மனைவியார் வீட்டிற் சேரும்படி செலுத்தியபிறகு, பொலிவுற்றோராகிய சேந்தனார்நாயனார், திருவெண்காடரிடம்

வந்து மனவுருக்கத்துடன் கீழேவிழுந்து எங்கள் தலைவரேயென்று பணிந்து, மீண்டும் தாமரைமலர்போன்று சிவந்த நிறமுள்ள திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு விண்ணப்பிக்கின்றனர்.—எ - று.

சேந்தனார்நாயனார் திருவெண்காட்டடிகளிடம் மந்திரியாராக விருந்தமையானும், அவரது மெய்யன்பின் தன்மை இத்தன்மைத்தென நன்குணர்ந்திருந்தமையானும் அவரைவிட்டுப்பிரிய மனந்துணியாமல், அவரது திருவடிகளை விடாது பற்றி விண்ணப்பிக்கலாயினரென்க. தமது தலைவர் துறவடைதற்கேகுங்காலத்து மந்திரிமார் பிரிவாற்றாமையாற் கருத்துருகிக் கலங்குதலியல்பென்பதை, "அலது நீயேகி னவனியுங் காப்பற் றவத்திலே யலைந்திடுமெ யாமுஞ் - சலனம தாறவே மித்தகை யெமைநீ தவிக்கவிட் டேகுதல் கடனன் - றிலகிட வெமக்கீ தருளென வமைச்ச ரியம்பிட வரசனும் பார்த்தே - யுலகமெய் யெனவெண் ணுறமதி யுடையோர்க் குரைப்பினு முணர்வுதி யாதால்" என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. இச்சேந்தனார்நாயனார் திருப்பல்லாண்டு திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றனர். அது திருவிசைப்பாவுடன் சேர்த்திருக்கின்றனர். (உசு)

எனையுமீ டேற்றுத லெந்த ஞான்றுகொல்
மனையறம் புகுதவோ மன்று ளாடலை
நினைவினி னிறுத்தவோ நிகழ்த்து வீரென
வனையவர் கருத்தினுக் கமைந்த செய்கென்றார்.

(இ - ள்.) அடியேனையும் ஆட்கொள்வது எந்தக்காலமோ? இல்லறத்திற் சேரவோ? பொன்னம்பலத்தில் நடராஜப்பெருமான் புரிந்தருளும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தைச் சதா சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கவோ? திருவாய்மலர்ந்தருள்வீரென்று விண்ணப்பிக்க, அதுகேட்ட திருவெண்காட்டடிகள் உமதெண்ணத்திற் கெது பொருத்தமானதோ அதைப்புரிவீரெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.—எ - று.

இல்லறத்திலிருப்போரும் சதா நடராஜப்பெருமானது ஆனந்தத் தாண்டவத்தைச் சிந்தித்திருப்பார்களாயின், அச்சாதகத்தால் அவ்வானந்தத் தாண்டவத்தின் சிலம்பொலி தினந்தோறும் அவர்கள் பூசைமுடிவிற் கேட்கப்படுமென்பது நூற்றுணிபாகலானும், அவ்வாறே சதாதியானித்துக்கொண்டிருந்து சேரமான்பெருமாணாயனாரும் தினந்தோறும் அச்சிலம்பொலியைக் கேட்டுவந்தாராகலானும், இச்சேந்தனாரும் பின் திருச்சிற்றம்பலச்செல்வருக்குக் களியமுது படைத்தாராகலானும், அப்பெருமானிடத்துத் தமக்குள்ள பேரன்பை ஆசாரியராகிய திருவெண்காட்டடிகட் கறிவிப்பான், "மனையறம் புகுதவோ மன்று ளாடலை - நினைவினி னிறுத்தவோ," எனக்கூறினரென்க. சேரமான்பெருமாணாயனார் நிதமும் சிலம்பொலி கேட்டுவந்தாரென்பதை, "வாசத் திருமஞ் சனம்பள்ளித் தாமஞ் சாந்த மணித்தூபந்-தேசிற் பெருகுஞ் செழுந்தீப முதலா யினவுந் திருவமுது - மீசர்க்கேற்ற பரிசினா லர்ச்சித்த

ருள வெந்நாளும்-பூசைக் கமர்ந்த பெருங்கூத்தர் பொற்பார் சிலம்பி னொலி யளித்தார்.'' என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானும், ஆனந்தத் தாண்டவத்தைச் சதாதியானிப்பவர்கட்குச் சிலம்பொலி கேட்குமென்பதை, "ஓசையெலா மற்று லொலிக்குந் திருச்சிலம்பி - னோசை வழியேசென் றொ த்தொடங்கி - லோசையினி - னந்தத்தா னத்தா னரிவையுட னம்பலத்தே - வந்தொத்தா னத்தான் மகிழ்ந்து.'' என்றும், சேந்தனார் களியமுது நிவேதித் தாரென்பதை, ''அவிழ்ந்த துணியி லவிழ்ந்த வவிழை-யவிழ்ந்த மனத்தா லவி ழ்க்க - வவிழ்ந்தசடை - வேந்தனார்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்யன்பிற் - சேந்தனார் செய்த செயல்.'' என்றும் வரும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திரு வாக்கானும் தெளிக. இச்சேந்தனார்நாயனார் மேற்கூறிய சாதனத்திற் சாத்தி யராயிருக்கின்றமையைத் திருவெணகாட்டடிக ளுணர்ந்திருக்கின்றாராகலின் அத்தகையார் இல்லறத்திருக்கினும் துறவறத்திருக்கினும் ஒன்றே என்னும் கருத்துடையவராய், ''கருத்தினுக் கமைந்த செய்க.'' என்றனர். இத்தகை யோர் எவ்வறத்திருக்கினும் தியானத்தைக் கைவிடாராகலின் ஓர் பற்றுமின் றிப் பற்றற்றவராகவே விளங்குவரென்பதை, "வீட்டிலே சென்று வினை யொழிந்து நின்றிடிலென் - நாட்டிலே நல்வினைகள் செய்திடிலென் - கூட் டில்வாள் - சாத்தியே நின்றிலையேற் றக்கனார் வேள்விசெய்த - மாத்திரமே யாங்கண்டாய் வந்து.'' என்னும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திருவாக்கானும், "துயிலினும் போகினு நிற்கினும் வீழினுஞ் சொல்லினுமொன் - றயிலினுங் காணினுங் கேட்பினும் வாழினு மல்லலொடு - பயிலினுஞ் சோரினுந் தே றினு நீக்கினும் பற்றினும் பொய் - குயிலினுஞ் சோம்பினு நிற்கட வேனென் கைக் கொற்றவனே.'' என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும் ரிக. (உஎ)

பக்குவக் குறைவறு பண்ப ராதலா,
லக்கணம் விடைகொளா வகன்று, தம்மகம்
புக்கனர், முக்கணன் புனித வன்பரு,
மிக்கஞா னக்கிளை விளைவின் வாழ்குவார்.

(இ-ள்.) சேந்தனார் பரிபாகக்குறைவற்ற தன்மையராகலின், அந்தக்கண மே திருவெண்காட்டடிகளிடம் விடைபெற்று அங்குநின்றும் நீங்கித் தமது மனையிற்சேர்ந்தனர். திரிநேத்திரதாரியாகிய சிவபிரானுடைய மெய்யன் பினராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாகுபாடுகள் மேன் மேல் விர்த்தியாகும்படி வாழ்ந்திருப்பாராயினர்.—எ - று.

சேந்தனார்நாயனாரும் பரிபாகம் மேம்பட்டவராகலின் திருவெண்காட் டடிகளிடம் மீண்டும் யாதொன்றும் வினவாதவராய்த் திருவெண்காட்டடி களுடைய திருவுள்ளக்கிடை இதுதானென்றுணர்ந்து தம்மகத்திற் கேகித் தமது சாதகப்படி சிவத்தியானத் திருந்தனரென்பார், "பக்குவக்குறைவறு பண்பராதலா - லக்கணம்விடைகொளாவகன்று தம்மகம் புக்கனர்.'' என் றும், திருவெண்காட்டடிகட்கு மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாகுபாடுகளாகிய எங்கும்

சிவமாய்க்காணுதல் சுகதுக்கம் சமமாய்ப் பார்த்தல், உறவுபகை ஒன்றாக நாடுதல் என்னும் இவையாவும் மேன்மேல் விருத்தியாயின என்பார், "முக்கணன் புனிதவனபரு - மிக்கஞானக்கிளை விளைவின் வாழ்குவார்." என்றும் கூறினர். பரிபாகமுற்றவர்களின் தன்மை இத்தகைத்தென்பதை, "தேனுண்டெழுந் திறம்போற் சிவானந்த - மோனந் துளும்பி மொழிகாலத்-தேநின்று-தோன்றிருது போலுமொன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்கட்-கான்றதவம் வேதமது." என்னும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண்பாவானும், ஞானேயமான போது மேற்கூறியகுணங்கள் மேன்மேலும் அபிவிர்த்தியாமெனபதை, "நகர்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைக டோறு-மகமகிழ்ந் தங்கையேற்றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே-செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிரித்திட நாணமின்றி-யிகபரத் திச்சை யற்றே யேகனு யுலாவ லுற்றான்." என்றும், "தோன்றிடு முலக மெங்கே தோன்றிடு மென்ன நோக்கித்-தோன்றிடு நினைவி லெனறே தோன்றிய நினைவு தானுந்-தோன்றிடு மிடத்தைப் பார்த்துத் தோன்றிடுஞ் சொருபத் தென்றே-தோன்றிடுஞ் பொருள்களெல்லாஞ் சொரூபமே யென்று கண்டான்." என்றும் வருங் குமாரதேவர் திருவாக்கானுமறிக. (உஅ)

உகூ அகவுநன் மனைவியாய்த் தனைய ராமவர்
மிகுமுயி ராய்ச்சிவம் விரவுந் தொண்டரே
புகுமுற வாயுறப் பூமென் பாயலா
நகைமலர்ப் பள்ளிமே னயந்து நண்ணுநாள்.

(இ - ள்.) மேம்பாடுற்ற சிறந்த தமது மனைவியாரும் தாயாரும் மைந்தர்களும் ஆகிய அவர்கள், விசேடித்த ஏனைய சீவர்களாகவும், சிவத்துடன் கலந்தமெய்யன்பர்களே தம்மிடஞ்சேரும் உறவினர்களாகவு மிருக்கும்படி, பூமியென்னும் மிருதுவான படுக்கையாகிய ஒளியுள்ள புட்பசயனத்தின் மேல் விரும்பிப் பொருந்துநாளிலே.—எ - று.

மனைவி தாய் மைந்தரென்னும் இவர்களிடத்துத் தமதுறவினரென்னும் சிறப்புநோக்கமின்றி, ஏனைய சீவர்களிலிவர்களுங் கலந்தவர்களாகவே பொதுநோக்கமுற்றும், சிவஞானத்தாற் சிவத்துடன் கலந்தமெய்யன்பினர்களே தமதுறவினர்களென்று அவர்கண்மீது சிறப்புநோக்கமுற்றும், பூமியே மிருதுவானபடுக்கை யென்றுரைக்கத்தக்க புட்பசயனமாகக் கொண்டும் வாழ்ந்திருந்தனரென்றபடி. மனைவிதாய் மைந்தரென்னும் உறவினர்களிவர்களல்லரென்றும், சிவபிரானே பிதாவும் உமாதேவியே அன்னையும், மெய்யறிவே இன்பந்தருதலான் மனைவியும், முத்தியின்பமென்னும் அமுதையூட்டுதலால் மைந்தனுமாமென்றும் தெளிந்தனராகலின், இவ்வுறவினைப் பொதுவாகக்கண்டனரென்றார். இதனை, "விடையதூர் இறையே தாதை மற்றவன் பான்மின்னே மை தன்னையன் னவனைக்-கடையரே மறந்து துறந்து தான்றொரு கடும்பவ விடும்பையுற் றனமிவ் - வடைவுணர்ந் திலபோன் றுடலிதற்கேது வாய்வரத் தாய்பிதா வெனநெஞ்-சுடைவுறு நின்றாய் பலந்தொ

றிவ்வண்முற றளவுயிர்க் களவியா துணையே." எனவும், "தனதசத் தகலர் திருந்துபே ரின்பந் தருதலான் மனைவியுந் தன்பா-லினிதுதித் தொருதன் வினையொழித் தசைபா கிருத்திவீட் டமுதருந் துதலா - லுனலருஞ் சுதனு மொருவனுக் கவனூ டெயமா யெழுந்தமெய் யுணர்வே-பினையிலீ தன்றி மனைசுத ரெனயாம் பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே." எனவும், சிவனடியார்களே உறவினராமென்பதை "விருப்ப மாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே விமலனுக் காளல்லார்-பொருப்பு சேர்தனஞ் சொரியினு மவர்களோர் புன்னுனித் துணையன்புந்-திருப்பி டேலரன் றொழுமபர்தந் தொழும்பனாய்த் திரிந்தவர் பணிசெய்தீண் - டிருப்பை யென்மிக நல்லையிச் சொல்லைநம் பில்லையேற் பொல்லாயே." எனவும்வரும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானும், பூமியே மலர்ச்சயனமாகக் கொள்ளல் துறவினரியல் பென்பதை, "பூவணை யாகி வானம் பொருந்துமேற் கட்டி யாகித்-தீவம தாகி யிந்து செங்கதிர் வீசுங் காற்று-மேவுசா மரம தாகி விடுதலை மனைவி யாகிக் - கேவல மின்ப மாகிக் கிளர்ச்சியாய் நின்றான் வேந்தன்." என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக ()

அங்கணின் றகன்று போ யகங்க டோறும்புக்
கெங்களை யரனென விரந்த ருந்துவார்
பொங்கொளி வணிகர்தாம் பொருது மானத்தாற்
றங்களூ ரனமிடற் றடைசெய் தார்களே.

(இ - ள்.) அங்குநின்று நீங்கிச்சென்று வீடுகளொவ்வொன்றினும் பிரவேசித்து, எங்கள் தலைவராகிய சிவபிரானைப்போன்று பலியேற்றுப் புசிப்பார். விசேடித்த கீர்த்திவாய்ந்த ஏனையவைசியர்களனைவரும் சகியாதவர்களாய் மானமேலீட்டால், தங்களூரில் திருவெண்காட்டடிகட்குப் பிட்சையிடுதலைத் தவிர்த்தார்கள்.—எ-று.

துறவிகளாயுள்ளார் ஓரிடத்திற்றானே புசித்துக்கொண்டிருப்பார்களாயின் அவ்விடத்தின்மீதும் அங்குவசிப்பவர்கள் மீதும்பற்றுண்டாமெனவுணர்ந்து ஓரிடமின்றிப் பலவிடங்களினும் பலவீடுகளினும் இரந்துபுசித்தலே இயல்பாகலின், திருவெண்காட்டடிகளும் பலவிலங்கடோறுஞ்சென்று யாசித்துப் புசித்துவந்தனரென்க. துறவிகளியல்பித்தன்மைத்தென்பதை, "பொருந்திவா ழிடமொன் றாகிற் பொருந்திடும் பற்றென் றெண்ணி-யிருந்தில னோரிடத்து மெங்கெங்கு மொருவ னாகித்-திருந்திய சமாதி விட்டுத் திரும்பிடா துறைக்க வுன்னி-யிருந்திருந் திடங்க ளெங்கு மேகமே நோக்கி நின்றான்." எனவும், "நகர்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைக டோறு - மகமகிழ்ந் தங்கை யேற்றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே-செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிரித்திட நாண மின்றி - யிகபரத் திச்சை யற்றே யேகனா யுலாவ லுற்றான்." எனவும்வரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானுமறிக. சிவபெருமான் பலியேற்கின்றமையின், "ஆண்டானெவ்வழி அடிமையவ்வழி" என்னும் பழமொழிக்கிணங்கத் திருவெண்காட்டடிகளும் பலியேற்கத் தொடங்கினரென்பான், "எங்களையரனெனவிரந்தருந்துவார்." என்றனர். சிவபெருமான் பலி

யேற்றனரென்பதை, "அம்பலத்தே கூத்தாடி யமுதுசெயப் பலிதிரியு-நம்ப னையுந் தேவனென்று நண்ணுமது வென்னேடீ-நம்பனையு மாமாகே ணன் மறைகடாமறியா-வெம்பெருமா னீசாவென் றேத்தினகாண் சாழலோ." என் னும் ஆளுடையவடிகளருள்வாக்கானு மறிக. திருவெண்காட்டடிகள் அவ் வூரில் மிக்கசெல்வமும் தக்ககீர்த்தியுமுடையவராய் வாழ்ந்தாராகலின், அத் தகையோர் இக்கால் இல்லங்கடோறுஞ் சென்றிரத்தலைக்கண்ட அவர் மர பினராகிய ஏனைய வணிகர்கள் மானமீக்கூர்வாராய்,திருவெண்காட்டடிகட்கு வேண்டியவரையில் நல்வார்த்தைகூறி இல்லறத்தில் முன்போலவே இருக்க வேணடியும் அவ்வடிகள் அவர்கள் வேண்டுகோட்கிணங்காமையின் அவரி டத்து வெறுப்புற்றவர்களாகி, அவ்வூரிலுள்ள தங்கள் மரபினர்க்கெல்லாம், 'இன்று முதல் திருவெண்காடருக்குப் பிட்சையிடாதொழிவீர்களாக." எனக் கட்டளையிட்டுத் தடுத்தார்களென்றுணர்த்துவான், "தங்களூரனமிடற்றடை செய்தார்கள்." என்றனர். (௬0)

அடைவிலா வாலமிட் டப்ப மெய்ப்பயங்
கொடுசமைத் துடன்பிறந் தவள்கொ டுத்திடக்,
கடுவிட னடியவர் கடுகி வாங்கினார்,
முடிபொரு ளறிகிலா மூர்க்க மாக்களே.

(இ - ள்.) இனி விளையப்போகும் விஷயம் அறியாத மூர்க்கர்களான ஏனையவர்கள், பொருத்தமற்ற விஷமிட்டு ஒரப்பம் உண்மையான நெய் யைக்கொண்டு சமைத்து உடன்பிறந்தவளாற்கொடுப்பிக்க, கொடூமுள்ள விடமுண்டவரான சிவபிரானுடைய அடியவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அதிவிரைவிலே வாங்கிக்கொண்டார்.—எ-று.

அப்பத்திற்குப் பொருத்தமானவை சர்க்கரை நெய்முதலியவையும் பொருத்தமாகாதது விடமுமாகலின், "அடைவிலாவாலம்." என்றும், அவ் வாறு ஆலங்கலந்த அப்பத்தை ஏனையரைக்கொண்டு கொடுப்பியாமல் அத்திரு வெண்காட்டடிகளின் தமக்கையைக்கொண்டே கொடுப்பித்தார்களென்பார், "உடன்பிறந்தவள் கொடுத்திட." என்றும், ஆலமிட்ட அப்பமென மெய்யு ணர்வினாற்றெளிந்த திருவெண்காட்டடிகள், ஆலமுண்ட அண்ணலாரடிய ராகலின் அச்சத்தினாற்றுமதியாது உடனே வாங்கினாரென்பார், "கடுவிட னடியவர் கடுகிவாங்கினார்." என்றும், அவ்வாறு செய்வித்தவணிகர்கள் இன் னது விளையும் என்றாகித் துணராத மூடர்களென்பார், "முடிபொருளறி கிலா மூர்க்கமாக்கள்" என்றுங்கூறினர். ஆலமுண்டாரடியரை ஆலம்வருந் தாதென்னும் துணிவினால் அவ்வப்பத்தை அதிவிரைவில்வாங்கினரென்பது கருத்து. ஆலமமுது செய்தாரடியார்க்கும் ஆலமமுதாமென்பதை, "பொடி யார்க்குந் திருமேனிப் புனிதர்க்குப் புவனங்கண்-முடிவார்க்குந் துயர்நீங்க முன்னைவிட மமுதானாற்-படியார்க்கு மறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய-வடியார்க்கு நஞ்சமுத மாவதுதா னற்புதமோ." என்னும் அருண்மொழித் தேவர் அமுதவாக்கானுமறிக. (௬௧)

வினையினைப் பிடித்தொன்று விளம்பியப்பநீண்
மனையின்மேற் செருகினார், மனையின் மண்டழல்
துனைவுறப் பற்றவூர் துயர்கண் டன்னபோ
தனையவர்க் கிரங்கியா ரெரியை மாற்றினார்.

(இ - ள்.) அவர்களியற்றிய தீவினையைக் காரணமாகக்கொண்டு ஓர் வாக்கியம் திருவாய்மலர்ந்து, அவ்வப்பத்தை தமக்கையாரது நீண்ட மாளிகையினமேற் செருகினார். உடனே அம்மாளிகையில் நெருங்கிய அக்கினியானது அதிவிரைவாக அவ்வூரெங்கும் பற்றிக்கொள்ளவும், அத்தருணத்தில் அவ்வூரார் துயருறுவதை நோக்கியருளி, அவ்வூரார்க்காகத் திருவுளமிரங்கி ஊரெங்கும் நிறைந்த அக்கினியைத் தணித்தருளினர்.—எ - று.

அவ்வூரார் ஒருமித்து இத்தீவினை இழைத்தமையின், இத்தீவினை இத்தகைய கெடுதியை விளைக்குமென்றவர்க்குணர்த்துவான், "தன்வினைதன்னைச்சுடும் ஓட்டப்பம்வீட்டைச்சுடும்" என்னும் ஓர்வாக்கியம் திருவாய் மலர்ந்து அவ்வப்பத்தை வீட்டின்மேற் செருகினரென்பார், "வினையினைப் பிடித்தொன்று விளம்பியப்பநீண் - மனையின்மேற் செருகினார்." என்றும், இவர்செருகினது மனையிலேனும் அவ்வினைவுக்குக் காரணம் ஊரிலுள்ளாரெவருமாகலின் அதிவிரைவில் ஊரெங்குமபற்றியதென்பார், "மனையின் மண்டழல் துனைவுறப்பற்ற." என்றும், பெரியோர்கள் இயற்கையிற் காருண்யராகலின், அவ்வாறு அத்தீவினையின்பயனை விளக்கியவுடனே, அப்பயனால் அவ்வூரவர்கள் படுந்துயரத்தைக்கண்டு திருவுளமிரங்கி அவ்வக்கினியைத் தணித்தாரென்பார், "ஊர் துயர்கண் டன்னபோதனையவர்க் கிரங்கியாரெரியை மாற்றினார்" என்றும் கூறினர். திருவெண்காட்டடிகள் ஓட்டப்பத்தை வீட்டிற் செருகியமாத்திரத்தில் தீ எவ்வாறுபற்றியதெனின், அவரது சினத்தீயே அவ்வாறுபற்றியதெனக. பெரியோர்கள் சினத்தீ இத்தன்மைத்தென்பதை, "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி-கணமேனுங் காத்தலரிது." என்னும் திருக்குறளானுமறிக.	(கஉ)

வேறு.

தங்களைக் கேட்டுப் பிறந்தில மென்னுந் தடந்தமிழ் சாற்றினா ரதற்பின், பொங்கெரி புகுந்தவ் வூரெலா முண்ணப், பூம்புகார் மாநகர்க ளெவருஞ், செங்கன லவியா திரங்கினா ரதனாற், சிறியவ ரறிவிலா தவரென், றுங்கியை யவித்தார், பலபுர மெரித்தா ரடியமரோர் புரஞ்சுட லரிதோ.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் மீண்டும் "தங்களைக்கேட்டுப் பிறந்திலம்." என்னும் முதலையுடைய விசாலித்த ஓர் தமிழ்க்கவிதையைத் திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தபிறகு பெருந்தீ பிரவேசித்து அவ்வூர் முழுமையையும் தனக்கிரையாகக்கொள்ள, அக்காவிரிப்பூம் பட்டின

த்திருந்த மனிதர்களனைவரும், செந்நிறமுள்ள அவ்வக்கினி தணியாமையினால் வருந்தினர். அவ்வாறு வருந்தியதனை சிறியோர்களுணர்வற்றவர்களென்று திருவுளங்கொண்டு, அவ்வக்கினியையும் தணித்தார். பல உலகங்களையும் எரித்தருளிய சிவபிரானடியார் இவ்வொருநகரத்தை எரித்தருளலருமையோ—எ-று.

அவ்வூரார் முன்புதணிந்ததீ தங்களாலியற்றிய காரியங்களாற் றணிந்த தெனக் கருவித்தமையுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், திருவருட் செயலாற் றணிந்த தென்றுணர்ந்து செருக்கறுமாறு, மீண்டும் "தங்களைக்கேட்டுப் பிறந்திலம்." என்னும் கவிதை திருவாய்மலர்ந்து தீப்பற்றச்செய்தனரென்க. சிவபிரான் சங்காரகிர்த்தியத்தை மேற்கொண்டகாலத்து அளவிறந்த உலகங்களையும் தகித்தருளுகின்றனராகலின், அவர்கு மெய்யடிமைபூண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இவ்வோரூரைத்தகித்த லருமையோ என்றார். (௫௫)

பின்னருந் தமையே முன்னைநாட் கருதிப் பெறலருந் தவத்தினாற் பெற்ற வன்னையைக் குறித்துக் குடியிருந் தனவீ டனலிடு வேனென வறைவா, ரின்னவா சகத்தா லென்கொலோ வென்றென் றிரங்குவார் நகருளோ ரெவரும், பன்னுமவ் வன்னை யிறந்தநாள் வாக்கா லாக்கைதீப் பற்றிடப் பணித்தார்.

(இ-ள்) அதன்பிறகும் முற்காலத்திற் பிள்ளைப்பேற்றைச் சிந்தித்துப் பெறுதற்கரிய அருமையான தவத்தால் தம்மை ஈன்றருளிய மாதாவைப் பற்றி, குடியிருந்த உன்வீட்டை அக்கினிக்கிரையாக்குவேனென்று கூறுவார். இவரிவ்வாறுரைக்கும் வார்த்தையால் யாதுவிளையுமோவென்று நகரத்துள்ளாரனைவரும் வருந்துவார்கள். சொல்லுகின்ற அம்மாதா இறந்ததினத்திலே தம்முடையவாக்கினாலே, அச்சரீரத்தில அக்கினிபற்றும்படி கட்டளையிட்டார்.—எ-று.

அவர்மாதா புத்திரப்பேற்றைக்கருதிப் பலவகைத் தவங்கள்புரிந்து அவரை ஈன்றமையின், அவ்வருமைதோன்ற, "தமையேமுன்னைநாட்கருதிப் பெறலருந் தவத்தினாற் பெற்றவனை." என்றும், அத்தகைய மாதாவுக்குத் தாமியற்றவேண்டிய ஈமக்கடன்களை இயற்றத் தாம் கடமைப்பட்டவராகலின், அக்கருத்துத்தோன்ற, "குடியிருந்தனவீடனலிடுவேனெனவறைவார்." என்றும், அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட நகருளோரனைவரும், முன்பிவர் தீவிளைக்க அதனால் அச்சமுற்றோராகலின் மீண்டும் எவ்விததீயை விளைவிப்பாரோ என்றெண்ணி வருந்துவோராயினரென்பார், "இன்னவாசகத்தாலென்கொலோவென்றென்றிரங்குவார் நகருளோரெவரும்." என்றும், அவ்வாறே அவ்வன்னையார் இறந்ததினத்திலே தாம் திருவாய்மலர்ந்த ஓர் பாடலினாலேயே அவர்சரீரம் தீக்கிரையாகும்படி கட்டளையிட்டனரென்பார், "பன்னுமவ்வன்னையிறந்தநாளவாக்காலாக்கைதீப்பற்றிடப்பணித்தார்." என்றும் கூறினர். புத்திரப்பேற்றுக்காக மாதாபிதாக்கள் புரியும் தவம் இவை

யென்பதை, "கங்கையே முதலா மிக்க கடவுண்மா நதியிற் றோய்ந்தும்-பங்கயா சனன்மா றிங்கட் பவளவார் சடையான் றன்னை-யங்கையாற் பூசை செய்து மதிதிகட் களித்துந் தீயிற்-பொங்குமா குதிக் ளீந்தும் பூலைம லந்துந் தேவர்." எனவும், "ஆலயஞ் சாலை யக்கி ராரநந் தனவ னங்கள்-கோலமா ரிலஞ்சி கூபங் குளம்பல செய்து மீரேட்-டேனுமா தானத் தோடே யிரணிய முதலீ ரைந்து-சாலநற் றான மீநதந் தருமமெண் ணான்கு செய்தும்" எனவும், "தவம்பல புரிந்து வேந்தன் றனயனைப் பூத்த பின்னர்ப்-பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம் பரமநற் பதமு முண்டென்-றுவந்தசா தகங்கன் மந்தோ டொழிவறு கரும மெல்லா-நவந்தரச் செய்து நாம நன்மகா ராஜ னென்றே." எனவும்வரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், தமது திருவாக்கால் அன்னையார்சரீரம் அக்கினிக்கிரையாகும்படி கட்டளையிட்டனரென்பதை, "முன்னை யிட்டதீ முப்பு ரத்திலே-பின்னை யிட்டதீ தென்னி லங்கையி—லன்னை யிட்டதீ யடிவ யிற்றிலே-யானு மிட்டதீ மூள்க மூள்கவே." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுமறிக. (கச)

வேறு.

எண்ணும்ப சுங்குடி பன்னீரா யிரவருள்ளு,
நண்ணும் பிறருள்ளு நல்லோர் பலாகுழுமி,
யண்ணலே யேகுதியோ வாரா வமுதேயெங்
கண்மணியே யென்றுக் கனிந்து கரைந்தழுதார். ௫

(இ - ள்.) அதன்பின், யாவராலும் மதிக்கப்படும் செல்வமிக்க வைசியர்களாகிய பன்னீராயிரங் குடிகளிலும், அன்றி அவ்வூரிற் சேர்ந்துள்ள பலவகை மரபினர்களிலும் பெரியோர்களாகிய பலர் ஒருங்குகூடி, பெருந்தன்மைவாய்ந்தவரே! தெவிட்டாத அமுதம்போன்றவரே? எங்கள் கண்களுக்கோர் மணிபோன்றவரே! எங்களைவிட்டுச் செல்கின்றீரோ? என்றுகூறி மிகக்கனிவுடையவர்களாய் மனமுருகித் துக்கித்தார்கள்.—எ - று.

அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் தம்மரபினர்களாய்ச் செல்வமேம்பாடுற்ற பன்னீராயிரங்குடிகளிருந்தமையானும், அக்குடிகளிற் பெரியோராயுள்ளாரும், அந்நகரத்தின் ஏனையமரபினருட் பெரியோராயுள்ளாரும் இத்திருவெண்காட்டடிகளின் மேம்பாட்டை நன்குணர்ந்தார்களாகலானும், அவ்வடிகள் தம்தாயாருக்குரிய ஈமக்கடன்களை நிறைவேற்றியேகுதலைக் கண்டவளவிற் கருத்திளகி மனமுருகித் துக்கித்தார்களென்றபடி. எனவே, திருவெண்காட்டடிகளின் மரபினர் அவர் பிரிவாற்றாமையைக் கண்டு துக்கித்தது மராபிமானத்தின்மேலேனும் உறவின்முறைப் பந்தத்திலேனுமிருக்கினும், ஏனைய மரபினருட் பெரியோரும் இவ்வடிகளின் பிரிவுக்காற்றாராய் மனங்கரைந்து துக்கித்ததெற்றுக்கெனின், அவ்வடிகள் உறவினர் பகைவர் என்னும் பேதமின்றி யாவரிடத்தும் ஒரேதன்மைத்தாயிருந்ததாலென்க. பெரியோர்கள் இத்தன்மையுடையரென்பதை, "ஓடுந் தனமும் புகழும் பழியுமுயர்விழிவுங்-கேடுந் திருவு மமுதமும் புற்கையுங் கேள்பகையும்-வீடுங்

குடிலு மகளிரு மன்னையும் வேறறவே-நாடுக் கருத்து வருமோ வேணைக்கென்னைக் நாயகமே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. இத்திருவெண் காட்டடிகள் அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஏனையவணிகர்கட்குச் செல்வத்தின் மேம்பட்டிருந்தது போன்றே அறிவினும் மேம்பட்டவராய்ச் சகலர்க்கும் மெய்யறிவூட்டி வந்தாராகலின், "அண்ணலே" என்றும், அவ்வாறு அவ்வடிகளூட்டிவரும் மெய்யறிவானது, அமுதம் புசித்தோர்க்கு மீண்டும்பசிநோ யெய்தாதவாறுபோல், அறியாமை தலைகாட்டவொட்டாமற் செய்தபடியாலும், அவர் திருவாக்கைக் கேட்கக்கேட்க வெறுக்காது அமுதம்போன்று அபேட்சையைத் தருதலினாலும், அத்தகைய அமுதமுடையாரையே அமுதமாக உபசரித்து, "ஆராவமுதே." என்றும், கண்களிரண்டும் மிக்கவிசாலமுடைத்தாய்க் கருமையும் வெண்மையும் படைத்திருக்கினும் உள்ளீடாகிய மணியே ஒளிதருவதாகலின், தாங்கள் யாவரும் கண்களாகவும் அக்கண்களுக் கொளிகொடுக்கும் மணி திருவெண்காட்டடிகளாகவும் உவமித்து, "கண்மணியே." என்றும் கூறினரென்க. (கரு)

ஆதித்த னேலா தவம்பரம்போ லிந்நகரம்
பேதிக்கு மென்னிலிஃ தென்னும் பெரியோனே
தீதகற்றற் கையனைநீ யெண்ணுந் திறம்போலுன்
பாதத்தை யெண்ணிப் பணிகின்றோம் பண்ணவனே.

(இ-ள்) பெரியவரே! இக்காவிரிப்பூம் பட்டினமானது சூரியன் பொருந்தாத ஆகாயத்தைப்போல மாறுபடுமாகில் இது எதாய்முடியும். பிறவிக்கொடுமையை நிவாரணித்தற்குத் தேவரீர் எவ்வாறு சிவபிரானைத் தியானிக்கின்றீரோ அத்தன்மையைப்போன்ற, அடியேங்கள் தேவரீர் திருவடிகளை வணங்குகின்றோம் சுவாமீ!—எ-று.

இத்திருவெண்காட்டடிகள் அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் ஞானதிவாகரராக விளங்கியிருந்தமையின் அந்நகரத்தில் அஞ்ஞானமென்னும் அந்தகாரம் தலைகாட்டாது மறைந்திருந்தது. இனி இத்திவாகரர் அங்குவிட்டுப் பெயரின் அந்நகரம் எவ்வாறாய்விடுமோ என்னும் ஏக்கத்தினால், அப்பெரியோரனைவரும் "ஆதித்தனேலாதவம்பரம்போலிந்நகரம் - பேதிக்குமென்னிலிஃதென்னும்பெரியோனே" என்றுரைஎன்றும், தேவரீர் பிறவிக்கொடுமையை நிவாரணித்தற்குச் சிவபிரானை எவ்வாறு பணிகின்றீரோ அதுபோன்றே, அடியேங்களும் எங்கள பிறவிக்கொடுமையை நிவாரணித்தற்குத் தேவரீர் திருவடிகளைப் பணிகின்றோம், அதுகுறித்துத் தேவரீர் இவ்விடத்தெழுந்தருளி யிருக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தாரென்பார், "தீதகற்றற் கையனைநீயெண்ணுந்திறம்போலுன் - பாதத்தையெண்ணிப்பணிகின்றோம் பண்ணவனே." என்றுங்கூறினர். எனவே, சிவஞானமுடையோர் ஞானதிவாகரரென்பதும், அன்னோர் சிவனடிகளைஇடைவிடாது பற்றுதல்போன்று அன்னோர் திருவடிகளை இடைவிடாது பற்றுதலே மெய்யடியாரிலக்கணமென்பதும் கருத்து, சிவஞானமுடையோர் ஞானதிவாகரரென்பதை,

'முத்தியே வடிவ மான முடியுடை வேந்தர் வேந்த-னெத்திசை தனக்கும் ராஜ னெமைவிட வேறில் லென்று-சத்தியமாக வெண்ணித் தன்னிட மதனிற் றன்னைச்-சுதந்திசெய் தனைத்து மாகிச் சுயஞ்சோதி யாகி நின்றான்.'' என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், அன்னோர் திருவடிகளை இடைவிடாது பற்றுதல்லே மெய்யடியாரியல்பென்பதை, "செங்கமலத் தாளிணைகள் சேர லொட்டாத் திரிமலங்க ளறுத்தீச னேசரொடுஞ் செறிந்திட்-டங்கவர்தந் திருவேட மாலயங்க ளெல்லா மரனெனவே தொழுதிறைஞ்சி யாடிப் பாடி-யெங்குமியா மொருவர்க்கு மெளியோ மல்லோம் யாவர்க்கு மேலானோ மென்றிறுமாப் பெய்தித்-திங்கண்முடி யாரடியா ரடியோ மென்று திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தி யுடையோரே." என்னும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (கசு)

முன்னிச் சுடப்படுவா ரில்லாத முப்புரங்கள்
வென்னிக் கிடுமவன் போன் மாதாவின் முப்புரங்க
டொன்மைச் சுடாஞான வங்கியினுற சுட்டளித்தாய்
யின்னற படுவோமுக் கின்னருளொன் றீந்தருளாய்.

(இ - ள்.) இவ்வாறியற்றலாமென்றெண்ணித் தகிக்கத் தக்கவரில்லா திருந்த திரிபுரங்களை அக்கினிக்கிரையாக்கிய சிவபிரானைப்போன்று, தாயின் மூன்று சரீரங்களையும், புராதனமான சோதியமாகிய ஞானக்கினியாற் றகித்தருளினவரே, துயரப்படுகின்ற அடியேங்களுக்கு இனிமையான ஓர் திருவருளைப் பாலித்தருள்வீராக.—எ-று.

வித்துன்மாலி தாரகாக்கன் கபலாக்கன் என்னும் மூன்றசுரர்கள் தாரகனுக்குப் புத்திரர்களாய்த்தோன்றிப் பிரமனைநோக்கிப் பெருந்தவம்புரிந்து, அவன் பிரசன்னமானபோது, சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலமென்னும் மூவுலகத்தினும் தாங்கள் மூவரும் வசிக்கவும், அம்மூவிடங்களிலும் முறையே பொன் வெள்ளி இரும்பு என்னும் மூவகை யுலோகங்களாற் கோட்டைகளும் வாய்க்கப்பெற்று, சிவபிரானைத் தவிர மற்றையரெவராலும் அழியாதிருக்கவும் வரம்பெற்றிருந்தனராகலின், "முன்னிச்சுடப்படுவாரில்லாத முப்புரங்கள்." என்றும், அத்தகைய புரங்களை அக்கினியின்றியே தமது நகையாற்றானே தகித்தனரென்பார், "வென்னிக்கிடுமவனைபோல்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் தமது தாயாரின் தூலசரீரத்தைத் தகித்தபோதே சூட்சுமம் காரணமென்னும் இரண்டுமே காலறத்தொழிந்தனவாகலின், "மாதாவின் முப்புரங்க-டொன்மைச சுடர்ஞான வங்கியினுற் சுட்டளித்தாய்" என்றும், தேவரீர் இந்நகர்விட்டேகுதலாற் றுயரப்படுகின்ற எங்களுக்குத் தேவரீர் இவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருப்பதாக வாக்கருளித் திருவருள் பாலிப்பீர் என்பார், "இன்னற் படுவோமுக் கின்னருளொன்றீந் தருளாய்." என்றனரென்றும் கூறினர். வித்துன்மாலி தாரகாக்கன் கமலாக்கன் என்னும் மூன்றசுரர்களும் இவ்வாறு வரம்பெற்று மூன்றுகோட்டைகளும் பெற்றிருந்தனரென்பதையும், அக்கோட்டைகள் மூன்றையும் சிவபிரான் நகைத்தெரித்

தனரென்பதையும், "தாலமேற் புகழ்வைத் துள்ள தாரகன் சிறுராய் வித்துன்-மாலியே தார காக்கள் வயக்கம லாக்க னென்ன-வேலுலாந் தடக்கை வென்றி வீரர்கண் மூவர் பாவ-மூலகா ரணம தாய முக்குற்றம் போலுண்டானார்." என்றும், "பேருக மனேக மெண்ணில் பெரும்புவி யண்ட மாண்ட-தாருக னுயிர்கூற் றுண்ணச் சட்டகங் கடைவாய் பெய்நெய்த்-தோருக வயிலிற் செவ்வே டொலைத்தபின் மூவ ரும்பங்-கேருக விறையை நோக்கிக் கெடலருந் தவமு யன்றார்." என்றும், "மூவுல கத்து மொன்ற மூவெயி லளிக்க வேண்டு-மூவரு மவனு றைந்து முடிவிலா வுகங்க ளாண்டு-மேவலர்ச் செருக்க வேண்டும் பதநூ றுண்டிற் கோர்கான்-மேவுற வெயில்கண் மூன்றுங் கூடவும் வேண்டு மன்றே." என்றும், "இன்னமு மொன்றுண்டைய வெந்தமக் கிறுதிநாளுண்-டென்னினு மொருவ னெங்கின் றெளிதினிலாட லேபோற்-றன்னொரு கணையா லெம்மை யொருங்குறத் தடிவ தல்லாற்-பின்னொரு செயலான் வெல்லாப் பெருமையும் வேண்டு மென்றார்." என்றும்வரும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், சிவபிரான் அப்புரங்கள் மூன்றையும்தகித்த அவ்வசுரர்மூவரும் சிவபூசாதுரந்தரர்களாகலின் அவர்களை யடிமைகொண்டருளினரெனபதை, "என்னுடைய மூவ ரிராக்கதர்க ளெரிபிழைத்துக்-கண்ணுதலெந்தை கடைத்தலைமு னின்றதற்பி-னெண்ணிலி யிந்திர ரெத்தனையோ பிரமர்களு-மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்காண் டோணோக்கம்." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், தூலசூக்கும காரணமென்னும் மூவகைச் சரீரங்களும் ஒன்றைவிட்டொன்று நில்லாதனவாய் ஒன்றினொன்று லயிப்பனவா யிருக்குமென்பதை, "தூலவிவ்வுடலை விடுத்துநில்லாது சூக்குமஞ் சூக்குமம் விடுத்துத்-தூலநில் லாதி திரண்டையும் விடுத்துத் தொல்லுயிர் நிலாவுயிர் விடுதலுத்-தூலசூக் குமங்கணின்றிடா துயிருஞ் சூக்கும மும்முடி வடைந்தாற்-றூலமு முடிவை யடைந்திடா திந்தத் தொல்லுல கினில்விழுந் திடுமோ." என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. சிவபிரான் எவ்வாறு அத்திரிபுரங்களை அக்கினியின்றி நகைத்தெரித்தனரோ அதுபோன்றே, திருவெண்காட்டடிகளும் தமதன்னையாருடைய மூவித சரீரங்களையும் அக்கினியின்றியே தமது திருவாக்கினலருளிய செய்யுண் மாத்திரத்தானே தகித்தமையின், சிவபிரான் செயலும் அவரடியார் செயலும் ஒக்கிருத்தலுணாக. அன்றியும், சிவபோதமுற்றார்செய்கை சிவபோதமுற்றார் செய்கைக்கு நேர்மாறுபடுதலுங்காண்க. (கூஎ)

முத்துக் கொழித்து முழக்கெழுப்பு முன்னீரக்
கொத்துக்குடிப்பெரியோ ரிவ்வாறு கூறுதலும்
வைத்துப் படர்வாரை முன்போய் மறிப்பாரா
யுய்த்துத் திருவடிமே லொன்று வணங்கினரால்.

(இ - ள்.) முத்துக்களைக் கொழித்துக் கோஷமுண்டாக்குகின்ற கடற்கரையிலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் கூட்டமாகிய குடிகளிலிருக்கும் பெரியோர்கள் இவ்வாறுரைத்தவளவில், அவர்களை அங்ஙனே நிறுத்திச் செல்

லுகின்றவராகிய திருவெண்காட்டடிகளை எதிரிற்போய்த் தடுப்பவர்களாய், தங்கள் கால்களை விசையாய்ச் செலுத்தி அத்திருவெண்காட்டடிகளின் பாதங்களின்மேல் ஒரே தொகுதியாய்ப் பணிந்தார்கள்.—எ - று.

முத்துக்களைக் கொழித்துக் கோஷித்தல் கடற்கியல்பாகலானும் இக் காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடற்கரையிலுள்ள நெய்தனிலமாகலானும், நெய்தனிலக்கருப்பொருள்களுள் முத்தே முதன்மையுடைத்தாகலானும், "முத்துக் கொழித்து முழக்கெழுப்பு முன்னீருர்." என்றும், அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வணிகர் குடிகள் பன்னீராயிர மிருந்தமையானும், அக்குடிகளிலுள்ள பெரியோர்களனைவரும் இத்திருவெண்காட்டடிகளிடம் வந்திருந்தமையானும், "கொத்துக்குடிப் பெரியோர்." என்றும், அவர்களனைவரும் மேற்செய்யுளிற்கூறியவாறு பிரார்த்தித்தும், அப்பிரார்த்தனைக் கோருத்தரமுங்கூறாது சென்றாரெனக் குறிப்பிப்பான், "வைத்துப்படர்வானை." என்றும், அப் பெரியோர்கள் யாவரும் அங்குநின்றும் அவரெதிரிற்போய்த் தடுப்பவர்களைப் போல விரைந்துசென்று அவ்வடிகளின் திருவடிகளிற் பணிந்தார்களென்பார், "முன்போய்மறிப்பாராயுய்த்துத திருவடிமேலொன்றாவணங்கினர்." என்றும் கூறினர். அந்நகரத்துள்ள பெரியோர்கள் பிரார்த்தித்தபோது அப் பிரார்த்தனைக்குச் சற்றும் மனமிரங்காது மறுமொழிகூறாது வாளாசெல்லுதன் மரபோ எனின், இப்பெரியோர்கள் பட்டினத்தடிகள் செல்லும் பெருநெறிக்கு விலக்காகிய வசனங்களைக் கூறினமையின் அவர்கள் வார்த்தைக்கு மறுமொழிகூற மனமின்றி வாளாசென்றனரென்க. இவ்வாறு செல்லுதலே பெருநெறிபிடித்த பெரியோரியல் பென்பதை, "இந்த வுணர்வு நமக்கின்னு மெய்த வில்லை நாமிங்கே - யெந்த வுணர்வு கொடுநிற்பே மென்ன வமைச்சன் யூகித்து-வந்த வழியே தான்றிரும்பி வளப்ப முடைய மாபுரிக்கே-பந்த முடையோ ருடனிருந்து பகர்ந்தா னரச னியற்கையெல்லாம்." எனவும், "கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து கிட்டாதென்று மிம்முனிபோற் - றேட்ட முடனே யவரவர்க டேடி வந்து பணிந்திடவும்-வாட்ட முடனே தாய்தந்தை மனையாள் பதத்தில் வீழ்நதிடவு - நாட்ட மாறு பாடின்றி நகைசெய் திருந்தா னற்றவனே." எனவும், "வந்த பேர்க ளுடன்வார்த்தை மலரா திருப்பதவரறிந்து-பந்த முடையே நமக்கென்னை பகர்ந்தாற் றோன்று மெனத்திரும்பித்-தந்த மிடத்திற் சென்றார்க டவனுஞ் சிறிது நாட்கழித்துத் - தொந்தமொன்று மில்லாத சுயமா முத்தி தானானான்." எனவும் வரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. எனவே, பெருநெறிசெல்வாரைப்பிழைபடக்கூறி மறுத்தல் பிழையேயன்றி, அவர்க்குத்தரங்கூறாது தம்நெறி பிசகாவண்ணம் அப்பெரியோர் செல்லுதல் பிழையன்றென்பது கருத்து. அன்றியும், பெருநெறிசெல்ல உண்மையிற் கருதினோரைத் தடுத்துச் சிறுநெறி செலுத்தவும், சிறுநெறியின் இழிபுநோக்காது அந்நெறியிலேயே மகிழ்ந்து நாட்கழிக்கும் மதியிலிகளைப் பெருநெறியிற் செலுத்தவும், தினந்தோறும் ஓய்வின்றிப் பிச்சையெடுத்துத் திரிபவர்களை அவ்வண்ணம் பிச்சையெடாதிருக்கச் செய்யவும் எவராலுமேலாது. இதனை, "ஆனானை யாரே யழிப்ப ரதுவன்றிச் -

சாவாரை யாரே தவிர்ப்பவ-ரோவாம-லையம் புகுவாரை யாரே விலக்குவார்-மெய்யம் புவியதன் மேல்.'' என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு மறிக. (கூஅ)

வேறு.

வணங்கினர்க் கருள்கூ ரெனுமுப தேச மறைப்பொருட்
பாடலீந திருத்திக், குணங்குறி யறியப் படாதமாப் பொருளே,
குலாயவெண் காட்டிடைக் குறுகிட யிணங்கிடும் போதி லிறைவர்
தங் கோயி லேயவர், தூயவர் யாருங், கணங்கொள வெதிர்ந்தார்,
வணங்கிட, வணங்கிக், காமர்பூங் கோயிலுட் புகுந்தார்.

(இ - ள்.) அவ்வாறு வழிமறித் தெதிர்த்துத் தம்மைப்பணிந்த அப்பெரியோர்கட்கு "அருள்கூர்.'' என்னும் முதலையுடைய உபதேசம்புரியத் தக்க வேதார்த்தமடங்கிய திருப்பாடலொன்றைத் திருவாய்மலர்ந்து, அவர்களை அங்ஙனே இருக்கச்செய்து, குணங்குறிகளறியப்படாத பரம்பொருளான சிவபிரானே குலாவிவீற்றிருக்கும் திருவெண்காடென்னும் க்ஷேத்திரத்தைச் சமீபித்தடையும்பொழுது, சிவபிரானுடைய அத்திருவாலயத்துள்ளவர்களும் பெரியோர்களுமாகிய அனைவரும் கூட்டமாகக்கூடி எதிர்கொண்டவர்களாய்ப்பணியத் தாமும் பணிந்து மிக்க அழகுடைய திருவாலயத்தினுட் பிரவேசித்தனர்.—எ - று.

அப்பெரியோர்கட் கோருபதேசமாக "அருள்கூர்'' என்னும் முதலையுடைய ஓர் திருப்பாசுரம் திருவாய்மலர்ந்து அவர்களை அங்ஙனே நிறுத்தித் தாம் திருவெண்காட்டை யடைந்தனரென்க. அப்பாசுரம் இவ்வடிகளின் திருப்பாடல்கள் ஒருங்குசேர்ந்துள்ள பதினோராந் திருமுறையினும் தனிப்பாடல்களினும் காணப்படாமையின் இறந்ததாகக்கொள்ளவேண்டும். அப்பாடல் வேதத்தின் சாரமாகிய உபநிடசார்த்தப் பொருளடங்கியதென்று குறிப்பிப்பான், "உபதேசமறைப்பொருட்பாடல்'' என்றும், திருவெண்காடென்னும் க்ஷேத்திரம் குணங்குறிகடந்த பரம்பொருளான சிவபிரான் திருவுளக்களிப்புடன் வீற்றிருக்கும் பெருமிதமுடையதென்று விளக்குவான், "குணங்குறியறியப்படாதமாப்பொருளே குலாயவெண்காடு'' என்றும், இவ்வடிகளெழுந்தருளுதலைக்கேட்ட அவ்வாலயத்துள்ளாரும் ஏனைய மெய்யன்பராய பெரியோர்களும் ஒருங்குகூடித்தங்கண் முறைமைப்படி எதிர்கொண்டுபணிந்தார்களென்றுணர்த்துவான், "இறைவர்தங்கோயிலேயவர் தூயவர் யாருங்-கணங்கொளவெதிர்ந்தார்வணங்கிட''என்றும்,அப்போது திருவெண்காட்டடிகளும் அவர்களை வணங்கினாரென்றறிவிப்பான், "வணங்கி.'' என்றும் கூறினர். சிவபெருமான் குணங்குறிகடந்தவர் என்பதை, "பலகலையாகமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபா சந்தெரித்தல் பதிபரமே யதுதா-னிலவுமரு வுருவன்றிக் குணங்குறிக ளின்றி நின்மலமாயேகமாய் நித்த மாகி-யலகிலுயிர்க் குணர்வாகி யசல மாகி யகண்டிதமாயானந்த வுருவா யன்றிச்-செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரி

தாய்த் திகழ்வதுதற் சிவமெனபர் தெளிந்துளோரே." என்னும் உமாபதி தேவ நாயனுர் திருவாக்கானும், மெய்ஞ்ஞானியர் ஓர் தலத்திற்கெழுந்தருளு கின்றனரெனக் கேள்வியுற்றபோதே, அத்தலத்துள்ள மெய்யன்பர்களனை வரும் எதிர்கொள்ளுதன் முறைமையென்பதை, 'பொங்கு கொங்கையிற் கறந்தமெய்ஞ் ஞானமாம் போனகம் பொற்குன்ற-மங்கை செங்கையா லூட் டவுண் டருளிய மதலையார் வந்தாரென்-றங்கண் வாழ்பெருந் திருத்தில்லை யந்தண ரன்பர்க ளுடனீண்டி - யெங்கு மங்கல வணிமிக வலங்கரித் தெதிர் கொள வணைவார்கள்." எனவும், "வேத நாதமு மங்கல முழசகமும் விசும் பிடை நிறைந்தோங்கச்-சீதவாசநீர் நிறைகுடந் தீபங்க டிசையெலா நிறைந் தாரச்-சோதி மாமணி வாயிலின் புறஞ்சென்று சோபன வாக்கமுஞ் சொல் லிக-கோதி லாதவர் ஞானசம் பந்தரை யெதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார்." என வும் வரும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானுமறிக. அத்தலத்திருவா லயம் ஏனைய தலங்களிலுள்ள திருவாலயங்களெவற்றினும் மிக்கமேம்பா டுற்ற அழகமைந்ததெனக் குறிப்பிப்பான், "காமர்பூங்கோயில்." என்றார். ()

அன்பினு லுருகி யாதரம் பெருகிமையயனே யமுதவா ரிதி யேயென்பொலாப் பிழைகள் பொறுத்தளித் தலையே யிளம்பி றைப் பவளவே ணியனே பொன்புனை பொருளே யென்றவப் பொழுதிற் பூசுரர் மாணிக்கக் கந்தை பின்புறக் கொடுத்தா ரிறை யவ ருடுத்தற் கென்றனை ரென்செய்தா ரிவரே.

(இ - ள்.) மெய்யன்பினுலே மனவுருக்கமெய்திக் காதலதிகரித்து, எமது தலைவரே! பாற்கடல்போன்றவரே! அடியேனுடைய கொடும்பிழைகள் யாவையும் மன்னித்துப் பரிபாலித்திரே! இளஞ்சந்திரனையணிந்த பவளம் போன்ற சிவந்த சடையையுடையவரே! பொன்போலழகமைந்த பொருளா யிருப்பவரே! என்று துதித்தபோது, அங்குள்ள மறையவர்கள சிவபிரான் உடுத்துக்கொள்வதற்காக, இரத்தினங்களிழைத்த வஸ்திரமொன்றைத் தந் தனரென்றீந்தார்கள். இவர் என்செய்தாரெனறு திருவுளங்கொணடு.—எ-று.

ஒருவருக்குப் புண்ணியமுடைமையை விளக்குவது அன்பேயென் பதும், அவ்வன்பே ஆதரத்திற்குக் காரணமென்பதும், அத்தகைய அன்புடை யார்க்கே மனவுருக்கமுண்டாமென்பதும், அன்புடைய சரீரமே உயிருள்ள சரீரமென்பதும், அஃதில்லார் சரீரம் உயிரில்லாச் சரீரமென்பதும் நூற் றுணிபாகலின், "அன்பினுலுருகி யாதரம்பெருகி." என்றும், தலைவராயிருப் போர் பாற்கடல்போன்று விசேடித்த இனிமையுடையராதலும், அவ்வினி மையால் தமதேவலரிழைத்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளுதலும் இயற்கை யாகப் பெற்றிருப்பாராகலின், "ஐயனே யமுதவாரிதியே-யென்பொலாப் பிழைகள் பொறுத்தளித்தனையே." என்றும், அத்தகைய தலைவர் இதற்கு முன் எவருடைய பெரும்பிழையேனும் பொறுத்துள்ளாரோவெனின், சந் திரனியற்றிய பெரும்பிழையானோர்ந்த சாபம்காரணமாகக் குறைந்தகலைகளு டையவனுகித் தம்மைச் சரணடைந்தவுடன், அச்சாபத்தை நிவாரணித்துத

தமது சடையிற்றானே சதாகுடியிருக்க வைத்தாரென்று விளக்குவான், "இளம்பிறைப் பஉள வேணியனே." என்றும், அத்தகைய தலைவர் பொன் போலும் விளங்குகின்றவ ரென்றறிவுறுத்துவான், "பொன்புனை பொருளே" என்றும் கூறினர். புண்ணியமுடைமையை விளக்குவது அன்பேயென்ப தை, "அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப வறியார்-மறத்திற்கு மஃதே துணை." எனவும், அவ்வன்பே ஆதரத்திற்குக் காரணமென்பதை, "அன்பீனு மார்வ முடைமை யதுவீனு-நண்பென்னு நாடாச் சிறப்பு." எனவும், அவ்வன்புடை யார்க்கே மனவுருக்க முண்டாமென்பதை, "அன்பிற்கு முண்டோ வடைக் குந்தா ழார்வலர்-புன்கணீர் பூச றரும்." எனவும், அன்புடைய சரீரமே உயி ருள்ள சரீரமும் அஃதில்லாச் சரீரம் உயிரற்ற சரீரமுமாமென்பதை, "அன் பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்-கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு" என வும்வரும் திருக்குறள்களானும், தலைவராயுள்ளார் தமதேவலரிழைத்த பெரு ம்பிழைகளைப் பொறுத்தலியல்பென்பதை, "மறுத்தனன் யானுன் னருளறி யாமையி னென்மணியே-வெறுத்தெனை நீவிட் டிடுதிகண் டாய்வினை யின்மொ குதி - யொறுத்தெனை யாண்டுகொ ளுகத்த கோசமங் கைக்கரசே-பொறுப் பரன் றேபெரி யோர்சிறு நாய்கடம் பொய்யினையே." என்னும் மணிவா சகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், சிவபிரான் சந்திரனுடைய சாபத்தை நிவா ரணித்துச் சடையிற் றரித்தனரென்பதை, "சடையிடை புக்கொடுங்கி யுட் டங்குவெள்ளம் வளர்திங்கள் கண்ணி பயலே - யிடையிடை வைத்ததொக்கு மலாதொத்துமாலை யிறைவன்னிடங்கொள பதிதான் - மடையிடை வாளை பாய முகிழ்வாய் நெரிந்து மணநாறு நீலமலரு - நடையுடை யன்னம்வைகு புனலம்படப்பை நனிபள்ளிபோலு நமர்காள்." என்னும் ஆளுடைய பிள்ளை யார் அருள்வாக்கானும்,சிவபிரான் பொன்போலும் திருமேனியுடையாரென் பதை, "பொன்னார் மேனியனே புலித் தோலரைக் கசைத்து-மின்னார் செஞ் சடைமேன் மிளிர்கொன்றை யணிந்தவனே-மன்னே மாமணியே மழபாடி யுண் மாணிக்கமே-யன்னே யுன்னை யல்லா லினியாரை நினைக்கேனே." என்னும் ஆளுடைய நம்பிக ளருள்வாக்கானு முணர்க. திருவெண்காட்டி லுள்ள திருவாலயத்தில் பட்டினத்தடிகள் செல்வதற்கு முன்னமே, சிவ பிரான் அவ்வாலயத் தருச்சகர் கனவிற்றோன்றி, அவ்வடிகளின் விரத்தியை அனைவாக்கும் தெளிவிக்குமாறு, ஓர் இரத்தினமிழைத்த பீதாம்பரத்தை அவ் வருச்சகர் வசமளித்து, இதனைப் பட்டினத்தடிகள்வசம் அளிப்பீரெனத் திரு வாய்மலர்ந்து கரந்தருளினாராகலின், "பூசுரர் மாணிக்கக் கந்தை யின்புறக் கொடுத்தாரிறையவருடுத்தறகெனறனர்." என்றார். (ச0)

நாயினுக் காகா மணியிர ணியங்க ளுயனுக் காகுமோ வெ ன்று, வாயினிற புகலா முனமுத மினைரான் மாணிக்கக் கந்தை யாங் கனைத்தும, போயினூ நகக னெனும்பெயர் புதுக்கிப் புணர் திசைத் திருவுடை யாடை, யாயினா ருனந்த வன்பருக் கின்ப வருட் செல்வம் விளக்கினு ரன்றே.

(இ - ள்.) அவ்வாறு அப்பீதாம்பரம் அக்கோயிலர்ச்சகர் கொடுத்தவுடனே, நாயனைய அடியேனுக்குப் பயனற்ற இவ்விரத்தினம் பொன் என்னும் இவைகள் தலைவராகிய சிவபிரானுக்குப் பயன்படுமோ என்று வாயாற்கூறி முடிவதற்குமுன்பே உதறிவிட்டனர். இரத்தினங்களிழைத்த அவ்வஸ்திரம் முழுவதும் கிழிந்துபோயிற்று. அப்போது நக்கனென்னும் சிவபிரானுக்குரிய திருநாமத்தைப் புதியதாகச்செய்து, சலஞ்சிருக்கின்ற திசைகளென்னும் செல்வமமைந்த வஸ்திரமுடையவராயினர். அதுகண்ட அனேக மெய்யடியார்கட்கு இன்பமிக்க திருவருட் செல்வத்தை மேன்மேலும் விளங்கச்செய்தனர்.—எ - று. ஆல் ஆங்கு அன்று ஏ - அசைகள்.

அடியேனுடைய விரத்தியினால் ஓர் பொருளாக மதிக்கப்படாத இவ்விரத்தினம் பொன் என்னுமிவைகள், அவ்விரத்தியை அடியேனுக்கருளிய தலைவராகிய சிவபிரானுக்கு மதிப்புள்ளதாகுமோ என்று விரைந்து உதறினரென்பார், "நாயினுக்காகாமணியிரணியங்களையனுக்காகுமோவென்று - வாயினிற்புகலா முனமுதறினர்." என்றும், அவ்வாறுதறியவுடனே அதிலிருந்த இரத்தினங்கள் சிதறினதுடன் அவ்வஸ்திரமும் கிழிபட்டதென்பார், "மாணிக்கக்கந்தையனைத்தும் போயின." என்றும், சிவபிரான் திகம்பரராகலின் அது காரணமாகப்பிறந்த நக்கனென்னும் பெயர் புராதனமாயிருந்ததை இன்று புதுப்பித்தனரென்பான், "நக்கனெனும் பெயர் புதுக்கி." என்றும், உடனே நக்கனென்னும் பெயர்க்குரிய திருவாணி என்னும் பொருட்கியைந்த திகம்பரர் என்பதற்கேற்பத் திசைகளையே ஆடையாகவுடையாராயினரென்பான், "புணர்திசைத்திருவுடையாடையாயினர்." என்றும், தம்மைப்போன்ற அனேக மெய்யடியார்கட்கு இன்பம்பெருகத்தக்க திருவருட் செல்வத்தை மேன்மேற் பெருகச்செய்தாரென்பான், "அனந்தவன்பருக்கின்பவருட்செல்வம் விளக்கினர்." என்றுங்கூறினர். மெய்ஞ்ஞானியர் மணிமுத்து பொன்முதலிய யாவும் அப்பெருமானாகவே பாவித்து, உலகத்தாராலிச்சிக்கப்படும் இம்மணி பொன்முத்து என்னும் இவைகளிற் பற்றற்றிருப்ப தியல்பென்பதை, "அப்பனீ யம்மைநீ யன்புடைய மாமனு மாமியுநீ-யொப்புடைய மாதருமொண்பொருளு நீயொருகுலமுஞ் சுற்றமு மோரூருநீ - துய்ப்பனவு முய்ப்பனவுந் தோற்றுவாய்நீ துணையா யென்னெஞ்சந் துறப்பிப்பாய்நீ-யிப்பொன்னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்துநீ யிறைவனீ யேறூர்ந்த செல்வனீயே." என்னும் ஆளுடையவரசுகளருள்வாக்கானும், சிவபிரான் பிட்சாடனமூர்த்தங்கொண்டகாலத்து ஆடையின்றித் திக்கையே ஆடையாகக்கொண்டனரென்பதை, "நங்குற்றந் தீர்க்கும் பழமலை நாதர்க்கு நற்பலிகொண்-டங்குற்றுமென்றுகில் போக்கினள் வெற்றரை யாகியந்தோ-விங்குற் றனையென வெம்பெரு மானிவ் விருநிலத்திற்-றங்குற்றம் பார்க்கு மவருள ரோவெனத் தாழ்ந்தனளே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், பெரியோர்கள் தாம்பெற்ற இன்பத்தை ஏனையரும் எய்திக்களிக்க இச்சையுறுவாரென்பதை, "தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு - காமுறுவர் கற்றறிந்தார்" என்னும் திருக்குறளானும் தெளிக. அன்று ஏ என்பவற்றை அசைகளாகக்

கொள்ளாது அன்றே எனக்கூட்டி, மேற்கூறிய இன்பத்தை ஏனையோரும் பிறப்பட்டுச் சின்னாள்கழித்துப் பெறவொட்டாமல் அந்தத்தினத்திலேயே அடையச்செய்தாரென்று விளக்கினாரென்னலுமொன்று. (௬௪)

அளக்கர்வெண் காட்டி லருட்டிருப் பொருந்தி யமர்ந்துல கறிவுறும் பொருட்டால் விளக்கினை வைய முய்யவென் பாடல் விளம்பினர் விளங்கிய மேலோர் களக்கனிக் களத்தா ரருட்பொ ருட் பிடித்தார் கரும்பினு மினியசெந் தமிழ்ப்பாத் துளக்கறப் பரவியுளக்கருத் துருகித் துளிக்கணீர் மழைபொழிந் துறைந்தார்.

(இ - ள்.) மெய்ஞ்ஞானம் விளங்கிய மேம்பாடுற்றோராகிய திருவெண் காட்டடிகள், கடலாற்சூழப்பட்ட திருவெண்காடென்னும் க்ஷேத்திரத்தில், திருவருட்செல்வமுடையவராய் வீற்றிருந்து, அப்பெருமான் திருவருளை உலகத்தாரறியும்பொருட்டு மெய்ஞ்ஞான தீபமாகிய சிவபெருமானை "வைய முய்ய" என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடலைத் திருவாய்மலர்ந்தவராய், களாக்கனிபோன்ற நிறமுள்ள கண்டத்தினையுடையாராகிய அப்பெருமானுடைய திருவருளென்னும் ஓர் பொருளைக் கைப்பற்றிக் கரும்பினும் மதுரமுள்ள செந்தமிழாலாகிய திருப்பாடல்களால் அசைவறத் துதித்து, சிந்தையினாலே மனவுருக்கமுற்று, கண்ணீர்த்துளிகளாகிய ஆனந்தபாஷ்பங்களை மழையாகப் பொழிந்துகொண்டு வசித்தனர்.—எ - று.

வையமுய்ய என்னும் முதலையுடைய பாடல் இறந்ததாகக்கொள்ள வேண்டும். ஏனைய செந்தமிழ்ப் பாடல்களாவன—"பூதமுங் கரணம் பொறிக ளைம் புலனு மபொருந்திய குணங்களோர் மூன்று-நாதமுங் கடந்தவெளியிலே நீயு நானுமாய் நிற்குநா ளுளதோ-வாதமுறு சமய பேதமுங் கடந்த மனோ லய வின்பசா கரனே-யேதுமொன் றறியேன் யாதுநின் செயலே யிறை வனே யேகநா யகனே." எனவும், "யாவரே யிருந்தும் யாவரோ வாழ்ந்தும் யாவரே யெமக்குற வாயுந் - தேவரீ ரல்லாற் றிசைமுக மெனக்குத் திருவுள மறியவே றுளதோ-பாவலர் றொழுவன செந்தமிழ்க் கிரங்கிப் பரவையா ருடலை மாற்ற-வேவலா ளாகி யிரவெலா முழன்ற விறைவனே யேகநா யகனே." எனவும், "உண்டதே யுண்டு முடுத்ததே யுடுத்து மடுத்தடுத் துரைத்ததே யுரைத்துங்-கண்டதே கண்டுங் கேட்டதே கேட்டுங் கழிந்தன கடவுநா ளெல்லாம்-விண்டதா மரைமே லன்னம்வீற் றிருக்கும் விழவறா வீதிவெண் காடா - வண்டரே போற்ற வம்பலத் தாடு மையனே யுய்யுமா றருளே." எனவும் வருவனவாம் என்க. மெய்யன்புடையார்க்குச் செந் தமிழ்ப் பாடல்கள் திருவாக்கிற் றோன்றுதலும், மனவுருக்க முறுதலும், ஆனந்தபாஷ்பங்கள் பொழிதலு மியல்பென்பதை, 'வெள்ளந்தாழ் விரி சடையாய் விடையாய் விண்ணோர் பெருமானே யெனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்-பள்ளந்தாழ் முறுபுனலிற் கீழ்மே லாகப் பதைத்துருகு மவர்நிற்க வென்னை யாண்டாய்க்-குள்ளந்தா னின்றுச்சி யளவு நெஞ்சா யுருகாதா லுடம்பெல்லாங் கண்ணா யண்ணா-வெள்ளந்தான் பாயாதா னெஞ்சங் கல்

லாங் கண்ணிணையு மரமாந்தீ வினையி னேற்கே.'' என்னும் மணிவாசகப் பிரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (சஉ)

ஒருவிடை கொடுபின் றமக்குவந் தளித்த வுத்தம ருவப்புறு வுறையுந்திருவிடை மருதை நோக்கிநின் றிறைஞ்சிச் சிறந்தகா வதம்பல கடந்து மருவிடை யறுத வாவியப் பதியி லெதிர்ந்தவர் வணங்கிட வணங்கி யுருவிடை மருவு குருபரன் றிருமு னொருமை யிற் பணிந்துரு கினரால்.

(இ - ள்.) அத்திருவெண்காட்டினின்றும் ஒப்பற்ற விடையைப்பெற்றுக்கொண்டு அதன்பிறகு, தமக்குத் திருவருள்பாலித்த சிவபிரான் திருவுள்ளக்களிப்புடன் வீற்றிருந்தருளும் திருவிடைமருதூரென்னும் க்ஷேத்திரத்தைப்பார்த்து நின்றுபணிந்து சிறப்புற்ற பலகாதவழிதூரம்தாண்டி, நன்மணம் இடையறுது பரிமளிக்கின்ற தடாகங்களையுடைய அத்திருவிடைமருதூரில் எதிர்கொண்ட மெய்யடியார்கள் தம்மைப்பணிந்திடத் தாமும் அவர்களைப்பணிந்து, உருவத்துடன்கலந்த குருமூர்த்தியாகிய மருதவாணருடைய சந்நிதிக்கெதிரில் ஒற்றுமையுடனே வணங்கி மனமுருகினார்.—எ - று. ஆல் - அசை.

மெய்யடியார்கள் ஓர் க்ஷேத்திரத்தைத் தரிசித்துத் திரும்புகையில் பெறுவது பிரியாவிடையாகையால, "ஒருவிடை" என்றும், திருவெண்காட்டினின்றும் திருவிடைமருதூர்க்குச் செல்லத் திருவுளங்கொண்ட பட்டினத்தடிகள் அங்கிருந்த வண்ணமே அந்த க்ஷேத்திரமிருக்கும் திசையை நோக்கிப் பணிந்தாரென்பார், "திருவிடைமருதைநோக்கிநின்றிறைஞ்சி." என்றும், திருவெண்காட்டிற்கும் திருவிடைமருதூர்க்கும் அநேககாத தூரமுள்ளனவென்பார், "சிறந்தகாவதம்பலகடந்து." என்றும், அத்திருவிடைமருதூரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானே மருதவாணரென்னுந் திருநாமந்தாங்கித் திருவுருக்கொண்டு ஞானோபதேச மருளினராகலின், "உருவிடைமருவுகுருபரன்றிருமுன்." என்றும் கூறினர். (சங)

உருகிநீ ரிடத்திற் பிறந்தவொண் கமல மொளிகொணீ ருதவிய தென்னப் பெருகுநீ ரருவி யிருவிழி பொழியச் சிவக்களி பிறங்கிநின் றாடி யுருவெலாம் புளகம பரந்திடத் தெளிந்த வுரை தழு தழுப்பவு மொருவி மருவினு ரிறைதன் விடைகொடு மீண்டு வசித்தன ரங்கண்மா தவத்தான்.

(இ - ள்.) நீரிடத்திற்றோன்றிய ஒள்ளிய தாமரைமலர்கள் உருக்கமுற்று ஒளியுள்ள சலத்தைக்கொடுத்ததுபோல, இரண்டுகண்களும் பெருக்கெடுக்கும் ஆனந்த பாஷ்பத்தை அருவிபோன்று பொழியும்படி சிவானந்தம் விளங்கியிருந்து ஆனந்தக்கூத்தாடி, திருமேனிமுழுவதும் புளகம்போர்ப்ப, தெளிவாகிய வார்த்தைகள் தழுதழுப்புறவுமிருந்து பிறகு, அம்மருதவாண

ரது விடையைப்பெற்றுக்கொண்டு திரும்பி ஆலயத்தினின்றும் அந்த ஊரை யடைந்து அந்நகரத்திற்றனே பெருந்தவமுடையராய் வசித்திருந்தனர்.எ-று.

திருவெண்காட்டடிகளின் விழிகள் தாமரைபோல்வ தாகலானும், அத்தாமரை நீரிற்றோன்றுவதாகலானும், அவ்விழிகளில் ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிவது தாமரை நீரைச்சொரிதல்போன்றிருத்தலானும், "உருகிநீரிடத் திற்பிறந்தவொண்கமலமொளிகொணீருதவியதென்னைப் - பெருகுநீரருவி யிருவிழிபொழிய" என்றும், மெய்யன்புடையார் ஆனந்தக்கூத்தாடுதலும் புளகாங்கிதங் கொள்ளுதலும் உரைதழுதழுப்பெய்தலும் இயல்பாகலின், "சிவ க்களிபிறங்கினின்றாடி - யுருவெலாம் புளகம்பரந்திடத்தெளிந்தவுரைதழுதழு ப்ப." என்றும் கூறினர். இத்தகைய இலக்கணங்கள் இன்றியமையாதனவாய் மெய்யன்பருக்குளவென்பதை, "மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்-கைதான றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுளளம் - பொயதான் றவிர்ந்துன்னைப போற்றி சயசய போற்றியென்னுங் - கைதா னெகிழ விடேனுடை யாயென்னைக் கண்டுகொளளே." எனவும், "ஆடுகின் றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப் - பாடுகின்றிலை பதைப்ப துஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்-சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணை யிலி பிணநெஞ்சே - தேடுகின்றிலை தெருவுதொ றலறிலை செய்வதொன றறி யேனே." எனவும் வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானு மறிக. ()

முதல்வனைத் தெய்வத் தாமரை முதலா மும்மணிக் கோவை யாற் றுதிப்பார் ரக்ஷக னநாதி நிலைபரம் பரையாய்ச் சித்தசித் தறிவொடா தாரம் விதியுற வொன்றா நிலைமுத லுரைத்தார் வியனிரண் டாயவா சிரியத் ததிகனிற் பிறத்த லன்றியுற பவமிலையா காதெனு மருமையும் புகன்றார்.

(இ - ள்.) தலைவராகிய சிவபெருமானை, "தெய்வத்தாமரை." என்னும் சொல்லைமுதலாகக்கொண்டு, மும்மணிக்கோவை எனனும் பிரபந்தத்தால் துதிசெய்பவராய், அப்பெருமானுடைய இரட்சகதன்மையையும், அவரது அநாதித்தன்மையையும், பரம்பரையாகச் சித்துத தன்மையையும் அசித்துத் தன்மையையும் அறிவாகதன்மையையும் ஆதாரமாந் தனமையையும முறை மையாக ஒருபடித்தாம் தன்மையையும் முதலாசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந் தருளினர். மேன்மைமிக்க இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், மேம்பாடுற்ற சிவ பெருமானே! தேவரீரைப் பற்றினாலனறிப பிறவியொழியாதென்னும் அரு மைப்பாட்டையும் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ - று.

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையில்முதலாசிரியப்பாவில், உமா மகேசமூர்த்தத்தைச் சிறப்பித்து அதன் இடையிடையே அப்பெருமானது இரட்சகத்தன்மை அநாதித்தனமை சித்துத்தனமை அசித்துத்தன்மை அறி வுத்தன்மை ஆதாரத்தன்மை ஒன்றாந்தன்மை என்னும் இவைகளையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், சிவபெருமானைப் பற்றினாலல்லது பிறவி யொழியாதென்பதையும் விளக்கினாரென்றபடி - எனவே, சிவர்களை இரட்

சிக்கும் ஆற்றலுடையார் ஆதிமத்தியாந்தரகிதராகவும், சித்துக்குச் சித்தாகவும் அசித்துக்கு அசித்தாகவும் அறிவுக்கறிவாகவும் ஆதாரத்துக் காதாரமாகவும் ஒருவராகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதும், அத்தகையோனைப் பற்றினரே பிறப்பொழிப்பாரென்பதும் விளங்குதல்காண்க. இத்தகைய இலக்கணம் வாய்ந்த இறைவனைப்பற்றுகின்றார்க்கே பிறப்பொழியுமென்பதை, "பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றை - பற்றுக பற்று விடற்கு." என்னும் திருக்குறளானும் தெளிக. (சுடு)

மூன்றில்வன் றொண்டர் வாசவன் செல்வ முழுக்கடல் குளப்படி யென்றார், மான்றரு கரத்தா னஞ்செழுத் தருங்காய் மருதமா ணிக்கத்தீங் கனியென், றான்றினர் நான்கி லைந்தினிற் சகல முற்றகே வலத்திலெற் காணே, னென்றநின் கருணை ஞானநாட் டத்தா னின்பெருந் தன்மையான் கண்டேன்.

(இ - ள்.) உரத்தபத்திமையுடைய அன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகள், இந்திரனுடைய கடல்போன்றபோகமும் சிவபோகத்தை நோக்கக்குளப்படி நீருக்கொப்பாமென மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். மானேந்தியதிருக்கரமுடைய சிவபிரானது திருவைந்தெழுத்தாகிய அரிய காயே பின்னர்ப்பழுத்து மருதமாணிக்கமென்னும் மதுரமுள்ள கனியாமென்று நான்காவது ஆசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ஐந்தாவது ஆசிரியப்பாவில் நனவிற்சுழுத்தியிலே என்னைக்கண்டேனில்லை, எற்றமாகிய தேவரீரது திருவருளென்னும் ஞானநோக்கத்தால் தேவரீருடைய பெருமிதத்தை அடியேன் அறிந்தனன்.—எ - று.

ஏனைய போகங்கள் யாவும் சிவபோகத்தின்முன், கடல்நீர்முன் குளப்படி நீர்போலாமென்பது நூற்றுணிபாகலின், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில், "வாசவன்செல்வமுழுக்கடல் குளப்படியென்றார்." என்றும், திருவைந்தெழுத்தை மறவாது செபிப்போர்க்கு அதுவே சிவமயமாமென்பார். "அஞ்செழுத் தருங்காய் மருதமாணிக்கத்தீங்கனி." என்றும், சகலகேவலமென்னும் நனவிற் சுழுத்தியிலே திருவருள் விளக்கத்தால் சிவதரிசனமாமென்பார், "என்றநின்கருணை ஞானநாட்டத்தானின்பெருந் தன்மையான்கண்டேன்." என்றும் கூறினர். ஏனையபோகங்கள் யாவும் சிவபோகத்தின்முன், கடல்நீர் முன்னே குளப்படி நீர்போலாமென்பதை, "மன்ன ராவா ருறுசுகமும் வானோர் மகிழ்ந்து பெறுசுகமு, மணிப்பைந் நாகத் தவர்சுகமு மற்றையோர்கள டைசுகமும் - பன்னு மிடத்திற் சிவத்தெழுந்த பரமா னந்த லேசமெனப், பகர்ந்தாய் குருவா யெழுந்தருளிப் படிறேன் மறந்திங் குழல்கின்றேன்-கன்னலெழுந்த தெளிசாறே கட்டு மாவின் றீங்கனியே, கதலிக் கனியே நற்பலவின் கனகச் சுளையே கதிமுளையே - பொன்னம் பொருப்பே யென்விருப்பே போதச் சுகமே கிஞ்சுகமே, புரண வெளியே யுள்ளொளியே போரூர் முருகப் பெருமானே." என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், திருவைந்தெழுத்தை இடைவிடாது தியானிப்போர்க்கு அதுவே சிவமயமாமென்ப

தை, "அண்ணன் முதலா வழகா றெழுத்தைந்து - மெண்ணி லிராப்பகலத் தின்பத்தே - நண்ணி - யருளா னதுசிவத்தே யாக்கு மணுவை - யிருளா னதுதீர வின்று." என்னும் மனவாசகங்கடந்த தேவநாயனார் அருள்வாக்கா னும், சகலகேவலமென்னும் நனவிற் சுழுத்தியிலே திருவருள்விளக்கத்தாற் சிவதரிசனமாமென்பதை, "வினவிற் பரத்தையறி வுறதற் கவத்தைபுலன் வினைமாறியே - நனவிற் சுழுத்திநிலை வரினப் பொருட்டிகழ நலமாகவே." என்னும் தத்துவராயசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. (சகூ)

கண்டபி னென்னையுங் கண்டிலே னென்றார் கருதுமா றுவதி லொருவ, னுண்டிவேட் டிருத்த லயினியின் குறையோ வுன்குறை யில்லையென் குறையீ, கண்டனே யென்றார் வல்லுனர் வல்லா ரம்பரத் தெறிந்தனர் நிலத்திற, கொண்டிடல் போலுன் னஞ்செழுத் துரைப்போர் குறைவிலா ரெனறன ரேழில்.

(இ - ள்.) அவ்வாறு கண்டபிறகு என்னையும் கண்டேனென்றரு ளிச் செய்தனர். யாவரும் சிந்திக்கத்தக்க ஆறாவது ஆசிரியப்பாவில், ஒருவன் ஆகாரத்தை இச்சித்துப் புசியாதிருத்தல் சாதத்தின்குறையோ? அல்ல அது போல தேவரீரை யடையாதிருத்தல், கடவுளே தேவரீராற் குறையில்லை, இது என்குறையேயாகும் எனத்திருவாய்மலர்ந்தனர். ஏழாவது ஆசிரியப் பாவில், வலியுள்ளாராயினும் வலியில்லாராயினும் ஆகாயத்தெறிந்த வஸ்துவை நிலத்தில்விழப்பெறுவதுபோல், தேவரீருடைய திருவைந்தெழுத்தைச்செ பிப்போர் குறைவற்றவராவாரெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ - று.

அறுசுவைகலந்த கறிவகைகளுடன் சாதம்சமைத்துச் சித்தமாயிருக் கவும் அதைப்புசியாது ஒருவன்பசியோடிருத்தல் சாதத்தின் குற்றமாகாதது போலத் திருவருள்புரியத் தேவரீர் சித்தமாயிருக்கவும் தேவரீரையடையா தது அடியேன்குறையேயென்பதும், வல்லபமுள்ளானொருவனும் வல்லபமில் லானொருவனும் ஆகக்கூடிய இருவரும் ஆகாயத்தெறிந்த கல் நிலத்தில் விழப் பெறுவதுபோல், உபதேசமுடையானும் உபதேசமடையானுமாகிய இரு வரும் திருவைந்தெழுத்தைச்செபிப்பராயின் குறைவற்றவராவாரெனத் திரு வாய்மலர்ந்தருளினர். (சஎ)

எட்டினி லடிசார்ந் தவர்க்கருட் செல்வ மிறைவநீ யாதினுங் குறையா, திட்டனை யென்றா ரொன்பதிற் புத்த னெறிந்தகல் லன் புனைக் கென்றார், பட்டவா பத்தி லன்செய லன்றிப் பரமநின் செயலினே னென்றார், முட்டிலின் கிசைத்த திருவிசைப் பாவின் முடிவில்லெவன் காடனென் றனரே.

(இ - ள்.) எட்டாவது ஆசிரியப்பாவில், தலைவரே! தேவரீர் உமது திருவடிகளையடைந்தவர்கட்குத் திருவருட்செல்வத்தை எவற்றினுங் குறை யுபாவுறாது தந்தீர் எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ஒன்பதாவது ஆசிரியப் பாவில் புத்தராகிய சாக்கியநாயனாரெறிந்த கற்கள் தேவரீருக்கடிபட்டன

வோ? நன்மை பயந்தனவே ஆயிற்றெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பத்தாவது ஆசிரியப்பாவில் அடியேன் செய்கை யாதுமின்றித் தேவரீருடைய செய்கையினேனாயினனெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். முட்டின்றி இத்தலத்திற்றிருவாய்மலர்ந்தருளிய மும்மணிக்கோவை என்னும் திருவிசைப்பாவின் கடைசியிலுள்ள கட்டளைக்கலித்துறையின் மூன்றாவதடியில் வெண்காடனெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ - று.

எனவே முதலாவது ஆசிரியப்பாவிற் சிவபெருமானுடைய இரட்சகத்தன்மை அனாதிதன்மை பரம்பராதத்தன்மை சித்தசித்துத்தன்மை அறிவுத்தன்மை ஆதாரத்தன்மை என்னும் இவற்றையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், அத்தகைய சிவபெருமானை மெய்யன்பினாற்பற்றினாலன்றிப் பிறவியறாதென்பதையும், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில் இவ்வுலகத்தின் போகங்களையன்றித் தேவலோகத்துக்குரிய இந்திரபோகமென்னும் கடலாம் சிவபோகத்தை நோக்குங்காற் குளப்படி நீரொப்பாமென்பதையும், நான்காவது ஆசிரியப்பாவில், அத்தகைய சிவத்தையடைதற்குத் திருவைந்தெழுத்தையுச்சரித்தலே சாதனமெனபதையும், ஐந்தாவது ஆசிரியப்பாவில், சகலகேவலத்தில் என்னைக்காணேன், தேவரீருடைய திருவருணோக்கத்தால்தேவரீருடைய பெருந்தன்மையைக் கண்டபின் என்னையுங் கண்டேன் என்பதையும், ஆறாவது ஆசிரியப்பாவில் இத்தகைய சிவபோகத்தைப் பாலிக்கத் தேவரீர் சித்தமாயிருக்கவும் அடியேனை தேவரீரை யடையாது பிறவிநோயில் வருந்தியிருப்பது எதற்கொப்பாமெனில், புசிப்பதற்கு வேண்டிய சாதம் சமைத்துச் சித்தமாயிருக்கவும், அதைக்கிட்டியருந்தாமல் பசியோடிருத்தலுக்கொப்பாமென்பதையும், ஏழாவது ஆசிரியப்பாவில், வல்லுனன்மாட்டாதனாகிய இருவரெறிந்த கல்லும் நிலத்தில்வீழ்வது நிச்சயமாமாறுபோல, உபதேசக்கிரமத்துடன் திருவைந்தெழுத்தை நியாணிப்பவன் அஃதின்றித் தியாணிப்பவன் ஆகிய இருவரும் பயனுறுவார்களென்பதையும், எட்டாவது ஆசிரியப்பாவில் தேவரீருடைய திருவடிகளைப் புகலாக அடைந்தவர்கட்குத் திருவருட்செல்வம் குறைவின்றிப் பாலித்திரென்பதையும், ஒன்பதாவது ஆசிரியப்பாவில், புத்தராகிய சாக்கியநாயனாரெறிந்த கல்லும் அவரது அன்பின் மேம்பாட்டால் தேவரீருக்கு நன்காயிற்றென்பதையும், பத்தாவது ஆசிரியப்பாவில், யாவும் நின்செயலன்றி அடியேன்செயலல்லவென்பதையும் ஒன்றுக்கொன்றியையுடைத்தாக வரிசைப்படுத்திக் கூறினாரென்பதாம். இம்மும்மணிக்கோவையின் ஈற்றில் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கட்டளைக்கலித்துறையாவது:—“கரத்தினன் மாலவன் கண்கொண்டு நின்கழல் போற்றநல்ல - வரத்தினையியுமருதவப் பாமதி யொன் றுமிலேனை -சிரத்திறு மாயென்றன் சிந்தையு ளாயவெண் காடனென்று -தரத்திலு மாயது நின்னடி யாந்தெய்வத் தாமரையே.” என்பதே. மெய்யன்பர்களாகிய சைவசமயாசாரியர் நால்வருள்ளுமவர் தமது திருநாமத்தைத் தாம திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஒவ்வோர்பதிகத்தின் இறுதியினும் அமைத்திருப்பதுபோன்று, இப்பட்டினத்தடிகளும் தமது திருநாமமாகிய திருவெண்காடர் என்பதை இப்பிரபந்தத்தின் ஈற்றுங்கயிடாங்டி பெற்

குறித்த கட்டளைக்கலித்துறையில் அமைத்தனரென்பான், "திருவிசைப்பர வின் முடிவில் வெண்காடனென்றனர்." என்றார். இதுபோன்றே ஏனைய பிரபந்தங்களின் ஈற்றிலும் தமது திருநாமத்தைக் குறிப்பித்திருக்கின்றன ரோ எனின், அவ்வாறு வேறொன்றினும் கண்டோமில்லை. இதுகுறித்தே வெண்காடனென்றது சிவபிரானையே எனச் சிலர் கூறுவர். (சஅ)

இவைமுதற் றமிழாற் றுதிபல வியம்பி யிருக்குமந் நாடனி லொருநா, ணவைவிடாய் கழிக்க நீர்பெறா திருப்ப நாதர்தம் பாணிதண் பாணி, யுவகையா லுதவு மின்றெனும் பாட லுரைத்தனர் மற்றுமோர் தினத்திற், கவலும்வல் விடத்தா லுறங்குறார் கட்டிக் கரும்பிடு கழனியீர்ப் புண்டார்.

(இ - ள்.) இவ்வாசிரியப்பாக்கள் முதலாகிய திருப்பாடல்களால் பல வகைத்தோத்திரங்கள் திருவாய்மலர்ந்துகொண்டிருக்கும் நாள்களில் ஒர் நாள், குற்றமுள்ள தாகவிடாய் தணிப்பதற்காக நீர்கிடைக்காதிருக்க, இத்தினத்திலே சிவபிரானுடைய திருக்கரமானது குளிர்ந்த ஜலத்தைப் பாலிக்கும் என்னும் கருத்தமைந்த ஓர் திருப்பாடல் திருவாய்மலர்ந்தனர். மற்றோர் தினத்திலே வருந்துகின்ற கொடிய சர்ப்பவிஷத்தால் நித்திரைகொள்ளாதவராய், சர்க்கரையுண்டாகும் கரும்புகள் வளர்ந்துள்ள கழனியிலே வலியடைந்திருந்தார்.—எ - று.

தாகம்மேற்கொண்டபோது நாவரட்சியும் வார்த்தையாடக்கூடாமையும் ஆகிய இவைபோன்ற அனேக கெடுதிகள் விளையுமாகலின், "நவைவிடாய்." என்றும், சிவபிரானது சடையின்மீது தெய்வகங்கையிருத்தலின், அவர் தமது திருக்கரத்தால் அள்ளியுதவுவர் என்னும் கருத்தால், "நாதர்தம் பாணிதண்பாணியுவகையாலுதவுமின்று." என்றாரென்றும், அந்நகரத்துள்ள கருப்பஞ்சோலையின் வழியாய்த் திருவெண்காடர் வருகையில் ஓர் சர்ப்பம் தீண்டுதலும் அவ்விடவேகத்தால் அக்கழனியிலே வருந்தியிருந்தாரென்பார், "கவலும்வல்விடத்தாற்கட்டிக்கரும்பிடுகழனியீர்ப்புண்டார்." என்றும், விடவேகங்கொண்டார் உறங்கிற் கெடுதியாமென்பதையும், வலியினால் நித்திரைகொண்டில ரென்பதையும் விளக்குவான், "உறங்குறார்." என்றும் கூறினர். நாதர்தம்பாணிதண்பாணியுவகையாலுதவுமின்று என்னும் கருத்தமைந்தபாடலாவது.-"மென்று விழுங்கி விடாய்கழிக்க நீர்தேட - லென்று விடியுமெனக் கென்கோவே-நன்றி-கருதார் புரமூன்றுங் கட்டழலாற் செற்ற-மருதாவுன் சந்நிதிக்கே வந்து." என்னும் வெண்பாவே. எனவே உடனே சிவபிரான் ஓர் மறையவர்போன்று வடிவெடுத்துவந்து நீருதவித் தாகவிடாய் தணித்தனரென்பது கருத்து. (சகூ)

இந்தவா றீர்ப்புண் டொருபுறந் திண்ணை யிடங்கிடந் துறங் குறும் பொழுதி, லந்திவான் மதியம் வலம்புரிக் கண்ணி யாமெனப் புனைமரு தாளி, வந்துதன் னுடையூர் காப்பவன் போல வடி

வுகொண் டிவர்மனஞ் சோதித், தூந்துவான் கருணை புரிகுவான் கருதி யோரிரா நள்ளிரு ளணைந்தான்.

(இ - ள்.) இவ்வண்ணம் வலியடைந்தவராய் ஓர் புறந்திண்ணையிற் படுத்து நித்திரைசெய்யும்பொழுதில், அந்நிக்காலத்தில் ஆகாயத்துதயமாகும் சந்திரனை வலம்புரிமாலையென்று அணிந்துள்ள மருதவாணரெழுந்தருளி, தம்முடைய நகரைப் பரிபாலிப்பவனையொத்தத் திருமேனிதாங்கி, இத்திருவெண்காடருடைய மனத்தைச் சோதித்துச் செலுத்துகின்ற சிறந்த திருவருளைப் பாலிப்பதற்காகத் திருவுளங்கொண்டு, ஓர்நாள் மிகுந்த இருளடைந்த பாதிராத்திரியிற் சேர்ந்தனர் —எ - று.

மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைச்சடையிலணிந்திருப்பது வலம்புரிமாலை போன்றிருத்தலின், "அந்திவான்மதியம் வலம்புரிக்கண்ணி யாமெனப்புனை மருதாளி." என்றும், ஊர்காக்கும் சேவகன்போல் வடிவெடுத்தவரின் அதிகாரத்திற்காக அச்சமுறுவரென்று திருவுளங்கொண்டு அவ்வாறே வந்தனரென்பான், "ஊர்காப்பவன்போல் வடிவுகொண்டு" என்றும், அவ்வாறு அச்சமுறுதற்கேதுவாக வந்ததும் அவர் மனநிலைமையை மற்றுள்ளோருணருமாறு சோதித்துத் திருவருள் பாலிப்பதற்காகவே யென்பார், "இவர் மனஞ்சோதித்தந்துவான்கருணைபுரிகுவான்கருதி." என்றும், அவ்வடிவு கொண்டு பகற்காலத்தவரின் விசேடமாக அச்சமுறுவரென்று திருவுளங்கொண்டு நடுராத்திரியில் வந்தனரென்பான், "ஓரிராநள்ளிருளணைந்தான்." என்றுங்கூறினர். மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைச்சடையிலணிந்திருப்பது வலம்புரிமாலைபோன்றிருப்பதென்பதை, "திங்கண் மதிக்கண்ணி யானைத் தேமொழி யாளொடும் பாடி - யெங்கரு ணல்குங்கொ லெந்தை யெனக்கினி யென்னு வருவே - னங்கிள மங்கைய ராடு மையா றடைகின்ற போது - பைங்கிளி பேடையொ டாடிப் பறந்து வருவன கண்டேன் - கண்டே னவர் திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்." என்னும் ஆளுடையவரசுகளருள் வாக்கானுமறிக. (சு0)

காரிரும் பொலிக்குந் தடிநிலத் திடித்துக் காலினூன் மார்பிடைத் தாக்கி, யாரைநீ யென்ன வினவிட, வெருவா வமுதவெண் காடரு மிசைப்பா, ரூரிடை யெவைக்குங் காவலுக் குரியோ யுணர்ந்திபா னுரைக்குமா கேட்டி, சோரிபுன் மயிரின் முகைகளோ டிறைச்சி தோலொடு மென்புமூ ளைகளோ.

(இ - ள்.) கருநிறங்கொண்ட இரும்பினாற் சத்திக்கின்ற தடியைப்பூமியிலே தட்டிக்கொண்டு, அந்தத்தடியைக் காலிலேவைத்து நிறுத்தி மார்பிலே ஊன்றிக்கொண்டு திருவெண்காட்டடிகளிடம் கிட்டி, நீ யாரென்று கேட்க, யாவர்க்கும் அமுதம்போல்பவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அச்சமுற்றவராய்க்கூறுவார். இவ்வூரினிடத்துள்ள அனைத்திற்கும் காப்பதற்குரிமை பூண்டவரே ! யான்தெளிந்து கூறுவதைக்கேட்பீராக ! உதிரம் அற்பமான

மயிர்க்கூட்டங்களுடனே தசை சருமம் அஸ்தி மூளை என்னும் இவைகளோ? —எ - று.

ஓர்நகரில் அந்நகர்க்காவலாளன் பாதிராத்திரியில் நகர்ப்பரிசோதனை செய்வதும், அவ்வாறுசெய்ய வருங்கால் இருப்புப் பூண்கட்டிய தடியொன்றைப் பூமியில் தட்டிக்கொண்டு வருவதும், வந்தபின்பு யாராயினும் ஒருவர் நூதனமாய்த் தனியாய்ப்படுத்திருந்தால் அவரைத்தட்டி, அத்தடியை மார்பில் ஊன்றிக்கொண்டு நின்று விசாரிப்பதும் இயல்பென்பதை யுணர்த்துவான், "காரிரும்பொலிக்குந் தடிநிலத்திடித்துக் காலினன் மார்பிடைத்தாக்கி யாரைநீயென்ன வினவிட." என்றும், உலகத்துள்ளாரனைவர்க்கும் திருவெண்காடர் அமுதம்போலவாரென்பதையும், அத்தகையோர் இந்நகர்க்காவலாளனை நோக்கியவுடனே அச்சமுற்றுக் கூறாரென்பதையும் விளக்குவான், "வெருவாவமுத வெண்காடருமிசைப்பார்." என்றுங்கூறினர். (௯௧)

ஈனமா மெண்ணிறந் தத்துவக் குழாமோ வின்னதென் றென்னை யான் காணேன், யானலா தொன்றை, யானென நினையு மிது வென துள்ளமென் றிசைத்தார், தேனலரிதழிச் சேவகப் பெருமான் றெரிந்திலர் மறைந்தனர், சிறந்த வூனெலா முருகிப் பெருகுமன் பினரா யுவகையங் கடலிடைப் படிந்தார்.

(இ - ள்.) அற்பமாகிய அளவிறந்த தத்துவக்கூட்டங்களோ? இவற்றுள் இதுதான் நானென்று என்னை யறிந்தேனில்லை. நானல்லாத ஒன்றை நானென்று சிந்திக்கும் இதுதான் எனது மனநிலைமை என்றுரைத்தனர். சேவகராகவந்த தேன்பொருந்திய கொன்றைமலரைத் தரிக்கும் சிவபெருமான் உடனே காணப்படாதவராய்க் கரந்தருளினர். தக்ஷணமே திருவெண்காட்டடிகள் விசேடித்த மெய்யன்புடையவராய்ச் சரீரமுழுவதும் உருகப்பெற்று மேம்பாடுற்ற களிப்பெனுங்கடலில் மூழ்கினர்.—எ - று.

உதிரம் மயிர்த்தொகுதி தசை சருமம் அஸ்தி மூளை தத்துவக்கூட்டங்கள் என்னும் இவைகள் ஒன்றாய்க்கூடிச் சமைந்த இத்தேகத்தில் எதையான் எனக் கூறுவதென்பார், "சோரிபுன் மயிரின் றொகைகளோ டிறைச்சி தோலொடு மென்புமூளைகளோ ஈனமாமெண்ணிறத்துவக்குழாமோ வின்னதென்றென்னையான் காணேன்." என்றும், யானல்லாத ஒவ்வொன்றையும் யான் யான் என்று சிந்திப்பதே எனது மனநிலைமை யென்றனரென்பான், "யானலதொன்றை யானென நினையுமிதுவெனதுள்ளமென றிசைத்தார்." என்றும், காவலாளனைப்போன்று வடிவுகொண்டு வந்தவர் சிவபிரானென்றுணர்த்துவான், "தேனலரிதழிச் சேவகப்பெருமான்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகளுரைத்த உத்தரத்தைக் கேட்டவளவில் மறைந்தனரென்பான், "தெரிந்திலர் மறைந்தனர்." என்றும், மெய்யன்பின் மேம்பட்டோர்க்கு ஊனெலா முருகுதலும் உவகைக்கடலிடை மூழ்கலும் இயல்பென்பதை யுணர்த்துவான், "ஊனெலாமுருகிப் பெருகுமன்பினராயுவகையங்கடலிடை

909 (6524)

ப்படிந்தார்." என்றும் கூறினர். உதிரம் மயிர்த்தொகுதி தசை சருமம் அஸ்தி மூளை தத்துவக்கூட்டங்கள் என்னும் இவற்றாலாயது சரீரம் என்பதை, "தோலிரத்த மெலும்பிறைச்சி சுக்லமேதை மச்சையொன்றாய்த்-துலிசரித்த வுடம்பாகுந் தொட்டவெவையுந் தன்வடிவாய்க் - கோலியடக்கிக் கொளுமிதனைக் கூறுகூறா நோக்காது-போலியுணர்வோர் மகிழ்வெய்தும் புனிதமென்றும் பரமபதம்." என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், நானல்லாததை நானென்றுணர்ந் திருப்பதே அஞ்ஞானமாக்களியல்பென்பதை, "பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரு - மருளானா மாணாப் பிறப்பு." என்னும் திருக்குறளானும், "பொய்யை மெய்யென்றறிந்து போதமின்மை யாலே-பொய்யைப் பொய்யென்றெண்ணி மெலிந்த யுழல்வருலகர்-பொய்யைப் பொய்யென்றறிந்து போதகுருவி னருளின்-மெய்யை மெய்யென்றறிந்தே மெலிவு தீர்வா ருயர்ந்தோர்." என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், மெய்யன்பின் மேம்பட்டோர்க்கு ஊனெலா முருகலும் உவகைக்கடன் மூழ்கலு மியல்பென்பதை, "வேனில்வேண் மலர்க்கணைக்கும் வெண்ணகைச்செவ் வாய்க்கரிய - பானலார் கண்ணியாக்கும் பதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே - யூனெலா நின்றுருகப் புகுந்தாண்டா னின்றுபோய் - வானுளான் காணாய்நீ மாளா வாழ்கின்றாயே." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும் அறிக. ()

படிந்தவெழுந்து திசையினை நோக்கிப் பணிந்தன ரணிந்த வெண்ணீற்றர், விடிந்தன விருளுந் தாமரை யனைய மெல்லிதழ் நொந்தவோ வென்பார், கடிந்தபிரான் னடந்த கருணையைப் புகழ்வார் காற்சுவ டேதநினிற குழிப்பார், முடிந்தமாப் பொருளை முடிவிலா வருளை முன்னினா பன்னினா ரிருந்தார்.

(இ - ள்.) அவ்வாறு களிப்புக்கடலில் மூழ்கிய திருவெண்காட்டடிகள் திருமேனிமுழுவதும் திருவெண்ணீறுதரித்தவராய், எழுந்து நின்று சேவகராய் வந்த சிவபிரான் மறைந்துசென்றருளிய திக்கைப்பார்த்து வணங்கினர். உடனே இருளுமநீங்கி உதயகாலமாயற்று. அப்போது திருவெண்காட்டடிகள் இவ்வேடங்கொண்டவர் சிவபிரானென்றுணர்ந்து, மிருதுவான இதழ்களையுடைய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகள் வருந்தினவோ என்றுரைப்பார், தாமுரைத்த கடுமையான சொற்களால் அங்குநின்றும் சென்றருளிய திருவருளைத் துதிப்பார், அப்பெருமானுடைய திருவடிச்சுவட்டை மார்பில் ஒற்றிக்கொள்வார், சர்வாதீதமான பரம்பொருளையும் அவருடைய அழிவில்லாத திருவருளையும் சிந்தித்தவராய்த் துதித்துக்கொண்டிருந்தார்.— எ - று.

ஊர்க்காவலாளனாக வடிவெடுத்துவந்து நீ யாரென்று வினவிமறைந்தவர் சிவபிரானே யென்றுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், அவர் மறைந்த திசையை நோக்கிவணங்கிப் பின்னர் அடியேன்பொருட்டு நள்ளிருளில் நடந்துவந்த திருவடிகள் நொந்தனவோ என்றும், அடியேனுரைத்த கடோரமான சொற்களினாலே அவ்விடத்தினின்றும் சென்றருளியது திருவருளே

யெனப் புகழ்ந்தும், அப்பெருமானுடைய சரணச்சுவட்டை மார்பிலொற்றிக் கொண்டும், அதீத பரமபொருளான பெருமானையும் அவருடைய திருவருளை யும் தியானித்துத் தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு மிருந்தனரென்பதாம். (ருசா)

அறுவகைச சமய மிடைமரு தாளி யாறுமா முகத்தினுந் தோன்றி, மறுவற நடக்கும் புறநெறிச சமய மற்றுள வாறுமா றுப, புறநடைச சமயப் புன்மைப் பலவாம் பொருவிலை மரு தனை நோக்கி, யுறவுரு மனைத்து மென்றனர் சமயா தீதமுற் றிரு ப்பவ ரிவரே.

(இ - ள்.) சமயாதீத நிலைமையுற்றுள்ள இத்திருவெண்காட்டடிகள் அதன்பின், திருவிடைமருதூரின்க ணெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுடைய ஆறு திருமுகங்களினின்றும் சணமதங்களாறுமுற்பவித்துக் குற்றமின்றி நடை பெற்றுவரும். அவையன்றி வேறாயுள்ள சமயங்களாறும் புறச்சமயங்களா கும். இவையிரண்டிற்கும் எதிர்மறையாயுள்ள புறப்புறச் சமயங்களின் கொடுமைகள் அனேகமாகும். இச்சமயபேதங்களின் பயன்களை யாவும் ஒப் பற்றவராகிய அம்மருதவாணனை அகமார்க்கமாகத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்க வருமென்றெண்ணினர்.—எ - று.

உலகத்து விளங்கும் சமயபேதங்கள் உட்சமயம் புறச்சமயம் புறப் புறச்சமயம் என மூன்றிறப்படுமென்றும், அவற்றுள் உட்சமயங்களாறுமே சிவபிரான் திருமுகங்களாறினுமே தோன்றினவென்றும், அவ்வாறு தோன்றிய தால் அவ்வாறு சமயங்கள் மாத்திரமே குற்றமின்றி நடைபெறுமென்றும், ஏனைய புறச்சமயங்களாறும் உட்சமயங்களாறையும் அடைதற்கேதுவாமென் றும், மற்றுள்ள புறப்புறச் சமயங்களாறும் தீமையுடையனவென்றும், சமயா தீத நிலைமையுடையோர்க்கே முற்கூறிய உள்ளும் புறம்புமான சமயங்கள் பன்னிரண்டின் பயன்களும் சித்திக்குமென்றும் தமக்குத்தாமே சிந்தித் தாரென்றபடி. சிவபிரான திருவடிகளை யடைதற்கேற்ற நன்மார்க்கத் தை யடைவதற்காக இச்சமயபேதங்களேற்பட்டனவென்பதை, "ஒன்றதே பேரூர் வழியா றதற்குள - வென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்க - ளன்றிது நின்றது வென்றாரை மாந்தர்கள் - குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே." என்றும், "ஒத்த சமயங்க ளோராறு வைத்திடு - மத்த னொருவனு மென்ப தறிகில - ரத்த னொருவனு மென்ப தறிந்திடின் - முத்தி விளக்கு முதல் வனு மாமே." என்றும், "முதலொன்றா மானை முதுகுடன் வாலுந் - தித முறு கொம்பு செவி துதிக்கைகான்-மதியுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே - யதுகூற லொக்கு மாறு சமயமே." என்றும வரும் திருமந்திரங்களானும், சிவபிரானைச் சதா தியானித்துக்கொண்டிருக்கின் இச்சமயபேதங்களின் பயன்களனைவையும் வருமென்பதை, "அரனென்று மாமென்று மாறு சமய ங்க - ளொன்றேயொன் றெவ்வா றுரைத்தாலு - மென்று - மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு - மருதனையே நோக்க வரும்." என்னும் திரு வெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. மேற்சொல்லியவாறு திரு

வெண்காட்டடிகள் கருதியபோது இத்திருவெண்பாவையே திருவாய்மலர்ந் தனரென்க. (நச)

இடைமரு தாளி சமயபே தங்க ளின்னவா றிழைத்ததென் னென்னின், முடிவிலா வுயிர்கள் பக்குவக் குறையான் மொழிகதி யடைதர மவுன, வடிவுறு மவர்கள் புகலிட மியம்பின் மாயைமா மாயையு ளடங்கும், படியிலா வொன்றி னின்றன ரிவர்தம் பாக் கியம் யாவரே பகர்வார்.

(இ - ள்.) திருவிடைமருதூரின்கண் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் இவ்வாறாய சமயபேதங்களை என் இயற்றினரென்றால், அளவிறந்த சீவர்கள் பக்குவக்குறைவினாலே யாவராலும் சொல்லுதற்குரிய மூதகியின்பத்தை அடைவதற்காகவே. மௌனநிலைமையுடையவர்களது சேர்விடத்தைச்சொல் லுவோமாயின், மாயையானது மகாமாயையுளடங்கிய தன்மைக்கொப்பாம். ஒப்பற்ற ஓர் நிலைமையிலிருந்த இத்திருவெண்காடருடைய பாக்கியத்தை எவர்கள் அளவிட்டுரைப்பார்கள் —எ - று.

சமயபேதங்கள் யாவும் சீவர்களின் பக்குவபேதங்கட்குத் தக்கவாறே அமைத்துள்ளனவென்பதை, "வேதம்பல் பக்குவ மோர்ந்தொரு வீட்டினுக்- கோதும்பல் லாற்றானு முந்தீபற - வுண்மைகண் டார்க்கேக முந்தீபற" என் னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "சமய வாதிக டத்த மதங்களி - லமைவ தாக வரற்றி மலைந்தனர்." என்றும், "இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை - நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந் - தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு - மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன" என்றும்வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "உரைத்த துறையா துறைக்குஞ் சம யம் - பரத்தை யறிவுற்ற பான்மை - மரத்தி - னவயவத்தி லோரொன் றறிந் தார் மரமா - மவயவத்தைக் கொண்டவா றாம்." என்னும் அமுதசாரத் திரு வெண்பாவானும் தெளிக. (நரு)

பிரிவில்சித் தாந்தர் சமயபே தங்கள் பேசிய தெய்வமொன் றெனினு, நிருபனு நிருபன் மைந்தரும புந்தி நிகழ்தரு மமைச்ச ரு மார்க்கம், பெருகுதந திரரும் ஞாளிகைக் கொள்ளும் பின்னை மாக் களுநிகர் பகரு, முரிமையை யுலகோ ரறிவுறப் பாடி யுடை யவ னடிவிடா துறைந்தார்.

(இ - ள்.) பிரிவற்றவர்களாகிய சித்தாந்திகள் சமயபேதங்களுக்குரிய வைகளாகக்கூறிய தெய்வம் ஒன்றேயாயினும், ஓர் அரசனும் அவன் புத்திர ரும், புத்தி மேம்பட்டு விளங்கும் அவனுடைய மந்திரிமாரும், படைவகுப் பிலே பெருகிய சேனுபதிகளும், நாயைக் கையிற் பிடித்துக்கொள்ளுகின்ற மற்றுள்ள சேனுசமூகங்களும் நிகராகக்கூறும் சம்பந்தத்தை உலகத்தார் தெ யும்படி பாடி, தம்மை அடிமையாகவுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளை இடைவிடாது தியானித்துக்கொண்டு வசித்திருந்தனர்.—எ - று.

எனவே, சமயங்கடோறும் அததற்குரியதாக ஒவ்வோர் அதிதேவதையைக் கூறுதலின், அத்தெய்வங்கள் யாவும் சிவபிரானைத் தவிரவில்லையென்பதை, ஓர் அரசனைத் தவிர அவனது புத்திரர் மந்திரி சேனாபதி சைனிய சமூகம் எவ்வாறில்லையோ அதுபோலாமென் றுலகத்துள்ளார் தெளிந்துய்யுமாறு பற்பல பாக்களைத் திருவாய்மலர்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டே அத்தலத்தினில் வசித்திருந்தனரென்றபடி. எச்சமயத்தார் எவ்வுருவாக எப்பெயருடன் பூசிக்கினும் அவ்வச்சமயத்தார்க்கும் பக்குவத்திற்கேற்றவாறு அனுக்கிரகம்புரிவோர் சிவபிரானே என்பது கருத்து. இதனை, "யாதொரு தெய்வங் கொண்டீ ரத்தெய்வ மாகி யாங்கே - மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர்மற் றைத்தெய் வங்கள் - வேதனைப் படுமி றக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு - மாதலா லிவையி லாதா னறிந்தருள் செய்வ னன்றே." எனனும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (ருசு)

அருந்தவர் சிலநா ளுறைந்தரு விடைபெற் றருட்குறிக் குடந்தைவா யடைந்து, சங்கரற் கன்பாற் றுதிபல வழங்கிச் சடைமுடி யுடையவ னிடங்க, ளெங்கணு மிறைஞ்சி யந்தணா ளரூரு மிறைஞ்சியங் கமர்நாட் களவாற், பொங்குகா மத்தா லிறந்தவற் பார்த்துச் செப்புமொரு வாய்ந்தவெண்பாப் புகன்றார்.

(இ - ள்.) அத்தலத்திற்றானே பொருந்தும்படி சிலதினங்கள் வசித்திருந்து, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிப் பிரியாவிடைபெற்று மீண்டு, திருவருட்குறியினாலே திருக்குடந்தைக்கெழுந்தருளி, அவ்விடத்தெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானிடத்தன்புடையவராய்த் தோத்திரங்கள் பலவற்றைத் திருவாய்மலர்ந்து, அத்தலத்தை யடுத்துள்ள சடைமுடியினரான சிவபிரான் க்ஷேத்திரங்கள் பலவற்றையும் பணிந்து, அழகுநடம்புரிமறையவர் திருவாரூரென்னும் க்ஷேத்திரத்தையும் பணிந்து, அவ்விடத்தில் வீற்றிருந்தருளுமநாளில், களவினாலே விசேஷித்த காமங்காரணமாக இறந்த இடப்பனைப்பார்த்தருளி, "எருவாய்க்கு." எனமுதலெடுத்து ஓர் திருவெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ - று

திருவிடைமருதூரின்கண் வீற்றிருந்த திருவெண்காடருக்கு ஓர்வகைக் குறியால் திருக்குடந்தைக் கெழுந்தருளுமாறு சிவபிரான் கட்டளையிட்டனரென்றும், அவ்வாறே திருவெண்காட்டடிகள் திருக்குடந்தைக் கெழுந்தருளினரென்றும் விளக்குவான், "அருவிடைபெற் றருட்குறிக் குடந்தைவாயடைந்து." என்றும், அப்பால் ஆங்கு சின்னாள் வீற்றிருந்து அத்தலத்தை யடுத்துள்ள ஏனைய திருப்பதிகள் பலவற்றையும் பணிந்துகொண்டு திருவாரூரக் கெழுந்தருளினரென்பான், "சடைமுடியுடையவ னிடங்களெங்கணு மிறைஞ்சி யந்தணாளரூரு மிறைஞ்சி." என்றும், திருவாரூரில் இவ்வடிகள் வீற்றிருக்குங்கால் அவ்விடத்து மிக்க பக்தியுடைமையாற்பணிசெய்திருந்த சிறுவனொருவன், இவரது கட்டளைப்படியே திருமணம்முடித்து வாழ்ந்துவருகையில், எண்ணெயிட்டு நீராடிய ஓர்தினத்தில் காமமேலீட்டாற் கலவிபுரிய

ஜன்னிகண்டு உயிர்துறந்தான். அவன் உயிர் துறந்த அத்தினத்தில் அவ்வீதி வழியுலாப்போந்த திருவெண்காட்டடிகளிஃதுணர்ந்தருளி, "எருவாய்க் கிரு விரண்மேலே றுழுங் கூட்டை-நருவாய்க்கோ கண்டலக்கப் பட்டாய்-திருவொரூர்த்-தேரோடும் வீதியிலே செத்துக் கிடந்தாயே - நீ நாயுந் தானைக்கே நீ" என்னும் திருவெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தனராகலின், "எனைத்துடைநகரு காமத்தா விறந்தவற்பார்த்துச் செபுவொருவாய்க்கெனட் புகன்றார்." என்றும் கூறினர். அச்சிறுவனுக்குத் திருமணமுடிக்கையில் செவ்வையிடுதற்காக, "நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நவநிதியந் தேடி நலமொன்று மறியாத நாரியரைக் கூடிப் - பூப்பிளக்க வெழுகின்ற புற்றீசல் போலப் புலபுலெனக் கலகலெனப் புதல்வரைகளைப் பெறுவீர் - காப்பதற்கும் வகையறியீர் கைவிடவு மாட்டீர் கவர்பிளந்த மரத்தொனையிற் கால்நுழைக்குக் கொண்டே - யாப்பதனைப் பிடித்ததனைத்த பெய்க்குரங்கு போல வகப்பட்டுக் கிடந்துழல வசைப்பட்டீர் நீரே." என்றும் திருப்பாடலையும், இச்சிறுவனை முறநத திடக்கையிலே, "வடிவந் தாயும் வாவிபம் மகனுந் தாயு மரியும் படிகொண்டாரு மூரிலே பதிகொண்டாட விதியோ - குடிவந்த சாவு மேமெழுமோ குயவனுருவுங் குழையோ - நமனின் றுரும வீணர்கேணு நகாந் குமை யானதே." என்னும் திருவிருத்தத்தையும், "மண்ணுறு முருகு மரமுருகு மாயை யுருகு மாலுருகும் - பெண்ணுறு முருகு மாணுருகும் பேதாபேத வனையுருகு-மண்ணனுருகு மிடத்தமர்ந்த வாதா ஞெருகு மரவணையா - னெனனணி யுருகும் குருநாதனைபா லுனைத்த வோர்மொழியே." என்னும் திருவிருத்தமதையும் திருவாய்மலர்ந்தருளினரென்றும் கூறுவர். (௬எ)

அரவையாட் டயருங் கூத்தனை நோக்கி யங்குநின் றருள விடை கொடுபோயவ் வசையுறு பாண்டி மண்டலம் புகுந்து வண்டமிழ் மதுரைமா நகரி, விமையிறை போற்றி மலைகொண்டுள்ள விறையவ லயங்களு மேத்தி, நசையிறு மங்காங் கணபிறு வின்ப நாதனுக் கருந்தமிழ் புனைந்தார்.

(இ - ள்.) அசபா நடனம்புரிகின்ற சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அவ்விடத்தினின்றும் பிரியா விடைபெற்றுக்கொண்டெழுந்தருளி, இழிவற்ற பாண்டிமண்டலத்தையடைந்து, வளவிய தமிழ்நாடாகிய மதுரைமாநகரமென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் புகழமைந்த சோமசுந்தரக்கடவுளைத் துதித்து, மலைநாடாகிய சேரநாட்டின்கணுள்ள சிவபிரான் ஆலயங்களையும் துதித்துப் பெருங்காதலுடன் கூடிய மெய்யன்பினாலே, அவ்வத்தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் இன்பமயமான சிவபிரானுக்கு அருமைமிக்க தமிழ்ப்பாமாலைகளணிந்தருளினார் -- எ - று.

அசபாநடனமென்பது அனுபவஞானிகளுணர்வாற் றரிசிக்கப்படுவதொன்றாகலின் அதனை ஈண்டு விரிக்கலாகாதெனினும், அவ்வனுபவ ஞானிகள் அந்நடனத்தைப்பற்றிக்கூறியுள்ள பாடல்களுள் ஓர் திருப்பாடலை இங்குக்காட்டுவாம். அது, "ஒன்றிரண்டாடவோ ரொன்றுமுடனாட-வொன்றினின்று

ன்றுடவோரேழு மொத்தாட-வொன்றினு லாடவோ ரொன்ப துடனுட-மன்றினி லாடினுன் மாணிக்கக் கூத்தே." என்னும் திருமூலநாயனூரருளிய திருமந்திரமேயென்க. சேரசோழபாண்டியர் என்னும் மூவேந்தராலாண்ட மூம் மண்டலங்களில் பாண்டிமண்டலத்துள்ள மதுரைமாநகரத்திலேயே சோம சுந்தரக்கடவுள் தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணந்து சவுந்தரபாண்டியராக அரசாண்டதும் அவரே சங்கத்தவரிலொருவராயிருந்து தமிழைவளர்த்ததும் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களியற்றியதுமாகலின், "வசையுறுப் பாண்டிமண்டலம்" என்றும், "வண்டமிழ் மதுரைமாநகர்." என்றும், அதன்பின் பாண்டிநாட்டைக்கடந்து சேரநாட்டுள்ள திருத்தலங்களைத்தரிசிக்கச்சென்று ஆங்காங்குள்ள திருத்தலங்களினும் செந்தமிழ்ப்பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்து கொண்டே சென்றுரென்றுணர்த்துவான், "மலைகொளுட்டுள்ள விறைவனுலயங்களு மேத்தி - நசையினூலாங்காங் கன்பினு லினபநாதனூர்க்கருந்தமிழ் புனைந்தார்." என்றும் கூறினர். மதுரைமாநகரத்திற்கெழுந்தருளி ஆங்கு வீற்றிருந்தருளும் சோமசுந்தரக்கடவுளையும் அங்கயற்கண்ணம்மையாரையும் பணிந்து, "விடப்படு மோவிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை விட்டுமனந்-திடப்படு மோநின் னருளின்றி யேதின மேயலையக் - கடப்படு மோவறபர் வாயிலிற் சென்றுகண் ணீர்ததும்பிப் - படப்படு மோசொக்க நாதா சவுந்தர பாண்டியனே." என்னும் திருப்பாடல் திருவாய்மலர்ந்தனரென்றும், மலைநாடாகிய சேரநாட்டின்கணுள்ள திருப்பேரூர் அவிநாசி திருமுருகன்பூண்டிமுதலிய திருத்தலங்கட் கெழுந்தருளியகாலத்தில் மோனவிரதங் கொண்டிருந்தனரென்றும் கூறுவதுண்டு. (ருஅ)

ஆலமுண் டவர்க்குத் தமிழமு தளிப்பா ருளிடை மருதில்வந் தடைந்து, பாலவெண் டிங்கட் பழையவற் பணிந்து . பற்பல காலமங் கிருந்து மேல்விடை யவரை விடைகொடு மீண்டு விரைந்துவெண் காட்டிடைப் புகுந்து, வாலிய சூல கபாலியை நீல மாலினி வாமனைப் பணிந்தார்.

(இ - ள்.) பாற்கடலிற் றேன்றிய ஆலகாலத்தை அமுதுசெய்தருளிய சிவபிரானுக்குத் தமிழ்ப்பாவாகிய அமுதத்தைத் திருச்செவியாலூட்டுகின்ற திருவெண்காட்டடிகள் தமக்கருள்புரிந்த க்ஷேத்திரமாகிய திருவிடைமருதூர்க்கு மீண்டுமெழுந்தருளி, பால்போலும் வெண்ணிறமுடைய சந்திரனையணிந்த சடாதாரராகிய புராதனரை வணங்கி, அநேககாலம் அத்தலத்தைவிட்டகலாது வசித்திருந்து, அதன்பின் இடபாரூடராகிய சிவபிரானிடத்திற் பிரியாவிடைபெற்று வெளிக்கொண்டு, அதிதுரிதமாகத் திருவெண்காடென்னும் திருத்தலத்திற்சேர்ந்து, சுத்தமாகிய சூலத்தையும் கபாலத்தையும் ஏந்தினவரும் நீலநிறமுள்ள உமாதேவியை இடப்பாகத்துடையவருமாகிய சிவபெருமானை வணங்கினூர்.—எ - று.

சிவபிரான் பாற்கடலிற் றேன்றிய ஆலகாலத்தை யமுதுசெய்தவராகலானும், அத்தகைய ஆலகாலமுண்டவர்க்கு அமுதளிப்பது விசேடமாக

லானும், "ஆலமுண்டவர்க்குத் தமிழமுதளிப்பார்." என்றும், மருதவாணரே திருவெண்காட்டடிகட்கு ஆசிரியரா யெழுந்தருளி அனுக்கிரகம் புரிந்தாராகலின், "அருளிடை மருத" என்றும், சிவபிரான் திருமுடியிலணிவது கலைநிரம்பாத இளஞ்சந்திரனேயாகலின் களங்கமற்ற சந்திரனென்று குறிப்பிப்பான், "பாலவெண்டிங்கள்." என்றும், அப்பெருமான் ஆதிமத்தியாந்தரகிதராகலின், "பழையவன்." என்றும் கூறினர். சிவபிரானுக்கு ஆலமே அமுதாயிற்றென்பதை, "கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த-வாலால முண்டா னவனசதுர்தா னென்னேடீ - யாலால முண்டிலனே லன்றயன்மா லுள்ளிட்ட - மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும் அறிக. தமிழ் இனிமையுடையதென்பதையும், அவ்வாறினிமையுடைமைபற்றியே சிவபிரானுக்கு இப்பாஷையில் மிக்க பிரியமென்பதையும், அத்தகைய பிரியாதிசயமேலீட்டால் நிகழ்ந்த தமிழ்ப்பாடல்களால் அளவிறந்த மகிமைகள் விளங்கினவென்பதையும், இத்தமிழாகியதென்மொழியொன்றே வடமொழிக்கொப்பானதென்பதையும், "கடுக் கவின்பெறு கண்டனுந் தென்றிசை நோக்கி - யடுக்க வந்துமைந் தாடுவா னுடலின்னேப் பு-விடுக்க வாரமென் காறிரு முகதநிடை வீசி - மடுக்க வந்தமிழ் திருச்செவி மாந்தவு மன்றே." எனவும், "விடையு கைத்தவன் டாணினிக் கிலக்கணமேனாள் - வடமொழிக்குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத் - திடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொன்-மடம கட்கரங் கென்பது வழுதி நாடன்றே." என்றும், "கண்ணுதற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து - பண்ணுறத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி ழேனை - மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோ - லெண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ." என்றும், "தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை-யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக் - கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித் - தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்." என்றும்வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. (ருகூ)

ஐயனை வணங்கி வழிபடுங் காலத் தகன்றிடு மந்திரிச் சேந்தர், செய்யசேய் வந்திங் கிறைஞ்சி பணியச் சேருநீ யாரெனச் சேந்தர், கையுறு தனைய னென்று புன் றொழிலாற் கைதவப் பட்டனன் றாதை, வெய்யவச் சிறைமீட் டருள்செனப் பணிந்தான் விளைந்து வெண் காடரு மெழுந்தார்.

(இ - ள்.) திருவெணகாட்டின் திருவாலயத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளும் சிவபிரானைப் பட்டினத்தடிகள் பணிந்து வழிபட்டுக்கொண்டிருக்குந் தருணத்திலே, அவ்வடிகளைவிட்டு நீங்கிய அமைச்சராகிய சேந்தநாயனாருடைய சிறப்பமைந்த புத்திரர்வந்து இவ்விடத்தில் இத்திருவெண்காட்டடிகளின் திருவடிகளிற் சாஷ்டாங்கமாக வணங்குதலும், அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இங்குவந்த நீ யாரென்று வினவியருள, சேந்தநாயனா

ருடைய சிறுமையடைந்த புத்திரனென்று விடைபகர்ந்து, அடியேனுடைய பிதாவாகிய சேந்தனாயனார் அரசனுடைய கொடூரச்செய்கையால் விலங்குடையவராயினர். அவரை அக்கொடிய சிறையினின்றும் மீட்டருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து வணங்கினர். அப்பிரார்த்தனையைத் திருச்செவியேற்றருளியவுடனே அதிவிரைவில் திருவெண்காட்டடிக ளெழுந்தருளினர்.— எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் தமது கிருகஸ்தாச்சிரமத்தைவிட்டுத் துறவாச்சிரமத்தை மேற்கொண்டகாலத்து, அவ்வூரரசன் அவ்வடிகளுடையசெல்வத்தின் அளவையைத் தெளியவெண்ணி, அவ்வடிகளுடைய மந்திரியாராகிய சேந்தநாயனாரை வரவழைத்து, அவரைநோக்கி, உமது தலைவராகிய பட்டினத்தடிகளின் செல்வப்பெருக்கு விசேடமெனக் கேள்வியுற்றிருந்தேனே, இப்போது இவ்வளவு குறைந்த தொகையாகக் காணப்படுகின்றதே எனக்கேட்டபோது, சேந்தனார் யாதோர் வஞ்சகமுமற்றவராதலையால், அவ்வடிகளின் செல்வத்தின் பெரும்பாகம் தருமங்களில் செலவழிந்துபோகத் தற்காலத்திலுள்ளது இவ்வளவேயென உண்மையைக்கூறினர். அவ்வாறுகூறிய உண்மை அவ்வரசனுக்குப் பொய்யாகப்புலப்பட்டமையால், அச்சேந்தனாரைச் சிறையிலிடும்படி கட்டளையிட்டனன். அவ்வாறே தண்டலாளர்கள் சேந்தனார்க்குக் கைத்தளைபூட்டிச் சிறைப்படுத்தினர். அச்செய்தியை அவரது குமாரர் திருவெண்காட்டடிகட்கு விண்ணப்பித்துத் தமது பிதாவை அச்சிறையினின்றும் விடுவித்தருளல்வேண்டுமெனப் பிரார்த்தனைசெய்தனரென்பார், "சேந்தர் கையுறுதளையனென்று புன்மொழிலாற் கைதளைப்பட்டனன்றனை-வெய்ய வச்சிறை மீட்டருள்கெனப்பணிந்தான்." என்றனர். புன்மொழிலாற் கைதளைப்பட்டனன் என்பதற்கு, திருவெண்காட்டடிகள்தாம் துறவாச்சிரமத்தை மேற்கொண்டகாலத்து தமதுநற்பெருஞ்செல்வமனைத்தையும் சூறைவிடச் சேந்தனார்க்குக் கட்டளையிட்டபோது, இவ்வளவுபெருஞ் செல்வத்தையும் வீணே சூறைவிடக்கட்டளையிட்டனரே எனச்சிந்தித்த ஓர் தோடமாகிய புன்மொழிலாற் கைத்தளையிடப்பெற்ற சேந்தனாரெனப் பொருள்கூறுவாருமுளர். தமதாசிரியராகிய திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கிற் குறையுளதாகச் சிந்தித்ததே தோடமாகலினென்க. சிந்தித்தலாலும் தோடம் நேரக்கூடுமென்பதை, "சொல்லால் வருங்குற்றஞ் சிந்தனை யால்வருந் தோடஞ்செய்த - பொல்லாத தீவினை பார்வையிற் பாவங்கள் புண்ணியநூ-லல்லாத கேள்வியைக் கேட்டிடுந் தீங்குக ளாயவுமற-றெல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள் வாய்கச்சி யேகம்பனே." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்காலும் தெளிக. (௯௦)

எழுந்துபோந் தண்ணல் சந்நிதிப் புறத்தி லிசைந்துமத் தலைதயிர்ப் பாடல், கொழுந்தெழப் பாடி முடித்திடக் கணங்கள் கொழும்புகழ்ச் சேந்தனைக் கொணர்ந்து, தொழுந்தகை யவர்முன் காட்டிடவருளாற் றெண்மையா லேந்தருந் தொழுது விழுந் தெழுந் தாடிப் பாடின ராறது மெய்யன்ப ரிருவரு மிவரே.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் எழுந்தருளிவந்து சிவபிரானுடைய திருச்சந்நிதிக்குப் புறத்தில் நின்று, "மத்தளைதயிர்" என்னும் திருப்பாடலைத் திருவருளின்மகாழுந்து தோன்றும்படி திருவாய்மலர்ந்து முடித்தவுடனே, அப்பெருமானது திருவருளினாலே சிவகணங்கள்சென்று மிக்கபுகழ் வாய்ந்த அச்சேந்தனாரைச் சிறைமீட்டுக்கொண்டுவந்து, யாவரும் தொழத்தக்க தன்மையுடைய திருவெண்காட்டடிகளுக் கெதிரில்விட்டுவிட, பழமை மேம்பட்ட சேந்தனாரும் திருவெண்காட்டடிகளைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து ஆனந்தக்கூத்தாடினர். அதன்பின் உண்மையடியார்களாகிய இவரிருவரும் சிவபிரானுக்குத் தோத்திரம்பாடியருளினர்.—எ - று.

அத்தருணத்திற் சிவபிரானுக்குரிய வழிபாடுகள் புரிந்துகொண்டிருந்தாராகலானும், அவ்வழிபாடு நிட்காமியமானதாகலானும், இப்போது சேந்தனாரைச் சிறைமீட்கவேண்டியது காமியமாகலானும், அத்தகைய காமிய விண்ணப்பத்தைத் திருச்சந்நிதியிலியற்ற மனமில்லாராகலானும், அவ்வாறு சிறைமீட்டலாகிய காரியமும் இவரது பெருந்தன்மையுணர்ந்த சிவகணங்களே இயற்றவேண்டுவதாகலானும்சந்நிதிக்குப் புறம்பேவந்து நின்று துதித்தாரென்பார், "எழுந்துபோந் தண்ணல் சந்நிதிப்புறத்திலிசைந்து." என்றும், மத்தளைதயிர் என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடலிற் சிவபெருமானுடைய திருவருளின் லேசம் உதயமாம்படி பாடியருளினரென்பார், "கொழுந்தெழப்பாடி முடித்திட." என்றும், அரசனது சிறையுற்றோரை அங்குள்ள காவலாளரைக்கடந்து கட்டறுத்து பற்றிக்கொண்டு மீட்டும் அக்காவலாள ரறியாவண்ணம் வெளிக்கொண்டுவருதல் ஏனையோராலேலாதாகலின், "கணங்கள் கொழும்புகழ்ச் சேந்தனைக் கொணர்ந்து." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் யாவராலும பணிதற்குரியபெருந்தகைமை வாய்ந்தோராகலின், "தொழுந்தகைபவர்முன்காட்டிட." என்றும், இவ்வளவிற்கும் காரணம் திருவெண்காட்டடிகள் சேந்தநாயனார் என்னும் இருவர்மீதும் சிவபிரான்வைத்த திருவருளேயாகலின் "அருளால்." என்றும, சேந்தனார் வெகுகாலம் திருவெண்காட்டடிகளுடன் பிரியாவிடையாய் மருவிவாழ்ந்தவராகலின், "தொன்மைசால்சேந்தர்." என்றும, இவர்களிருவரும் ஒருங்குகூடிச் சிவபிரானைத் துதித்தனரென்பார், "பாடினாரரற்கு மெய்யன் பரிருவருமிவர்." என்றும் கூறினர். மத்தளைதயிர் என்னும்முதலையுடைய திருப்பாடலாவது:—"மத்தளை தயிருண் டானு மலர்மிசை மன்னி னானு - நித்தமுந் தேடிக் காணா நிமலனை யமல மூர்த்தி - செய்த்தலைக் கயல்பாய் நாங்கூர்ச் சேந்தனை வந்த ளிட்ட - கைத்தளை நீக்கி யென்முன் காட்டுவெண் காட்டு ளானே." என்பதே. (௬௧)

சேந்தர்வெண் காட ரடியிணை பணிந்து திருவுள மறிந்திடப்
பணித்தீ, ரேய்ந்தவிச் சிறைமீட் டெனவுடற் சிறைமீட் டிடுநெறி
காட்டிட வேண்டும்; வாய்ந்தநீ ரென்ன வன்னவர் மகிழ்ந்து வனத்
தினில் விறகொடிக் கெடுத்திட், டாய்ந்தவவ் விறகு விற்றிடும்
பொருளா லனந்தின மொருவருக் களிப்பீர்.

(இ - ள்.) அதன்பின் சேந்தநாயனார் திருவெண்காட்டடிகளின் சரணங் களிற்பணிந்து. தேவரீர் திருவுள்ளத்தை அடியேனுணர்ந்துகொள்ளுமாறு கட்டளையிட்டருளினீர், தமியேனுக்குக் குருவாகக்கிடைத்த தேவரீர் அடியேனுக்கு நேர்ந்த இந்தச் சிறைச்சாலையினின்றும் மீட்டருளியதுபோலன்றே, சரீரமென்னும் சிறைச்சாலையினின்றும் மீளத்தக்க மார்க்கத்தைக் காட்டியருளவேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்க, அவ்விண்ணப்பத்தைத் திருவெண்காடர் திருச்செவியேற்றுத் திருவுளங்களித்து, காட்டிற்சென்று உலர்ந்துள்ள விறகுகளை ஒடித்துச் சுமையாகக்கட்டி யெடுத்துக்கொண்டு, நீர் ஆராய்ந்தெடுத்த அவ்விறகுச் சுமையை விற்பதனால்வரும் பொருளைக்கொண்டு தினந்தோறும் ஓர் சிவனடியாருக்கமுதளித்து வருவீராக.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகளின் திருவுள்ளம் மிக்க காருணியமுடையதென்பது, சேந்தனாருடைய புத்திரர்வந்து தமது பிதாவின் சிறையைமீட்டருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தவளவில் தமது வழிபாட்டையும் நிறுத்திப் புறப்போந்து சேந்தனாருடைய கைத்தளையைத் தறித்துச் சிறையினின்றும் விடுவித்தருளவேண்டுமென்னும் கருத்தமைந்த திருப்பாடல் திருவாய்மலர்ந்தமையினன்கு விளங்குதலால், "திருவுள மறிந்திடப் பணித்தீர்" என்றும், அரசனாலமைத்த இச்சிறையை எவ்வளவு அற்புதத்துடன் மீட்டருளினீரோ அதுபோன்றே, வினையினாலமைத்ததாயுள்ள உடற்சிறையினின்று மீட்டருளல்வேண்டுமென்பார், "ஏய்ந்தவிச்சிறை மீட்டெனவுடற்சிறைமீட்டிடுநெறி காட்டிடவேண்டும்." என்றும், சிவபரம்பொருளே ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொள்ளுமென்பது நூற்றுணிபாகலின், "வாய்ந்தநீர்" என்றும் கூறினர். சரீரம் சிறையென்பதை, "கருமருவு குகையனைய காயத்தி னடுவுட் களிம்புதோய் செம்பனைய யான்-காண்டக விருக்கநீ ஞானவனன் மூட்டியே கனிவுபெற வுள்ளுருக்கிப், பருவமறிந்துநின் னருளான வேதிகொடு பரிசித்து வேதிசெய்து - பத்துமாற் றுத்தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட பட்சத்தையென்சொல் லுவேன், வருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாதியா மந்த மீது - மத்துவித நிலையரா வென்னையாண் டுன்னடிமை யானவர்களறிவி னூடும், திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற சித்தாந்த முத்தி முதலே - சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே சின்மயா னந்த குருவே.' என்னும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "கட்டிய கட்டோ கருமலக் கட்டு - பூட்டிய தளையோ பொன்று நசைத்தளை - யடைத்தவச் சிறையோ வறிவிலா கச்சிறை - யெனிலுயிர்க் கள்வ னெங்ஙன முயுமே." என்னும் சிவஞான வள்ளலார் திருவாக்கானும் தெளிக. சிவபிரானே ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொண்டு இச்சிறையினின்றும் மீட்டருளுவரென்பதை, "விந்து மோகினி மானென விரிந்த - தத்துவக் காட்டிற் றனித்திடு முயிரை-யாணவ வேங்கை யொருபா லடர்ப்ப - மாயைக் குடாவடி யொருபான் மயக்கக் - காமியக் கடமா வொருபாற் கறுவ-விருவினை மலைப்பாம் பொருபா லிழுக்க - வாசையா மண்ணை யொருபா லறையக் - குலமெனு ஞமலி யொருசார் குரைப்பக் - கல்விக் கானியா றொருசா ரகவரச் - சமயச் சூறை யொருசார் தாக்க-

வாவெனும் பகுதியரிவைக் கொளுவ - மாயா வாதவனைசார் வெருட்ட - விண்ணைண மாவி யிடருறுங் காலை - யுயிரிடை யெய்ப்புக் கிருந்த வொரு வரத் - தாயினுஞ் சாலத் தயாநிதி யிரங்கிக் - கட்கடை யாளாற் காடறமாற் றலு - முட்கின யாவு முயப்பழைக் தனரே.'' என்னும் திருவாசகத் திருவாக்கானுறிக. (கஉ)

எனும்படி சேர்த்த தவமளித்த தகைமையாற் றிருமத் தவம்புரி காலை, ஐவயிற் பொதிசோ றொருபுடை தூக்கி வாய்திறந் துறங்கிடவாயிற், கனியனம் பிதிர்ந்து வீழ்ந்திட வாயிற் பயந்துகன் மன்றனுக் கென்று, ரனகமன் றுடுமெங்கடம் பிரானமுதுசெய் தருமபசி யகன்றார்.

(இ - ள்) என்று இவ்வாறான உபநிஷதமெனப்படும் சுவர்த்தைப்பாலித்து அங்கு நின்றும் வெளிக்கொண்டனர் இச்சேந்தனார் நாயனாரும் அத்தவத்தை இயற்றிவருங்காலத்தில், பிறகு வெட்டச்செய்த அக்காட்டினிடத்துத் தாம்புசிப்பதற்காக கட்டிக்கொண்டுவந்த கட்டுச்சோற்றை ஒருபக்கமாகத் தொங்கவிட்டு, வாயைத்திறந்துகொண்டு நித்திரைகொள்ள, அப்போது அவர்வாயிலே அக்கட்டுச்சோற்றின் சாதங்கள் பிரிந்து வீழ்ந்திட அச்சமுற்று அவ்வாயிற்கல் பொன்னம்பலக்கூத்தனுக்காகவென்று கூறினர். பரிசுத்தமான பொன்னம்பலத்தில் ஆனந்த தாண்டவம்புரியும் எங்கள் பெருமானாகிய நடராஜமூர்த்தி அக்கட்டுச்சாதமுழுவதும் திருவமுதுசெய்தருளி அருமையான பசிநீங்கினார் —எ - று.

காட்டில் விறகொடிக்கவந்த சேந்தனார் தாம் புசிப்பதற்காகக் கட்டிக் கொண்டுவந்த கட்டுச்சோற்றை அக்காட்டின்கணுள்ள ஒருவிருட்சத்தினிலே யிற்கட்டித் தொங்கவிட்டுத் தாம் அவ்விருட்சத்தினிழலிற்றானே வாயைத் திறந்துகொண்டு நித்திரைபுரிந்தனர். அந்நித்திரையினை மேலிட்டால், தினந் தோறும் அவர்புரிந்து வரும் மகேசுரபூஜாகாலம் தவறநேரிட்டதுணர்ந்த சிவபெருமான், அக்கட்டுச்சாதத்திலுள்ள சாதங்கள் ஒவ்வொன்றாய் அவர் வாயில்வீழச்செய்தனர். அவ்வாறு விழுவதனால் விழித்துக்கொண்ட சேந்த னார்நாயனார் நித்திரைமயக்கத்தினால் அச்சாதத்தைக் கல்லென்று நினைத்து, எதுவாயினுமாக, நம்வாயில்விழுவதனைத்தும் முன்பு நடராஜனுக்கர்ப்பிதமாக வேண்டியதாகலின், இதுவும் அந்நடராஜப்பிரபுவிற்கே அர்ப்பிதமென்றனர். அவ்வாறு அவர் கூறியவளவில் அக்கட்டுச்சாதம் முழுவதையும் நடராஜப் பெருமானே திருவமுதுசெய்து பசியாறினரென்பார், “ஐவயிற்பொதி சோறொருபுடை தூக்கி வாய்திறந்துறங்கிடவாயிற் - கனியனம் பிதிர்ந்து வீழ்ந்திடவாயிற்பயந்துகன்மன்றனுக்கென்று - ரனகமன்றுடுமெங்கடம்பிரா னமுதுசெய்தரும்பசியகன்றார்.'' என்றனர். எனவே, தினந்தோறும் சேந் தனார் அடியார்க்குப் படைக்கும் திருவமுதை ஏற்றுக்கொள்வோர் சிவபிரா னேயென்பதும், இன்று அக்காலம் தவறியதை அச்சேந்தனார்க்கறிவிப்பான

இவ்வாறுசெய்தனரென்பதும்,அவ்வண்ணம் அப்பெருமான் திருவமுது செய்தவளவில் சேந்தனார் பசிநிவாரணமாயிற்றென்பதும் விளங்குதல்காண்க.

பொருவிலக் காலத் தொருதிரு வளவன் பூசனை குறைவறப் புனைவான்; பரவுமங் தத்திற் கோயிலா ராய்ச்சிப் பருமணி நாதமங் கெழும்பு, மருவுமன் னோசை கேட்டில னயர்ந்து வருந்தினான் கனவினிற் கூத்த, ருனாசெயச் சேந்த ரன்பினை யுணர்ந்திவ் வுலகுளோ ரறியவாய் திறந்தான்.

(இ - ள்.) நிகரற்ற அக்காலத்திலே செல்வச்சோழரென்னும் ஒருவர், நடராஜப்பெருமானுக்குரிய வழிபாட்டைத் தினந்தோறும் தமதரண்மனையிற் குறைவின்றி முடிப்பார், அவ்வழிபாட்டின் முடிவில் சிதம்பரத்திருக்கோயிலின்கணுள்ள பெரிய ஆராய்ச்சி மணியின் ஓசை அங்குண்டாகும். இவ்வாறு வழக்கமாயிருந்ததனால், சேந்தனார்வாயிற் கட்டெச்சாதச் சோறவிழுந்த அத்தினத்திலே அந்த ஆராய்ச்சிமணியின்ஓசை கேளாதவராய்ச் சோர்வடைந்து துக்கித்தனர். அவரது கனவில் நடராஜப்பெருமா னெழுந்தருளிச் சேந்தனாருடைய மெய்யன்பினைத் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அச்சோழர் அஃதறிந்து, இச்செய்தியை உலகுள்ளோரனைவரும் உணருமாறு கூறினர்.—எ - று.

செல்வச் சோழரென்பவர் நடராஜப்பெருமானைத் தினந்தோறும் பூசித்து, அப்பூசனையின் முடிவில் சிதம்பராலய வாராய்ச்சிமணியோசை கேட்டு ஆனந்தித்துவரும் வழக்கமுடையவராயிருந்தனர். சேந்தனார் கட்டெச்சாதத்தைத் திருவமுதுசெய்தற்கு நடராஜப்பெருமானெழுந்தருளிய அத்தினத்தில் அவ்வாராய்ச்சிமணியோசை கேளாமையால் சோர்ந்துவருந்திய காரணத்தினாலே, நடராஜப்பெருமான் அச்சோழர் கனவின்கணெழுந்தருளி,சேந்தனாருடைய அன்பின் பெருக்கை அருளிச்செய்ய, அவர் அச்செய்தியைஉலகறிய விளம்பினரென்பது கருத்து. அன்பர்களன்பை இவ்வாறே நடராஜப்பிரான் உலகறியவிளக்குவதியல்பென்பதை, "ஆடற்சிலம்பி னொலிகேளா வுடைவாளகற்றி யங்கைமலர் - கூடத் தலைமேற் குவித்தருளிக் கொண்டு விழுந்து தொழுதெழுந்து - நீடப் பரவி மொழிகின்றார் நெடுமால் பிரம னருமறை முன் - றேடற் கரியாய் திருவருண்முன் செய்யா தொழிந்த தென்னென்றார்." எனவும், "என்ற பொழுதி லிறைவர்தா மெதிர்நின் றருளா தெழுமொலியான் - மன்றி னிடைநங் கூத்தாடல் வந்து வணங்கி வன்றொண்டன் - றொன்று முணர்வா னமைப்போற்றி யுளாசேர் பதிகம் பாடுதலா - னின்று கேட்டு வரத்தாழ்ந்தோ மென்றா ரவரைநினைப்பிப்பார்." எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுமறிக. (கூச)

நீலநீர் வேலி ஞாலமே லறிஞர் நிறைபர ஞானிக ளெவருஞ், சீலமா ரன்பர் சேந்தனார்க் கீந்த திருவருட் டிறத்தினைக் குறித்தா, ரேனுமன் னவர்தந் தவத்தினைத் துதித்தா ரினியவெண் காடனா மதித்தார், பாலனம் புரியும் வளவனைப் பரவிப் பைம்பொனம் பலத்தையும் பணிந்தார்.

(இ - ள்.) கருநிறங்கொண்ட கடலையே வேலியாகவுடைய உலகத்தி லுள்ள பெரியோர்களும் பரஞானம் நிறைவுபெற்ற மெய்ஞ்ஞானியர்களும் தூய்மைவாய்ந்த மெய்யன்பர்களும், சேந்தனார் நாயனார்க்குச் சிவபிரான்பாலி த்த திருவருட்டன்மையைச் சிந்தித்தார்கள். பொருத்தமாகிய அச்சேந்தனார் நாயனாருடைய மெய்த்தவத்தைப் புகழ்ந்தார்கள். இந்நாயனார்க் காசிரியராகிய இனிமையுள்ள திருவெண்காட்டடிகளை மெச்சினார்கள். இவ்வுலகத்தை அர சாட்சிபுரியும் செல்வச்சோழனைத் தொழுது, பசும்பொனாலாகிய திருவம் பலத்தையும் வணங்கினார்கள்.—எ - று.

அறிஞர்களென்றமையாற் கல்விசான்றவர்களும், பரஞானிகளென்ற மையான் மெய்ஞ்ஞானிகளும், அன்பரென்றமையான் மெய்ப்பத்தர்களும் ஆகிய மூவகுப்பினரும், முதலிற் சேந்தனாரையும், அதன்பின் அவர்க்குத் திருவருள் பாலித்த நடராஜப்பெருமானையும், அதன்பின் அத்திருவருளடை தற்கேதுவாகிய சேந்தனார் பெருந்தவத்தையும், அதன்பின் அவர்க்கவ்வா றாகிய தவத்திற்கேதுவான உபதேசமளித்த திருவெண்காட்டடிகளையும்' அதன்பின் இவையனைத்தையும் உலகத்தார்க்கறிவித்த செல்வச்சோழனையும்' அதன்பின் அச்சோழர்க்கனுக்கிரகித்த நடராஜப்பெருமானுடைய பொன்னம் பலத்தையும் பணிந்தார்களென்றபடி. (கூரு)

திருவிசைப் பாவிற் றிருவிடைக் கழியிற் றிருச்சிற்றம் பல முடை யவனை, மருவுமுன் வைத்து முருகவே டனக்கு மாலுலா மெனத்தமிழ் பாட, வுருகுமன் பினரா மன்றுணின் றுடு மும்பர்தம் பதமல ரடையக், கருணைசெய் தனர்வெண் காடராங் கதனாற் கதியடைந் திடவணித் தானார்.

(இ - ள்.) சேந்தனார்நாயனார் திருவிசைப்பாவினாலே திருச்சிற்றம்பல முடையானைப் பொருந்த முதலமைத்து திருவிடைக்கழிஎன்னும் க்ஷேத்திரத் திலே முருகக்கடவுளுக்கு மாலுலாமென்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகத் தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அச்சேந் தனாரிடத்து மனவுருக்கமுள்ள அன்புடையவராகி, பொன்னம்பலத்தின் கணின்று ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும் நடராஜப்பெருமானுடைய திருவடி நீழலடையும்படி கிருபைபுரிந்தருளினர். சேந்தனார் அக்கிருபையினாலே முத்தியின்பத்தை யடைவதற்குச் சமீபித்தபக்குவமுடையவராயினர்.—எ-று.

திருவிசைப்பாவினாலே திருச்சிற்றம்பலமுடையானைமுதலிற் றுதித்த தாவது:—"மன்னுக தில்லை வளர்க நம்பத்தர்கள் வஞ்சகர் போயகலப்-பொன் னின்செய் மண்டபத் துள்ளே புகுந்து புவனியெல் லாம்விளங்க - வன்ன நடைமட வாளுமை கோனடி யோமுக் கருள்புரிந்து-பின்னைப் பிறவி யறுக்க நெறிதந்த பித்தர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே." என்னும் பல்லாண்டேயாம். இப்பல்லாண்டு, சேந்தனார் தில்லைக்கெழுந்தருளியிருந்தபோது, அங்கு நடக் கும் இரதோற்சவதினத்தில் இரதம் செல்லாது தடையுற்ற காரணத்தால் அங்குள்ள தில்லைவாழந்தணர் முதலியோர் யாவரும் வருந்துவதைத் திருவு

னங்கொண்ட நடேசப்பெருமான், அவர்களனைவருக்குங் கேட்கும்படி, சேந்தனார் நாயனாரை விளித்து, "சேந்தனே! நமது தேர் நடக்குமாறு பல்லாண்டு பாடுக." என அசரீரியாக்கருளியபோது, சேந்தனார் நம்மையும் ஓர்பொருட்படுத்தி இப்பணிகட்டளையிட்டனரே எனக்களிகூர்ந்து திருவாய்மலர்ந்தருளினரென்றும், அவ்வாறு இப்பல்லாண்டோதிய அளவில் இரதம் தடையின்றிச் சென்றதென்றும் கூறுவர். திருவிடைக்கழி என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் முருகக்கடவுளை நோக்கி மாலுலாவென முதலெடுத்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவிசைப்பாவாவது:— 'மாலுலா மனந்தந் தென்கையிற் சங்கம் வவ்விஞன் மலைமகண் மதலை - மேலுலாந் தேவர் குடிமுழு தாளுங் குமரவேள் வள்ளிதன் மணாளன் - சேலுலாங் கழனித் திருவிடைக் கழியிற் றிருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற - வேலுலாந் தடக்கை வேந்தனென் சேந்த னென்னுமென் மெல்லிய லிவளே." என்பதே. சதியடைந்திடவனித்தானார் என்றவையின் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருவடிநீழ லடைந்தனரென்பது கருத்து. (சுசு)

வேறு.

தோணியம் புரத்துட் புக்குச் சுடர்விடு மழுமான் விட்டுக்
கோணற நிற்கு மின்பக் குழகனை யழகு பூந்து
மாணுறு தோளி யாணி மணியணிப் பச்சை யாடுங்
காணுறுங் குரவர்ப் போற்றிக் கண்டுகள் களிக்க லுற்றார்.

(இ - ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் அழகிய தோணிபுரமென்னும் சீகாழியைச் சேர்ந்தருளி, அப்பதியில், ஒளிவீசும் மழுவையும் மானையும்நீக்கி, குற்றமொழிய வீற்றிருக்கும் இன்பமயமான சிவலிங்கப்பெருமானைப், அழகானது விசேடித்த மாட்சிமையுற ஆணிமுத்தணிந்துள்ள அலங்காரமான பசுநிறம் விளங்கும் தோள்களையுடைய உமாதேவியார் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆசாரியருமாகிய சிவபிரானைத்துதித்துத் தரிசித்து சேத்திரானந்த மடையலாயினர்.—எ - று.

சீகாழிக்குத் தோணிபுரம்முதலிய பன்னிரு திருநாமங்களுடைமையின் அப்பன்னிரண்டுள் முதன்மையான தோணிபுரத்தைக் கூறினர். சீகாழிக்குத் தோணிபுரம் முதலிய பன்னிரு திருநாமங்களுளவென்பதை, "தொன்னீரிற் றோணிபுரம் புகலி வெங்குருத் தூயதீர் காழி-யின்னீர வேணுபுரந் தராய் பிரமனூ ரெழிலார் சண்பை-நன்னீர்ப்பூம் புறவங் கொச்சைவயஞ் சிலம்ப னகரா நல்ல-பொன்னீர்புன் சடையான் பூந்தண் கழுமலநாம் புகழு மூரே." என்னும் ஆளுடையபிள்ளையா ரருள்வாக்காற்காண்க. அத்தகைய க்ஷேத்திரத்திற் றிருவெண்காட்டடிகள் சென்றவளவில் திருவாலயத்தினுட்புகுந்து அங்கு வீற்றிருந்தருளும் சிவலிங்கப்பெருமானைத் தரிசித்தாரென்றுணர்த்துவான், "சுடர்விடு மழுமான்விட்டுக் கோணற நிற்குமின்பக் குழகனை." என்றும, உமையம்மையார் அழகமைந்த தோள்களில் ஆணிமுத்தங்களாலாகிய மாலையணிந்திருத்தலினாலும் பசுநிறமுடைமையாலும், அவ்வம்மையார் பெருமானைச்சதா தரிசித்துக்கொண்டிருக்கின்றமையாலும், "அழகு

பூத்து மாணுற தோணி யாணியணியண்ட் பச்சையாகுங் காணுறுங் குரவர்.' என்றும் கூறினர். (கஎ)

கருங்கடற் றோணி விட்டுங் கட்டுமட் டிடைமா ணாக்கர்
பெருங்கடற் றோணி விட்ட பெரியதங் குரவற் போற்றி
யொருங்கடற் சோலு நீல மொருமூன்று முடைந்து மாற
வருங்கடற் கண்ட னூடு மகிழ்தமிழ்ப் பாடு நாளில்.

(இ - ள்.) கருநிறங்கொண்ட கடலிலே மரக்கலத்தைச் செலுத்தியிருந்த அப்பரங்கங்களின அளவைப்போக்கிய மாணாக்கரான திருவெண்காட்டடிகள், ஓர் பிரளயத்திற் பெரிய கடலினிடத்துத் தமது திருப்பதியைத் தோணியாகச் செலுத்திய பெருமையமைந்த தமதாசிரியராகிய சிவபிரானைத் துதித்து, ஒரே கூட்டமாக வல்லபத்தாற் சூழ்ந்துள்ள ஒப்பற்ற அஞ்ஞானங்கள் மூன்றும் அழிந்து வேறுபடும்படி, பாற்கடலிற் றோன்றிய விடமாகிய கறுப்புள்ள கண்டத்தையுடைய சிவபிரான் விரும்புகின்ற மகிழ்ச்சியுற்ற தமிழ்ச்செய்யுட்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளும் நாளிலே.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் கடலில் மரக்கலத்தைச் செலுத்தி வாணிபம் புரிந்துகொண்டிருந்து அப்பொருட் செல்வப்பற்றுக்களனைத்தையும் விட்டவராகலானும், சிவபெருமான் திருப்பதியாகிய சீகாழியை ஓர் பிரளயத்தில் தோணியாகக்கடலில் மிதக்கச்செய்தமையானும், அப்பெருமானே திருவெண்காட்டடிகளைத் தமது மாணாக்கராக்கிக்கொண்டமையானும், "கருங்கடற் றோணிவிட்டுங் கட்டுமட்டிடைமாணாக்கர் - பெருங்கடற் றோணிவிட்டபெரிய தங்குரவற்போற்றி." என்றும், காமம்வெகுளி மயக்கமெனனும் மூன்றும், ஒன்றற்கொன்று சமமான வல்லபமுடைமையானும், அவை தனித்தனி பிரிந்திருத்தலின்றி ஒருங்குகூடியிருத்தலே இயல்பானமையானும், "ஒருங்கடற்சோலுநீலமொருமூன்றமுடைந்துமாற." என்றும், மெய்யடியார்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளும் திருப்பாடல்களிற் சிவபெருமான்மிக்க விருப்பமுடையாராகலின், "வருங்கடற கண்டனூடுமகிழ்தமிழ்." என்றுங்கூறினர். சீகாழி தோணியாகக்கடலில் மிதக்கச்செய்தனரென்பதை, "ஆணியல்பு காணவன வாணவியல் பேணியெதிர் பாணமழை சேர் தூணியற நாணியற வேணுசிலை பேணியற நாணிவிசயன் - றாணியமர் பூணவருண் மாணுபிர மாணியிட மேணுறுறை யிற் - றாணியுல காளமிக வாணின்மலி தோணிநிகர் தோணி புரமே." என்னும் ஆளுடையபிள்ளையா ரருள்வாக்கானும், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்றும் குற்றங்களென்பதையும் அவை நீங்கார்க்குப் பிறவி யறுதலென்பதையும், 'காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமங் கெடக்கெடு நோய்." என்னும் திருக்குறளானும், சிவபிரான் மெய்யடியார் திருவாய்மலர்ந்தருளும் திருப்பாடல்களில் மிகுவிருப்பமுடையரென்பதை, "படியிலா நின்பாட்டி லாரூர னினிவிருப்பன் பரம னென்ப - தடியனே னறிந்தனன்வான் றெருமுயிச னிணைத்தடுத்தாட் கொண்டு மன்றித் - தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பா னிளக்காகத் தூது சென்று - மிடியிலா

மனைகளொடு மிரந்திட்டு முழன்றமையால் விளங்கு மாறே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும் "கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையா தியானெனுங் குசர்க்கம்-விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரிகிலா துள்ளன்பு விடாதே-யடுக்கின் றோர்களுக் கிரங்கிடுந் தண்டமி ழவைங்க-ளெடுக்கின் றோர்களைச் சோதியா ததுபரஞ் சோதி." என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானும் தெளிக. (கஅ)

பண்டினு மதிக சத்தி பாதம்வந் தடைத லாலே
யொண்டிறற் றிருவெண் காட ருடற்கலத் துயிர்ச்ச ரக்கைக்
கொண்டிடத் தில்லைக் கூத்தர் குறியரு ணற்றூர் பூட்டி
யெண்டிகழ் சிவந்த பாதத் திருங்கரை சேரச் செய்வார்.

(இ - ள்.) முன்னரினும் மேம்பட்ட சத்திநிபாதத்தன்மை திருவெண்காட்டடிகட்குப் பதிந்தமையால், பெருமைமிக்க வல்லபமுடைய திருவெண்காட்டடிகளின் சரீரமென்னும் மரக்கலத்திலுள்ள உயிரென்னும் சரக்கைத் தாம் பெற்றுக்கொள்வதற்குத் திருவுளங்கொண்ட திருத்தில்லையில் ஆனந்தத் தாண்டவம்புரியும் நடராஜப்பெருமான் தமது திருவருட்குறியாகிய சிறந்த கயிற்றைப் பிணித்து, மெய்யன்பர்களின் தியானமானது விளங்குகின்ற தமது சிவந்த திருவடியென்னும் பெரியகரையி லடையும்படி செய்யத்தொடங்கினர்.—எ - று.

சீவகரணம் நீங்கப்பெற்றுச் சிவகரணமுறுதலே சத்திநிபாதத்தன்மையாகலின், திருவெண்காட்டடிகள் அந்நிலைமை யடைந்தாரென்றுணர்த்துவான், "பண்டினுமதிகசத்திபாதம்வந்தடைதலாலே." என்றும், உயிர்வாழ்தலையே ஓர்வாணியமாகக் கற்பித்து உடலைத் தோணியாகவும் உயிரைச் சரக்காகவும் உவமித்த லியல்பாகலின், "உடற்கலத்துயிர்ச்சரக்கைக்கொண்டிட." என்றும், மரக்கலத்தைக் கரைக்கிழுக்கவேண்டின் கயிறுபோட்டிழுத்தல் மரபாகலின், "குறியருணற்றூர்பூட்டி." என்றும், பிறவியென்னும் கடலுக்குக் கரையாயிருப்பது சிவபிரான் திருவடியேயாகலின், "சிவந்தபாதத் திருங்கரை." என்றும் கூறினர். சீவகரணமற்றுச் சிவகரணமுறுதலே சத்திநிபாதத்தன்மை யென்பதை, "பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாய்பொழியப் பாடியதுங்-காலனையன் றேவிக் கராங்கொண்ட - பாலன்-மரணந் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங் - கரணம்போ லல்லாமை காண்" என்னும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திருவாக்கானும், உயிர்வாழ்ந்திருத்தலை ஓர் வாணிபமாகக் கூறுவதை, "மனமெனுந் தோணி பற்றி மதியெனுங் கோலை யூன்றிச் - சினமெனுஞ் சரக்கை யேற்றிச் செறிகட லோடும் போது - மதனெனும் பாறை தாக்கி மறியும்போ தறிய வொண்ணா-துனையுனு முணர்வை நல்கா யொற்றியூ ருடைய கோவே." என்னும் ஆளுடையவரசுக ளருள்வாக்கானும், பிறவியென்னும் கடலுக்குச் சிவபிரான் திருவடிக்கலப்பாகிய முத்தியே கரை யென்பதை, "இப்பிறவி யெனுமோ ரிருட்கடலின் மூழ்கிநா னென்னுமொரு மகர வாய்ப்பட்-டிருவினை யெனுந்திரையி னெற்றுண்டு புற்புத மெனக்கொ

ங்கை வரிசைகாட்டுந், துப்பிதழ் மடந்தையர் மயர்சண்ட மாருதச் சுழல்வந்து வந்தடிப்பச்-சோராத வாசையாங் கடலூறு வானதிசுரந்ததெனமேலு மார்ப்பக், கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வஞ்சமுங் கைவிட்டு மதிமயங்கிக்-கள்ள வங் கக்காலர் வருவரென் றஞ்சியே கண்ணருவி காட்டு மெளியேன், செப்பரிய முத்தியாங் கரைசேர வுங்கருணை செய்வையோ சத்தாகி யென்-சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே தேசோமயானந்தமே." என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானும், "தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத் தெவ்வத் தடந்திரையா லெற்றுண்டு பற்றொன்றின்றிக் - கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலாற் கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட் - டினியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி யஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை - முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற் கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "அறிவி லொழுக்கமும் பிறிதுபடு பொய்யுங்-கடுவெயிணித் தொகையு மிடும்பை யீட்டமு - மினையன பலசரக் கேற்றி வினையெனுந்-தொன்மீகாம னுய்ப்ப வந்நிலைக் - கருவெனு நெடுநக ரொருதுறை நீத்தத்துப்-புலனெனுங் கோண்மீ னலமந்து தொடராப் - பிறப்பெனும் பெருங்கட லுறப் புகுந் தலைக்குந் - துயர்த்திரை யுவட்டிற் பெயர்ப்பிட மயர்த்துக் - குடும்பமென்னு நெடுங்கடல் வீழ்த்து - நிறையெனுங் கூம்பு முரிந்து குறையா - வுணர்வெனு நெடும்பாய் கீறிப் புணரு - மாயப் பெயர்ப்படு காயச் சிறைக் கலங் - கலங்குபு கவிழா முனன மலங்கன் - மதியுட னணிந்த பொதியவிழ் சடிலத்துப் - பையர வணிந்த தெய்வ நாயக - தொல்லெயி லுடுத்த தில்லை காவல - வம்பலர் தும்பை யம்பல வாணநின் - னருளெனு நலத்தார் பூட்டித் - திருவடி நெடுங்கரை சேர்த்துமா செய்யே." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும் தெளிக (௬௧)

ஆதலாற் காழி வாழு மமுதனை வழிபத் தேத்திக்
கோதுதீர் குரவற போற்றிக் குறிப்புற்றி விடைபெற் றண்ணல்
மாதவம் பெற்றோர் போற்று மன்றுண்மா ணிக்கம் பெற்றே
யேதமி லின்பா தீத விலாபமுற் றிருக்க வந்தார்.

(இ - ள்.) ஆகையினாலே திருவெண்காட்டடிகள் சீகாழிப்பதியில் வீற்றிருந்தருளும் அமுதம்போன்ற தோணியப்பரைப் பூசித்துத் துதித்து, குற்றமற்ற தமதாசிரியராகிய மருதவாணரைத் தோத்திரஞ்செய்து, திருவருட் குறிப்பைக்கொண்டு விடைபெற்று, சிறந்த தவத்தைப் பெற்றோர்கள் துதிக்கின்ற பொன்னம்பலத்தின்கணுள்ள மாணிக்கமாகிய நடராஜப்பெருமான் திருவருளைப்பெற்று, பழுதற்ற நிரதிசயானந்தமெனனும் ஊதியமடைந்திருக்கும்படி எழுந்தருளினர்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவை என்னும் பிரபந்தம்பாடி முடித்து, அங்கிருந்தவண்ணமே மருதவாணரையும் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில், தோணியப்பர் திருவெண்காட்டடிகளைச் சித

ம்பரத்திற் கனுப்பவேண்டுமெனக் கொண்ட திருவுள்ளக்குறிப்பை யுணர்ந்தவராய், அப்பெருமானிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சிதம்பரத்தை யடைந்து நிரதிசயானந்த வாழ்வடைதற் கெழுந்தருளினரென்றபடி. (௭௰)

வந்தவர் மற்று முள்ள தலங்களும் வழிபா டாற்றிக் [ளிட்
கொந்தலர்ச் சிறைவண் டார்க்குங் கொள்ளிடப் பொன்னி பின்
டந்தளிர்ச் சோலை வேலி யண்ணலார் கண்டுங் கேட்டுஞ்
செந்தமிழ்த் திருவாக் காளர் தில்லைசூ தாளங் களித்து வந்தார்.

(இ - ள்.) அவ்வாறெழுந்தருளிய திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள மற்றைய தலங்களிலும் பூசனைபுரிந்து, கொத்தாயிருக்கும் மலர்களிலே சிறகுகளையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரிக்கின்ற விசாலித்துள்ள காவிரி நாட்டைக்கடந்து, அழகிய தளிர்களைநிறைந்த சோலைகளையே வேலியாகவுடைய சிவபிரானுக்குரிய திருப்பதியாகிய சிதம்பரத்தைத் தூரத்தே தரிசித்துக்கொண்டும் அப்பதியின்புகழைச் சிரவணித்துக்கொண்டும், செவ்விய தமிழ்ப்பாடல் நிறைந்த திருவாக்கையுடைய திருவெண்காட்டடிகள் ஆனந்த நிறைவெய்தி மனக்களிப்படைந்தவராய்த் திருத்தில்லைக் கெழுந்தருளினர். --எ - று.

தில்லையையடையத் திருவுளங்கொண்ட திருவெண்காட்டடிகள், தில்லைக்கும் காவிரிநதிக்கும் மத்தியிலுள்ள சிவதலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, காவிரிநாட்டைக்கடந்து, அதன்பிறகும் தில்லைக்கடுத்துள்ள ஏனைய திருப்பதிகளையும் பணிந்துகொண்டே சிதம்பரத் தடைந்தனரென்றபடி. (௭௧)

கொள்ளைவெண் கமலக் காடுங் குளிர்செந்தா மரைக்கு ழாமு
மள்ளலங் கழனி தோறு மனந்தகோ டிகள்வண் டில்லை
வள்ளனா டகங்கண் டுள்ள வாணிலா வெண்ணப் பானு
தள்ளறத் தலவா சஞ்செய் தன்மைபோன் றனவுங் கண்டார்.

(இ - ள்.) அத்திருப்பதியில் கூட்டமாயிருக்கின்ற வெண்டாமரைக்காடும், குளிர்ச்சியுள்ள செந்தாமரைக்கூட்டமும், சேறு நிறைந்துள்ள அழகிய கழனிகளெல்லாம் அனந்தகோடிக் கணக்காக, வளமமைந்த திருத்தில்லையின்கணுள்ள நடராஜப் பெருமானுடைய ஆனந்த தாண்டவத்தை முன்பே தரிசித்திருந்த வெண்ணிறமுள்ள சந்திரனும் செந்நிறமுள்ள சூரியனும் நீக்கமின்றித் தலவாசஞ்செய்கின்ற தன்மையைப் போன்றிருப்பனவும் பார்த்தார். —எ - று.

சிதம்பரமென்னும் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் பூர்வபுண்ணியத்தினாலே சூரியனும் சந்திரனும் ஆனந்தத்தாண்டவந் தரிசித்திருந்தார்களாகலானும், அப்பதிக்குத் திருவெண்காட்டடிகள் தரிசிக்க எழுந்தருளியபோது, அங்கு கழனிகளெங்கும் வெண்டாமரைமலர்களும் செந்தாமரைமலர்களும் மலர்ந்திருத்தல், முன்புதரிசித்த சூரியர்களும் சந்திரர்களும் அளவிறந்தவர்களாக வடிவங்கொண்டு, அந்த க்ஷேத்திரவாசஞ்செய்து கொண்டிருத்தலைப்போன்று

விளங்கினனென்றவமிர்தனார். முற்செய்யுளிற் கூறியவாறு அச்சலத்தைத் தூரத்தே தரிசித்துக்கொண்டும், அத்தலத்தின் மிக்க புகழைச் சிரவணித்துக்கொண்டும் வந்தசலலாமலும், அத்தலத்தைக் குறிப்பிவுடன், மெய்ண்டாமனா மடாதகளும் செந்தாமரைமலர்களாய விகசித்திருப்பதையும் கண்டன ரென்றுணர்த்துவான் 'தனமைப்பானறனாவும்.'' என வுயமைமொய கூறினார் (௧௨)

தில்லைமா நகரஞ் சுற்றுந் திருமதில் சிகரி நான்கு
நல்லவர் மேன்மை போலு ஞாயிறு தோற்றம் போலும்
வெவ்வேறு நிமிர்ந்த வெற்பு மிமயமும் பொதியும் போலுஞ்
சொல்லுவ கண்டார் தாண்டு முனைவர் நடப்புக்கார்

(இ - ள்) சிறப்புநிறைந்த தில்லையைச் சூழ்ந்துள்ள திருமதில்களும், நான்கு கோபுரங்களும் பெரியோர்களுடைய மேன்மையை நிகர்க்கும், சூரியோதயமாயினமென்று சூரியப்பிரகாசத்தை யொத்த உதயத்தை யும் இமயத்தையும் பொதியத்தையும் போன்றனவென்ப பலபெரியோர்கள் கூறுவனவும் பார்த்தனராய், எழுப்பப்படுகின்ற கட்டுடையவராகி அப்பதிக் குட்சேர்ந்தருளினார் — எ - று.

சிதம்பரமென்னும் ஷேத்திரத்தினுடைய திருமதில்கள் திருக்கோபுரங்கள் பெரியோர்களுடைய மேன்மையையும் குணங்களையும் ஆகிய வுடன் றும் முறையே உதயத்தை இமயத்தை பொதியவரை என்னும் மூன்றுமலை களுக் கொப்பாகப் பெரியோருரைத்ததை விளக்குவதற்குக் கண்கூடாகத் தரிசித்துக்கொண்டு, நடராஜப் பெருமானைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் கொண்டப்பட்டவராய் அத்திருப்பதிக்குள்ளே சேர்ந்தருளினரென்ற படி திருமதில்களையும் கோபுரங்களையும் அவற்றின் உன்னதத்தால் மலை களுக் கொப்பாகக் கூறினரெனினும், பெரியோர்களின் மேன்மையை யுமவ்வரையாகக் கூறினரோ வெனின், அம்மேன்மைகளின் மேன்மை மைக்குக் காரணமான சத்துவகுணத்தை மலையாகக் கூறியதாகலின் அங்ஙனம் கூறினரெனக் பெரியோர்களுடைய சத்துவகுணத்தை மலையென்றவமிர்திருப்பதை, ''குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி - கணமேயுங் காத்த லரிது'' என்னுமதிருக்குறளானுமுணர்க (௧௩)

வீதிக டோறும் பணிந்து விதிமுறை யங்கத் தோரா
ராதியும் வாயி ரதகோ ரங்கங்க ளனைத்துஞ் சுற்றா
யோர் நிற்ற ஞான லிங்கத்தை வியந்து காணப் பானாள்
பேதைமை தீர்ந்த தீரப் பெரியவர் பரிதின் வந்தார்

(இ - ள்) அவ்வாறுசென்ற திருவெண்காட்டடிகள் அத்திருப்பதியின் தெருக்களிலெல்லாம் வணங்கிக்கொண்டு, வேதவிதிப்படி பஞ்சப்பிராகாரங்களாகிய முதனையபெற்ற தில்லைமுறையிரவப்பெற்றும் ... கிரியாதிகள் ஆவி

விறந்தனவாகச் சூழ்ந்திருக்க, அவைகட்கு மேலாயிருக்கின்ற ஞானக்கினியான நடராஜப்பிரானைக் களித்துத் தரிசிக்கும்படி. அஞ்ஞானம் நிவாரணமான உறுதியமைந்த அறிஞராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அருமையுடனே எழுந்தருளினர் —எ - று.

தில்லைவாழந்தணர்கள் நடராஜப் பெருமானைப்போன்று அனாதியாயுள்ளவர்களாகலின், "அந்தணைளராதி மூவாயிரத்தோர்" என்றும், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆகவனீயம் காருகபத்தியம் தக்ஷணாக்கினி என்னும் மூன்றுயாகாக்கினிகளை வளர்க்கின்றாராகலின், "அங்கிகளனேகஞ்சுற்ற." என்றும், அவ்வக்கினிகளொவ்வொன்றின்மீதும் விளங்குவது நடராஜப் பிரானென்றும் ஞானக்கினியாகலின், "மீதிராநிற்குஞானகைங்கி." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் அஞ்ஞானம் தீருதற்கேதுவாகிய மெய்ஞ்ஞானவுறுதியுடையோராகலின், "பேதமை தீருந்திரப் பெரியவர்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் ஏனையரைப்போன்று சாதாரணமாய் நடராஜப்பெருமானைத் தரிசிக்க வந்தாரல்லர், மெய்ப்போதவழித்தாய் அகமுகநோக்காகத் தரிசிக்க வந்தாரென்பதை விளக்குவான், "அரிதின்வந்தார்." என்றும் கூறினர். தில்லைவாழந்தணர்கள் சதாமூன்றக்கினிகளையும் வளர்க்கின்றனரென்பதை, "கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே - செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய - முற்றா வெண்டிங்கண் முதல்வன் பாதமே-பற்றா நின்றாரைப் பற்றா பாவமே." என்னும் ஆளுடையபிள்ளையா ரருள்வாக்கானும், "பவந்த விர்ப்பவர் தில்லைசூ ழெல்லையின் மறையவர் பயில்வேள்விச்-சிவந்த ரும்பயனுடையவா குதிகளின் செழும்புகைப் பரப்பாலே - தவந்த ழைப்பவந் தருளிய பிள்ளையார் தாமணை வுறமுனனே - சிவந்த நீலநுண் டுகில்விதா னித்தது போன்றது நெடுவானம்" எனவும், மெய்ப்போத வழித்தாய் அகமுகநோக்காகத் தரிசித்தல் பெரியோரியல்பென்பதை, "அண்ண லார்தமக் களித்தமெய்ஞ் ஞானமே யானவம் பலமுந்தம்-முண்ணி றைந்தஞா னத்தெழுமானந்த வொருபெருந் தனிக்கூத்தும்-கண்ணின் முன்புறக் கண்டுகும்பிட்டெழுங் களிப்பொடுங் கடற்காழிப் - புண்ணி யக்கொழுந் தனையவர் போற்றுவார் புனிதரா டியபொற்பு" எனவும், "உணர்வி னேர்பெற வருஞ்சிவ போகத்தை யொருவின்றி யுருவின்க - ணணையு மைம்பொறி யளவினுமெளிவர வருளினை யெனபோற்றி - யிணையில் வண்பெருங் கருணையேயேத்திமுன் னெடுத்தசொற் பதிகத்திற் - புணருமின்னிசை பாடின ராடினர் பொழிந்தனர் விழிமாரி." எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுமறிக. (எஅ)

வேறு.

நீடுமறை யாகமநி ரப்பிய பெருஞ்சொல்
லாடிய விதிப்படி யமைந்த சதுர்வீதி
நாடொறு தில்லைந்தணவா வாகநவ மாகுந்
தேடரிய வீடுதரு தெப்பாநகா கண்டார்

(இ - ள்.) மிக்க மேம்பாடுற்ற வேதாகமங்களில் நிரப்பியுள்ள பெரிய வாக்கியங்களுரைத்த முறைப்படியே, அமைந்துள்ள நான்குவீதிகளும் விண்ணையணாவுகின்ற மதில்களைந்தும் ஒன்றுசேர்தலால் ஆகக்கூடியதொகை ஒன்பதாகின்ற, தேடுதற்கரிய முத்தியைப்பாலிக்கும் செய்வீகமுள்ள சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தைத் தரிசித்தனர்.—எ - று.

வேதாகமங்களிற் சிவபிரானுக்கு அருவம்நான்கு உருவம்நான்கு அருவுருவம் ஒன்று என்னும் நவபேதங்களுரைக்கப்பெற்றிருப்பதனாலும் அந்தநவபேதங்களும் பிரமன் திருமால் உருத்திரன் மயேசுரன் சதாசிவன் சிவம் சத்தி நாதம் விந்து என்றும், இவற்றுள், பிரமன் திருமால் உருத்திரன் மயேசுரன் என்னும் நான்கும் உருவமும், சதாசிவன் அருவுருவமும், சிவம் சத்தி நாதம் விந்து என்னும் நான்கும் அருவமும் ஆகுமென்றும், இத்தகைய நவேந்திரபேதமுடைய சிவத்தைத் தரிசித்தோர்க்கு எவ்வாறு முத்திப்பேறு சித்தியாமோ அவ்வாறே இத்திருப்பதிக்கணுள்ள நான்கு வீதிகளையும் ஐந்து மதில்களையும் தரிசித்தோர்க்கு முத்திசித்தியாமென்றும் கூறியிருத்தலின், "நீடுமறையாகம நிரப்பிய பெருஞ்சொல் - லாடிய விதிப்படியமைந்த." என்றனர். சிவன் நவபேதமுடையரென்பதை, "சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் றிகழுமீச - னுவந்தரு ளுருத்தி ரன்ற னாலய னென்றி னென்று - பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்று - நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர்." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும், சிதம்பரத்தைத் தரிசித்தோர்க்கு முத்தியென்பதை, "துவக்கற வறிந்து பிறக்குமா ரூருந் துயர்ந்திடா தடைந்துகாண் மன்று - முவப்புட னிலைத்து மரிக்குமோர் பதியு மொக்குமோ நினைக்குநின் னகரை - பவக்கடல்கடந்து முத்தியங் கரையிற் படர்பவர் திகைப்பற நோக்கித் - தவக்கல நடத்த வுயர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக.　　　(௫௫)

> கண்டனர் வணங்கினர் கணங்கொள விணங்குந்
> தொண்டரொடு முட்சிகரி சூழ்ந்தமதில் வாயில்
> மண்டர விறைஞ்சியுள் புகுந்தன ரிலங்கு
> மண்டர்நட மாடுமணி யாலய மருங்கே.

(இ - ள்.) அவ்வாறு தரிசித்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் பணிந்தவராய், கூட்டமாகச் சேர்கின்ற அடியார்களோடும் உட்பிராகாரத்தில் மதில் சூழ்ந்துள்ள கோபுரவாயிலை, தியானமோங்கும்படி வணங்கி விளங்குகின்ற நடராஜப்பெருமான் ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும் அழகிய திருவாலயத்தின் சமீபத்தில் உள்ளே சென்றனர்—எ - று.

தில்லைப்பதியை மேற்கண்டவாறு தரிசித்த திருவெண்காட்டடிகள் கூட்டமாகத் தம்மைச்சூழ்ந்துள்ள மெய்யடியார்களோடு வெளிப்பிராகாரத்தை வணங்கிக்கொண்டு உட்பிராகாரத்திலுள்ள மூலலிங்கமாகிய கோபு

ரத்தைத் தியானித்துவணங்கி, அவ்வாயிலாக உள்ளேசென்று நடராஜப் பெருமான் ஆனந்தத்தாண்டப்புரியும் திருவாலயத்தைச் சமீபித்தனர் என்றபடி. (எசு)

ஆலய மிலங்குவ தறிந்தனர் செறிந்தே
ஞாலநடு விண்ணுயர்வு பாதல நலக்கீ
ழேழுமிஃ தென்பதுவு மின்பமொடு கண்டா
ராமையணி கண்டரருள் செய்யிலரி தென்னே.

(இ - ள்.) அத்திருவாலயம் விளங்குவதைக்கிட்டியுணர்ந்த திருவெண் காட்டடிகள், மத்தியிலுள்ள உலகமாகிய இப்பூவுலகத்தினும் மேலுள்ளதாகிய விண்ணுலகத்தினும் கீழுள்ளதாகிய சிறந்த பாதல உலகத்தினும் இத்திரு வாலயம் பொருந்தியுள்ளதென்பதையும் இன்பத்துடனே பார்த்தனர் விடத் தைத்தரித்த கண்டமுடையவர் திருவருள் புரிவாராயின் அத்தகையோர் கட்கு அருமையானது யாது ?—எ - று.

அத்திருவாலயக் கோபுரங்களின் உன்னதத்தை நோக்குகையில் விண்ணுலகம் அளாவுவதாகவும், அவ்வளவு உன்னதமான கோபுரங்களைத் தாங்குவதற்குக் கீழே பாதாளம்வரையில் அஸ்திபாரம அமைந்ததாகவும காணப்படுவதோடு பூவுலகத்தில் ஆலயம விளங்குவதால், மூவுலகத்தினும் பொருந்தியுள்ளதென்றும், விண்ணுலக வாசிகளும் நிலவுலகவாசிகளும் நாக லோகவாசிகளும் சதா ஆனந்ததாண்டவம் தரிசித்துக்கொண்டிருத்தலைத் திருவெண்காட்டடிகள் தமது அகமுக நோக்காற் கண்டனராதலின் இத்திரு வாலயம் மூவுலகங்களினும பொருந்தியுள்ளதென்றும் கூறினர். (எஎ)

ஏடவிழ் செழுங்கமல மெங்கணு மிலங்கப்
பாடுமளி யாடுமவர் பாவமென வோடத்
தேடுமரு ஞேயநிலை சேருமவா நேச
நீடுசிவ கங்கையி னெறிந்தவர் படிந்தார்.

(இ - ள்.) யாவரும் தேடுகின்ற அருமையான ஞேயநிலையைச் சேர் பவரும பெருந்தவசியுமாகிய திருவெண்காட்டடிகள், இதழ்கள்விரிந்த செழு மையான தாமரைமலர்களொவ்வொன்றினும விளங்கப் பாடுகின்ற வண்டு களானவை, தீர்த்தத்தில் முழுகுவோர்களுடைய பாவத்தைப்போன்று பறக் குமாறு, அடியார்களன்புமிக்க சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தத்தில் முழுகினர். எ - று.

காண்பான் காட்சி காணப்படுபொருளென்னும் மூன்றையுமே ஞாது ருஞானம்ஞேயம என வடநூலார் கூறுவதியல்பாகலானும், அம்மூன்றனுள் காணப்படுபொருளென்னும் ஞேயத்தைச் சேர்வதே பெரியோர்கட் கிலக் கணமாகலானும், அவ்விதவிலக்கணம் பெருந்தவமுடையோர்கட்கே யமையு மாகலானும், இவையனைத்தையும் விளக்குவான், “தேடுமருஞேய நிலைசேரு

மலர் நெடுந்தவர்" என்றும், சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தத்தின்கண் மலர்ந்துள்ள தாமரைமலர்களில் இசைபாடிக்கொண்டிருக்கும் வண்டுகள் யாவும், அத்தீர்த்தத்தில் எவரேனும் நீராடுங்கால் பறப்பதை நோக்குகையில், அவ்வாறு முழுகுவோர்களுடைய பாவங்கள் பறப்பதைப்போன்றிருக்கின்றதென்பார், "ஏடவிழ் செழுங்கமல மெங்கணு மிலங்கப் - பாடுமளி யாடுமவர் பாவமெனவோவ." என்றும் கூறினர். ஞேயசதைச் சேர்வதே பெரியோர் கட்கிலக்கணமென்பதை, "கண்டன வல்ல வென்றே கழித்திடு மிறுதிக் கண்ணே - கொண்டது பரமாநந்தக் கோதிலா முத்தி யத்தாற் - பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்தன மாயை யோடே - வெண்டலை விழிகை காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன்." என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானும், பாவத்தைப் போக்கத்தக்க தீர்த்தங்களுட் சிவகங்கையே சிறந்ததென்பதை, "தீர்த்த மெனபது சிவகங் கையே-யேத்த ருந்தலமெ மழிற்புலி யூரே-மூர்த்தி யம்பலக் கூத்தன துருவே." எனனும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும் அறிக. (௭௮)

படிந்துசிவ மாமிதென வோர்ந்துபடர் பாவம
விடுத்துசிவ மூலமுறை மேதகைய சோதி
முடிந்தபொரு ளாய்முடிவி லாதபொருள் கண்டார்
தடிந்திருள் கடிந்தபொரு டக்கசபை புக்கார்.

(இ - ள்.) அவ்வாறு நீராடி இதுவும் சிவமயமே என்றுணர்ந்து அதுவரையில் தொடர்ந்திருந்த பாவனை தியானத்தை நீங்கி, முழுமுதற்பொருளாகிய சிவம்பொருந்திய மேம்பாடுற்ற சோதிமயமே நிறைந்தபொருளாகி அந்தமற்றபொருளைத் தரிசித்தனர். உறைந்திருந்த அஞ்ஞானத்தைப்போக்கிய அப்பொருள் வீற்றிருக்கும் தகுதியமைந்த சபையிற் சென்றனர்.---எ - று. தடித்திருள் எனற்பாலது எதுகைநோக்கித் தடிந்திருள் என நின்றது.

சிவகங்கையில் நீராடிய திருவெண்காட்டடிகள் அத்தீர்த்தமும் சிவமயமே எனத்தெளிந்து பாவனைத்தன்மை நீங்கினராய் எங்கும் சிவமயமாய்க் காணப்பெற்று அத்தகைய சிவஞ்சோதிப்பொருளொன்றும் துணிந்து, அழிவற்றதாகிய அப்பொருள் தம்முள்ளும் விளங்கப்பார்த்து, அத்தகைய பொருளே நடனசபேசராய் வீற்றிருக்கின்ற பொன்னம்பலத்திற் பிரவேசித்தனர் என்றபடி. எனவே, அச்சிவகங்கையில் நீராடியவுடன் பாவனாதீதமாகிய உண்மைநிலையை எய்தினரென்பது கருத்து. பாவனாதீத நிலைமையை அடைந்தோர் தன்மை இத்தகையதென்பதை, "நெஞ்சமே யினிப் பாவனாதீதமாய் நின்றிடின் றெனினிர்பா - யெஞ்சுறு தகலபூரணபா வனையை யோர்ந் திலையெனி னுலகெல்லா - மஞ்சனக்கள் மேனியென் றோர்ந்திலை யெனினருள் சுரந்தெம்பால் - வஞ்சமற்றிடும் படிக்கிவ ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந் துய்வாயே." என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானுணர்க. இவ்வனுபவ நிலைமையை இன்னும் விரிக்கின் மிகப்பெருகுமென் றஞ்சி விடுத்தனம். (௭௯)

சற்றுமசை யாதபொரு டானசைய மூல
முற்றநிலை யுந்தலைமை யுற்றபடி மற்றும்
பெறறபடி கொறறவர் பிறங்குசெயல் கண்டா
ரற்றமறி யானருளளிக்கிலரி தென்னை.

(இ - ள்.) கொஞ்சமேனும் அசைவற்ற நிஷ்களப் பொருள்தானே அசைய ஆதியாயிருக்குந் தன்மையும் இன்னும் முதன்மைபொருந்தியிருப்பதும் பெற்றுக்கொண்டவாறும் விளங்கும் கிர்த்தியசபைத் திருவெண்காட்டடிகளுணர்ந்தார். குற்றத்தை அறியாத நடராஜப்பெருமான் திருவருள் பாலிக்கின் அருமையானது யாது ?—எ - று.

அசைவற்ற நிட்களப்பொருளாய்க்கண்ட பரம்பொருளே ஆனந்தத் தாண்டவமாடவும், அப்பொருளே தனக்கோர் காரணமில்லாதிருப்பதையும் மூலகன் மைபெற்றிருப்பதையும், அத்தாண்டவத்தாற் பஞ்சகிர்த்தியம் புரிந்தருள்வதையும் அப்பெருமானே அறிவிக்க அறிந்தனர் என்றபடி. அசைவற்ற நிட்களப்பொருளாகிய சிவமே சகளீகரித்துத் தாண்டவம் புரிவரென்பதை, "அகளத்தி லானந்த தானந்தி யாயே - சகளத்திற் றையலுடன் றோன்றி - நிகளத்தைப் - போக்குவதுஞ் செய்தான்றன் பொன்னடியென புன்றலைமே - லாக்குவதுஞ் செய்தா னவன்." என்னும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திருவாக்கானும், அத்தாண்டவத்திற்றானே பஞ்சகிர்த்தியங்க ணடத்துவரென்பதை, "தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற் - சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார - மூற்றமா - வூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி-நான்ற மலர்ப் பதத்தே நாடு." என்னும் மனவாசகங்கடந்ததேவநாயனா திருவாக்கானும் தெளிக. (அO)

கஞ்சமலை மஞ்சர்பல காலரற்றி மூல
ரெஞ்சுதல்பு டாவிடப யோகிபுலி பாம்பு
நஞ்சமுறு தேசிக நடங்கலவிக் கண்டா
ரஞ்சலிசெ யின்னவரு மன்னவரை யொத்தார்.

(இ - ள்.) தாமரையையும் பாற்கடலையும் இடமாகவுடைய பிரமன் திருமால் என்னும் இருவரும் திருமூலநாயனாரும், குறைவுபாடற்ற இடப யோகியென்னும் திருநந்திதேவரும், வியாக்கிரபாதரும் பதஞ்சலியும் பலகாலும் துதித்து, விடத்தைக்கண்டத்துடைய பரமாசிரியராகிய நடேசப்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தாண்டவத்தை ஒருங்குகூடித் தரிசித்தார்கள். அப் பொற்சபையிற் சென்று வணங்கினவராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் முற் கூறினவர்களை நிகர்த்தனர்.—எ - று.

பிரமன் திருமால் திருமூலர் நந்தியெம்பெருமான் வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலி என்னும் இவர்கள் நடராஜப்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தாண்டவத்தைத் தரிசித்தற்கேற்ற தவத்தை அளவிறந்த காலம் புரிந்து துதித்துத்

தரிசிக்கப்பெற்றனர். அவ்வாறிருக்க அத்தகைய தாண்டவத்தைப் பொன்னம்பலத்திற்சென்று தொழுதுகொண்டிருந்த திருவெண்காட்டடிகளும் அவர்களைப்போன்றே தரிசித்தனரென்றபடி. இவ்வாறிருதிறத்தாரும் ஒருவகைப் பேறெய்தலை, "சலியாத முயன்ற தவப்பெருந் தொண்டர் - பலநா ளோதிக் கலைமுற்று நிரம்பி - யளவையி னளந்துகொண் டுத்தியிற் றெளிந்து - செம்பொரு ளிதுவெனத் தேறி யம்பலத் - தாரா வன்பினோ டகனமர்ந் திறைஞ்சிப் - பேரா வியற்கை பெற்றனர் யானே - சரியையிற் சரியாது கிரியையிற் றளரா-தியோகத் துணங்கா தொண்பொரு ணோக்கா - தறிவே நின்றிரு மன்ற நோக்கிப் - பிறவா நன்னெறி பெற்றன னன்றே-தெய்வப் புலியூர் வைதிகக் கூத்த - பொன்னிறப் புறவுங் கருநிறக் காக்கையு - மன்னுமா விமய வரைப் புறஞ் சேர்ந்துழி - யிருதிறப் பறவைக்கு மொருநிற னல்லதை-மற்றும் வேறு தெரிப்ப துண்டோ வினைகெடன் - னின்னருள் பழுத்த சந்நிதிச் சேர்ந்துழி - யிருவேம் பெற்றது மொருபே றாகலின்-வேற்றுமை யுளதோ வில்லை-யாற் றங்சால் சிறப்பி னவையோ டெனக்கே." என்னுங்குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. கஞ்சமென்னும் கட்டிலாவது பிரமனுடைய தாமரையாசனம். அலையென்னும் கட்டிலாவது திருமாலின் சேஷசயனமுள்ள திருப்பாற்கடல் என்க. (௮௧)

அந்தநடு வாதிவிடு மண்ணாலவை யுண்டாய்
வந்ததிச யத்தினை வழுத்தினர்த நெஞ்சில்
முந்துறவி ளைந்ததொரு மூர்த்திவிச யத்தைச
சிந்தைசெய் திருந்தனர் திருந்தினர் வருந்தார்.

(இ-ள்) திருத்தமுடையாராய் வருத்தமற்றிருக்கும் திருவெண்காட்டடிகள், ஆதிமத்தியாந்தரகிதராக விளங்கும நடராஜப்பெருமானுடைய பொன்னம்பலத்திற் றோன்றிய அற்புதத்தைத் தமது மனத்தின்கண் துதித்தனர், அதன்பின முற்பட்டுத் தோன்றுகின்ற மூர்த்தியின் தோற்றத்தையும் தியானித்துக்கொண் டிருந்தனர்.—எ-று.

மனத்தின் வேறுபாடுக ளனைத்தும் நீங்கினவராகலின், "திருந்தினர் வருந்தார்." என்றும், முதலிற் றமது அகமுகநோக்கானே பொன்னம்பலத்தைத் தரிசித்துப் பேரானந்தமெய்திப் பின் பகிர்முகப்பட்டு நடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்தனரென்பதைக் குறிப்பிப்பான், "அந்த நடுவாதிவிடு மணணவையுண்டாய் - வந்ததிசயத்தினை வழுத்தினர்தநெஞ்சில்." என்றும், அதன்பின், "முந்துற விளைந்ததொரு மூர்த்தி விசயத்தைச் சிந்தை செய்திருந்தனர்" என்றும் கூறினர். இத்தகைய மெய்யடியார்கட்கு அகமுகநோக்காகத் தரிசித்தலே யானந்தமென்பதை, "முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கா - ளகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த - மகட்குத் தாய்தன் மணாளனோ டாடிய - சுகத்தைச் சொல்லெனிற் சொல்லுமா றெங்ஙனே" என்பதனாலும், "செஞ்சொன் மலர்ந்த திருப்பதிகம் பாடித் திருக்கடைக் காப்புச்

சாற்றி - யஞ்சலி கூப்பி விழுந்தெழுவா ரானந்த வெள்ள மலையப் போந்த - மஞ்சிவர் சோலைப் புகலிமேவு மாமறையோர்தமை நோக்கி யையமை - நெஞ்சு நிறைந்த குறிப்பில்வந்த நீர்மைத்திறத்தை யருளுகின்றார்." எனவும், "பிரம புரத்தி லமர்ந்த முக்கட் பெரியபிரானைப் பெரு மாட்டியோடும் - விரவிய தானங்க ளெங்குஞ் சென்று விரும்பிய கோயில் பணிந்து போற்றி - வருவது மேற்கொண்ட காதல்சண்டங் கமர்ந்த வகையிங் களித்த தென்று - தெரிய வுரைத்தருள் செய்த நீங்கள் சிரபுர மாநகர் செல்லு மென்றார்." எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதமொழிக்கானுமறிக. (௩௨)

செங்குரு நடந்தரி சனஞ்செய்சம யத்தில்
வெங்ககன லிங்கவுரு மேல்விளைதல் பெற்றார்
தங்கையினி லங்கிபவ ருடலினை யுடை
லங்கிசைய மோதினா ருந்திரு விசைப்பா.

(இ - ள்.) தமது செவ்விய ஆசாரியரான நடராஜப்பெருமானுடைய ஆனந்ததாண்டவத்தைச் சந்தரிசிக்கும் சமயத்தில், யாவருக்கும் விருப்பத்தை விளைக்கத்தக்கதான ஆகாயலிங்கசொரூபம் அதன்மேல் தோன்றுதல் தரிசிக்கப் பெற்றனர். அழகிய திருக்கரத்திலே பழமையாகிய அப்பெருமானுடைய திருத்தாண்டவத்திற்கேற்ற திருப்பாடலாக, அருமையான திருவிசைப்பாவை அவ்விடத்திற் பொருந்தும்படி திருவாய்மலர்ந்தருளினார் — எ - று.

உண்முக நோக்காக முதலிற் சிதாகாச தரிசனம் கிடைத்தபிறகு வெளிமுக நோக்காக ஆனந்ததாண்டவம் தரிசனமாக, மீண்டும் உண்முக நோக்காக ஆகாயலிங்கதரிசனமாயிற்று. அப்போது திருவெண்காட்டடிகள் துதிக்கத்தொடங்கினரென்றபடி. பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூதங்கட்கும் பஞ்சலிங்கங்களெனவும், அவற்றுள் காஞ்சியிலிருப்பது பிருதிவிலிங்கமும், திருவானைக்காவிலிருப்பது அப்புலிங்கமும், திருவண்ணாமலையிலிருப்பது தேயுலிங்கமும், திருக்காளத்தியிலிருப்பது வாயுலிங்கமும், சிதம்பரத்திலிருப்பது ஆகாயலிங்கமுமாமெனவும், சிதம்பரத்தில் எவ்வாறு பொற்சபை இருக்கின்றதோ அவ்வாறே, திருக்குற்றாலத்திற் சித்திர சபையும், திருவாலங்காட்டில் இரத்தினசபையும், திருநெல்வேலியில் தாம்பிரசபையும், திருவாலவாயில் இரசிதசபையும் உள்ளதென்பதும் நூற்றுணிபாகலின், ஈண்டு திருவெண்காட்டடிகட்கு ஆகாயலிங்கந் தரிசனமாயிற்றென்பார், "செங்குருநடந் தரிசனஞ்செய்சமயத்தில் - வெங்ககனலிங்கவுருமேல் விளைதல் பெற்றார்." என்றனர். இவ்வாறே இலிங்கங்களும் சபைகளும் உளவென்பதை, "கடல்விட நுகர்ந்த காசினியிலிங்கங் காஞ்சிமா நகருறை யிலிங்கம்-காவிரி வடபால் வருதிருவானைக் காவினி லப்புலிங் கமதாம் - வடதிசை யண்ணா மலையினி லிலிங்கம் வன்னியின் வடிவுகா ளத்தி - வாயுலிங் கமதாஞ் சிதம்பர லிங்க மாசிலா காயலிங்கமதாங் - குடதிசை யதனின் மருவு குற்றாலங் கோதறு சித்திர சபையாங்-குற்றமில் குணக்கின் பழையனூர் மன

நங் குலதெய்வ ரத்னமன் றென்பா - நடல்விடைப் பாக னெல்லையம் பதியி லம்பலந் தாம்பிர சபையா - மாலவாய் மதுரை வெள்ளியம் பலமா மணி தில்லை செம்பொனம் பலமே." என்றும் திலலைக்கலம்பகத் திருவிருத்தத் தானுந் தெளிக. (அ௩)

வேறு.

பொன்னொரு மணிமார்பன் பூமேலயனறியா
வென்ன வெடுத்தோதி யேயிடைபெற வேகியபின்,
பன்னக வாடகப்பொற் பாதமெனப் பாடியிட
வன்னவுண் சோறளித்தாள் சிவகாம சுந்தரியே. ௬

(இ - ள்) திருமகள் குடிகொண்டிருப்பதுடன் கௌத்துவமணியணிந்துள்ள மார்பினையுடைய திருமாலும் தாமரைமலர்மீதுள்ள பிரமனும் அறிதற்கரியவரே என்று முதலெடுத்துக் கொடங்கிப் பாடிமுடித்து விடைபெற்றுச்சென்ற பிறகு, "பன்னகவாடகப் பொற்பாதம்" எனப்பாடியருளியவுடனே, சிவகாமசுந்தரியார் திருவெண்காட்டடிகளுக்கு அமுது செய்விய நாயினேனுக்கும்பரிதிரு வமுதளித்தருளினர்.—எ - று.

இந்நூலாசிரியர் "பொன்னொருமணிமார்பன் பூமேலயனறியா" எனக் கூறினரேனும் திருவெண்காட்டடிகள் கோயிற்றிருமணிமாலை யென்னும் பிரபந்தத்திற்கு முதலாகவெடுத்தது, "பூமேலயனறியா" என்பதே. பன்னகவாடகப்பொற்பாதம் என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடல் யாண்டும் வழங்காமையால் இறந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால், திருவெண்காட்டடிகள் துறவடைந்தபின் சதாபிச்சையேற்றுப் புசித்துவந்ததாகவும் ஒவ்வொருகால் மிக்க பசிநேர்ந்தபோது ஒவ்வோர் திருப்பாசுரம் திருவாய்மலர்ந்தவுடனே திருவமுது பெற்றுவந்ததாகவும், அவருடைய திருப்பாடல்களென வழங்கும் சிலவற்றுள் காண்கின்றோமாகையால் மேற்குறித்த பாசுரமும் இருந்து இறந்திருக்கலாமென்று ஊகிக்கவேண்டுமென்க பசியைக்குறித்து வழங்கும் பாடல்களாவன:—"சோறிடு நாடு துணிதரும் குப்பைதொண் டன்பரைக்கண் - டேறிடுங் கைக ளிறங்கிடுந் தீவினை யெப்பொழுது - நீறிடு மேனியர் சிற்றம் பலவர் நிருத்தங்கண்டா-லூறிடுங் கண்க ளுருகிடு நெஞ்சமென் னுள்ளமுமே." எனவும், "பூணும் பணிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக் - காணும் படிக்கல்ல மங்கையர்க் கல்லநற் காட்சிக்கல்ல - சேணுங் கடந்த சிவனடிக் கல்லவென் சிந்தைகெட்டுச் - சாணும் வளர்க்க வடியேன் படுந்துயர் சற்றல்லவே." எனவும், "அத்தி முதலெறும்பீ றானவுயி ரத்தனைக்குஞ்-சித்த மகிழ்ந்தளிக்குந் தேசிகா - மெத்தப்—பசிக்குதைய்யா பாவியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி - யிசிக்குதைய்யா காரோ ணரே." எனவும், "இருக்கு மிடந்தேடி யென்பசிக்கே யன்ன-முருக்கமுடன் கொண்டுவந்தா லுண்பேன்-பெருக்க—வழைத்தாலும் போகே னரனேயென் தேக-மிளைத்தாலும் போகே னினி." எனவும் வருவனவே. (௬௪)

ஞால மறியவெங்க ணாயகியா ரீந்தவன்னக்
கோல வருளுண்டு குலாப்பெருகிக் கூத்தாடி
மூல விலிங்கமமர் முழுச்சுடர்பின் னுந்தொழுது
சால மகிழ்ந்து தருக்கினார் தண்டமிழார்.

(இ - ள்.) தட்பமான தமிழுணர்ந்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் எமது நாயகியாராகிய சிவகாமசுந்தரியார் உலகத்தார் அறியும் வண்ணம் பாலித்த அன்னமாகிய அழகிய திருவருளைப் புசித்து, மகிழ்ச்சிமேம்பட்டு ஆனந்தக்கூத்தாடி, மூல இலிங்கமாய் வீற்றிருக்கின்ற பரிபூரணப் பிரகாசத்தை மீண்டும் பணிந்து, மிக்க களிப்படைந்து இறுமாந்திருந்தனர்.—எ - று.

சிவகாமசுந்தரியார் திருவெண்காட்டடிகட்குத் திருவமுதுபாலித்தது அந்தரங்கத்தல்லவென்றும் பகிரங்கமாகவேயென்றும் விளக்குவான், "ஞால மறியவெங்கணாயகியாரீந்த" என்றும், அவ்வாறுபாலித்தது வெறும் அமுதமாத்திரமே யன்று திருவருளும் என்று விளக்குவான், "அன்னக்கோலவருள்." என்றும், அம்பிகையார் திருவமுதுடன் திருவருளையுமளாவி யளிக்கவுண்டார் கொண்ட களிப்பிற்கு மேம்பட்ட களிப்பின்றென்றுணர்த்துவான், "குலாப்பெருகிக் கூத்தாடி." என்றும், நடராஜப்பெருமானைத் தரிசித்தல் பகிரங்கக்காட்சியும், மூலலிங்கமாகிய சுயஞ்சோதியைத் தரிசித்தல் அந்தரங்கக்காட்சியுமென்றறிவிப்பான், "மூலவிலிங்கமமர் முழுச்சுடர் பின்னுந்தொழுது." என்றும், இவ்வாறான பேற்றையடைந்த பெரியோர் தற்போதமற்றுச் சிவபோதமயமாய்ச் செருக்கியிருத்தலியல்பாகலின், "சாலமகிழ்ந்து தருக்கினார்." என்றும் கூறினர். இவ்வாறான பேறெய்தினோர் இறுமாந்திருத்தலியல்பென்பதை, "இறுமாந் திருப்பன கொலோ-வீசன்-பல்கணத் தெண்ணப் பட்டுச் - சிறுமானேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் - கிறுமாந் திருப்பன் கொலோ." என்றும் ஆளுடையவரசுகளருள்வாக்கானுமறிக. (அ௫)

பேசிக் கடைதொறும்போய்ப் பிச்சைகொண்டிங் குண்டிருந்தாய் வாசிக் களிப்புடைத்தாம் வண்ணமெனத் தண்ணளியார்,
தேசுற் றிருந்தார் சிலகாலஞ் செந்தமிழால், பூசிக்கப் பெற்றார் புனிதனடித் தாமரைப்பூ.

(இ - ள்.) இவ்வாறாகவே வீடுகள்தோறும் சென்று சிவபிரான் புகழைத் துதித்துப் பிச்சையேற்றுப் புசித்திருத்தலே விசேட மகிழ்ச்சியுண்டாகும் மார்க்கமென்று, சிலகாலம்வரையிற் சிதம்பரத்திற்றானே செவ்விய தமிழ்ப்பாக்களாலே தூய்மையராய சிவபிரான் திருவடித் தாமரைகளைப் பூசித்துத் துதித்து, குளிர்ந்தகாருணியமுடையராகிய திருவெண்காட்டடிகள் மெய்ஞ்ஞானவொளியுடையராய் வீற்றிருந்தருளினர்.—எ - று.

சிதம்பரத்தில் வசித்திருந்த சிலகாலம் வரையில் தினந்தோறும் அத்தலத் திருவீதிகட்கெழுந்தருளி இல்லங்கடோறுஞ் சென்று சிவபிரான் புகழினைக்கூறித் துதித்திரந்து புசித்தலும நடராஜப்பெருமானைத் தரிசித்திருத்

தலும் ஆகிய இதுவே சுகமான மார்க்கமென்றெண்ணினு ரென்றபடி. திருவெண்காட்டடிகளின் திருவுள்ளம் இவ்வாறே இருந்ததென்பதை, "நச்சரவம் பூண்டானை நன்றாத் தொழுவதுவு - மிச்சையில்லை தானங் கிருப்பதுவும் - பிச்சைதனை - வாங்குவது முண்பதுவும் வந்ததிரு வாயிலிலே - தூங்குவதுந் தானே சுகம்." என்னும் அவ்வடிக ளருள்வாக்கானுமறிக. (அசு)

வான்றேடு மறையேயோ வென்றெடுத்து வண்டமிழ்ப்பா
நான்றேட நாணுரோ நாணுரோ வெனமுடித்தார்
தோன்றாப் பொதுச்சூழ்ந்து சோதிவிடை பெற்றேகி
யென்றார் வடதிக் கிடைநடக்க வன்பாளர்.

(இ - ள்.) மெய்யன்புடையராகிய திருவெண்காட்டடிகள், "வான்றேடு மறையேயோ." என்று தொடங்கி 'நான்றேட நாணுரோ நாணுரோ.' என்று இறுதியிலே வரும்படி வளவிய தமிழ்ப்பாவொன்றைத் திருவாய்மலர்ந்தவராய், யாவர்க்கும் தோற்றமாகாத அம்பலத்தை வலம்வந்து தொழுது சோதிசொரூபராகிய நடராஜப்பெருமானுடைய பிரியாவிடையைப் பெற்றுச்சென்று, வடதிசைக்கணுள்ள க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசிப்பான் திருவுள்ளங்கொண்டனர்.—எ - று.

வான்றேடுமறையேயோ என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடல் இறந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். இத்திருவெண்காட்டடிகள் அகமுகநோக்காகத் தரிசித்த சிற்சபை ஏனையோர்க்குத் தோற்றாததாகலானும், தோன்றலிருத்தன்மறைதல் என்னும் மூவகைக் குற்றங்களுமமையாததாகலானும். 'தோன்றாப்பொது." என்றும், ஆலயத்தைவிட்டரிதினீங்குவோர் வலம்வந்து பணிந்து சந்நிதிக்கெதிரில் நின்று விடைபெற்று நீங்குதன் மரபென்பதை விளக்குவான், "சூழ்ந்து சோதிவிடைபெற்று." என்றும், அவ்வாறு நீங்குவோர் சந்நிதிக்குப் புறங்காட்டாது சந்நிதியை நோக்கியவண்ணமே மீண்டனரென்றுணர்த்துவான், "என்றார்." என்றும் கூறினர். (அஎ)

வேறு.

ஏயும் பூக மிளநாக மினிய கனிசூழ் பனைமரங்கள், காயும்
போதுங் கலந்தளிப்பக் கனையார் புனல்சேர் தினைநகர்வாய்த,
தாயுந் தமருந் துறந்தவர்தந் தம்பி ரானார் தாம்வரக்கண், டா
யும் பெரியோ ருளமுருகி யருகா வின்பம் பெருகினரால்.

(இ - ள்.) பொருந்தியுள்ள கமுகமரங்களும் இளமையான புன்னைமரங்களும் இனிமைவாய்ந்த பழங்கள் செறிந்துள்ள பனைமரங்களும், காய்களையும் மலர்களையும் ஒருங்குசேர்த்துக்கொடுக்க, ஒலியையுடைய நீர் நிறைந்துள்ள திருத்தினைநகர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தினிடத்து, தாயையும் உறவினரையும் துறந்த துறவினர்கூட்டத்துத் தலைவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் எழுந்தருள, அத்தலத்துள்ளவர்களாய் வேதசிவாகமங்களை ஆராய்கின்ற அறிஞர்களனைவரும் அவ்வடிகளைத் தரிசித்து, மனவுருக்கமுற்றுக் குறைவுபாடற்ற சுகாதீத இன்பத்தில் மேம்பட்டார்கள்—எ-று. தாம்-ஆல்-அசைகள்.

தான்" என்றும், "அவ்வினை செய்திடப் போகு மவருடன் போயரு கந்த-வெவ்வினை யாளருஞ் சென்ற மேவிட நாவுக் கரசா-செவ்விய தாந்திருவுள்ளஞ் சிறப்ப வவருடன் சென்றார்-பவ்வத்தின் மன்னவன் சொன்னபடிமுடித் தாரப் பதகா" என்றும், அக்கற்றூண் அலைவாய்த் துரும்பைப் போன்று மிதந்ததென்பதை, 'பெருகிய வன்பினர் பிடித்த பெற்றியா-லருபலரோன்முத லமரர் வாழ்த்துதற்-கரியவஞ் செழுத்தையு மரசுபோற்றிடக்-கருநெடுங் கடலினுட் கன்மி தந்ததே" என்றும், அதையே தெப்பமாக்கிக் கரையேற்றுவித்தனரென்பதை, "வாய்ந்தசீர் வருணனே வாசகின் மனைவாச்-சேர்ந்தடை கருங்கலே சிவிகை யாயிட-வேந்தியே கொண்டெழுந் தருளு வித்தனன்-பூந்திருப் பாதிரிப் புலியூரப் பாங்கரில்." என்றுமவரும் அருண்மொழித்தேவரமுதவாக்கானு மறிக. திருவெண்காட்டடிகளைக் கடலிற் சலஞ்செலாவண்ணமமைத்திக் கரையேற்றுவித்ததுபோல் திருநாவுக்கரசுகளையு மல்லேலமிதச்செய்து கரையேற்றுவித்தாராகலின், கரையேற்றுவித்தமலைன்றும தொழிலொற்றுமைநோக்கி, "ஒருமாதவனைக் கரையேற்றிக் தமையுங் கரையேற்றும." எனக்கூறினரென்க. கெடிலமென்பது திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கருகிற்செல்லும் நதி. அத்தலத்துள்ள பெருமான் தோன்றாத்துணையாயிருந்து தம்மைக் கரையேற்றுவித்தமையின், அவ்வாறு கரையேறிய திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், "ஈன்றாளு மாயெனக் கெந்தையு மாயுடன் றோன்றினராய்-மூன்றா யுலகம் படைத்துகந் தான் மனத் துள்ளிருக்க-வேன்று விமையவர்க் கன்பன் றிருப்பா திரிப்புலியூர்த்-தோன்றாத் துணையா யிருந்தனன் றன்னடி யோங்களுக்கே." எனத் திருவாய்மலர்ந்தனர். (கூ0)

கடற்பாற் றிகழ்ந்த சடைஞாழற் கன்னி வனத்தெம் பெருமானை, யுடற்பா லினிமே லுறவியா ருலவாச் செல்வம் பெறப் பணிந்து, மடற்பாற் கமலம் வழிபிரசம வாவிச் செழுநீர் மேன் மிதந்து, விடற்பா லனவாந் திருவதிகை வியன்மா நகரத் தயல் போந்தார்.

(இ - ள்) கடலின்கண் விளங்கிய கூட்டமான பலினிகள் சூழ்ந்துள்ள கன்னிவனமென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் எமது சிவபெருமானை, இனியொரு சரீரத்தில் வருதற்கறியாராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அழியாத முத்திச்செல்வம் பெறும்படியாக வணங்கி, தம்முடைய இதழ்களினிடமாகத் தாமரைமலர்கள் சொரிகின்ற தேனுனது, தடாகத்தில் நிறைந்துள்ள செழுவிய நீரின்மீது மிதந்துகொண்டிருக்குந் தன்மையுடைய திருவதிகை என்னும் சிறப்புற்ற பெரிய நகரத்தின்சமீபத்திற் கெழுந்தருளினர் —எ - று.

கெடிலநதியில் நீராடிய திருவெண்காட்டடிகள் அங்குள்ள கன்னி வனத்தெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானைப்பணிந்து அதன்பின் திருவதிகை என்னும் க்ஷேத்திரத்தடைந்தன ரென்றபடி. எனவே, திருப்பாதிரிப்புலியூர்க்

கருகில் கன்னிவனமிருத்தலின் அங்குள்ள சிவபிரானையும் வணங்கித் துதித்தனரென்க. "மூலமறியேன் முடியு முடிவறியேன் - ஞாலத்தட் பட்ட துயர் நாட நடுக்குசடா." என்பது ஆதியாகவும், "வாக்கு மனோதீத வசோச ரதநிற் செல்ல வெனத் - தாக்குமருட் குருவேநின் றிருவிணைக்கே யான் போற்றி." என்பது அந்தமாகவும் வழங்கும் எழுபத்திரண்டு கண்ணிகளும் அக்கன்னிவனத்திற் றிருவாய்மலர்ந்தனவாகக் கூறுவர். சிவபிரான் எவ்வாறு பிறக்கவறியாரோ அதுபோன்றே அவரடியார்களும் பிறக்கவறியா ரென்பதை விளக்குவான், "உடற்பாலினிமேலுறவறியார்." என்றும், நாம் இவ்வுலகின்கணடையும் எத்துணை செல்வமும் அழிதற்பாலனவாகலின், அவ்வாறின்றி அழியாச்செல்வமென்பது முத்திச்செல்வமே என்பதை விளக்குவான், "உலவாச்செல்வம்பெற." என்றும், நீர்வளப்ப மிகுதியாற் றாமரைகள் விசேடித்து அவைகளிலுள்ளதேன் தடாகங்கள்தோறு மடாய்ந்து அந்நீர் மேன் மிதந்துகொண்டிருக்கும் திருவதிகை என்பார், "உடற்பாற் கமலம் வழிபிரசம் வாவிச்செழுநீர் மேன்மிதந்து - விடற்பாலனவாந் திருவதிகை." என்றும் கூறினர். சிவபிரான் பிறக்கவறியாரென்பதை, "எல்லாமும் வல்ல சித்த ரென்றபெய ருன்றனக்குச் - செல்லாது செல்லாது செல்லாது - நல்லாய்-பிறக்கவறி யாய்மேற் பிறந்திருந்து மண்மே-லிறக்கவறி யாய்சேனே." என்றும் காளமேகப்புலவர் வெண்பாவாலும், முத்தியை பாகிய சிவபிரான் திருவடி நீழலடைதலே அழியாச் செல்வமென்பதை, "கெடுகெடுமாம் பொருட் செல்வமே பல்வகைக் கிலசமற் றதுதன்னை - விடுவ தேசுக மெனவு மோர்ந் திலமுனம் விடுத்துளோர்க் குலைப்போலு - நெடிய யூகம தில்லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற்றற் - றடைது மேலர னருளையே பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே." என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்காலும், "செல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசே ணோங்கிச் - செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற - செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய - செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." என்னும் ஆளுடையபிள்ளையாரருள்வாக்காலுமுணர்க. (௧௧)

கூற்றா யினவா றென்றெடுத்துக் கொழுந்த தமிழான் வழு
த்துமவர்க், காற்றா வின்பந் திருநாவுக் கரசென் றளித்தா ரொளிர்
தாள்கள், போற்று வணங்கி மணங்கமழும பொற்பூவனைய தமிழ்ப்
பனுவ, லேற்று நின்றார் மரகதவீ ரட்டா னத்தெம் மிறைவனையே

(இ - ள்.) "கூற்றாயினவாறு." என்று முதல்தொடங்கி வளவிய தமிழ்ப்பதிகத்தால் துதிக்கும் மருணீக்கியார்க்கு, அடங்காப் பேரின்பத்தால் திருநாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் பாலித்த சிவபிரானுடைய ஒளியுள்ள திருவடிகளைத் துதித்துப் பணிந்து, மரகதவல்லியார் பாகரான வீரட்டானேச்சுரரென்னும் எமது சிவபிரானை, வாசனைவீசும் பொன்மலர்போன்ற தமிழ்ப்பாக்களிலே ஏத்தினர் — எ - று.

புகழிநூர்பாலவதரித்த மருணீக்கியார் சிறிதுகாலம் சமணவயப்பட்டு வருந்தி, சிவபிரான் திலகவதியார் வேண்டுகோண்முன்னிலையாற் சூலை நோயளித்துத் தடுத்தாட்கொண்டபோது, திருவதிகைக்கெழுந்தருளி, "கூற்றாயினவாறு." என்னும் முதலையுடைய பதிகம் திருவாய்மலர்ந்தனராகலின், "கூற்றாயினவா றென்றெடுத்துக் கொழுத்ததமிழான் மொழுத்தமவர்க்கு." என்றும், அப்பதிகத்தைத் திருச்செவியேற்றருளிய சிவபிரான் அடங்காப் பெருங்களிப்புற்றுத் திருநாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் பாலித்தனரென்று விளக்குவான், "ஆற்றாவின்பந்திருநாவுக்கரசென்றளித்தார்." என்றும், பொன்னினாலோர் மலர்செய்து அதனிடத்து மணமும் விளையச்செய்வோ மாயின் எத்தகைய அற்புதமோ அத்தகைய அற்புதமுடைய திருப்பாடல்க ளென்பார், "மணங்கமழும் பொற்பூவனைய தமிழ்ப்பனுவல்." என்றும், சிவ பிரானியற்றிய அட்டவீரட்டங்களுள் ஓர் வீரட்டமியற்றியது இத்திருப் பதிக்கண்ணதாகலின், "மாரகத வீரட்டானத் தெம்மிறைவன்." என்றும் கூறி னர். திருவதிகைப் பதிகத்தின் முதற்பாடலாவது:—"கூற்றா யினவாறு விலக் ககிலீர் கொடுமைபல செய்தன நானறியே - னேற்றா யடியே யிரவும்பக லும் பிரியாது வணங்குவ னெப்பொழுதும் - தோற்றாதென் வயிற்றி னகம் படியே குடரோடு தொடக்கி முடக்கியிட-வாற்றேனடியே னதிகைக் கெடில வீரட்டானத் துறை யம்மானே." என்பதே. இப்பதிகத்தைத் திருச்செவி யேற்றருளிய சிவபிரான் திருநாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் பாலித்தன ரென்பதை, "மேவுற்றவிவ்வே லையினீடியசீர் வீரட்டமமர்ந் தபிரானருளப் - பாவுற்றலர்செந் தமிழின்சொல்வளம் பதிகத்தொடைபா டியபான்மையினா - னாவுக்கரசென் றுலகேழினுநின் னாமங்ணையப் புறநண்ணுகவென் - றியா வர்க்கும்வியப் புறமஞ்சுறைவா னிடையேயொருவாய் மையெழுந்ததுவே." என்னும் அருண்மொழித் தேவரமுதவாக்கானும், பொன்மலர் மணமுடைத் தாதல் அற்புதமென்பதை, "எத்துணைய வாயினுங் கல்வி யிடமறிந் - தூய்த் துணர் வில்லெனி னில்லாகு - முய்த்துணர்ந்துஞ் - சொல்வன்மை யின் றெனி னென்னா மஃதுண்டேற் - பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து." என் னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், சிவபிரானுடைய அஷ்டவீரட் டங்களிவையென்பதை, "பூமன் சிரங்கண்டி யந்தகன் கோவல் புரமதிகை - மாமன் பறியல் சலந்தரன் விற்குடி மாப்பழுவூர் - காமன் கொறுக்கை யமன் கட வூரிந்தக் காசினியிற் - றேமன்னு கொன்றையுந் திங்களுஞ் சூடிதன் சேவகமே." என்னும் பாசுரத்தானும் உணர்க. (கூ௨)

இறைவாழ் மூல விலிங்கவடி பிறைஞ்சிப் போந்தங் கிடை ஞாழ னையார் சோலைத் திருவெண்ணெய் நல்லூ ருடைய விடை யானை, புறவா டினர்தா முறவாடி யொன்று பிருடைந் தருள பெற்றார், பிறையா பின்னாற் பின்னலராப் பேயைப் பணிந்தார் பெரியோரே.

(இ - ள்.) சிவபிரான் வீற்றிருந்தருளும் மூலலிங்கத்தின் திருவடிகளிற் பணிந்து சென்று, அவ்விடத்தின் மத்தியில், குங்குமமரத்தின் மணம் நிறைந்த சோலைசூழும் திருவெண்ணைநல்லூரென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் இடபாரூடராகிய சிவபிரானைச் சேர்தற்கு மனவுருக்கமுடையாராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அன்பின் மிகுதியாற் கலப்புற்று, அவ்விடத்து அகமுகநோக்கத்திற்குத் தடைப்பட்ட மயக்கம் நீங்கப்பெற்றுத் திருவருளடைந்தனர். அப்போது அத்தலத்துள்ள பெரியோர்களனைவரும் பிறைபோல் வளைந்து மின்வீசுகின்ற சடையையுடையவர்களாகி விருப்பித் திருவெண்காட்டடிகளை வணங்கினர்.—எ - று.

திருவதிகை வீரட்டானம் என்னும் க்ஷேத்திரத்துள்ள மூலத்தானலிங்கத்தின் திருவடிகளைப்பணிந்து சென்று, இடையிலுள்ள க்ஷேத்திரமாகிய திருவெண்ணெய்நல்லூரையடைந்து அங்கு வீற்றிருந்தருளும் சிவபிரானைப்பணிந்து நிற்கையில், அத்தலத்துள்ள பெரியோர்கள் யாவரும் சடைமுடியுடையவர்களாக வணங்கினரென்பதாம். அன்றியும், அடியார்களையே அரனாகப் பாவிக்கவேண்டுதலின், அப்பெரியோர்கள் யாவரும் திருவெண்காட்டடிகளையே சடைமுடியினரான சிவபிரானாகப்பாவித்து வணங்கினரென்னலுமொன்று. திருவெண்காட்டடிகட்குத் தலந்தோறும் தரிசனமாய் வந்த அகமுக தரிசனம் ஆங்குத் தடையுற்றுப் பின்னர் அத்தடை நீங்கித் தரிசித்தாரென்பார், "ஒன்றாய்நோக்கருள்பெற்றார்." என்றனர். சடைமுடி மின்போல் விளங்குமென்பதை, "மின்னெறி சடாமுடி விநாயகனடி தொழ - நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் வருமே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், அரனடியாரை அரனெனவே பாவிக்கவேண்டுமென்பதை, "ஞானயோ கக்கிரியா சரியை நான்கு நாதன்றன் பணிஞானி நாலினுக்கு முரிய - ஞானமிலா யோகமுதன் மூன்றினுக்கு முரியன் யோகி கிரி யாவான்மு னிரண்கிரியை யாதி - யானவிரண் டினுக்குரியன் சரியையினி னின்றோ னச்சரியைக் கேயுரிய னாகலினால் யார்க்கு - மீனமிலா ஞானகுரு வேகுருவு மிவனே யீசனிவன் றானென்று மிறைஞ்சி யேத்தே." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க. (௧௬௫)

சோலை காட்டுங் கரைப்பெண்ணைத் துறையார் மறையார் சுந்தரரை, மாலை காட்டுந் தமையிமையோர் மகிழ்ந்து காண முறியூசி, யோலை காட்டி யாண்டாரை யோவா விடைபெற் றேறுகையினா, லாலை காட்டும் பெருந்துழனி யண்ணா மலையை நண்ணுவரால்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள், யாவர்க்கும் சோலைகளைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கும் கரையையுடைய பெண்ணைநதித்துறையை யுடையாராகிய வேதியரும், ஆளுடைய நம்பிகளையும், தமிழ்ப்பாமாலைகள் தொடுத்துக்கொண்டிருந்த தம்மையும் தேவர்களும் மகிழ்ச்சியுற்றுத் தரிசிக்குமாறு, எழுத்தாணியாலெழுதிய அடிமையோலை காட்டியும், காதற்ற ஊசியையும்

ஓலையையும் காட்டியும் அடிமைகொண்டவருமாகிய சிவபெருமானிடத்துப் பிரியாவிடைபெற்றுக்கொண்டு களிப்புடனே, கரும்பாலைகள் ஒலிக்கும் பெருங்கோஷ்டமுடைய திருவண்ணாமலை என்னும் க்ஷேத்திரத்தை யடைவாராயினர்.—எ - று.

பெண்ணைநதியின் கரைகடோறும் சோலைகள் விளங்குதலாலும், அந்நதியின் கரையிலேயே திருவெண்ணெய்நல்லூரென்னும் க்ஷேத்திரமிருத்தலாலும், "சோலைகாட்டுங் கரைப்பெண்ணைத்துறையார்." என்றும், அத்தலத்து வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானாகிய வேதியர், சுந்தரமூர்த்திகளை எவ்வாறு அடிமையோலை காட்டியாண்டனரோ அதுபோன்றே தமக்கும் ஓலைகாட்டியாண்டாராகலின், "மறையார் சுந்தரனை மாலைகாட்டுநதமை யிமையோர் மகிழ்ந்துகாண முரியூசி யோலைகாட்டி யாண்டாரை." என்றும் கூறினர். ஆளுடையநம்பிகளை ஊசியினுலெழுதப்பட்ட ஓலையைக்காட்டியும், திருவெண்காட்டடிகளை முறிந்தவூசியையும் ஓலையையும் காட்டியும் ஆட்கொண்டாரென்பது கருத்து. பெண்ணைநதியின் கரையிலேயுள்ளது திருவெண்ணெய்நல்லூரென்பதை, "பித்தா பிறைசூடி பெருமானே யருளாளா-வெத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை - வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்நல்லூ ரருட்டுறையு - ளத்தாவுனக் காளாயினி யல்லேனெனலாமே." என்னும் ஆளுடையநம்பிகளருள்வாக்கானு மறிக. ஆளுடைய நம்பிகளை அடிமைகொண்ட ஓலையாவது:—"அருமறை நாவலாதி சைவனாரூரன்செய்கை - பெருமுனி வெண்ணெய்நல்லூர்ப் பித்தனுக் கியானுமென்பால் - வருமுறை மரபுளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற்கோலை-யிருமையா லெழுதிநேர்ந்தே னிதற்கிவை யென்னெழுத்து." என்றெழுதியிருந்த ஓலையும், திருவெண்காட்டடிகளையடிமைகொண்ட ஓலையாவது:—"காதற்ற வூசியும் வாராதுகாணுங் கடைவழிக்கே." என்றெழுதியிருந்த ஓலையுமாமென்க. (௯௪)

நெடுந்தூரத்தே வன்னிமலை நிலையை நோக்கிப் பணிந்தெழுந்து, தடந்தாமரைத்தாளிணைந்தருகிச் சுந்தம் பெருகுந் தமிழ்வாயார், நடந்தாரனந்த தொண்டர்பத நளினம் புளகம் பெறப்போற்றி, வடந்தாழ் முலையா ரெனுங்கொழும்பால் வாரி முழங்குமவனூர.

(இ - ள்.) அதிக தூரத்திலேயே அக்கினிமலையாகிய திருவண்ணாமலையின் தன்மையைத் தரிசித்து வணங்கியெழுந்து, சந்தம் விசேடித்த தமிழ்ப்பாக்கள் திருவாய்மலரும் திருவெண்காட்டடிகள், அம்மலையின் விசாலித்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளைத் தியானித்து மனவுருக்கமடைந்து, அங்கு எதிர்கொண்டு பணிந்த அநேக அடியார்களது தாமரைத்தாள்களைப் புளகாங்கிதமுறப் பணிந்து துதித்து, முத்தமாலை தொங்கும் தனங்கள்வாய்ந்த மகளிர்களென்னும் கொழுமையான பாற்கடல் கோஷிக்கின்ற அத்தலத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.—எ - று.

திருவண்ணாமலையென்னும் அவ்வாயானது விசேடித்த உன்னதமாயிருத்தல்காரணமாக அதிதூரத்திற்றானே தரிசனமாகலானும், அவ்வாயுருவாய் விளங்குவது சிவபெருமானேயாகலானும், "நெடுந்தூரத்தே வன்னிமலை நிலையைநோக்கிப் பணிந்தெழுந்து - நடந்தாமரைத்தாணிணைந்துருகி." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் திருவாய்மலரும் பாசுரங்கள் யாவும் மிக்க இசையுடைமையின், "சங்கம் பெருகுந் தமிழ்வாயார்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் அத்தலத்திற்கெழுந்தருளுவதையுணர்ந்த அனேக அடியார்கள் அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கினார்களாகலின், அத்தகையோரைத் தாமும் பணிந்து புளகங்கொண்டனரென்பார், "அனந்த தொண்டர்பத நளினம் புளகம் பெறப்போற்றி." என்றும், பால்போலும் இனிமைவாய்ந்த சொற்களையுடைய மாதர்கள் கூட்ட மிகுதியாகக் கோஷிப்பது நகர்வளப்பத்திற்கோர் விசேடமாகலின், அம்மகளிர்களையே பாற்கடலாக உவமித்து, "வடந்தாழ்முலையாரெனுங்கொழும்பால்வாரிமுழங்குமவ்வூர." என்றும் கூறினர். திருவண்ணாமலை விசேட உன்னதமுடைமையின் எவ்விடத்தும் தரிசனமாமெனபதை, "புரத்துறு மவுணக் குழாமும்பண் டிவசகூர் பூங்கணை மதனுமுன் பெறுநின் - சிரித்த வெண்ணகையு நுதல்விழி நோக்குஞ் சிறியனே னிருண்மலம் பெறுமோ - கருத்தினுங் கருத வரியநுண் ணியனேன் கடனற வுலகெலாங் காண்பான் - றரித்ததி ஆல வடிவுறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே." என்றும், "நிலையம் துகில்சூழ் மயர்தலை யுலகின் மெய்யினைப் பொய்யெனு மவாககே - யேலவந் தருள்வ தன்றிமெய் யினை மெய்யனுமெனக் கருள்புரிந் திடாயோ - காலங்ன் குணர்ந்து சிகரம் புகுந்து காணரி தெனுதுல கனைதகு ம் - காலநின் றுரியே கண்டிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே." என்றும் வரும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுணர்க. (கரு)

மருட் புகுந்து விடுதொறு முள்ளங் குளிர வொளிவளரப், பாருட் பணிந்து நிணிந்தமணற் பயில்கோ புரவா யிலுமபணிந்து, சேருட பழுத்த பலாக்கனியை விண்ணோட் டமுதைத் தண்ணளிகூர், வாருந் துண்ணு முலையாளை மலையாற் போந்து வணங்கினரால்.

(இ - ள்) திருவண்ணாமலையென்னும் அத்தலத்தினுட் பிரவேசித்து, மாடவீதிகள்தோறும் மனம் தட்பமடையவும் மெய்ஞ்ஞானப்பிரகாசம் மேம்படவும் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, திண்ணிமையுடைத்தான திருமதில்களையும் விளக்கமுற்ற கோபுரவாயிலையும் வணங்கி, அத்திருவண்ணாமலையை வலம்வந்து, வேரிலே பழுத்த பலாககனிபோன்ற இனிமையானவரும், தேவலோகத்தமுதம்போன்றவருமாகிய அருணாசலேசனையும், கச்சணிந்திருக்கும் தனங்களையுடைய குளிர்ந்த கிருபைய விசேடித்த உண்ணாமுலையம்மையாரையும் பணிந்தனர்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் அச்சலத்துட் பிரவேசித்தவளவில் நான்கு மாட வீதிகளிலும் நிலமுறப் பணிந்துகொண்டு மதிலையும் கோபுரவாயிலையும் வணங்கி, அதன்பின் மலையை வலம்வந்து ஆலயத்துட் பிரவேசித்தனரென்றபடி. எவர்க்கும் ஆலயங்கட்குச் செல்வோர் முதலில் மாடவீதிகளையும் பிராகாரங்களையும் கோபுரவாயிலையும் வணங்கிக்கொண்டு ஆலயத்துட் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்னும் சிவாகம விதிகளை விளக்கியவாறும். சிவபெருமான் மெய்யன்பர்கட்குப் பலாக்கனியின் இனிமையைப்போன்றும் அமுதத்தின் சுவையைப்போன்றும் விளங்குவாராகலின், "வேருட் பழுத்த பலாக்கனியை [illegible]" என்றும், அப்பெருமானது திருவருளே உண்ணாமுலையாரென்னும் அம்பிகையாகலின், 'தண்ணளி கூர்வாருற உண்ணாமுலையாளை' என்றும் கூறினர். சிவபெருமான் மெய்யன்பர்கட்குப் பலாக்கனியின் இனிமையைப்போன்றும் அமுதத்தின் சுவையைப்போன்றும் விளங்குவரென்பதை, "ஞானக் கரும்பின் தெளியைப் பாகை நாடற் கரிய நலத்தை நந்தாத் - தேனைப் பழச்சுவை யாயினானைச் சித்தம் புகுந்து தித்திக்க வல்ல - கோனைப் பிறப்பறுக் கும்பிரானைக் கொண்ட கூத்தனை நாத்தழும்பேற வாழ்த்திப் - பானற் றடங்கண் மடந்தை நல்லீர் பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே" எனவும், "மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க் கருங்கண் வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொழி யீர் - என்னுடை யாரமு தெங்க ளப்பன் எம்பெருமானிம வான்மகட்குத் - தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன் தமையனெம் மையன் தாள்கள் பாடிப் - பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கை நல்லீர் பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்து நாமே" எனவும் வரும் மணிவாசகப்பிரான் மொழிகளாலும், சிவபெருமான் திருவருள் சத்தி என்பதை, "ஒன்றதாய் இச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன் றாகி - நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க் கருணை [illegible] யானையந் தறியே [illegible] - என்றருட் சிவ பத [illegible] மெல்லாம்' என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும் அறிக. (கக)

காமாக்ஷி [illegible] பெருங்காற் [illegible] கடுங்கை, வாழை நின்ற திருவீதியை [illegible] வள்ளல் [illegible], [illegible] கொடியொடும் [illegible], [illegible] நின்று [illegible] குருவை [illegible].

(இ - ள்.) திருவிடைமருதூரின்கண்ணின்றும் போந்த ஆசாரியரைத் தமது திருவுள்ளத்திற் கொண்ட பெருமையராகிய திருவெண்காட்டடிகளென்னும் வள்ளலார், அருணாசலேசருடையதும் உண்ணாமுலையம்மையாருடையதும் குறையாத் தன்மையுடையதுமாகிய திருவருளைப் பெற்றுச்சென்று இறுமாப்புற்றுப் பெருகுகின்ற ஆனந்தக் கண்ணீர் பாயும் விளங்கும் திருவிழிகளோடு மனமுருகித் திருவாய்மலர்ந்து [illegible] சிவபெருமான் திருவால [illegible] டைப்பிரா [illegible]

திருவெண்காட்டடிகள் திருவண்ணாமலை என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் சிலகாலம் வீற்றிருந்து ஆற்றுப்பிரவாகம்போன்று அநேகம் பாசுரங்கள் திருவாய்மலர்ந்தனரென இந்நூலாசிரியர் கூறினும் இப்போது வழங்கும் பாடல்களிரண்டேயாம். ஆகலின் ஏனையவை இறந்தனவாகக்கொள்ளல்வேண்டும். மேற்குறித்த இரண்டு பாசுரங்களாவையெனின், "வாதுற்ற திண்புய ரண்ணாமலையர் மலர்ப் பதத்தைப் - போதுற்றெப் போதும் புகலுநெஞ் சேயிந்தப் பூதலத்திற் - றீதுற்ற செல்வமென் றேடிப் புதைத்த திரவியமென் - காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே." எனவும், "கச்சிற் கிடக்குங் கனதனத் திற்கடைக் கண்கள் பட்டே - யிச்சிக் கிருக்கின்ற வேழைநெஞ் சேயிம வான்பயந்த - பச்சைப் பசுங் கொடி யுண்ணா முலைபங்கர் பாதநிழலை - நச்சுக் கிடமன மேயொரு காலுந் தவறில்லையே." எனவும் வருவனவேயாம். (கூஎ)

மற்றும் பதிக ளாங்காங்கு வணங்கிக் குணங்கொ ணீறணிந்த, சுற்றுஞ் சடையார்க் கினியதமிழ்த் தொடைமாலைகளும் பல சாத்தி, யெற்றும் புனலும் பெரியோரு மிளம்பூ வையரும் வளம் பூத்துக், கொற்றந் தரும்வே தாகமமுங் குழுமுங் காஞ்சி நகர் புகுவார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் அங்கங்குள்ள மற்றைய க்ஷேத்திரங்களையும் பணிந்து, நன்மையைப் பயப்பனவான தன்மைவாய்ந்த திருவெண்ணீறு தரித்த இண்டைபோலுஞ் சடைமுடியுடையாராகிய சிவபெருமானுக்கு, இனிமையான தமிழ்த்தொடை என்னும் பாமாலைகளும் பலவாகச் சூடி, மோதுகின்ற நீரும் அறிஞர்களும் இளமைவாய்ந்த மகளிர்களும் வளமை மேம்பட்டு வெற்றியைப் பாலிக்கற்பாலன வேதசிவாகமங்களும் கூடியிருக்கும் காஞ்சிமாநகரத்திற் சேருந்தகுதியாராயினர். — எ - று.

ஓர் நகரத்திற்கு நீர்வளப்பமும் பெரியோர்கள் வாசமும் மங்கலநரத்திற்கமைந்த இளமகளிர்களும், அங்குள்ளார் செந்நெறியிற் பயிலுதற்கு வேதசிவாகமங்களும் இன்றியமையாதனவாகலானும், இவை யாவும் ஒருங்கெய்தப்பெற்றது காஞ்சிநகரொன்றேயாகலானும், அம்மேன்மைதோன்ற, "எற்றும் புனலும் பெரியோரு மிளம்பூவையரும வளப்பூத்து - கொற்றந்தரும் வேதாகமமுங் குழுமுங் காஞ்சி நகர் புகுவார்." எனறனர். இந்நகரமொன்றே நகரமென்பதை, 'குறலரு மருமாமா லென்றமமாழிந் தற்குறிக் கொண்டுசெல் கின்ற தெனவுங் - குறித்தொருவர் பாலென்ற வெல்லம் மொழிசென்று கோழைமுதிர்ந்த லெனவு, நன்றுரிய பழமென்ற வளவினெட்டிலைவாழை நற்கனியி னெய்தலெனவு - நாடரும் பெண்ணையெய்தி கின்றமொழியாண்மகவி னன்னுமா றெனவுமீச, னெமைறளவின் விடமெழுந்திட நடுநிற்கிலை யின்னியரு தருதேவாசா-யெய்தாமன் மணிகண்டனைப்பொருந்துதலெனவு மிவ்வாகா மென்பதுதனைச், சென்றவெடையு மொருபெருங் கச்சிநகராளி சிறந்தருட்டி யாநரே - சியசமய குலதிலக சிவஞான யாமு

னிவ சிறுதே ருருட்டி யருளே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானறிக. (கூஅ)

வேறு.

மாயவளப் பொருடேட மாநீரிற் போய்வருவார்
நேயவளப் பொருடேட நீணிலத்தின் மேற்படர்வார்
தூயவளப் பெரியோர்வாழ் துண்டீர மண்டலத்துத்
தாயவளெப் போதுமுறை தண்காஞ்சித் தலத்தணைந்தார்.

(இ - ள்.) மாயையின் விருத்திக்கேதுவாகிய திரவியத்தைத் தேடும்பொருட்டுக் கடலில் மரக்கலமேறிப்போய் வருபவராகிய திருவெண்காட்டடிகள், அறிவின் விருத்திக்குக்காரணமாகிய பொருளைத் தேடுவதற்காக நீண்ட நிலவுலகத்தின்மீது செல்பவராகி, தூய்மையின் மேம்பாட்டையுடைய அறிஞர்கள் வாழ்கின்ற தொண்டைமண்டலத்தின்கண் உலகமாதாவாகிய காமாட்சியம்மையார் சதாகாலமும் வீற்றிருந்தருளும் குளிர்ச்சியுற்ற காஞ்சியென்னும் க்ஷேத்திரத்திற் சேர்ந்தனர்.—எ - று.

மாயையின் விருத்தியாகிய துன்பத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது பொருளாகலின், "மாயவளப்பொருள்." என்றும், அப்பொருளைச் சேகரிப்பதற்காகக் கப்பலிலேறிக் கடன்மார்க்கமாய்ச்சென்று வாணிபம் புரிந்துவந்தாராகலின், "மாநீரிற் போய்வருவார்." என்றும், அத்தகையோர் இப்போது தமதறிவிற்குக் காரணமாகிய சிவமென்னும்பொருளைத் தேடுவதற்காகத் தலயாத்திரைசெய்வாராய் என்பார், "நேயவளப் பொருடேட நீணிலத்தின் மேற்படர்வார்." என்றும், தொண்டைமண்டலமே பெரியோர் வசித்தற்குரித்தாகலின், "தூயவளப் பெரியோர்வாழ் துண்டீரமண்டலம்." என்றும், காமாட்சியம்மையார் எப்போதும் வீற்றிருத்தலின், "தாயவளெப்போதுமுறை." என்றும் கூறினர். பொருளே துன்பத்திற் கேதுவென்பதை, "இன்னா றரும்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே - பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன - தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா - லிழத்தலுந் துன்பமேயெண்." என்னும் நீதிவெண்பாவானும், தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்தென்பதை, "வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க - சோழ வளநாடு சோறுடைத்து - பூழியர்கோன்-றென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை - நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து." என்னும் ஔவைப்பிராட்டியா ரமுதவாக்கானு மறிக. (கூகூ)

கச்சியாந் தலநலத்தைக் கண்டிரண்டு கைகூப்பி
யுச்சிவா ளிளம்பளிங்கை யொத்துவள ருத்தமனார்
நச்சியா ரணமபாடி நாடியநற் றவங்காட்டும்
பச்சைநா யகிசிவந்த பாதநினைந் துட்புகுவார்.

(இ - ள்.) காஞ்சி என்னும் க்ஷேத்திரத்தின் சிறப்பைத் தரிசித்துத் தமதிருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பினவராய், ஒளியுள்ள மழுமழுப்பான

பளிங்சைப்போன்று தூயராய் விளங்கும் திருவெண்காட்டடிகள், விருப்பத்துடனே வேதங்களெல்லாந் துதித்துக் குறித்துள்ள சிறந்த தவம் இத்தன்மைத்தென்று உலகத்தார்க்குக் காட்டியருளிய மரகதம்போன்ற நிறமுள்ள திருமேனிவாய்ந்த காமாட்சியம்மையாரது சிவந்த திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு அந்நகரத்துட் பிரவேசிக்கலாயினர்.—எ - று.

காஞ்சியென்னும் க்ஷேத்திரம் சிறப்பின் மேம்பட்டதாகலின், "கச்சியாந் தலநலத்தைக் கண்டு." என்றும், வெண்மைக்கும் தூய்மைக்கும் பளிங்கையே உவமித்தல் மரபாகலானும், திருவெண்காட்டடிகள் மனம் களங்கமற்ற வெண்மையாயிருப்பதுடன், அவர் மனம் இத்தன்மைத்தென்று சரீரமும் வெளிப்படக்காட்டுவதுபோன்று, திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணீறணிந்திருத்தலானும், "வாளிளம் பளிங்கையொத்து வளருத்தமனோர்." என்றும், வேதங்கள் சதா தவத்தையே விசேடமாகக்கூறி, அத்தவத்தின் குறிப்பையே விளக்குவதாலும், அத்தவம் இவ்வாறு புரியவேண்டுமெனக் காமாட்சியம்மையார் தாமே புரிந்து காட்டியதாலும், "நச்சியா ரணம்பாடி நாடிய நற்றவங் காட்டும் பச்சை நாயகி." என்றும் கூறினர். காஞ்சி என்னும க்ஷேத்திரம் சிறப்பின் மேம்பட்டதென்பதை, "எழுநகரி னுட்சிறந்த தெல்பதலாற் சீர்மை - முழுது மியம்ப முடியா - தழகுறுவேற் - கந்தனுயர் கச்சிகளங் காற்கூ றளவுரைப்ப - வைந்துகரன் சொல்வ னரைக்கூறு - நந்தமரன்-கூறுடையா ளோர்முக்காற் கூறுரைப்பண் முற்றுமிள - வேறுடையான் சொல்வனெனவனந்தன் - வீறுடைய - நாவை யிரங்கொண்டு நாளுரைத்தல் காற்கீழென் - றோவாத நாளுகி யோடியே - தாவாத - வேலையிடை வீழவென் மேல்வீழ்ந்து துஞ்சினன் - போல வரிகிடப்பப் பொங்குபுகழ்-ஞாலமெலா - நண்ணவொரு காசி நடுமெய்ஞ் ஞகரமுறு - மெண்ண வரிய வெழினகரும்." என்னும், சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், தூய்மைக்கும் வெண்மைக்கும் பளிங்கையுவமித்தன் மரபென்பதை, "ஆய கலைக ளறுபத்து நான்கினையு - மேய வுணர்விக்கு மென்னம்மை - தூய - வுருப்பளிங்கு போல்வாளென் னுள்ளத்தி னுளளே - யிருப்பளிங்கு வாரா திடர்." என்னும் சரஸ்வதியந்தாதிக் காப்பு வெண்பாவானும், வேதங்களுரைப்பது தவமென்பதை, "கொடியவனை னைத்திருந்து நோற்கி னுந்தோட் கொற்றவனை யொத்தவனைத் துறந்து போகிப் - படியவனா மருட்டுசவ வேடந் தாங்கிப் படிமுழுதுமுலாவுகினு மறைகளெல்லா - முடியவனை யறுத்துணார்ந்து புகலி னுந்தீமுளரிமலர்க் கரத்தெடுத்த வெங்கை வாணை - ரடியவனா வழுத்தியவ ரடிகள்சூடா வவலனையோர் பொருளாக வறிகிலோமே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், காமாட்சியம்மையார் தவம்புரிவ திவ்வண்ணமென்று தாமே புரிந்துகாட்டியது காஞ்சியென்னும் க்ஷேத்திரத்திலென்பதை, "அங்கு மண்ணுல கத்துயிர் தழைப்ப வளவி லின்பத்தி னருட்கருவிருத்தித் - திங்கடங்கிய புரிசடை யார்க்குத் திருந்துபூசனை விரும்பினள்செய்ய - வெங்கு நாடவுந் திருவிளை யாட்டா லேக மாமுத லெதிர்படாதொழியப் - பொங்கு மாதவஞ் செய்துகாண் பதற்கே புரிவு செய்தனள்

பொன்மலை வல்லி." எனவும், "நெஞ்ச மீசனைக் காண்பதே விரும்பி நிரந் தரந்திரு வாக்கினி னிகழ்வ - தஞ்செழுத்துமே யாகவா ளுடைய வம்மை செம்மலர்க் கைகுவித் தருளித - ஞ்ச மாகிய வருந்தவம் புரியத் தரிப்ப ரேயவ டனிப்பெருங் கணவர் - வஞ்ச நீக்கிய மாவின்மூ லத்தில் வந்து தோன்றினார் மலைமகள் காண." எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானு மறிக. (௪௦௦)

மெய்காட்டி யாண்டருளும் விருதகர்மா வடித்தேவர்
கைகாட்டுந் தொண்டரெலாங் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து
மெய்காட்டும் பெரியோராவ ரடைகின்றா ரென்றடைந்தார்
மொய்காட்டு மிவரவர்கண் முன்பணிந்தா ரன்பாளர்.

(இ - ள்.) தமதுண்மைநிலையை அடியார்கட்குத் தரிசிப்பித்து அடிமை கொண்டருளும் ஞானசொரூபமாகிய மாவிருட்சத்தடியில் வீற்றிருந்தருளும் ஏகாம்பரநாதர்க்குரிய ஒழுக்கமமைந்த உலகத்தினர்க் கறிவிக்கின்ற அத்தலத் தின்கணுள்ள மெய்யடியார்களனைவரும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அவதரித்தவரும் துறவாச்சிரமத்தினுண்மையை உலகத்தினர்க் கறிவிக்கின்ற அறிஞருமாகிய திருவெண்காட்டடிகள் இத்தலத்திற்கு வருகின்றனரெனக் கேள்வியுற்று எதிர்கொண்டு வந்தார்கள். சற்குணத்தொகுதியையுடைய இத்திருவெண்காட்டடிகள் மிக்க அன்புடையவராய் அவர்களெதிரே வணங்கினர் — எ - று.

சிவபிரான் தமதுண்மைநிலைமையைத் தாமே காட்டி அடிமைகொள்ள வேண்டுமென்பதை, "கங்கை யாற்றின் கடுநிரப் பொழிக்குந் - திங்களங் கண்ணித் தில்லை வாண - வன்பருக் கெளிமைய யாகலி னைய - நின்பெருந் தன்மை நீயே யிரங்கி - யுணர்த்தி னுணரி னல்லதை - நுண்ணூ லெண்ணி னுணங்க நாடிப் - பழுதின் றெண்ணிப் பகர்து மியாமெனின் - முழுது மியாரே முதுக்குறைந் தோரே - நால்வகைப் பொருளு நவையறக் கிளந்த - வேத புருடனு மியாதுநின் னிலையெனத் - தேறலன் பலவாக் கூறின னென்ப - அகா அன்று - முன்னைநான் மறையு முறைப்பட நிறீஇ - மன்னிருஞ் சிறப்பின் வாதரா யணனுங் - கையிழந் தனனது பொய்மொழிந் தன்றே - அதனால் - தெளிவில் கேள்வியிற் சின்னா ளோதி - யளவா நின்னிலை யளத்தும்போலு - மறிவு மாயுளுங் குறையக் குறையாத - மையுறே யெண்ணில படைத்துப் - பொய்யுடல் சுமக்கும் புன்மை யோமே." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், துறவாச்சிரமத்தினியல்பை யுலகத்தார்க் கறிவித்தவர் பட்டினத்தடிகளென்பதை, "ஓட்டுடன்பற் றின்றி யுலகைத் துறந்த செல்வப் - பட்டினத்தார் பத்ரகிரிப் பண்புணர்வ தெந்நாளோ." என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானு மறிக. (௪௦௧)

மாடநெடும் பொன்வீதி வண்ணமெலாங் கண்ணுவப்ப
நீடியசீ ரார்பணிந்து நீர்மழைகண் ணூறுபொழிந்து
கோடனுரு வாகக்காற் குணமாய்க் கொழுந்தமிழ்கள்
பாடினார் நாடிப் பரநாதன் முன்பணிந்தார்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

சனப் பலவினை ஆன்மாக்கட்கருளும் காருணியமுடையாரென்பதை, "பாலு குழலி பங்கினுட் பொருந்தினை - நோயுண் மருந்து தாயுண் டாங்கு-மன் னுயிர்த் தொகுதிக் கின்னருள் கிடைப்ப-மையமின் றளித்த தெய்வக் கற்பி-னருள்குற் றொண்ட மையரித் தடக்கட் - டிருமான் சாயற் றிருந்திழை காணச் - சிற்சபை பொலியத் திருநடம் புரியு - மற்புதக் கூத்தின் னமுதவாக் களித்த - நல்லற நூல்களிற் சொல்லறம் பலவில - வில்லறத் துறவற மெனச்சிறந் தனவே." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக் கானுமுணர்க. திருவருளேற்கும் பதியுமாறு மனவொருப்பாட்டுடன் செய்கை நிற்றலே மு ... லின், "ஒருமவெருமவேயிவர்கின்றார்." என் றனரெனினுமாம். (௬௦௪)

செங்கழு நீர்மலர் மூன்றொரு தீப
மங்கலர் நான்கொரு நான்கவிர் தீப
மெங்களு மைக்கெனை லாயிவை யாவுஞ்
சங்கர னன்பர் தருக்கொடு கண்டார்.

(இ - ள்.) சிவந்த குவளைமலர்கள் நான்கு தீபங்களாகவும், அன்றியும், அலருமலர்கின்ற மலர்களின் நால்வகைகளும் விளக்குமுள்ள ஒப்பற்ற நான்கு தீபங்களாகவும், எங்களுடைய உமாதேவியாருக்கென்று உற்பவமாகின்ற இவ்விம்பிதங்களனைத்தும், சிவபிரானடியாராகிய திருவெண்காட்டடிகள் களிப்புடனே தரிசித்தனர்.—எ - று.

நான்கு செங்கழுநீர்மலர்கள் வருடத்திற்கோர்முறை ஏககாலத்திற் புட்பிக்கின்ற ஓர் விம்பிதமும், மற்றைக்காலங்களில், கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்னும் இந்நால்வகை மலர்களும் தத்தமக்குரிய காலபேதங்களுக்கும் இயற்கைக்குமமாறுக அலர்கின்ற விம்பிதமும் காஞ்சியில் விளங்குவதாலும், இவை உமாதேவியார் தவக்கோலங்கொண்ட காரணத்திற்காகவே விளங்குவதாலும், மேற்கூறியவையேயன்றி இன்னும் அநேக விம்பிதங்கள் விளங்குவதாலும், "செங்கழுநீர்மலர் மூன்றொருதீப - மங்கலர் நான்கொருநான்கவிர்தீப - மெங்களுமைக்கெனலாயிவையாவும்." என்னும், இவற்றைக்கண்ட திருவெண்காட்டடிகள் களிப்புற்றனரென்பார், "சங்கரனன்பர்தருக்கொடுகண்டார்." என்றும் கூறினர். நான்கு செங்கழுநீர்மலர்கள் வருடத்திற்கோர்முறை மலர்கின்றன என்பதை, "அலகிலீட்டவத் தறப்பெருஞ் செல்வி யண்ட மாத்திரு மனைக்கிடந் தீப - மூலகில் வந்துறு பயனறி விக்க வோங்கு நான்மலர் மூன்றுட னொன்று - நிலவ வாண்டினுக் கொருமுறை செய்யு நீடு தொன்மையா னிறைந்தவே ருலக - மலர் பெருந் திருக் காமக்கோட்டத்து மைத்த நல்லற மன்னவே யன்னும்." என்னும் அருண்மொழித்தேவ ராமுதலாக்களும், நால்வகை மலர்களும் தத்தமக்குரிய காலபேதங்களுக்கும் இயற்கைக்குமமாறுக அலர்கின்ற விம்பித மூண்டென்பதை, "வல்லியிடைப் பங்கமும் பகற்காலத்தி னிருக்குமுதச் செழும்போது மலர்ந்து நிந்தேன் - பில்குவுதான் றொருகாம்பின் முளரி மூன்று பிறங்கு

பட்டணத்

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

ஆசிரியர் ... பெரி ... புலவர் ... ஏறி ...

...வற் றடமெயானது குளித்தோர் செய்த - வல்வினை யனைத்துமப் பரிப்ப வந்தொரு மூழ்கிமேலோர் யாவருங்கருக் கொடிய தீமை - சுல்லெனத் தொன்று மேரு குற்றுமக் கண்ட கலத்தருவ பொன்றெனலாக் ததாக மயங்கே." என்னுங் காஞ்சிபுராணத் திருவிருத்தத்தாலும், மலர்கள் கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்னும் நால்வகையுடையன வென்பதை, "கோடுயி லவரு விமலருள் குளிர்நீர் மலருமை பொருவு கொடியின் - றோட்டு மலரு மாமலருக் கருதி மலருந் திருவாயிற் - காட்டு மூறுவ னிலவலயக் கனக வனையிற் பன்னகமாளா - பூட்டு பொருவர் திருமுடிமேற் புனைய லாரு மலர்தெரித்து." என்றும அருள்மொழித்தேவருரைத்தவாக்காலும், இவைநாலும் ஆலயந்தரிம்மிதங்களுளவென்பதை, காஞ்சிபுராணத்திருக்குறளால் விளக்கப்படுவதனாலு முணர்க. (ருO)

நாயனை மின்னு நலப்புரி காலை
கோயில் குலாவுதி கொண்டமை கண்டார்
நாயகன் மேனி நலந்தெய் திருமை
மேயவர் நாத்தழும் பேறு மொழிந்தார்.

(இ - ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் இறைவன்மாதாவாகிய காமாட்சியம்மையார் அத்தலத்திலங்க வெழுந்தருளியிருந்து தவம்புரிந்த காலத்து, ஆக்கோயிலைப் பிரதானித்து நிற்பவளாய், அக்கோவுடைய முறைப்படையுந்தரிசித்தனர். அதன்பின் சிவபிரானுடைய திருமேனியில் தன்மையை விளக்கும் வளைக்குறிதனக்குமேலும் இரண்டையும், அடிமைத்தன்மையொருந்திய திருவெண்காட்டடிகள் தமதுநாத் தழும்பேறுமாறு புகழ்ந்தனர். — எ - று.

எனவே, காமாட்சியம்மையார் தவம்புரிகாலையில் அத்தலத்தைச் சோதிப்பான் சிவபிரான் கம்பாநதியை விடுத்தனன், அந்நதி அம்மையாரமைத்த கோயிலையழிக்கவெள்ளமெடுத்ததாக, அம்மையார் அச்சமுற்றவராய்ச் சிவபிரானைத் தழுவிக்கொண்டருளவே, அக்காரணத்தால் சிவபிரானை திருமேனியில் அம்மையாருடைய வளைத்தழும்பும் சுவடும் பதிந்தனவென்பது சரிதமாகலின், திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வாறு பிரவாகித்த கம்பாநதியைத் தரிசித்துச் சிவபிரான் திருமேனியிலுள்ள சுவடுகளிரண்டையும் நாத்தழும்பேறத் துதித்தனரென்றபடி. சிவபிரான் கம்பாநதியை விடுத்தனனென்பதை, "காதலுமெபெருவிருப்பொடு நயந்து நகைக யர்ச்சனை செய்யுமப் பொழுதிற் காதலன் மிகவெவர் திருவிளையாட்டிற் கலங்குறுமைக்கருள் புரிந்திட வெண்ணி - யேத மாக்கடலுறுமொன்றுதி யோகிவானுமுட்டப் பாய்ந்து - மீயுசெல்வது போல்வாக கம்பை வெள்ள மாந்திரு வுள்ளமுஞ் செய்தார்" என்றும், அம்மையார் அச்சத்தாற் சிவபிரானைத் தழுவிக்கொண்டனரென்பதை, "அன்னை யாருள் வெள்ளத்தைநோக்கி மங்கையர் பெரரணிதம்பெருமான்மேல் - வின்னை வாய்கொள வருப்பெரு வெள்ள மீதுகைப்பறு மெனவெருக் கொண்டே - புன்னெறி யகலிய பதைபதுசாத

[illegible] ([illegible])

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(இ - ள்) [illegible]

[illegible] ([illegible])

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

நடமே. (இ-ள்.) இவ்வாறு விண்ணப்பித்துப் பணிந்து கலங்க, இமயமலை மூழ்ந்பொருந்தியுதித்த வொழுகிய கனிபோன்ற காமாட்சியம்மையாரைத் தமதுள்ளத்திற் றியானித்துக்கொண்டு, எக்காலத்திலும் பேரானந்தமாகிய இன்பம் நிறையும்படி பொன்னம்பலத்தி லானந்ததாண்டவம் புரிதற்காக ஆயத்தமாகிய திருவெண்காட்டடிகள் மீண்டனர்.—எ-று.

எனவே, காமாட்சியம்மையாரைத் தரிசித்துக்கொண்டிருந்த திருவெண்காட்டடிகள், அம்மையாரை வணங்கி விடையடைந்து தியானித்துக் கொண்டு, அம்பலத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்தை இடை விடாது தரிசிப்பவராகிய அடிகளார் மீண்டனரென்றபடி. கனி என்று பொருட்படக் கூறினமையின் கனிக்குரிய பெயர்பெற்ற வாழைக்கனியாயே குறிக்கும். அவ்வாழைக்கனியின் கூறுபாடுகளை பெற் பட்டது மிகவாழையாகலின், "நன்றிவிளைந்த கொழுங்கனி." எனவும், சிவபெருமானை அடியார்களிடத்தும் அமைவது புரிவ வம் புரிவாராகலின் அத்தாண்டவத்தைச் சுதாகரிப்பதற் கேதுவாக திருவெண்காட்டடிகளெனப்பவர், "மன்றிலாடும்பெருமான்" எனவும், ஆநந்தமைய தாண்டவத்தைத் தரிசிப்போர்க்கும் பேரானந்தப்பேறு கிடைப்புமென்பார், "எனதுயிர்க்கனியின்பரசம்." என்றவாறு கூறினார். வாழைக்கனிகள் எட்டுவகைப் பகுப்பனவற்றையும் அவ்வவைக்கனிகளு மிவ்வாழையே மேம்பாடுடைத்தெனப்படுவதும், "செவ்வாழை மலைவாழை சேந்தரச் சனிமொந்த - நெய்வாழை பேயாக் குதைவதி - கல் வாழை - வாழைகுறு வாழைபூவ வாழை மலைவாழைகளி - பூம்பழவை வாழை யென்று போற்று." என்வும், "ஓதுவாரும் வாழைமெட்டி நாற்ற கனிகளெல்லாம் வாடி யாதுமோப்பக் காணாவெய்யதுண்ணா - மெய்த்துணை வலையாவும் பயி னிருந்துமெய்யர் நசைக்குமோ - வினைவிட விலையனோ." எனவும் வரும் வெண்பாக்களானும், அடியார்களுக்கு மே பொதுவாய் கொண்டு நிலைபெறு தாண்டவம்புரியுமெனப்பதை, "குன்றாத மூவருமா யருவாய குருவாய் வகையு தாகி யருமறைகள் கூறரு பாடி - நின்றுயோ மாயையெலாந் தவமாயை நீங்கி நிலை யாறறியவல்லார் நிலைப்பொறாவெற்று - மன்றுக விண்பதந் தாடவல்ல மணியேயென் மண்மேய மருந்தாக நால்வாக் - கன்றலன் கீழிருந்த மோன ஞான மையைத சிவமுமையுங் காக்கட்டையையே பெறு." எனவும், "யி னங்கவென் மூசிநூபுரி வியர்வைடக் கயிறுச சாங்கியரைய வாதகுறா னறுகறவன் மேனமச் சுழல்ஏனி செங்குழல் சாத்த-கனியயில் வாழுமந் தாமோ தகரமாயப் பொலியப் புரி-வனமதசா மன்னர வுளா மன்றுறை மறையெபான பரிதி." எனவும், "மலைமுழுத வொலிப்பத் தாமே வரதமொடபயங் காட்டும் - மூதறையவி ஞானதரு முதல்சிவாக கரங்க மெயகுறுப் குறைவிலா வனைத் துறந்து தோதிலா நடம் செய்வா - நிறையல் மனைவா பெரியார்க்கு மியயசமரபாதீ தல்லாய்.' எனவும் வரும் தாயுமானூர் திருவாக்கானுமறிக. (௧௦அ)

வேறு

[illegible]

[illegible]

[illegible] (௧0௩)

[illegible]

(இ - ள்.) இவ்வாறு பாமாலை திருவாய்மலர்ந்துகொண்டு அக்காஞ்சிமாநகரத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளும் நாட்களுள் ஓர் நாளிரவில், அக்கினிவந்து வயிற்றிற்புகுந்ததுபோன்று, மானம் முதலிய எவற்றையும் அழிக்கத்தக்க பசியானது தோன்ற, அஃதுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள் என்னுடைய வயிறு, இப்போது ஊரெங்கும்புசித்து நித்திரைசெய்கின்றன, ஆதலால், இவ்வூரிலிருப்பவர்கள் அன்னம்படையார்கள், என்னைக்காப்பாற்றுவாராக என்று தோத்திரஞ்செய்தும், பசிக்கும் தன்மை அதிகரித்ததனால், தீபம் அவிந்துள்ள ஓர் வீட்டிற்குச்சென்றனர். — எ - று.

பசியென்பது ஓர் அக்கினியைப்போன்றுதகிக்குந் தன்மையுடைமையின் ஆன்றோர் அதற்கு உதராக்கினியென்றும் பசித்தீயென்றும் நோயென்றும் பெயர்வழங்குவாராகலானும், பசி மானம் முதலியவற்றைப் போக்குந் தன்மையுடையதாகலானும், "எரிகாந்து தாம்புகுந்தாற்போலெரிக்கும்பசி" என்றும், இத்திருவெண்காட்டடிகட்குப் பசிநோய் தோன்றியது நடுராத்திரியாகையால் அக்காலத்தைக் குறிப்பிப்பான், "ஊருண்டுறங்கவடைந்தன." எனவும், இத்தருணத்தில் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டுமெனக் குறையிரந்தாரென்பார், "அளியாய்" என்றும் கூறினர். பசியை உதராக்கினியென்றும் பசித்தீயென்றும் நோயென்றும் கூறுவதை, "அங்கியதனிற் றக்கியிடுமேயோ மைந்தகுமைந்தனிற்-றருகுமொருவன் றனமம்பாற் றனமெய்துந் தாயுதர தங்கிசுட்டுவெயமுவிசைய முனிதத்தை தாகத்தைப்-பங்கிற் கிடவே பசிமிடி தீனிருநாற் றுணிசம் பட்டொருவுருபட." என்றும் வெதருமோமாத்தாரத் திருவிருத்தத்தானும், "உடலிறுற் பவத்தோ ரைம்பெருந் துயர்மாயத் துறுகணத் துயரி னெண் மடங்கா-மிடையுள திறிக்கட் பொழுப் பதியோங் கிளமையிற் பிணியுறு விடத்தும - விடவருப் பசிநோய் காமநோய் தணிப்பான் மிகுமொரு டேதேறுயரினை - டைடையிறு மதனைக் காதலுத் துயாவெந் தாயிறு மிகுநரத்துயரே" என்றும் சாருதயிங்கசுராமிகள் திருவாக்கானும், பசியானது மானம் முதலியவற்றைப் போக்கத்தக்கதென்பதை, "மானங் குலங்கல்வி வண்மை யறிவுடைமை - தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை - தேனின் - கசிவந்த சொல்லியர்மேற் காமுறுதல் பத்தும் - பசிவந் திடப்பறந்து போம்." எனவும், அப்போது என்னொருவிறும் சொலாததியாலென்பதை, "ஒருநாளுணவை யொழியென்றா லொழியா யிருநாளைக் கேலென்றா லேலா - யொருநாளு - மென்னோ வறியா யிடும்பைகூ - ரென்வயிறே - யுன்னோடு வாழ்தல் அரிது." எனவும் வரும் ஒளவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானுமறிக. காண் - ஆய் - அசைகள். (௧௧0)

காயும் பசியா லிருட்பொழுது கங்குல் யாமத் தெளியாராய்
வாயுந் திறவா ரகங்கொட்டு முன்னாய்ப் பண்ணைத் துறியாமை
யையுங் காமன் கள்ளனென வருகா னமதோ தீங்கிழைப்பது [ன்.
நீயா மெய்பலி யயித்துடைய யைவா மெருருவன் றெரிந்தனைத்தா

(இ - ள்.) மேற்படி வருத்தும் பசியுற்றமேல, சிவபிரான் றிருவருட் குரியராகிய திருவெண்காட்டடிகள், நோவின நள்ளிரவில் தன்மைய ராயவாய

திறக்குனைக்காற் கைகொட்டிப் பிச்சை யேனைய, அவ்வீட்டில் வைப்பவன் சற்றும் தெரிந்துகொள்ளாமல், மனிதர் அனைத்தையும் காட்டிவிட-னிலையென்றெண்ணி, ஐயா! ஐயோ! கொடுமையுடைய, அவ்விருத்தொழிலை-யரியும் அக்கொடியோன் செய்கையைப் பார்த்து, அவ்விடத்துள்ள அயல்வீட்-டுக்குடையவனொருவன் திருவெண்காட்டடிகளென்றறிந்து திட்டென்று வந்தான்.—எ - று.

நேரத்திரியிற் றனியாய்வந்து நின்று வாய்பேசாது கைகொட்டுதல் காமக்கள்வர்க்கு முரித்தாகலின், அவ்வீட்டுக்குடையான் திருவெண்காட்டடிகளைக் காமக்கள்வராகவே நிர்மானித்தனனென்பார், "அருங்காமக்கள்ளனென" என்றும், இந்நூலாசிரியர்க்குத் திருவெண்காட்டடிகளிடத்துள்ள பத்திமைப்பெருக்கால் அக்கொடியோன் அவ்வடிகளை அடித்தனனெனக் கூறுதற்கு மனமின்றி இரக்கக்குறிப்புடனே, "அந்தோவந்தோ நின்றிறைஞ்ச" என்றும் கூறினர். மெய்யன்புடையார், அடியார்க்குத் தீயோரிழைக்கத் தீங்கைத் தம் வாயாற்கூற மனமில்லாமை லிவ்வாறே கூறுவரென்பதை, "கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்துப் - புத்தக மவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்தவர் வணங்கும் போதில் - பத்திரம் வாங்கித் தான்முன் னினைந்தவப் பரிசே செய்ய - மெய்த்தவ வேடமேமெய்ப் பொருளெனத் தொழுது வென்றார்." எனவும், "அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ள மாரறிவார் - முன்னின்ற பாதக னுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தான் - என்னின்ற தன்மை யறிவா ரியம்பவல்லார் - மின்னின்ற செஞ்சடையார் தாமே வெளிநின்றார்." எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவ நாயனார் வாக்காலறிக. (௧௧௧)

போற்றும் பெரியோ ரிவர்தமைநீ புடைத்தல் பொல்லா தெனவுரைத்தே, மாற்றிக் கொடியோ னுடற்றடவி மகிழ்ப்பா லன்னங் கவிந்துநெய், சோற்றோ டிவைகள் கலந்தூட்டிக் குளிர்சாந் தணிந்து பணிந்துசெயல், சாற்றி யிடநீ ரவைவர்க்குந் தக்க வடைந்தீ ரென்றார்பின்.

(இ - ள்.) உலகத்தார் துதிக்கும் பெரியோராகிய இவரை நீ அடித்தல் அபராதமாகுமென்று அச்செய்கையைத் தடுத்து அத்திருவெண்காட்டடிகளை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவர் திருமேனியைத் தடவி, மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகிய பாற்சோறும் பதார்த்தங்களும் நன்மணமுள்ள நெய்யும் கொம்புத்தேனும் ஆகிய இவைகளை ஒன்றாகக்கலந்தூட்டி, குளிர்ச்சியுள்ள சந்தனத்தைப்பூசி வணங்கி, அயலான்செய்த தீங்கைக்கூறுதலும், நீங்களிருவரும் அவரவர்கள் செய்கைக்குத் தக்க பயனடைந்தீர்கள் எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அதன்பிறகு.—எ - று.

"பத்தர்சித்தர்கள் பரமஞானியர் - சித்தங்கலங்கிடத் தீயினைமூண்டிடும்." என்னும் பெரியோர் வாக்கியப்படி மெய்ஞ்ஞானியரை இம்சித்தல் பேரபராதமாகலின், "போற்றும் பெரியோரிவர்தமைநீ புடைத்தல் பொல்

லாது." என்றும், அத்தியோனியற்றிய கொடுஞ்செய்கையால் வருந்திய திருவெண்காட்டடிகளின் திருமேனியயர்வுதீரத் தடவிக்கொடுத்தாரென்பார் "உடற்றடவி." என்றும், அடியார்க்குத் திருவமுதூட்டத்தொடங்கில் அவர் திருவடிகளை முன்புவிளக்கி, அதன்பின் பரிகலந்திருத்தி, அப்பரிகலத்தில் அறுசுவையுடன் கலந்த கறிவகைகளுடனே அன்னத்தைப் பரிமாறியுண்பித்து அவர்கள் திருவமுதுசெய்தருளிய பிறகு, அவர் திருமேனியிற் சந்தனம் பூசி உபசரிக்கவேண்டியது முறைமையாகலின், "உடற்றடவி மகிழ்பாலன்னங் கறிநறுநெய் - கோற்றேனிவைகள் கலந்தூட்டிக் குளிர் சாந்தணிந்து பணிந்து." என்றும, மெய்ஞ்ஞானியர் விருப்பு வெறுப்பற்றவராகலின், தமது திருமேனியை வருத்தினோனிடத்து வெறுப்பும் உபசரித்தோனிடத்துவிருப்புமின்றி "நீரவரவர்க்குத் தக்கதடைந்தீரென்றார்." என்றும் கூறினர். அடியாரை அமுதுசெயவிக்கும் முறைமை இத்தன்மைத்தென்பதை, "கொண்டுவந்து மனைப்புகுந்து குலாவுபாதம் விளக்கியே - மண்டுகாதலி னாசனத்திடைவைத்தருச்சனை செய்தபி - னுண்டிநாலு விதத்திலாறு சுவைத்திறத்தினிலொப்பிலா - வண்டர்நாயகர் தொண்டரிச்சையி லமுதுசெய்ய வளித்துளார்." என்னும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானும், பெரியோர்கள் மனம் விருப்பு வெறுப்பற்றதென்பதை, "ஓடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர் - கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு நிந்தையும் - வீடுங் கானமும் வேற்ற நோக்குதல்-கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக, (கக௨)

பிரியா வரனை விடைகொடுபோய்ப் பெருங்காளத்தி மலை
நோக்கி. வரியார் சுரும்பர் வரியிசைக்கு மலர்க்கா வாலங் காட்ட
ம்மைக், குரியார் வணங்கி மணங்கமழு முயர்பூங் கான நெடுஞ்சா
ரற், பெரியோர் தவங்கள் புரிவனவுங் காண்பான் கருதிப் பெயர்ந்
தணைந்தார்.

(இ - ள்.) தம்மைவிட்டுப் பிரியாதவராகிய ஏகாம்பரநாதரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மீண்டு, பெருமைமிக்க காளத்திமலையைப்பார்த்த வண்ணமேவந்து, கீற்றுகளுடைய வண்டுகள் இசைபாடுகின்ற புட்பச்சோலைகணிறைந்த திருவாலங்காட்டிலே காளிக்காக நடனமாடினவராகிய இரத்தினசபாபதியைப் பணிந்துகொண்டு, காளத்தியைக்கிட்டி நன்மணம் வீசும் உன்னதமுள்ள புட்பவனங்கணிறைந்த நீண்ட சாரலிலே, பெரியோர்கள் தவம்புரிந்துகொண் டிருப்பவற்றையும் தரிசிக்கும்வண்ணம் திருவுள்ளங்கொண்டு அத்திருவாலங்காட்டினின்றும் மீண்டுவந்தனர்.—எ - று.

காஞ்சியினின்றும் மீண்டு காளத்திக்குச் செல்வதற்குத் திருவுள்ளங்கொண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள திருவாலங்காட்டையடைந்து இரத்தினசபாபதியைத் தரிசித்துக்கொண்டு காளத்தியையடைந்தனரென்றபடி. இடையில் திருவாலங்காட்டில் ஊர்த்ததாண்டவத்தைத் தரிசித்தபோது, "வீடு நமக்குத் திருவாலங் காடு விமலர்தந்த - வோடு நமக்குண்டு வற்

றூத பாத்திர மோங்கு செல்வ - நாடு நமக்குண்டு கேட்டதெல் லார்தர நன்னெஞ்சமே - யீடு நமக்குச் சொலவே யொருவரு மிங்கில்லையே." என்னும் திருவிருத்தமுதலாகப் பலதிருவிருத்தங்கள் திருவாய்மலர்ந்தனரெனக் கூறுவர், ஆயின், தற்காலம் இத்திருவிருத்தம் ஒன்று நீங்க ஏனையவை வழங்காமையின் இறந்தனவாகக்கொள்ளல் வேண்டும். காளிக்காக நடனமாடினரென்பதை, "வீரங் - கொடுத்தெதிரியு மாகாளிகோபந்தவிர-வெடுத்த நடத்தியல்பு போற்றி." என்னும் நக்கீரதேவநாயனாரருளிய போற்றிக்கலிவெண்பாவானுமுணர்க. (க௪௬)

தொண்டர் திரண்டோ டிப்பணியத் தொழுது வீதிச் சினகரத்தைக், கண்டு வணங்கிக் காங்கூப்பிக் கள்ளங் கொள்ளா வுள்ளத்தார், மண்டும் பேரன் பளவறியா வண்ணம் பயிலுங் கண்ணப்பர், பண்டைப் பணியை நினைந்துருகிப் பல்கா லொக்கிப் பணிந்தனரால்.

(இ - ள்.) வஞ்சமடையாநெஞ்சினராகிய திருவெண்காட்டடிகள், திருக்காளத்தியைச் சமீபித்தவளவில், அத்தலத்தின்கணுள்ள அடியார்கள் ஒருங்குகூடிச்சென்று திருவெண்காட்டடிகளைப் பணியத் தாமும் அவர்களைப் பணிந்து, மாடவீதியிற் சென்றுதிருக்கோயிலைத் தரிசித்து நிலமுறப் பணிந்து தமதிருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி மிக விச்சடித்த தமது பேரன்பின் அளவு இத்துணைத்தென்று அறியப்படாதபடி ஒழுகுகின்ற கண்ணப்பநாயனாருடைய பூர்வீகத்தொண்டைச் சிந்தித்து மனமுருகிப் பலமுறை குழைந்துவணங்கினர்.—எ - று.

திருக்காளத்திக்குச் சென்ற திருவெண்காட்டடிகள் அங்குத் தம்மை எதிர்கொண்டழைக்கவந்த திருவடியார்களுடன் மாடவீதிக்கெழுந்தருளித் திருவாலயத்தை நோக்கியவளவில் நிலமுறப்பணிந்து திருக்கரங்களைச்சிரமேற்கூப்பிச் செல்கின்றபோது, கண்ணப்பநாயனார் பண்டியற்றிய பேரன்பின் எல்லையற்ற தொண்டைச்சிந்தித்து மனவுருக்கமுற்றுச்சரீரங்குழைந்து பலகாற் பணிந்தனரென்றபடி. கண்ணப்பநாயனாருடைய திருத்தொண்டு பேரன்பின் எல்லையற்ற தொண்டென்பதை, "கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபி - னென்னப்ப னென்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி-வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச் - சுண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "ஆடுற வடியேன் புதுக்குடந் தனிநீரன்பன்வாய்ப் புனலுனக் காமோ - கூடையின் மலர்பிற் றையிற்றரு மலரோ கூறுமென் கவியவன் மொழியோ - நாடரு மொருநீ யிறையெனும் வழக்கை ஞானசம் பந்தனுற் றிட்ட-வேடுறை செய்ய வென்காத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், திருவெண்காட்டடிகள் அக்காளத்திக் கெழுந்தருளித் தரிசித்தபோது திருவாய்மலர்ந்தருளிய, "வாளால் மகவரிந் தூட்டவல் லேனல்லன் மாதுசொன்ன - சூளா லிளமை துறக்கவல் லேனல்லன்

றொண்டுசெய்து - நாளாறிற் கண்ணிடந் தப்பவல் லேனல்ல னினிச் சென் - றாளாவ தெப்படி யோதிருக் காளத்தி யப்பனுக்கே." என்னும் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. ஆல் - அசை. (௧௧௪)

பணிந்து திருக்கா ளத்திமலைப் பரஞ்சோ தியையும் பணிந்து
பணிந், தணிந்து பரஞ்சோ தித்திருநின் றன்பென் புருகு மின்பா
ளர், திணிந்த படிவக் கொடுமுடிகூ டிசைக ளோடு மிசையுமவை,
துணிந்து கருணைத் திறம்பெறுவார் சூழப் போந்தார் வாழ்வுற

(இ - ள்.) அவ்வாறுவணங்கிய திருவெண்காட்டடிகள் திருக்காளத்தியென்னும் வரைக்கணெழுந்தருளிய பரஞ்சோதியாராகும் சிவபெருமானையும் பன்முறை வணங்கி வணங்கி, அப்பரஞ்சோதியாருடைய திருமுன் சமீபித்துநின்று மெய்யன்பினாலே என்பும் உருகத்தக்கஇன்பமுடையவராகி,திண்ணிதாகிய வடிவத்தோடு கூடிய கொடுமுடிகள் திக்குகளெங்கும் பொருந்தியிருப்பவைகளை நிச்சயித்துணர்ந்து திருவருளினறன்மையடைபவராய் மெய்ஞ்ஞான வாழ்வுபொருந்துமாறு வலமாகவந்தருளினர்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் திருக்காளத்திவரைக்கணடைந்து சிவபிரானைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அங்கு நின்றும் மீண்டு அவ்வரையை வலமாகவந்தனரென்பதாம். இத்தலத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த வசிட்ட முனிவருக்காகச் சிவபிரான் திருவுளமிரங்கி ஐந்தலையரவ உருவத்தோடு பரசிவலிங்கமாய மேற்குத் திருமுகமாகிச் சோதிமயமாகத் தரிசனந்தந்தனரென்பதும், பஞ்சபூதத்தலங்களுள் இது தேயுதலமென்பதும் புராணசரிதமாகலின், "பரஞ்சோதியையும் பணிந்து பணிந்து." என்றும், "பரஞ்சோதித் திருநின்று." என்றும் கூறினர். மேற்கூறியவாறு சோதியுருவாய்த் தரிசனந் தந்தனரென்பதை, "அருமணிச் சுடிகை யைவா யாடர வுருவத் தோடு - பரசிவ லிங்கமாகிப் படிபுன லிறைவன் றிக்குத் - திருமுக மாய கத்துத் திமிர முங் கெடவி ளங்கி - விரிசுடர்க் கனலி தன்முன் மின்மினி யாக நின்றான்." என்னும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க. (௧௧௫)

போதும் போதின் மணிநாகம் புடையி லாட லிசைநோக்கி
நாதர்க் கிடுதண் டைத்தீப நணிய வாகுங் கதிக்காளற்
கேத மில்லா வுறவேயோ வென்பார் முன்போம் பலயானை
சீத மதியோன் விழாவினுக்குத் திருமுன் படரப் போமென்பார்.

(இ - ள்.) அழகிய அவ்வரையின் பக்கத்திற்செல்லும்போது, காளத்திநாதர்க்கேற்றியிருக்கும் தூங்காவிளக்கு அசைந்துகொண்டிருக்கும் புகழைப் பார்த்து, இதநீபம் இங்கு சாமீபபதவியை யடைந்த காளனென்னும் பாம்புக்குக் குற்றமற்ற உறவுதானோ என்றுரைப்பார், தமக்கு முன்னே செல்லுகின்ற பல யானைகளும், குளிர்ந்த சந்திரசூடராகிய காளத்திநாதர்க்குரிய திருவிழாத்

தரிசனத்திற்காக அவர் திருமுன்பு நெருங்கும்படி போகின்றனவென்றலாப் பார்.—எ - று.

பஞ்சபூதத்தலங்களுள் காளத்தி வாயுத்தலமாகலானும், அவ்வாலயத்தின் கர்ப்பக்கிருகத்தில் காளத்திநாதர்க்கருகாக ஏற்றியிருக்கும் தூங்காவிளக்குக்குக் காற்றுவருவாயின்மையானும், அவ்விளக்குச் சதா அசைந்துகொண்டிருத்தலானும், அத்தலத்திற் சாமீபபதவியடைந்த காளன் என்னும் சர்ப்பத்திற்கு இரை காற்றாகலானும், "மணிநாகம்புடையிலாடவிசைநோக்கி நாதர்க்கிடு தண்டீடைத்தீப நணியவாகுங் கதிக்காளற் கேதமில்லாவரமேயோ." என்றும், சிவபிரான் திருவிழாகொள்ளுங்கால் அவர் திருமுன் கொடி குடை ஆலவட்டம் பலவகை வாத்தியங்களுடனே செல்வதுடன், இவைகட்கு முன்பாக யானைசெல்வதியல்பாகலின், அங்குச்செல்லும் யானைகளைக்கண்டபோது, "சீத மதியோன் விழாவினுக்குத் திருமுன்படரப்போம்." என்றும் கூறினர். சர்ப்பத்திற்காகாரம் காற்றாயிருந்தும், திருமுன் ஏற்றிய தூங்காவிளக்குக்கும் அச்சர்ப்பத்திற்கும் உள்ளநேசத்தால் அவ்வாகாரத்தையும் அவ்விளக்கின்வசமாக விட்டிருத்தலாலன்றோ சதா அவ்விளக்கு அசைந்துகொண்டிருக்கின்றதென்பதும், அன்பின் வயப்பட்டோர் தமக்குப் புலப்பட்ட யாவும் அன்புடையவைகளாகவே பாவிப்பாரெனபதும் கருத்து. (௧௧௯)

ஐயன் திருமேனியினடங்கு மத்தியுறவோ வெனநினைவார், எய்யுஞ் சிலைவேட் டுவர்திண்ணாக் கெண்ணுமுறவோ பண்ணமைந்த, செய்ய கனிவாய்க் குறமகளிர் சிவஞ்சேர் கன்னி மார் நேர்வார். துய்ய கீரர் தமிழிசையோர் சுரும்பின் பாட லாமென் பார்.

(இ - ள்.) அன்றியும் இத்தீபம் சிவபிரான் திருமேனியின்கணடங்கியுள்ள அத்தகைய தீக்குறவாகுமோவென்று கருதுவார், காளத்திநாதர் மிருகங்களை எய்யத்தக்க வில்லேந்திய வேடராகிய திண்ணரென்னும் இயற்பெயருடைய கண்ணப்பநாயனார்க்கு மதிக்கத்தக்க உறவோ என்றும், இசையமைந்த சிவந்த கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையுடைய குறமகளிர்கள் சிவகரணம்பெற்ற சத்தகன்னியர்கட்கு ஒப்பாவார்கள் என்றும், தூய்மையராகிய நக்கிரதேவர் திருவாய்மலர்ந்த தமிழ்ப்பாக்களின் இசைதானோ ஒப்பற்றவண்டுகளின் கீதங்களாகுமென்றும் கூறுவர் —எ - று.

சிவபெருமான் அழல்வண்ணராகலின், "ஐயன்திருமேனியினடங்கு மத்தியுறவோ." என்றும், அப்பெருமான் அருளடைந்த அடியார்கள் பலரிருக்கவும், அத்தலத்திற்கதியடைந்த ஏனையரிருக்கவும் அவர்களொருவரும் அப்பெருமானருகிலின்றிக் கண்ணப்பரொருவர்மாத்திரமிருத்தலின், "எய்யுஞ் சிலைவேட்டுவர் திண்ணாக்கெண்ணுமுறவோ." என்றும், குறமகளிர் சிவஞ்சேர்கன்னிமார் நேர்வார்." என்றும், நக்கிரர் காளத்திக்குச் செய்தது திகள் மிக இனிமையாயிருத்தலின் "கீரர்தமிழிசையோர் சுரும்பின்பாடலாம்." என்

றும் கூறினர். சிவபெருமான் தீவண்ணரென்பதை, "திருநாம மஞ்செழுத் துஞ் செப்பா ராகிற் றீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசா ராகி - லொருநாளுந் திருக்கோயில் சூழா ராகி லுண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணா ராகி - லருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியா ராகி லளியற்றார் பிறந்தவா றேதோ வென்னிற் - பெருநோய்கண் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப் பிறப்பதற் கே தொழிலாகி யிறக்கின் றாரே." என்னும் ஆளுடையவரசுகளி னருள்வாக் கானும், கண்ணப்பநாயனார் காளத்திநாதர்க்கருகி லிருக்கப்பெற்றனரென்ப தை, "பேறினி யிதன்மே லுண்டோ பிரான்றிருக் கண்ணில் வந்த - ஊறு கண் டஞ்சித் தங்க ணிடந்தப்ப வுதவுங் கையை - யேறுயர்த் தவர்தங் கையாற் பிடித்துக்கொண் டென்வ லத்தின் - மாறிலாய் நிற்க வென்று மன்னுபே ரருள் புரிந்தார்." என்னும் அருண்மொழித்தேவரமுதவாக்கானும், நக்கீரரருளியது இனிமைவாய்ந்த ஞானவந்தாதியென்பதை, "மங்கை மாரிவர் தங்கள் வளநகர்ச் - சங்க மேவு தமிழ்ப்பெரு நாவலன்-திங்கள் வேணிதன் றென்கயி லாயமுற் - றங்கு ஞானவந் தாதிய றைந்ததும்." என்றும், "சென்று வானுயர் தென்கயி லாயம்யா - மென்று காண்குவ மென்னுங் கருத்தொடு - நின்று ஞானவந் தாதி நியமமா-மன்ற நாடொறு மங்கைய ரோதுவார்." என்றும் வரும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தங்களானுமுணர்க. இவ்வந்தாதியையே கைலைபாதிகாளத்திபாதியந்தாதி என்பர். கன்னியர் நேர்வார் என்பதற்குச் சத்தமாதாக்களொப்பாரென்றுரைப்பதுடன், இத்தலத்தின் முத்தியடைந்த மாணிக்கவல்லியின் புத்திரிகளாகிய கன்னிமாரிருவரையும் நேர்வர் எனினுமாம். கன்னியரிருவரித்தலத்தில் முத்தியடைந்தனரென்பதை, "வையக முழுது முள்ள மாமணி யொளிர்க்கும் பச்சைத் - துய்யநன் மரக தத்தின் சோதியுள் ளொவைக்கு மேலாம் - பொய்யில்நா ரணமாய்த் தோன்றும் புகலரும் வடிவை நோக்கித் - தையல ரிருவ ருந்தாழ்ந் தெழுந்தொளி தன்முன் னின்றார்."என்றும், "நின்றிடு மணங்கனா ரிருமல னருளி னாலே - தன்றனி யொளியி னூடே தயங்கிடத் தானுட் கொண்டான் - பொன்றிகழ் மணிமார் புள்ள புங்கவன் முதலோர் போற்றக் - கன்றணி கரத்தெம் மன்னை கன்மக ளுணவன்றே."என்றும் வரும் ஷை சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தங்களாற்றெளிக. சத்தமாதாக்களாவார் - அபிராமி மாகேஸ்வரி கௌமாரி நாராயணி வராகி இந்திராணி காளி என்பவர்களாம். (கஎ)

தவமாற் றுமலாற் றுமவர் தம்மைச் சிவகோ சரியாரென்
றுவமா னத்தா னினைந்துருகி யொளிகூர் தென்றி சைக்கயிலைத்
தவமா மலையைச் சூழ்போந்து தொடர்ந்து படர்ந்த தவத்தவரோ
டுவமா றியலாக் கதியளிக்கு மையன் றிருமுன் னடைந்தனரால்.

(இ - ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் அக்கிரிச்சாரலிற் றவம் புரிதலைவிடாமற் செய்துகொண்டிருக்கும் தவசியர்களைப்பார்த்து, இவர்கள் சிவகோசரியார் போன்றவர்களென்றுவமித்துச் சிந்தித்து மனவுருக்கமுற்று, விளக்கமிக்க தென்கைலையென்னும் மேன்மையோடு சிறப்புற்ற அவ்வரை

யை வலமாகவந்து, தம்மைப்பின்றொடர்ந்துவந்த அத்தகைய தவசியர்களுடனே அவமார்க்கம்பொருந்தாத முத்தியின்பம்பாலிக்கும் திருக்காளத்திநாதரது சந்நிதிக்கெதிரிற் சேர்ந்தனர் —எ - று.

சிவகோசரியார் திருக்காளத்திநாதருக்கு ஆகமவிதிதவறாது பூசித்துச் சிறப்பெய்தியவராகலின், விதிதவறாது தவம்புரியும் தவசிகளைத் திருவெண்காட்டடிகள் நோக்கியபோது, இவர்கள் சிவகோசரியாருக் கொத்தவர்களெனச்சிந்தித்து மனமுருகினார் என்பார், "தவமாற்று மலாற்றுமவர்தம்மைச் சிவகோசரியாரென் - றுவமானத்தா னினைந்துருகி." என்றும், திருக்காளத்தியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த வசிட்டமுனிவருக்கனுக்கிரகிக்கும் நிமித்தம் சிவபெருமானெழுந்தருளி, அம்முனிவர் வேண்டுகோட்கிணங்கி அத்தலத்திற்றானே சிவலிங்கவுருவாயமர்ந்தருளியதுணர்ந்த உமாதேவியார் பிரிவாற்றாமையால், தமது மூத்தபிள்ளையார் இளையபிள்ளையாரென்னும் இருவருடனே வீரபத்திரக்கடவுள் வைரவக்கடவுள் ஐயனார் நந்திதேவர் உருத்திரசணங்கள் கணநாதர்கள் என்னும் இவர்களும் பின்றொடர்ந்து வருமாறு அங்காளநதியைச் சேர்ந்து ஞானப்பூங்கோதையென்னும் திருநாமத்துடன் எழுந்தருளிய காரணத்தால், கைலைவரையானது மேருவரையுடன் கூடி அத்தலத்தையடைந்து, தனக்கு வடக்கே அம்மேருவரை நிற்கும்படிசெய்து,தான் சந்நிதிக்குக் கீழ்த்திசையில் தங்கியது அவ்வேதுவினாலே அன்றுமுதல் அதற்குத் தென்கைலை என்னும் திருநாமம் வழங்கத்தொடங்கிற்றென்பது புராண சரித்திரமாகலின், 'ஒளிகூர்தென்றிசைக்கயிலைத்தலமாமலை." என்றும், அவமார்க்கம் செல்லாதவர்க்கருள்வது முத்தியின்பமாகலின், "அவமாறியலாக்கதி." என்றும் கூறினர். சிவகோசரியார் சிவாகமவிதிதவறாது பூசிப்பவரென்பதை, "எய்தியசீ ராகமத்தி லியம்பியபூ சனைக்கேற்பக் - கொய்தமலரும்புனலு முதலான கொண்டணைந்தார் - மைதழையுங் கண்டத்து மலைமருந்தை வழிபாடு - செய்தவருந் தவமுடைய முனிவர்சிவ கோசரியார்." என்னும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானும், "ஈசனார்தம் மிணையடித் தாமரைப் - பூசை செய்தொழி லாப்பூண்டு செய்திடு - மாசை மேல்கொண் டருமனத் தான்சிவ - கோச னென்னுங் குணப்பெருங் குன்றனான்." என்னும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தத்தானும், "நாடரிய சத்தியோ சாதத்தும் வாமத்து நன்றாம கோரத்தினு - நவையற்ற புருடத்து மாகமமொ ரைவ் வைந்து கல்வியீ சானத்திலே, பீடுதரு மெட்டுமுறை தந்தவற் றிடைநீசொல் பெருமைபெறு மருமை விதியிற் - பேசரிய பூசைசிவ கோசரியெ னப்புரிதல் பெற்றிலேன் மற்றடி யனேன்,வேடுவர் குலத்தலைவன் மெய்யன்பு பூண்டிலேன் வேட்டொருவர் மாட்டருளி னான், மீசகொ ளொரு புடையொப்பு நோக்கிவைத் தனைசாற்றின் வேண்டல்வேண் டாமை யிலையா, லடுநின் பால் வேறு பாடொன்றி லாமையா லபிடேக மாடி யருளே - யறிவுற்றெ னங்கை மலர் செறிவுற் றமர்ந்தவிறை யபிடேக மாடி யருளே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், திருக்காளத்திக்குத் தென்கைலை என்னும் திருநாமமுண்டென்பதை, "தோடவிழ் கடுக்கை வேய்ந்த சுடர்மணிச் சடி

கை யைவா - யாடா வுருவத் தண்ணற் கயிந்திர திசையின் வெள்ளிக் - கோ யெர் வரையின் றன் று குருமணி யருவி சூடி - நீடிய குடுமி மேரு நின்றதங் கதன்வ டக்கே." எனவும், "அன்றுதொட் டுலக மேத்து மண்ணாலங் களிற் றுக் காடு - மன்றறென் கைலை யென்னும் வான்பெயர் பெற்ற தம்ம-பொன் றலி லதன்சி றப்புப் பொருபுல னரவ வேந்து - நின்றதன் ஞயுள் காறு நிகழ்த்தினு முலத்தற் பாற்றே." எனவும் வரும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத் தங்களானும் தெளிக. (கக அ)

குளிர்கூ ரருவித் தென்கயிலைக் கோமாற் கில்ல மெனப்பாடி, யொளியார் திருமுன் விடைகொடுபோ யொற்றி யூர்கைப் பற் றினராய்த், தளியா லயங்கள் பலபோற்றித் தண்டா மரைக்காட் டொடுமாட, வெளிமா மலைகள் கலைஞான வேலை நிலவப் பதி போந்தார்.

(இ - ள்.) குளிர்ச்சிமிக்க அருவிநீர்பொழியும் தென்கைலை என்னும் திருக்காளத்திநாதருக்கு, "இல்லம்." என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடலைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி; பரஞ்சோதியாராகிய அத்திருக்காளத்திநாதர் சந்நிதிக் கெதிரில் விடைபெற்றுச்சென்று திருவொற்றியூரென்னும் தலத்தைச் சேர் வதற்கு நிச்சயித்தவராகி, இடையிலேயுள்ள மேன்மையமைந்த திருவாலயங் கள் பலவற்றையும் துதித்துக் குளிர்ச்சியுள்ள தாமரைமலர்களாகிய காட்டி னோடு மாடங்களாகிய சிறப்புற்ற வெள்ளிமலைகளும் கலைஞானமென்னும் கடலும் விளங்குகின்ற அத்தலத்திற் சென்றார்.—எ - று.

இல்லம் என்னும் முதலையுடைய பாடலாவது—"இல்லந் துறந்து பசிவந்த போதங் கிரந்துநின்று - பல்லுங் கறையற்று வெள்ளையு மாயொன் றிற் பற்றுமின்றிச்-சொல்லும் பொருளு மிழந்து சுகானந்தத் தூக்கத்திலே - யல்லும் பகலு மிருத்திடு தென்கயி லாயத்தனே." என்பதே என்றும், இப் பாடல் அதற்குக் கூறியதன்று கைலாயத்திற்கே கூறியதெனவுரைத்து, ஈற் றடியை "அல்லும் பகலு மிருப்பதென் றோசுயி லாயத்தனே." என மாற்றி யும் கூறுவதுண்டு. ஆயினும். திருக்காளத்திக்கு, "பத்தும் புகுந்து பிறந்து வளர்ந்து பட்டாடைசுற்றி - முத்தும் பவளமும் பூண்டோடி யாடி முடிந்த பின்பு - செத்துக் கிடக்கும் பிணத்தருகே யினிச் சாம்பிணங்கள் - கத்துங் கணக்கென்ன காண்கயி லாபுரிக் காளத்தியே." என்றும், "பொன்னாற் பிர யோசனம் பொன்படைத் தாற்குண்டு பொன்படைத்தோன் - றன்னாற் பிர யோசனம் பொன்னுக்கங் கேதுண்டத் தன்மையைப்போ - லுன்னாற் பிர யோசனம் வேணதெல் லாமுண் டுனைப்பணியு - மென்னாற் பிரயோசன மேதுண்டு காளத்தி யீச்சுரனே." என்றும் இவைபோன்ற சிற்சில பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்தனரென்று வழங்குகின்றனர். காளத்தியினின்றும் மீண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திரு வொற்றியூரை யடைந்து, அங்குள்ள தாமரைகளென்னும் காடுகளையும் மாட

ங்களென்னும் வெள்ளியலைகளையுடைய கலைஞானமென்னும் கடலையுங் கண்டன ரென்றபடி. வெள்ளி யென்பது எதுகை நோக்கி வெளியென நின்றது.

அடியார் திரளைப் பணிந்தங் கடிக ளடித்தா மரைபோற்றி
விடியா விருளை விடிவிக்கும் வீதி மதிற்கோ புரம்பணிந்து
பொடியா டியவொண் டிருமேனிப் புனித ருவந்து புகழ்பாடி
நடியா நிற்கு நாதாந்த ஞானப் பொருண்முன் னுற்றாரால்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் அத்தலத்தின்கணுள்ள அடியார் கூட்டத்தைத் தரிசித்து யோகேசப்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைத் துதித்து, ஒழியாத இருளாகிய அஞ்ஞான இருளை ஒழிப்பிக்கும் மாடவீதிகளையும் திருமதில்களையும் கோபுரத்தையும் வணங்கி, திருவெண்ணீறு பூசியிருக்கும் வெள்ளிய திருமேனியையுடைய யோகேசப்பெருமானது மேம்பாடுற்ற சந்நிதியைத் துதித்து, நடனமாடுகின்ற நாதாந்தத்தில் விளங்கும் மெய்ஞ்ஞானப்பொருளாகிய யோகேசப்பெருமான் திருமுன் வந்தனர்.— எ - று.

அத்தலத்தின்கணுள்ள மாடவீதியையும் மதிலையும் கோபுரத்தையும் தரிசித்தோர்க்கு உடனே அஞ்ஞானம் நீங்குதலாலும், அவைகள் ஞானவிளக்கம் நிரம்பப்பெற்றுப் பிரகாசிக்கின்றனவாதலாலும், "விடியா விருளை விடிவிக்கும் வீதி மதிற்கோபுரம்" என்றும், சிவபெருமான் திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணீறணிந்து மிளிர்வதால், "பொடியாடியவொண்டிருமேனி." என்றும், தத்துவங்களெவற்றினும் மேம்பட்ட நாதத்தத்துவத்தையுங் கடந்துநின்று ஞானத் திருநடனம் புரிபவராதலின், "நடியா நிற்கு நாதாந்த ஞானப்பொருள்." என்றும் கூறினர். அத்தலத்தின்கணுள்ள வீதி மதில் கோபுரம் என்னுமிவைகளே அஞ்ஞானத்தைப் போக்குதற்குரியன வென்பதை, "வாயிலெலாந் தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு - காவனங்க ளெல்லாங் கணநாதர் - பூவுலகில் - ஈது சிவலோக மென்றென்றே மெய்த் தவத்தோ - ரோதுந் திருவொற்றியூர்" என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும், திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணீறணிந்துள்ளார் சிவபிரானென்பதை, "மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியான் றாடொழாதே - உய்யலா மென்றெண்ணி யுறிதூக்கி யுழிதந்தென் னுள்ளம் விட்டுக் - கொய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ மயிலாலு மாரூரனைக் - கையினாற் றொழாதொழிந்து கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே." என்னும் ஆளுடையவரசுகளருள்வாக்கானும், நாதத்தத்துவத்தையுங் கடந்துநின்று ஞானத் தாண்டவம் புரிபவரென்பதை, "அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாத வாருயிர்க் கோருயிரா யமர்ந்தா யாகிற் - கண்டவரார் கேட்டவரா ருன்னை யுன்னைக் காண்பதலா லென்னறிவாற் காணப் போமோ - வண்டுளப மணிமார்பன் முதலோர் மன்றின் மனையியொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப் போற்றும் - புண்டரிக புரத்தினிற் சாந்த மோன போதானந்த நடம்புரியும் புனித வாழ்வே." என்னும் தாயுமானவர் திருவாக்கானும் உணர்க. (கஉ0)

குருவாய வந்திகனை குறைநீத்த [illegible] சொழு மணிஇய பெருவாழ் வாக் [illegible] திருக்குமெ [illegible], [illegible] [illegible] [illegible].

(௧ - ா) [illegible] ...

பெரும [illegible] கோளா கலினே, [illegible] முறைமை [illegible], [illegible] அவ [illegible] [illegible] வ [illegible], "[illegible]" [illegible] இப்போது [illegible] [illegible] உயிர்க்குள் ளுயிராய [illegible] [illegible] பேறு [illegible] கொள்ளவேண் டும். (௬௨௧)

போற்றி போற்றி காமேட்டைப் பொருளாயக் கொண்ட வரு ளே போற்றி, [illegible] சடையா யடி போற்றி, [illegible] செய்யவாய மெய் யருளே போற்றி, [illegible] நிகழ்ந்த திகழ் வே யருளே போற்றி.

(௨ - ா) [illegible] அடியேனையும் [illegible] பொருளாயத் திருவுளங் கொண்டு [illegible] திருவருள் [illegible]

படுவது ஆதிக்கப்படுவது. கங்கையாற்றினுடைய வெள்ளமிக்க கோடிமுகங்களையும் அடக்கிய சடைமுடியையுடையவரே! தேவரீர் திருவடி ஆதிக்கப்படுவது. இனியேனும் அடியேனைத் தெளிவுறுத்தித் தேவரீரைப் போற்றச்செய்வீராக. உண்மை நிலையாகிய தேவரீர் திருவடி ஆதிக்கப்படுவது. திருவெண்ணீற்றினுள்ளே பவளம்போன்ற செவ்வொளி விளங்கும் விளக்கமே! தேவரீர் திருவருள் ஆதிக்கப்படுவது.—க - ௩.

அடிமை கொள்ளுதற்குரிய இலக்கணமொன்றுமில்லாமல் நாயினுங் கீழ்ப்பட்டிருக்கும் எனையும் ஆண்டருளினீராகலின் தேவரீர் திருவருள் ஆதிக்கப்படுவது என்பார், "போற்றி போற்றி நாயேனைப் பொருளாய்க் கொண்ட அருளே போற்றி." என்றும், உலகெங்கும் பலமுகங்களாகப் பரவிய கங்கையைத் துளியாகச் சுருக்கிச் சடையிலடக்கினீராகலின், "ஆற்றின் வழிகள் முகக்கோடி யடக்குஞ் சடையாய்." என்றும், இனியாவதேனும் பிறப்பிறப்பிற் சுழலுமாறு விட்டிருந்ததுபோன்றிராமல் சிவசாரூபமடையச் செய்வீரென்பார், "தேற்றி யினியாயினு முனைப்போற்செய்வாய்." என்றும், சிவபெருமான் தமது பவளம்போன்ற நிறமுள்ள திருமேனியின்மீது திருவெண்ணீறணிந்திருத்தலின், "நீற்றினுள்ளே பவளவொளி நிறைந்திடுமே." என்றும் கூறினார். அடிமைகொள்ளுதற்குரிய அடியார்க்கமையவேண்டிய இலக்கணங்கள் - பொதுவிலக்கணம் - சிறப்பிலக்கணம் என இருவகைப்படும். அவ்விரண்டின் பொதுவிலக்கணமாவன - கொல்லாமை புலாலுண்ணாமை கள்ளாமை கள்ளுண்ணாமை பிறர்மனைநயவாமை வெகுளின்மை [illegible] இரக்கம் வாய்மை பொறை அடக்கம் கொடை தாய்தந்தைமுதலிய பெரியோரைவழிபடுதல் என்னும் இவைமுதலியனவாம். இவைபொதுவிலக்கணமென்பதை, "கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங் கோள்களவு - கல்லாமற் கைதவரோடிணங் காமற் கனவிலும்பொய் - சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற் றோகையர் மாயையிலே - செல்லாமற் செல்வஞ் சருவாய் சிதம்பர தேசிகனே." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுமறிக. சிறப்பிலக்கணம் - புறத்திலக்கணம் உடலிலக்கணம் அகத்திலக்கணம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள், புறத்திலக்கணம் பத்து உடலிலக்கணம் பத்து அகத்திலக்கணம் மூன்று. ஆகக்கூடிய இலக்கணங்கள் இருபத்து மூன்றாம். இவற்றை, "செய்ய மேனிச் சிவனடியார்க்குப் - பெய்யாக் காணு மிலக்கணம் பத்துள - மெய்யி லெய்து மிலக்கண மெய்ம்மைசா - லையி ரண்டகத் துள்ளன மூன்றரோ." எனவும், "அலக்க ணீக்கு மரனடியார்க்கென - விலக்க ணங்க ளிருபத்து மூன்றுள - பலப்ப டேத்து முதற்படி பத்தையும் - புலப்ப டுத்தி நுமக்குப் புகலுவாம்." எனவும், புறத்திலக்கணங்கள் - திருவெண்ணீறு உருத்திராக்கம் என்னும் இவைகளைத் தரித்தல் - குருவைவழிபடல் - சிவபிரானைத் துதித்தல் - சிவநாமங்களை உச்சரித்தல் - சிவபிரானைப் பூசித்தல் - சிவதருமங்களைப் புரிதல் - சிவபுராணங்களைச் சிரவணித்தல் - சிவாலயங்களைத் தரிசித்தல் - சிவனடியாரிடத்தன்றிப்புசியாமை - சிவனடியார்க்கீதல் என்பவைகளே. இதனை, "வாசப் பூதி யுருத்திர மாமணி - பூசிப் பூணல் குர

வரைப் பூசித்த - லாசைப் பாட்டி னரனைப் புகழுத - லீசர்க் குள்ளான நாம மியம்புதல்." எனவும், "எந்தை யீச னருச்சனை யோம்புத - றந்தி ரச்சிவ தன்மம் புரிகுதன் - முந்தை யோனகதை கேட்டன் முறைமையாற் - புந்தி கூர்ந்தர னுபயம் பொற்றுதல்." எனவும், "ஒத்த பதந்த ரிடத்தல தோரிடந் - துய்த்த னீத்தலத் தொண்டரிற் றெண்டராய்ச் - சித்த மன்புற வீசன்முன் செப்பிய - பத்து மீங்கிவை காணப் படுதிரால்." எனவும், உடலிலக்கணங்கள் - சிவபெருமான் புகழைப்பேசுந்தோறும் சிந்திக்குந்தோறும் கண்டம்விம்முதல் - நாத்தடித்தல் - சரீரம்நடுங்குதல் - உரோமஞ்சிலிர்த்தல்-குறுவேர்வுறுதல்-நாத்தழுதழுத்தல் - ஆனந்தக்கண்ணீர்சொரிதல் - வாய்விட்டழுதல் - பரவசமாய்த்தன்னைஅயர்த்தல் என்னும் இவைகளாம். இதனை, "தொண்டர் மெய்யிற் றுலங்கு மிலக்கண-முண்டொர் பத்தென் றுரைத்த துயொக்குறாங் - குண்ட யூர்தி சிவதநியல் கூறுங்காற் - கண்ட முற்றெருரு விம்மிதங் காட்டுதல்." எனவும், "எத்து மெந்தை யியற்கை யுணர்தொறு - நாத்து டித்தெழும் பாமை நகைப்புறம் - பூத்த முத்தந் துழுத்தல்லி பூதிகொண் - டார்தத ணிர்த்தன் னங்கங் குலுங்குதல்." எனவும், "மயிர்ப்பு றம்புள கிதல் வரனுமுறை - வியர்த்த னன்வச மன்றி விளம்புநாப் - பெயர்தரி டாமையா னதப் பெருங்கணீ - ரயற்ப டுத்துதல் வாய்விட் டழுதலே." எனவும், "பரவ சத்தினை னுகிப் படர்சடை - யரனுளப்படத் தனனை யயர்க்குதல் - விரவு பத்தும் விடுத்துரைத் தோமிவை - வரமு னித்தலை வீர்மனக் கொள்விரால்." எனவும், அகத்திலக்கணங்கள் - திருவைந்தெழுத்தை மானதமாகச் செபித்தல் - மானதபூசை - சிவபிரானைத் தன்னுடன் பிரிவறக்காண்டல, என்றுமிவைகளாம். இதனை, "உளத்திலக்கண மூன்றென் றுரைத்தன-மளக்கி னஞ்செழுத் துன்ன லகப்பட-வளக்கு மானத பூசனைமைக்கடுக்-களத்த னைத்தனை யொன்றெனக் காண்டல்." எனவும் வரும் உபதேசகாண்டத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. கங்கைபல முகங்களாகப் பாவிந்ததென்பதையும் அதைச் சிவபிரான் திருமுடியி லடக்கினரென்பதையும், "ஆயிர நூறு கோடி யனிமுகம் படைத்தியாண்டும் - பாயிரு நீத்தமாகிப் பரவலு மதுகண்டந்தி - யாயனு மயனும் வானோர் மன்னனும் பிறரும்போற்றி-மீயுயர் கயிலை யண்ணி விமலனை யடைந்து தாழ்ந்தார்." எனவும், "என்றவு நங்கை டோற்ற மியம்பியெவ் வுலகுஞ் சூழ்போய்-நின்றவந் நீத்தந் தன்னை நினைத்தவ ணுழைத்துநாதன்-ஒன்றதன் வேணி மேலோருரோமத்தி னும்ப ருய்ப்ப - மன்றலங் கமலத் தோனு மாலுமிந் திரனுஞ் சொல்வார்." எனவும்வரும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தங்களானும், சிவபிரான் திருமேனி பவளநிறமுடைத்தென்பதை, "வனபவள வாய்திறந்து வானவர்க்குந் தானவனே யென்கின்றாளாற் - சினபவளத் தின்டோண் மேற் சேர்ந்திலங்கு வெண்ணீற்ற னென்கின்றாளா-லனபவள மேகலையோ டப்பாலைக் கப்பாலா னென்கின்றாளாற் - கனபவளஞ் சிந்துங் கழிப்பாலைச் சேர்வானைக் கண்டாள் கொல்லோ" என்றும் வருடையவரசுகளி னருள் வாக்கானுமுணர்க. போற்றி போற்றப்படுவது. அல்லது வாழிய என்பது

வாழி என நின்றாற்போல, போற்றிய என்னும் வியங்கோள்வினைமுற்று ஈறுகெட்டுப் போற்றியென நின்றது எனினுமாம். போற்றிய எனவருவதை, "எந்தாய் போற்றி யெமைப்பயந்த விறைவா போற்றி யெவ்வுலகுந் - தந் தாய் போற்றி யென்பவர்க்குந் தாதாய் போற்றி யரியநெறி - வந்தாய் போற்றி யுயிர்க்குயிராய் வருவாய்போற்றி தொண்டருளச் - சிந்தா குலந் தீர்த்தருள்புரியுஞ் சிவனே போற்றி போற்றியவே." என்னும் உபதேச காண்டத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (கஉஉ)

என்றென் றருளின் றிறம்போற்றி யெல்லா வுள்ளங் கனிந்திளைப்ப
மன்று ளாடி யெமக்கருளு மணிமா ணிக்கப் பதமலரிற் [ப
ணின்று போந்து வலஞ்சூழ்ந்து நீங்கு மகிழ்ந்தங் கிருக்கையினார்
தென்றல் வந்து சுந்தரரைத் திருவா ரூருக் கழைத்ததுவூர்.

(இ - ள்.) இவ்வண்ணம் பற்பலவிதங்களாகத் திருவருளின்றன்மையைத் துதித்துத் திருவுள்ளமுழுவதுமுருகிச் சோர்வடைய, அம்பலத்திற் றிருநடம்புரிந்து எங்கட்குத் திருவருள்பாலிக்கின்ற மாணிக்கமென்னும் மணிபோன்ற தியாகேசப்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, திருமுன் வெகுநேரம் நின்றுகொண்டிருந்து அதன்பின் பிரிந்து திருவாலயத்தை மும்முறை வலம்வந்து நீங்கமுற்று மகிழ்வடைந்து, தென்றற்காற்று வந்து சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைத் திருவாரூருக்கு அழைத்த ஊராகிய அத் திருவொற்றியூரில் வீற்றிருக்கின்றனர். - எ - று.

தியாகேசப்பெருமான் திருநடனமாடுதலாலும், சம்பிடத்து வந்த புலவிருவருக்கும் மாணிக்கம் பரிசாக அளித்தமையாலும் இவையிரண்டையும் விளக்குவான்; "மன்றுளாடி யெமக்கருளு மணிமாணிக்கம்." என்றும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவொற்றியூரில் வீற்றிருந்தருளுங்கால தென்றற்காற்று வீசத்தக்க வசந்தகாலம் வந்தமையின் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகட்குத் திருவாரூர் வீதிவிடங்கப்பெருமானுடைய உற்சவம் ஞாபகத்திற்குவர உடனே திருவாரூர்க்குச் சென்றனராகலின், "தென்றல்வந்து சுந்தரரைத் திருவாரூருக் கழைத்ததுவூர்" என்றும் கூறினார். தியாகேசப்பெருமான் தம்மிடத்துவந்த புலவிருவர்க்கு மாணிக்கமணி யீந்தனரென்பதை, "அரசனுக் கென்றுவைத்த வரதன மொன்றுங்கொண்டே - பரமர்முன் வைத்த லோடுங் கவிஞர மதனைப்பார்த்தார் - திரமுற விஃதேவேண்டு மெமக் கெனச் செப்புங்காலை - வரமுட னனையார்கையில் வள்ளலீந் தேமறைந் தான்." என்னும் திருவொற்றியூர்ப் புராணத் திருவிருத்தத்தானும், தென்றல்வந்து சுந்தரரைத் திருவாரூருக் கழைத்ததென்றதை, "பொங்குதமிழ்ப் பொதியமலைப் பிறந்துபூஞ் சந்தனத்தின் - கொங்கணைந்து குளிர்சாரலிடை வளர்ந்த கொழுந்தென்ற - லங்கணையத் திருவாரூ ரணிவீதி யழகரவர் - மங்கலநாள் வசந்தமெதிர் கொண்டருளும் வகைநினைந்தார்." என்னும் அருண்மொழித்தேவர் வாக்கானு மறிக. (கஉ௩)

மயனு லயனு லியற்ருத மணிச்சங் கிலிக்குத் தூதுபோய்
வியனு மிருகா னடந்தார்க்கு விருந்தாய் வந்த வெண்காடர்
கயனு ணியகட் கணிகையர்காற் கமலச் சிலம்பி னொலிமலியும்
பயனு ரொற்றி யூர்பற்றிப் பதிகொண் டிருந்தார் படிபோற்ற.

(இ - ள்) தேவதச்சனுலும் பிரமனுலும் சிருட்டிக்கப்படாத அழகமைந்த சங்கிலிநாச்சியாருக்காகத் தூதுசென்று, அற்புதமாகிய இரண்டு முறை நடந்தவரான மாணிக்கத் தியாகேசருக்குப் புதிய அடியராய்வந்த திருவெண்காட்டடிகள், கயல்மீன்கள் வெட்கமடைந்த கண்களைப்படைத்த கணிகையர்களின் பாதங்களாகிய தாமரையிலணிந்துள்ள சிலம்பின்சத்தம் விசேடிக்கின்றதும் முத்திப்பயனைப் பாலிக்குந் தன்மையுடையதுமாகிய திருவொற்றியூரைத் தமக்கிருப்பிடமாகக் கடைப்பிடித்து உலகத்தார் துதிக்கும்படி வீற்றிருந்தனர்.—எ - று.

சிவபிரான் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்காகத் திருவாரூர்ப் பரவை நாச்சியாரிடத்தும் திருவொற்றியூர்ச் சங்கிலிநாச்சியாரிடத்தும் இருமுறை தூது நடந்தாராகலின், "தூதுபோய்வியனு மிருகானடந்தார்க்கு" என்றனர் இதனை, "தண்மல ரும்பொழிற் றெண்கமலே சர்க்குச் சாத்துகின்ற - வொண்மலர் சொன்மலர்க் கொவ்வாது போலுமற் றேர்புலவன் - பண்மலர் சாத்திப் பணிகொண்ட வாபச்சை மால்சிவந்த - கண்மலர் சாத்தியுங் காண்பரிதான கழன்மலரே." என்னும் குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கானும், "படியிலா நின்பாட்டி லாரூர னனிவிருப்பன் பரம னென்ப - தடியனே னறிந்தனன்வான் றெழுமீச னினைத்தடுத்தாட் கொண்டு மன்றித் - தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பா னினக்காகத் தூதுசென்று - மிடியிலா மனைதொறு மிரந்திட்டு முழன்றமைபால் விளங்குமாலே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. இருகாற்றூது சென்றமை, சங்கிலிநாச்சியார்க்காகவே கொள்ளினுமாம். (கஉச)

வேறு.

இருநில மடந்தை யென்ன வெடுத்தவொ ரிரியச் செய்யு
ளொருபது மொன்று மொற்றி யூர்த்தொகை யெனப்பே ரிட்டுத்
திருவிசைப் பாவாப் பாடித் தெளிவொளி யுளமலி னங்கப்
பெருநிலை யுடையா ரின்பப் பேறெலாம் பெற்று ளாரே.

(இ - ள்.) "இருநிலமடந்தை." என்று முதல்தொடங்கியஆசிரியப்பாக்கள் பதினொன்றையும் திருவொற்றியூர்த்தொகை என்னும் திருநாமம் சூட்டித் திருவிசைப்பாவாகப் பாடியருளி,தெளிவோடுகூடிய ஒளிமயமான அறிவுவிளக்கமடையும்படி ஞானநிலைமையுடையவராகிய அத்திருவெண்காட்டடிகள் பேரின்பப்பேறுகளெவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டனர்.—எ - று.

இத்திருவிசைப்பாவை ஒற்றியூர்த்தொகை என்றும் ஒருபா ஒருபஃதென்றுங் கூறுவர். இத்திருவிசைப்பாவினுள், முதலாசிரியப்பாவிலே சிவபெருமா

னுடைய நிஷ்களசொரூபத்தையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவிலே சகள சொரூபத்தையும், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானுடைய வீரட்டங்களையும் அவரின் வேறன்மையின் அறற்றால் அவர்க்கோர் புகழ்ச்சியின்றென்பதையும், நான்காவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானிடத்தே பிரமன்முதற் பிபீலிகைவரையிலுள்ள சர்வான்மாக்களும தோற்றமும் ஒடுக்கமுமுறுதலின் அவ்வாறான தோற்றம் ஒடுக்கம் என்னும் இரண்டினிலைமையும் தேவரீர் திருவருள் பெற்றோரே யுணர்வரென்பதையும் ஐந்தாவது,ஆசிரியப்பாவிலே,அப்பெருமான் அன்பர்கட்கணிமையாயிருத்தலும்மன்பர்கட்குச் சேய்மையாயிருத்தலும் உணர்ந்தவர்கட்கே இவ்வுடலி லபிமானம் விடுமென்பதையும்,ஆறாவது ஆசிரியப்பாவிலே,அப்பெருமானுடைய திருக்கோலமொவ்வொன்றும் அவரே இறைவரென்றுணர்த்துமென்பதையும், ஏழாவது ஆசிரியப்பாவிலே,அப்பெருமான் அணுவுக்கணுவாயும்மகத்துக்குமகத்தாயும்விளங்கலின் அவரது பெருமைகூறுவோர் மாட்டாமையாற் சுருங்கினல்லது வேறுவகையாற் சுருங்காவென்பதையும், எட்டாவது ஆசிரியப்பாவிலே, சரீரமென்னும் கடலில்வீழ்ந்து கரைகாணாதுழலுவோர் அப்பெருமானுடைய திருவடியென்னும் புணையைப்பற்றின் முத்திக்கரையை யடைவரென்பதையும், ஒன்பதாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானே திருவருள்சுரந்து ஆன்மாக்களின் பந்தபாசங்களைக் களையினல்லது வேறுவகையாற் பந்த பாசங்கணீங்காவாகலின் சுவையொளியூறோசை நாற்றமென்னும் ஐந்தனையும் அப்பெருமான் திருவடிக்கே யற்பிதமாக்கினேனென்பதையும், பத்தாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானைத் துதித்தலின்விதமென்பதையும் விளக்கியருளினர். இவ்வாசிரியப்பாக்கள் பதினொன்றென இந்நூலாசிரியர் கூறியிருப்பினும்இப்போது வழங்குவன இப்பத்தேயாம். இவ்வாறடைவுபட இத்திருவொற்றியூர்த்தொகையைத் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாய்மலர்ந்தளவில் அவருக்குப்பேரின்பநிலைமையெய்திற்றென்பார், "தெளியொளியுளம் விளங்கப் பெருநிலையுடையாரினைப் பேறெலாம் பெற்றுளார்." எனக்கூறினர். இவ்வொற்றியூர்த்தொகைக்கு ஒருபாவொருபதென்னும் பெயரும் வழங்கிவந்திருத்தலின், இந்நூலாசிரியர் காலத்தும் பதினொன்றாகவே யிருந்தமைகொண்டு, "ஒருபதுமொன்று மொற்றியூர்த்தொகை." எனக்கூறியிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவர் காலத்திற்குப்பிறகு ஓராசிரியப்பா இறந்து விட்டதென்றும் கூறுவாருமுளர்.

பெற்றவர் திருநீ றாடித் திருநீற்றின் பெற்றி முற்றுங்
கற்றவர் புரங்கண் மூன்றுங் கற்றவர் கருத்துட் கொண்டு
செற்றவ ரடிகள் பாடித் தினந்தொறு நியம மாற்ற
வுற்றன ருற்ற வாற்றி னுண்மையிங் கியம்ப லுற்றேன்.

(இ - ள்.) இப்படி பேரின்ப நிலைமையெய்தியதிருவெண்காட்டடிகள் திருவெண்ணீற்றை யுத்தூளனமாகத் தரித்துக்கொண்டு, திருவெண்ணீற்றின்மேன்மை யெவற்றையும் உணர்ந்தவர்களாகித் திரிபுரங்கள் மூன்றையும் மூன்றுலகங்களினும் செலுத்தத் தேர்ந்தவர்களாகிய அசுரர்களின் எண்ணத்

தைத் திருவுள்ளங்கொண்டருளி, அப்புரங்களைத் தகித்தருளிய தியாகேசப் பெருமானுடைய திருவடிகளைத் துதித்து, நாள்தோறும்தமது நியமங்களைப் புரியத்தொடங்கினர், அவ்வாறு செய்யததுணிந்த மார்க்கத்தின் நிச்சயத்தை இவ்விடத்திற் கூறத்தொடங்கினேன்.—எ - று.

திரிபுரங்களையுடைய அசுரர்கள் சிவபத்தியின் மேம்பாடுடையவர்களாகியும் தமதாற்றலுக்கு மேற்பட்டதருக்குடையவர்களாகி இருந்தமையுணர்ந்த சிவபெருமான், அவர்களுடைய தருக்கை யழிக்கத் திருவுளங்கொண்டு, திருமாலையழைத்து அவ்வசுரர்களின் சிவபத்திநிலைமையைக்கெடுக்கச் செய்த பிறகு அத்திரிபுரங்களைத் தகிததருளினராகலின், "திருநீற்றின்பெற்றி முற்றுங்கற்றவர் புரங்கண் மூன்றுங் கற்றவர் கருத்தட்கொண்டு செற்றவர்." என்றனர். இதனை, "மாயன் மாயையி னிருங்கடற் படிந்தெழா வாளையிற் றசுரர்க்கன்-றேய கணைகளுந் திண்டிறற் புயங்களு மிடந்துடித் தனவன்னோர் - சேயி ழைக்குல மங்கையர் மங்கலங் கழன்றன சிறைக்காக - மாய் கொடுஞ்சிறை பிணங்கிவீழ்ந் தெழுவன முன்றிலங் கணமெல்லாம்." எனவும், "அருப்ப வெண்ணிறத் துப்பிடைப் பெருங்கன லடுத்தென வணிமூர-லுருத்த செந்தழற் கொழுந்துற வெண்ணிறத் தடலையி னெழுந்தற்ற - திருததுமாணிதிச் செல்வரா யிரப்பவர்க் களித்துருத் தீயோர்தம்-பெருத்த செல்வநீத் தொழிந்தென மடிந்தவப் பெருநகர்ப் புரமூன்றும்." எனவும்வரும் உபதேசகாண்டத் திருவிருத்தங்களானு முணர்க. (௯௨௬)

நம்மிடை மருத நாத னற்குரு வாகி வந்து
தம்பொரு டனக்குத தந்த தண்ணளிப் பெருமை யாலே
யம்பொனஞ் செழுத்தி னாலு மருநிய மங்கள் செய்வார்
சம்புவை யொழியாப் பூசைத் தன்மையு மவற்றாற் செய்வார்.

(இ - ள்.) நமது திருவிடைமருதநாதர் சிறந்த ஆசிரியராகத் திருவுருக் கொண்டெழுந்தருளி, தமது ஞானமாகிய உண்மைபபொருளைத தமக்குப்பாலித்த மிக்க திருவருளின் பெருமிதத்தினல், அழகிய பொன்போன்ற சிறப்புவாய்ந்த திருவைந்தெழுத்துக்களாலும் அருமையான நியமங்களைச் செய்பவராய், சிவபிரானை இடைவிடாது பூசிக்குந் தனமையினையும் அத்திருவைந்தெழுத்துக்களாற்றானே இயற்றுவர்.—எ - று.

சிவபெருமானே ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொள்வரென்பது, நூற்றுணிபாகலின், "நம்மிடைமருத நாதனற்குருவாகிவந்து." என்றும், சிவபெருமானுடைய ஞானமே அழியாச்செல்வமாகலானும், அத்தகைய செல்வத்தையே ஞானோபதேசத்தால் அவர் தமக்குப் பாலித்தனராகலானும், "தம்பொருடமக்குத் தந்த." என்றும், அவரவ்வாறு புரிந்தது அவரது திருவருட்பெருமிதத்தாலே யாகலின், "தண்ணளிப் பெருமையால்." என்றும், பொன்னனது எவ்வாறு ஏனையபொருள்களெவற்றினும் மேம்பாடுற்றதோ அது போன்று திருவைந்தெழுத்தே ஏனைய மந்திரங்களெவற்றினும் மேம்பா

[illegible]தாகலின், "அம்பொனஞ்செழுத்து" என்றும், [illegible] சிவப்[illegible] மானதமாகப் [illegible]. 'சப்பு [illegible] [illegible]பெருமானே ஆசிரியராக [illegible] [illegible] முடி யதனில் [illegible] [illegible] சிவபிரான [illegible] [illegible] போற்றி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible])

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] கொள்ளுகிறார்.

([illegible]) [illegible] [illegible] [illegible] ஞானவொளிபெற்று விளங்கு [illegible]

எனவே ஆன்மவடிவானது [illegible] [illegible]

யராய்விளங்கினர் என்பதாம். மறப்பு நினைப்பென்னும் இரண்டும் மாறிமாறி வருவனவாகலின் இவ்விரண்டுங்கடந்த நனவிற்சுழுத்தி நிலையேஅப்பொருளை யுணரும் மெய்ஞ்ஞானவொளியா மென்றுணர்ந்து விளங்கினரென்பார், "அளந்தறி சகலந்தானே யதீதம்போன் றதீதமன்றும் - வளங்களுங் கண்டுநீங்கி மண்டொளி கொண்டு நிற்பார்." என்றனர். மேற்கூறிய நிலையே உண்மை நிலையென்பதை, "கேவலத்துங் காணக் கிடையான் கிளர்ந்தெழுந்த - வாவல் சகலத்துமணு கான்."என்னும் சித்தாந்ததரிசனத்திருக்குறளானும்," "கேவல சகலமென்னக் கிளைத்தெழு மாயைதன்னைக் - கேவல ஞானத்தாலே கிழித்தறி வாகிநிற்பாய் - பூவலம் புரிந்தமாதர் புண்ணிய தீர்த்தமாகி - யாவலாய்த் தானமாதி யாகமாகிய விதாமால" எனவும்,"நினைப்பு மறப்பி னதன்பின்னே நினையாமை டெழுமதனை - நினைவறியா வறிவுருநா மென்றகற்றி னயனிற்பாய் - மனிதரறி யாலிந்த மாறுத சுகோதயத்தைத் - தனியிருந்து காண்டியாற் சகங்கடந்த தவத்தோயே." எனவும் வரும் சுருதிசார விளக்கத் திருவிருத்தங்களானும்" "வினைவிற் பரத்தையறி வுறதற் கவத்தைபுலன் வினைமாறியே-நனவிற் சுழுத்திநிலை வர்ணப் பொருட்டிகழு நலமுறுகவே." என்னும் சிவஞானபோதத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௧௨௮)

அவத்தைக டணந்த வன்றி யையனுக் காக்கை யாக்கிச்
சிவத்தொழி லொவ்வெ ழுத்தாற் சிவலிங்க வடிவ மாகிப்
பவப்பெரும் பிணிக ணிப்பார் பரவுயிர் தமக்கு ளாக்கி
யவர்க்குள வுடலந் தாமே யாயின ரொற்றி யூரர்.

(இ - ள்.) அவத்தைகள் எவற்றையும் நீங்கினதே யல்லாமல் தமது திருமேனியையும் சிவபிரானுக்கர்ப்பித்து, சிவத்தின் கிரியைசுடமாகிய ஓங்காரத்தாற் சிவலிங்க சொருபமாகி, பிறவி யென்னும் மகத்தாகிய நோயை நிவாரணிப்பவராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் ஆன்மாவை, திருவொற்றியூர்த் தியாகேசப் பெருமான் தமக்குள்ளேயிருத்திக்கொண்டு, அத்திருவெண்காட்டடிகட்குவேண்டிய சரீரம் தாமாகவே விளங்கினர்.— எ - று.

தத்துவங்களெவற்றையும் தனித்தனி நீக்கிச் சாட்சிமாத்திரமான ஞானவொளியாய்நின்ற தமது திருமேனியையும் தியாகேசப்பெருமானுக்கர்ப்பித்து ஓங்காரமாகிய பிரணவத்திலேலே சிவலிங்கவுருவுற்று விளங்கிய திருவெண்காட்டடிகளான்மாவைத் திருவொற்றியூர்த் தியாகேசப்பெருமான் தமக்குள் அடங்கும்படி செய்துகொண்டு, அவ்வான்மாவுக்குரிய சரீரமும் தாமாகவே தோன்றினர் என்பது கருத்து. எனவே, தத்துவங்களை நியதிகளைந்தபோது அவ்வாறு களைந்தவருடைய ஆன்மா ஒளிமயமாய் விளங்குமென்பதும், அவ்வாறு சிவலிங்கவுருவானபோது அவ்விலிங்கம் பரார்த்தலிங்கத்தில் ஒடுங்குவதும், அவ்வாறொடுங்கியபோது அப்பரார்த்தலிங்கமே அவ்வான்மலிங்கத்திற்குத் திருமேனியாவதும் முறைமையென்பதை விளக்கியபடி. என்னை, முத்தியடையுங்கால் சரீரம் அடைகின்ற சித்திகள் மூவகையாம். அவை - உருவச்சித்தி அருவச்சித்தி உருவருவச்சித்தி என்பவைகளே. இவற்றுள்,

ஆளுடைய நம்பிகளும் கழறிற்றறிவார்நாயனாரும் திருமேனியுடன் திருக்கைலைக் கெழுந்தருளியது உருவச்சித்தியெனவும், ஆளுடையவடிகள் திருமேனி சிற்சபையிற் பரமாகாயமாகக் கலந்துநின்றது அருவச்சித்தியெனவும், ஆளுடையவரசுகள் சிவலிங்கத்துட் கலந்தது உருவருவச்சித்தியெனவும் கூறுப. திருவெண்காட்டடிகளடைந்ததும் இவ்வுருவருவச் சித்தியாமென்றுணர்க. முத்தியடைவோர் திருமேனி மேற்கூறிய மூவகைச்சித்திகளடைவதியல்பென்பதையும், இம்மூன்றனுள் ஏதேனுஞ் சித்தியடையவேண்டுமென்பதையும், "முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்திபெற்றோ - ரத்தனையே ரென்றுணைப்ப செந்தாய் பராபரமே." எனவும் "தேகம்யா தேனுமொரு சித்திபெறச் சீவன்முத்தி - யாகுநெறி நல்லநெறி யையா பராபரமே." எனவும், "உலகநெறி போற்சடல மோயவுயிர் முத்தி - யிலகுமெனல் பந்த வியல்பே பராபரமே." எனவும் வரும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானுமுணர்க. (௧௨௯)

அவருயிர் தமக்கில் லாக்கி யாண்டவாண் டகையார் நிற்ப
வுவரிவாய் மணற்ப ரப்பி லொளிவெளி யிடத்திற் போந்து
கவலுறாச் சிறார்கள் சூழக் கண்டவர் தன்மை யாகிப்
பவர்விளை யாட லோடும் பாடலும் பயில லுற்றார்.

(இ - ள்.) அத்திருவெண்காட்டடிகளின் ஆன்மாவைத்தமக்கு இருப்பிடமாக்கிக்கொண்டு அவரையடிமை கொண்ட தியாகேசப்பெருமான் இவ்வாறிருக்க, திருவெண்காட்டடிகள் கடலின்கணுள்ள மணற்பரப்பிலே விளக்கமுள்ள வெளியான இடத்திற்செழுந்தருளி, அவ்விடத்திலே கலக்கமற்ற ஆண்மகார்கள் சூழ்ந்திருப்பதை நோக்கி, தாமும் அவர்கள் தன்மையைப் பெற்றவராய் அம்மகார்கள் ஆடுகின்ற விசேடமான விளையாடல்களோடு பாடலும் பயிலத்தொடங்கினர்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகளான்மாவைச் சிவலிங்கமாக்கி அச்சிவலிங்கத்துள் தியாகேசப்பெருமான் வீற்றிருந்தலின், "அவருயிர் தமக்கில்லாக்கியாண்டவாண்டகையார்." என்றும், திருவொற்றியூரின்கணுள்ள கடற்கரையில் வெண்மணல்களைப் பரப்பிச் சிறுபிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டிருக்குமிடத்திற் றிருவெண்காட்டடிகள் சென்று, அவர்களுடன் விளையாடவும் அவர்களைப்போற் பாடல்கள் பாடவும் தொடங்கினரென்பார், "உவரிவாய் மணற்பரப்பி லொளிவெளியிடத்திற் போந்து - கவலுறாச் சிறார்கள் சூழக் கண்டவர் தன்மையாகிப் - பவர்விளையாடலோடும் பாடலும் பயிலலுற்றார்." என்றும் கூறினர். பெரியோர்கட் கியல்பாகவே பாலர் உன்மத்தர் பசாசர் என்னு மிவர்களைப்போன்றிருக்கும் தன்மையுண்டென்பது நூற்றுணிபாகலின், தாம்சென்ற ஆண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களை நோக்கி அவ்வாறே தாமும் விளையாடவும் பாடவும் தொடங்கினர் என்றபடி. பெரியோர்கட் கித்தன்மையுண்டென்பதை, "அடிமுடியு நடுவு மற்ற பரவெளிமேற் கொண்டா லத்துவித வானந்த சித்த ருண்டா நமது - குடிமுழுதுய்

பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை யெடுத்த கோலமெல்லா நன்றாகுங் குறைவு நிறை வறவே - விடியுமுத யம்போல வருளுதயம் பெற்ற வித்தகரோ டுங்கூடி விளையாட லாகும் - படிமுழுதும் விண்முழுதுந் தந்தாலுங் களியாப் பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர்குணந் தானே." எனவும், "பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே - சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே." எனவும் வரும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. இம்மூன்றனுள்ளும் பாலரென நிற்பதுவே முதன்மையென்பதும் அவ்வரிசையானுணர்க. (௧௬௦)

குறுமகா ரணிக்கு ழாங்கள் குளிர்மணப் புளினப் பாங்கர்
றுறுதிமெய் தளர்ந்து பின்ன ரொன்றும்வெண் காடர் தம்மை
மறுதரம் புதைத்துந் தோக்க வலப்புறம் பரந்து நிற்பார்
மறுகுழிப் படுத்த பின்னு மன்னவர் விலகி நிற்பார்.

(இ - ள்.) சிறுவர்களின் அழகிய கூட்டங்களோடு குளிர்ந்த மணமுடைய அம்மணற்குன்றினிடத்து, திடமான தமது திருமேனியை மறைத்து மீண்டும் வெளிவந்த திருவெண்காட்டடிகளை, மீண்டும் புதைத்தும், அதற்குச் சமீபித்த வலப்பாகத்திற் பரவி யிருப்பார், மறுகுழியிற் புதைத்தபிறகும் நிலைபெறுள்ள அத்திருவெண்காட்டடிகள் அக்குழியினின்றும் வெளிக்கொண்டு நிற்பார்.—எ - று.

அக்கடற்கரைக்கணுள்ள மணற்குன்று சிறுவர்களின் கூட்டத்தையும் குளிர்ந்த மணத்தையுந் தன்னிடத்திற் கொண்டிருத்தலின், "குறுமகா ரணிக்குழாங்கள் குளிர்மணப் புளினப் பாங்கர்." என்றார், திருவெண்காட்டடிகள் முதன்முறை தாமே அம்மணற்குன்றின்கண் மறைந்து வெளிப்பட்டனர் என்பார், "உறுதி மெய்தளர்ந்து பின்னரொன்றும்வெண்காடர் தம்மை." என்றும், அதுகண்ட சிறுவர்கள் அதுபோலவே திருவெண்காட்டடிகளை மீண்டும் மீண்டும் அம்மணலிற் புதைக்குந்தோறும் முதன்முறை போன்றே வெளிப்பட்டிருந்தனரென்பார், "மறுதரம் புதைத்துந் தொக்க வலப்புறம் பரந்து நிற்பார் - மறுகுழிப்படுத்த பின்னு மன்னவர் விலகிநிற்பார்." என்றுங் கூறினர். எனவே அப்பிள்ளைகட்கு விளையாடல்காட்டும் நிமித்தமாகவும் பின்னர்க் கடைமுறையில் அவர்களாற்றானே தாம் சிவலிங்க வடிவெய்தத் திருவுள்ளங் கொண்டமையானும் இவ்வாறு விளையாடத்தொடங்கினரென்பதாம். (௧௬௧)

பன்முறை யித்தன் மைத்தாம் படிபடி மணலிற் காட்டி
முன்னிய பட்டி னத்து முனைத்தலை யழிவந் தானை
செந்நெறி யிலிங்க மாகிச் செழுமணா றனின்மு ளைத்தார்
புன்னெறிச் சிறார்க ளோடிப் புறத்துளார்க் குரைத்தா ரன்றே.

(இ - ள்.) அனந்தம்முறை இவ்வண்ணம் அதிசயமுண்டாகுமாறு அக்கடற்கரையின்கணுள்ள மணற்பரப்பிலே விளையாடல்காட்டி, யாவரும் இங்

தித்த பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்னும் மேலாய சைவகுருவே செவ்விய மார்க்கத்தைப் பாலிக்கும் சிவலிங்கவுருவமாகிச் செழுமிய அக்கடற்கரை மணலிற் றோன்றினர் அத்தகைய திருவெண்காட்டடிகளைச் சேரத்தக்க மார்க்கம் வாய்ந்த அச்சிறுவர்கள் வேகமாய்ச்சென்று அவ்வூரின்கணுள்ளார்க்குக் கூறினர்.—எ - று.

அக்கடற்கரை மணலின்கண் இவ்வாறு அநேகமுறை மறைந்துமறைந்து வெளிப்பட்டனராகலின், "பன்முறை யித்தன்மைத் தாம் படிபடி மணலிற்காட்டி." என்றும், பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்னும் திருநாமந்தாங்கிய திருமேனியே அம்மணலினிடத்துச் சிவலிங்கவுருவாகத் தோன்றியதென்பார், "முன்னிய பட்டினத்து முனைத்தவ வடிவந்தானே - செந்நெறியிலிங்க மாகிச் செழுமணற்றனின் முளைத்தார்." என்றும், இதுகண்ட சிறுவர்களச்சமுற்று அங்குநில்லாமலோடி ஊராருக்குரைத்தனரென்பார், "சிறார்களோடிப் புரத்துளார்க் குரைத்தார்." என்றும் கூறினர். சிவலிங்கார்ச்சனையே சர்வான்மாக்கட்கும் செவ்விதாகிய முத்திநெறியைப் பாலிப்பதாகலின், "செந்நெறியிலிங்கம்." என்றாரெனினுமாம். (௯௨)

ஒற்றியூ ருழியுள் ளாரு மற்றுள புரியு ளாரும்
பற்றியூர்ந் தடைந்து கண்டார் பட்டினக் கடவு ளாரை
வெற்றியூர் மூன்றுஞ் செற்ற விமலரே யிவரா மென்றார்
பெற்றியூ ரதிச யத்தின் பெருமையா ருரைசெய் வாரே.

(இ - ள்.) திருவொற்றியூரின்கணுள்ளாரும் மற்றும் அதைச்சூழ்ந்திருக்கின்ற ஊர்களிலுள்ளாரும், பட்டினத்துப் பிள்ளையாரென்னும் திருவெண்காட்டடிகளைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்பதைக் கடைப்பிடியாகப் பிடித்து வாகனங்களிலேறிச் சேர்ந்து தரிசித்தார்கள். திரிபுரங்கள் மூன்றையும் தகித்தருளிய வெற்றியுடைய சிவபிரானே இத்திருவெண்காட்டடிகளாகும் என்றுரைத்தார்கள். இத்தன்மையான அத்திருவொற்றியூரில் விளைந்த அதிசயத்தின் பெருமிதத்தை உரைக்கவல்லார் யார்?—எ - று.

திருவொற்றியூரின்கணுள்ளார்க்கும் அவ்வூரினருகிற் சூழ்ந்துள்ள ஏனைய ஊர்களிலுள்ளார்க்கும் இச்செய்தி எட்டிவிட்டமையின், அவ்வூரின்கணுள்ளார் கால்நடையாகவும், ஏனைய ஊர்களிலுள்ளார் வாகனங்களின்மீதூர்ந்தும் வந்து தரிசித்தார்களென்பார், "ஒற்றியூருழியுள்ளாரு மற்றுள புரியுளாரும் - பற்றியூர்ந் தடைந்துகண்டார் பட்டினக்கடவுளாரை." என்றும், திருமேனியுடன் மணற்குள் மறைந்து சிவலிங்கமாக விளங்குதல் சீவவர்க்கத்திற் சேர்ந்தார்க் கியலாதாகலின், அவர் திரிபுரதகனராகிய சிவபிரானே எனநிச்சயித்தார்களென்பார், "வெற்றியூர் மூன்றுஞ் செற்றவிமலரேயிவராமென்றார்." என்றும், இத்தகைய அற்புதம் அத்திருவெண்காட்டடிகட்கு ஏனைய தலங்களிற் சித்தியாது இத்திருவொற்றியூரிற் சித்தித்தலால், "பெற்றியூ ரதிசயத்தின் பெருமையாருரைசெய்வார்." என்றும் கூறினர். இத்தலம் அத்தகைய சிறப்புடைத்தென்பதை, "சண்டங் கரியதாங் கண்மூன் றுடையதா -

மண்டத்தைப் போல வழங்கியதாங்-தொண்ட-ருடலுருகத் தித்திக்கு மோங்கு புக ழொற்றிக் கடலருகே நிற்குங் கரும்பு." எனவும், "ஒடிவிழுந்து சிப்பாயு மொன்பதுவாய்ப் புண்ணுக் - கிடுமருந்தை யானறிந்து கொண்டேன் - கடு வருந்துந் - தேவாதி தேவன் றிருவொற்றி யூர்த்தெருவிற் - போவா ரடியிற் பொடி." எனவும், "வாவியெல்லாந் தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு - காவனங்க ளெல்லாங் கணநாதர் - பூவுலகி - லீது சிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோ - ரோதுந் திருவொற்றி யூர்."எனவும்வரும் திருவெண்காட் டடிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. (கருரு)

மலர்மழை பொழிந்த வெங்கும்வானதுந் துமிமு ழங்க,
நலமலி கணங்கள் சூழ்,நாகநாட் டரம்பை மார்கள்,
பலநடம் பயிலப், பூவிற் பாவையா ரடியர் பாட,
விலகிய விதழி மாலை யீசனுக் கணிந்தா ரன்றே.,

(இ - ள்.) இவ்வாறு நிகழ்ந்தவளவில் எவ்விடத்தும் புட்ப வருஷங்கள் வருஷித்தன. தேவதுந்துபி கோஷிக்கவும், நன்மை விசேடித்த சிவகணங்கள் புடைசூழவும் தேவலோகத்துள்ள அரமகளிர்கள் பலவகையான நடனமாட வும், நிலவுலகத்திலே மகளிர்களும் அடியார்களும் துதிக்கவும், அங்கு வந்த வர்களனைவரும் சிவபெருமானாக விளங்கிய திருவெண்காட்டடிகட்குப் பிர காசமுள்ள கொன்றை மலர்மாலையைத் தரித்தார்கள்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் சிவலிங்கவுருவாக விளங்கியவுடனே வானுல கும் மண்ணுலகும் களிப்பெய்தினவாகலின், தேவருலகத்துள்ள அரமகளிர் கள் றேவதுந்துபி முழங்கவும் சிவகணங்கள் சூழவும் புட்பவருஷங்கள் பொழியவும் ஆனந்தமேலீட்டால் நடனமாடினார்களெனவும், அவ்வாறே நிலவுலகத்தினும் மெய்யன்புவாய்ந்த மகளிர்களும் ஆடவர்களும் தோத்திரஞ் செய்து, சிவமாக விளங்கிய திருவெண்காட்டடிகட்குக் கொன்றை மலர்மாலை யணிந்தனரெனவும் கூறினார். இதனுனன்றே, "உன்னு கின்றனை யுனைம ணோர் பெரியனென் றுணருமா செயவுன்பான் - மன்னு மீசனை பந்தம்வீ டளிப்பவன் மற்றைய ரறிந தென்னு-மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி காியதா வருந்தவஞ் செய் நெஞ்சே - பின்னை முன்னவ னுலகறிந் திறைஞ்சுமா பெ ருமைசெய் குவனேரே." எனச் சாந்தலிங்கசுவாமிகளும் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்றனர். (கருசா)

புகுவார் வார்த்தை,நாத்தகவாய்,புனைத் துள்ளு,மந்தரத்து,
மகிழுந் தேவ ருலகுள்ளு,மனிநீர் வேலி ஞாலத்துந், [தார்,
தகுவோர் கேளா,விவர்பெறு தமக்கும் வருமோ வெனக்களித்
தங்கையா நீறப் புரமூன்று மெரித்தார் பெருமை நவில்வார்யார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகளைத் தரிசித்துச் செல்வோர்களின் சொற்களை, சொல்லுவோர் நாவின் தகைமையினாலே, பாதாளலோகத்தினும்

ஆகாயத்தினும் மகிழ்ச்சியுற்றிருக்கும் தேவலோகத்தினும், அழகிய கடலினை யே வேலியாகவுடைய நிலவுலகத்தினும் தகுதியுடையோர்கள் கேள்வியுற்று, இத்திருவெண்காட்டடிகளடைந்த முத்திப்பேறு தங்களுக்கும் கிடைக்குமோ என்று மகிழ்ந்தார்கள். திரிபுரங்களும் நீறாகும்படி சிரித்தெரித்த சிவபிரானுடைய புகழை எவர்கூறவர்.—எ - று.

ஓர்செய்தியைக் கேள்வியுற்றபோது, அச்செய்திக்குரியார் தன்மையையும், அதைக்கூறினோருடைய தன்மையையும் உணர்ந்தபிறகே அதை நிச்சயமாகக் கொள்ளவேண்டுமாகலின், "புகுவார்வார்த்தை நாத்தகவாக்கேட்டு." என்றும், சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் மூன்றுமே திரிலோகங்களாயினும், சொர்க்கத்திற்கும் மத்தியத்திற்கும் இடையே அந்தரவாசிகளாகச் சிலரிருத்தலின் அவர்களும் இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்றனரென்பார், "புவனத்துள்ளு மந்தரத்து - மகிழுந்தேவருலகுள்ளு மண்ணீர்வேலிஞாலத்தும்." என்றும் மேற்சொன்ன உலகங்களிலுள்ளாரனைவரும் இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்றோரனும் அவரவர் தகுதியடைந்தார் யாத்திரமே இப்பேறு நமக்கும் வருமோ எனக்கருதிக் களித்தாரென்பார், "தகுவோரிவர்பேறுதமக்கும்வருமோ வெனக்களித்தார்." என்றும், இவ்வளவு அற்புதங்களும் சிவபிரான் திருவருளாலேயே விளைந்ததாகலின், "நகையாலெறிப் புரமூன்றுமெரித்தார் பெருமைசொல்வார்யார்." என்றும் கூறினர். கேள்வியுற்ற செய்தியை, அச்செய்திக்குரியார் தன்மையையும் அதனையுரைத்தோர் தன்மையையும் உணர்ந்தபிறகே நிச்சயித்தல் வேண்டுமென்பதை, "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." என்னும் திருக்குறளானுமுணர்க. (கரு௰)

திருவம் பலமே முதலாய சிவத்தா னங்கள் பணிந்தனவும்
மருவும் பொழுது திருவிசைப்பா வெழுத்துந் திறமு மொற்றியூ
ரருளின் சிறத்தா ரிலிங்க மான வாறும் பூம்புகார்
விரவுங் குலத்தா ரறிந்தோகை வெள்ளத் தழுந்தா மிதந்தெழுந்தார்.

(இ - ள்.) இத்திருவெண்காட்டடிகள் இதற்கு முந்தி, சிதம்பரம் முதலிய சிவக்ஷேத்திரங்களை வணங்கினமையும், அவ்வத்தலங்களை யடையும்போது ஆங்காங்கு திருவிசைப்பா திருவாய்மலர்ந்தருளும் வல்லபத்தையும், திருவொற்றியூரில் வந்து தியாகேசப்பெருமான் திருவருள் வல்லபத்தாற் சிவலிங்கவுருவானதையும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கலந்துள்ள இவ்வடிகளின் மரபாருணர்ந்து, உவகைப்பிரவாகத்தின் மூழ்கி மிதந்தவர்களாயெழுந்தார்கள்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் தமது அவதாரப்பட்டினமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினின்றும் தமக்குரிய பெருஞ்செல்வத்தையும் உறவினர் நேயர் முதலியவரையும் கான்றசோற்றிற்கண்டு கைவிட்டவராய்க் கடுந்துறவு பூண்டு வெளிப்பட்டதுமுதல், இவர் இத்தேயத்துள்ளார், இச்செயல்புரிகின்

றனர் என்பது முதலிய யாதொன்றும் அறியாராகிய இவ்வடிகளின் மரபினர் யாவரும், இவர் திருவொற்றியூர்க் கெழுந்தருளிச் சிவலிங்கவுருவெய்திய பின்னர், சிதம்பரமுதலிய சிவதலயாத்திரை செய்துவந்ததும், ஆங்காங்கு திருவிசைப்பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்துவந்ததும், இறுதியாகத் திருவொற்றியூரையடைந்து சிவலிங்கவுருவெய்தியதும் கேள்விப்பட்ட வளவில் அடங்காமகிழ்ச்சியுற்றுப் பரவசப்பட்டவராய்த் தெளிந்தனரென்பார், "பூம்புகார்விரவுங் குலத்தாரறிந்தோகை வெள்ளத்தழுந்தா மிதந்தெழுந்தார்." என்றனர். பெருந்துக்கமேனும் பெருமகிழ்ச்சியேனும் ஒருவர்க்கெய்தின் அவர்கள் பரவசப்பட்டவர்களாய்ப் பெருமூர்ச்சையுறுதலியல்பாகலின், "வெள்ளத்தழுந்தா மிதந்தெழுந்தார்." என்னினுமாம். (௬௬௯)

அழுவார் தொழுவார் சென்னியின்மே லங்கைத் தலைவைத் தஞ்சலி முகிழ்ப்பார், வழுவா நமது குலத்தெய்வம் வருமோ காண வினியென்பார், முழுவாண் மதியின் கெழுந்தருளப் பெறுமோ வென்ன மொழிகின்றார், பொழுதோ டிவண்விட் டவ்விடம்போய்ப் பணிவோ மென்பார் புண்ணியரே.

(இ - ள்) அம்மரபினருட் புண்ணியம்புரிந்தோராகிய சிலர் அழுவார்கள், சிலர் திக்குநோக்கிப் பணிவார்கள், சிலர் தங்கள் சிரங்களின்மீது கரங்களைக்கூப்பி அஞ்சலிபுரிவார்கள், சிலர் முறைபிறழாத நமது மரபிலவதரித்த தெய்வம் நாம் தரிசிக்கும்படி இனிவருமோ என்பார்கள், சிலர் அவருடைய ஒளிபுள்ள பூரண சந்திரன்போன்ற திருமுகமாத்திரமேனும் இவ்விடத்தில் எழுந்தருளும்படி பெறுவோமோ என்றுரைக்கின்றார்கள், சிலர் இன்றைக்கே இவ்விடம்விட்டு வெளிக்கொண்டு அத்திருவொற்றியூர்க்குச் சென்று வணங்குவோமென்பார்கள்.—எ - று.

அந்நகரத்துள்ள இவ்வடிகளின் மரபினர் முதலிய யாவரும் இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்றபோதினும், அவருட் புண்ணியம்வாய்த்துள்ள உத்தமர்க்கே இவ்வாறான ஆசையும் அன்பும் அபிமானமும் தோன்றிற்றென்பார், "என்பார்புண்ணியர்." என்றனர். எனவே, ஆணவத்தடிப்பின் மேம்பட்டோர்க்கு அஞ்ஞானமென்றும் நீங்காதாகலின், அத்தகையோர்க்குக் கடவுளின மெய்ப்புகழும் ஞானியர் சரிதமும் விருப்பமாயிராதென்பது கருத்து. இதனை, "வீறுமா கரும்புமீசன் மெய்யுமா வேம்பு மாக்குந் - தாறுவை யிறைஞ்ச லொட்டா தையலை யிறைஞ்சப் பண்ணு-நாணற விரத்தல் செய்யு நல்லவர்க் கீதல் செய்யா - ணவ மலத்தின் செய்தி யிவ்வண மறிந்து கொள்ளே." என்னும் பதிபசுபாசவிளக்கத் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. அன்றியும், இப்புண்ணியர்கட்குள் வயோதிகப்பருவமுற்ற சிலர், ஐயோ! நமக்கு இவ்வாறு வாய்க்குமோவென் றழுதார்களென்றும், வேறு சிலர் நமக்கு இப்பேறு வாய்க்காவிடினும் அவரெய்திய திசையைநோக்கித் தியானித்துத் தொழுவோமாயின் அதற்குரிய புண்ணியமேனும் வாய்க்காதா என்றெண்ணித் தொழுதார்களென்றும், இன்னும் சிலர் சாஷ்டாங்கமாகப் பணியவும்

சக்தியற்ற நாமென் செய்வோம் இருந்தபடியே சிரமேற்கரங்குவிக்கத்தான் கூடுமென்றெண்ணி அஞ்சலியஸ்தரானார்களென்றும், பெண்பாலாராயுள்ளாரிற்சிலர், தாம்தனியே செல்லுதற்கு அருகர்களல்லராகலின், நமது குலதெய்வமாகிய திருவெண்காட்டடிகள் இனியொருக்கால் நாம் காணும்படி எழுந்தருளுவரோ என்றாரென்றும், இன்னும் சிலர், அவர் திருமேனிகொண்டெழுந்தருளாவிடினும் அவருடைய முகமதியேனும் கண்டெழுந்தருளப்பெறுவமோ என்றாரென்றும், அவ்வாடவர்கள் மகளிர்களென்னும் இருவகுப்பினருள்ளும் வயது முதிரப்பெறாத வாலிபர்கள் யாவரும் இப்போதே இவ்விடம்விட்டு வெளிக்கொண்டு அவ்விடத்தடைந்து வணங்குவோம் என்றார்களென்றும் கூறினரெனினுமாம். (௧௬௭)

சொன்ன வண்ணங் கிளைகளொடுந் தழுனி யார்ப்பவப்பதியோ
ரன்ன பெரியோர் போனநெறி யவனி தலமேற் பலர்படர்வா
ரின்ன வாற்று லொற்றியூ ரிடத்தி லடைந்தார் சிவபெருமான்
றன்னைப் பணிந்திச் சிவபெருமான் றனையும் பணியா நிற்கின்றார்.

(இ - ள்.) மேற்கூறியவாறு அந்நகரத்தார் உறவினரோடும் செல்லும் கோஷ்டமானது ஆரவாரித்தலால், அத்தகைய பெரியோர் சென்றவழியாக நிலவுலகத்துள்ள பலரும் செல்வார்கள். இம்மாதிரியாகத் திருவொற்றியூரென்னும் தலத்திற்சேர்ந்தவர்களாய்த் தியாகேசப்பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு, சிவலிங்கவுருவெய்திய திருவெண்காட்டடிகளாகிய சிவபெருமானையும் வணங்கி எதிரிலே நிற்கின்றார்கள்.—எ - று.

சென்று வணங்கிவருவோமென நிச்சயித்த புண்ணியர்களனைவரும் அவ்வாறு புண்ணியம்வாய்த்த தங்கள் தங்கள் உறவினர்களோடும் களிப்புமீக்கூர்ந்து ஆரவாரித்துச் சென்றார்களென்பார், "கிளைகளொடுந் தழுனியார்ப்ப." என்றும், அவர்கள் செல்லும்போது இடையிலுள்ள நகரத்தார் யாவரும் பின்றொடர்ந்தார்களென்பார், "அன்னபெரியோர்போனநெறியவனித்தலமேற்பலர்படர்வார்." என்றும் கூறினர். (௧௬௮)

போற்றி போற்றி நின்னிரண்டு பூமென் கமலப் பதம்போற்றி
தேற்ற மருவும் பரநாதச் சிலம்பு போற்றி நலம்பயிலன்
மாற்ற வரிய புலியதளின் மருங்குல் போற்றி நெருங்கரவந்
தோற்று முதர பந்தமுந்திச் சுழியும் போற்றி யெழில்போற்றி.

(இ - ள்.) அழகும் மென்மையும்வாய்ந்த தாமரைமலர்போன்ற தேவரீருடைய இரண்டு திருவடிகளும் துதிக்கப்படுவது. துதிக்கப்படுவது. துதிக்கப்படுவது. தெளிவமைந்த மேம்பாடுற்ற ஒலிவாய்ந்த சிலம்பு துதிக்கப்படுவது. நன்மைவிளங்குதல் மாற்றுதற்கரிதாகிய புலித்தோலணிந்தஇடை துதிக்கப்படுவது. நெருங்கிய சர்ப்பங்கள் விளங்குகின்ற உதரபந்தனமும் அதன் கீழுள்ள நாபிச்சுழியும் துதிக்கப்படுவது. அவற்றினழகும் துதிக்கப்படுவது.
—எ - று.

பரநாதச் சிலம்பு என்பதற்கு மேலான ஒலிவடிவாயுள்ள வேதம் என்னும் சிலம்பு எனினுமாம். என்னை, வேதத்திற்கு எழுதாக்கிளவி எனத் திருநாமம் வாய்த்திருத்தலின். வேதமே சிலம்பாமென்பதை, "வேதகிண் கிணி சிலம்புசூழ்ந் தடிகளின் மிழற்ற - வோதரும் பத முளரியூ றருண்மது வொழுகப் - போதவா னந்த மதுநுகர்ந் தலர்முகம் பொலியப் - பாத பங்கய முபநிடப் பாதுகைசூட." என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத் தானுமறிக. புலித்தோலானது தன்னை யணிந்தோர்க்கு நன்மை பயப்பதும் அந்நன்மை மாறுபடாததுமாகலின், "நலம்பயிலன்மாற்றவரியபுலி யதள்" என்றனர். புலித்தோல் சிவபிரானிடையி லணிந்துள்ளாரென்பதை "அட்ட வேங்கையி னுரிவைகிண் டசைத்தகோ வணமு - மொட்டவீக்கிய புலியத ளுடுக்கையுமிடத்தோ - ளிட்ட யோகபட் டிகையும்பொன் னிடை யிடை கட்டப்-பட்ட கஃறுலி வேத்திரப் படைக்கையும் படைத்து." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக. (கருக)

புரிநூன் மார்பும் வெண்ணீறும் புயமீ ரைந்தும் புடைபோற்றி
வரியா ரரவம் வச்சிரம்வாண் மழுவே வா டபயம் வலம்போற்றி
யரவார் பாசக் கயிறுமணி யனலங் குசத்தா ளிடம்போற்றி
கரவா திருக்குந் திருநீல கண்டம் போற்றி யொளிபோற்றி.

(இ - ள்.) முப்புரியாக முறுக்கிய பூணுநூலணிந்த திருமார்பும் திருவெண்ணீறும் தசபுயங்களும் இருபாரிசங்களும் துதிக்கப்படுவது. வரிகளையுடைய அரவகங்கணமும் வச்சிராயுதமும் வாளும் மழுவும் அபயகரமும்பொருந்திய வலப்பாகம் துதிக்கப்படுவது. சர்ப்பகங்கணம் பாசக்கயிறு மணி அனல் அங்குசம் ஏந்திய உமாதேவியின் இடப்பாகம் துதிக்கப்படுவது. மறையாதிருக்கின்ற திருநீலகண்டம் துதிக்கப்படுவது. அதன் ஒளியும் துதிக்கப்படுவது. எ - று.

சிவபிரானைத் துதிப்போர் அவரிடப்பாகத்துள்ள உமாதேவியையும் ஒருங்குசேர்த்து அர்த்தநாரீசமூர்த்தமாகத் துதிப்பதும், அவ்வாறு துதிக்கின்றோர் கேசாதிபாதமாகவும் பாதாதிகேசமாகவும் துதிப்பதும் முறைமையாகலின், அர்த்தநாரீசமூர்த்தத்தைப் பாதாதிகேசமாகத் துதித்த துதி இஃதென்றுணர்க. இவ்வாறு துதித்தல் முறைமையென்பதை, "தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருடோடும் - பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ் - சூலமுந் தொக்க வளையுமுடைத் தொன்மைக் - கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "வலந்தான் கழலிடம் பாடகம் பாம்பு வலமிடமே-கலந்தான் வலநீறிடஞ் சாந்தெரி வலம் பந்திடமென் - பலந்தார் வலமிட மாடகம் வேல்வல மாழியிடஞ் - சலந்தாழ் சடைவலந் தண்ணங் குழலிடஞ் சங்கரற்கே." என்னும் சேரமான் பெருமாணயனார் திருவாக்கானும், சிவபிரானுக்குத் தசபுயங்களுளவென்பதை, "திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்-சகட சக்கரத் தாமரை நாயக- னகட சக்கர வின்மணி யாவுறை - விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்று

வாம்." என்னும் கந்தபுராணக் காப்புச்செய்யுளானுமறிக. பூணுநூலென்பது ஒவ்வோர் புரிக்கு ஒன்பதிழைகளாக முறுக்கி, அவ்வாறாகிய மூன்று புரிகளை ஒருங்குசேர்த்தணிவதாகலின், "புரிநூல்" என்றனர். இஃதிவ்வாறு முறுக்கி யணிவது முறைமையென்பதை, "ஒன்பதுகொண்டமூன்று புரிநுண்ணூாண்." என்னும் நக்கீரதேவநாயனார் திருவாக்கானுந்தெளிக. (௧௪0)

நடுவு குடபாற் றென்றிக்கு நடக்கும் வடக்குக் கிழக்கிவற்றி
னடைவு படிகம் பொன்கருமை யரத்தம் பாலா முகம்போற்றி
முடிவி லாத முகங்கடொறு முக்கட் கமல மலர்போற்றி
சடையு முடியும் பொன்னிதழித் தாமத் தொடையுந் தனிபோற்றி.

(இ - ள்.) நடுவு மேற்றிசை தென்றிசை உலகத்தில் வழங்கும் வட திசை கீழ்த்திசை என்னும் இத்திக்குகளில், முறையாகப் படிகநிறம் பொன் னிறம் கருநிறம் செந்நிறம் பானிறமாகவிளங்கும் பஞ்சமுகங்களும் துதிக் கப்படுவன. அழிவற்ற அம்முகங்களிலெல்லாம் திரிநயனங்களாகிய தாமரை மலர்கள் துதிக்கப்படுவன. சடையும் திருமுடியும் பொன்போன்ற கொன்றை மலர்களாலாகிய மகத்துவமுள்ள மாலிகையும் தனித்தனி துதிக்கப்படு வது.—எ - று.

சிவபிரானுக்குரிய பஞ்சமுகங்களுள் கிழக்கிலுள்ளது தற்புருடமுக மென்றும், தெற்கிலுள்ளது அகோரமுகமென்றும், மேற்கிலுள்ளது சத்தி யோசாதமுகமென்றும், வடக்கிலுள்ளது வாமதேவமுகமென்றும், நடுவிலுள் ளது ஈசானமுகமென்றும், இம்முகங்கட்கு முறையே பொன்மை கருமை வெண்மை செம்மை படிகம் என்னும் பஞ்சவர்ணங்களுடைத்தென்றும் சிவாக மங்கள் கோஷித்தலின், "நடுவு குடபாற்றென்றிக்கு நடக்கும் வடக்குக்கிழக் கிவற்றி - னடைவுபடிகம் பொன்கருமை யரத்தம் பாலாமுகம்போற்றி." என க்கூறினர். சிவபிரானுக்கு இத்தகைய பஞ்சமுகங்களுளவென்பதை, "தூய கண் மூன்றினோடு சுடரும்பொன் வதனநான்கும் - பாயுமான் மழுவினோடு பகர்வர தாபயங்கண் - மேயதிண் புயங்கணன்கு மிளிருமின் னனையதேசு- மாயதற் புருடனெம்மைக் குணதிசை யதனிற் காக்க." எனவும், "கறைகெழு மழுவுமானு மபயமுங் கண்ணிணும-மறைதரு தொடையுஞ்செய்ய வங்கைக ணன்குமேந்திப் - பொறைகொணன் முகத்துமுக்கட் பொன்னிற மேனி யோடு - மறைபுகழ் வாமதேவன் வடதிசை யதனிற் காக்க." "அங்குசங் கபா லஞ்சூல மணிவர தாபயங்கள் - சங்குமான் பாசமக்கந் தமருகங் கரங்களேந் தித் - திங்களிற் றவளமேனி திருமுக மைந்தும் பெற்ற - வெங்களீ சான தேவ னிருவிசும் பெங்குங்காக்க." எனவும் வரும் சிவகவசத் திருவிருத்தங் களாற் றெளிக. (௧௪௧)

சிவமொன் றாய சதாசிவமைந் தாகித் தெளிவு கூர்வோர்க்குப்
பவமாற் றவரு மகேசமெனப் பரவு முருவத் தைந்தாகி

யவமாற் றியமெய்க் கடவுளுட னாகும் பொருளே யடிபோற்றி
கவலா தெம்மைக் காக்கவருங் கருணை நிதியே யடிபோற்றி.

(இ - ள்.) சிவம் என்னும் ஒன்றாயிருந்தும், சதாசிவனாகிய பஞ்ச மூர்த்திகளாகவும், தெளிவின்மேம்பட்டோர்க்குப் பிறவியைத் தவிர்க்கவரு கின்ற மகேசமென்று துதிக்கத்தக்க அச்சதாசிவத்திலே ஐந்துருவமாகவும், ஆன்மாக்களின் துயரைப்போக்கியருளும் உண்மைக் கடவுளுடனொன்றாகும் வஸ்துவே! தேவரீர் திருவடி துதிக்கப்படுவது. கவலையுறாமல் எங்களைப் பரி பாலிக்க வெழுந்தருளுகின்ற அருள்வைப்பே! தேவரீர் திருவடி துதிக்கப்படு வது.—எ - று.

ஏகமாய்நின்ற சிவபிரானே, சிருட்டிக்கையில் பிரமனாகவும், ஸ்திதிக் கையில் திருமாலாகவும், சங்கரிக்கையில் உருத்திரனாகவும், திரோபவிக்கை யில் மகேச்சுரனாகவும், அனுக்கிரகிக்கையில் சதாசிவனாகவும் விளங்கலின், "சிவமொன்றாய சதாசிவமைந்தாகி." என்றும், அச்சதாசிவ மூர்த்தமாகவிள ங்குகையில், சுத்தவித்தை - ஈச்சுரம் - சாதாக்கியம் - சத்தி - சிவம் என்னும் பஞ்சகலைகளாகிய உருவங்களுடைமையின், "மகேசமெனப்பரவு முருவத் தைந்தாகி." என்றும், இத்துதி அத்தகைய சிவத்துடன் கலந்த திருவெண் காட்டடிகளுடையதாகலின்,"அவமாற்றியமெய்க்கடவுளுடனாகும்பொருளே யடிபோற்றி." என்றும், அவ்வடிகள் தமது மரபிலவதரித்தனரென்னும் உரி மைதோன்ற, "கவலாதெம்மைக் காக்கவருங் கருணைநிதியே யடிபோற்றி." என்றும் கூறினார். ஏகமாய்நின்ற சிவபிரானே பஞ்சமூர்த்திகளாயினனென்ப தை,"அயன்றனை யாதியாக வரனுரு வென்ப தென்னை-யயந்திடுஞ் சத்தியாதி பதிதலாற் படைப்பு மூல - முயன்றன ரிவரே யாயின் முன்னவ னென்னை முற்று - நயந்திடு மவனிவர்க்கு நண்ணுவ தொரோவொன் றாமே." எனவும், சுத்தவித்தைமுதலிய கலைகளுடைமையை, "வித்தையோ டீசர் சாதாக் கியஞ் சத்தி சிவங்களைந்துஞ் - சுத்ததத் துவஞ்சி வன்றன் சுதந்தர வடிவ மாகு - நித்தமென்றுரைப்பர் கால நீங்கிய நிலைமை யாலே - வைத்திலர் முற்பிற் பாடு வருவித்தார் கருமத் தாலே." எனவும் வரும் சிவஞானசித்தித் திருவி ருத்தங்களானும், "ஏகமான வுரு வானநீயருளி னலநேகவுரு வாகியே-யெந் தநா ளகில கோடி சிருட்டிசெய விசையுநாள்வரைய நாண்முத, லாகநா ளது வரைக்கு முன்னடிமை கூடவே ஜனன மானதோ - வனந்தமுண்டுநல ஜன னமீ திதனு லறிய வேண்டுமென வறியலா, மோக மாதிதரு பாசமானதை யறிந்துவிட் டெனையு மெனையுமே - முழுதுணர்ந்துபர மான வின்பவெள மூழ்க வேண்டுமிது வின்றியே, தேகமே நழுவி நானுமே நழுவின் பின்னை யுய்யும்வகை யுள்ளதோ-தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல சிற்சுகோதய விலா சமே." என்னும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (௧௬௨)

என்று போற்றி மாபூசை யியற்றிப் பணிகள் பலபுரிந்து
மன்றல் கமழு மவ்வூரில் வசித்தார் சிலவ ரிவர்க்காக

909(6526)

நன்றி பெருகு மிஞ்சியிசை நகர மதனி னினிதமர்ந்தார்
குன்றாச் செல்வ மிருமைக்கும் பெற்றார் சற்றுங் குறைவிலரே.

(இ - ள்.) என்று இவ்வாறாகத் துதித்து அத்திருவெண்காட்டடிகளாகிய சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு விசேடபூசைசெய்து அங்கியற்றவேண்டிய திருப்பணிகள் பலவற்றையுமியற்றி, அத்திருவெண்காட்டடிகட்காக மணங்கமழ்கின்ற அத்திருவொற்றியூரில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் நன்மை விசேடித்த மதில்களமைந்த அருகிலுள்ள நகரத்தில் இனிமையுடன் வசித்திருந்தார்கள். இவ்விரு பகுப்பினரும் இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டிற்கும் குறையாத பாக்கியம் அடைந்தார்கள். அதனாற் கொஞ்சமும் குறைவுபாடற்றவர்களானார்கள்.—எ - று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திருந்து வந்தவர்களாகிய திருவெண்காட்டடிகளின் மரபினர் தியாகேசப்பெருமானையும் திருவெண்காட்டடிகளையும் துதித்து முடிந்தபின், திருவெண்காட்டடிக ளாலயத்திற்குரிய திருப்பணிகள் பலவற்றையும் புரிந்து அவ்வூரிலேயும் அதற்கடுத்த நகரத்திலேயும் வசித்திருந்தார்கள். இவ்வாறு அவ்வடிகட்கேற்ற திருப்பணிகளியற்றி முடித்தமையின் அவ்விருவகுப்பினரும் இமமை மறுமைப்பயன்களை எய்தப்பெற்றவர்களாய்க் குறைவற்றவர்களானார்கள் என்றபடி. (கசரு)

வேறு.

அருளுமி லிங்க மான வன்பர்தங் காதை கேட்போர்க்
கிருளறுஞ் செல்வ மல்கு மென்றுநன் னலங்க ணண்ணும்
பெருமையு மறிவு மென்றும் பிறங்கிய கதியு மாகுந்
திருமகள் கலைம கள்கை சேர்வதுந் திண்ண மாமே.

(இ - ள்.) யாவர்க்கும் திருவருள்பாலிக்கும் சிவலிங்கவுருவடைந்த திருவெண்காட்டடிகள் சரிதையை, சிரவணிப்போர்க்கு, அஞ்ஞானம் நீங்கும் மெய்ஞ்ஞானச்செல்வம் ஓங்கும், எப்போதும் நன்மைப்பயன்களே வாய்க்கும், மேம்பாடும் உண்மையறிவும் எக்காலமும் விளக்கமுற்ற முத்தியின்பமும் உண்டாகும். இலக்குமி சரஸ்வதி என்னும் இவ்விருவரருளும் கைகூடுவதும் நிச்சயமாகும்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகளின் திவ்ய சரிதையைச் சிரவணிப்போர்க்கு, முதலில் அஞ்ஞானநீக்கமும், அதனால் மெய்ஞ்ஞானோதயமும், அம்மெய்ஞ்ஞானோதயத்திற்கு இடையூறின்றி நன்மைப்பயன்களும், அந்நன்மைப்பயன்களிலே விருப்பமேலிட் டழுந்தாதபடி உண்மையறிவும், கடைசியாக முத்தியின்பமுமாகிய பரசுகானுபவமும், கல்விசெல்வமென்னும் இருவகையான இகசுகானுபவமும் விளையுமென்பதாம். சிவசரிதமும் சிவனடியார் சரிதமுமொன்றாகலின், சிவசரிதச் சிரவணிகட்குக் கூறியுள்ள இகபரசுகானுபவங்களையே இச்சரிதத்தைச் சிரவணிப்போர்க்கும் பயனாகக்கூறினார்.

சிவசரிதச் சிரவணிகட்குரியபயன்களுமிவ்வாறென்பதை, "திங்களணி திருவால வாயெம் மண்ண றிருவிளையாட் டிவையன்பு செய்து கேட்போர்-சங்கநிதிப் பதுமநிதிச் செல்வ மோங்கித் தகைமையுறு மகப்பெறுவர் பகையை வெல்வர் - மங்கலநன் மணம்பெறுவர் பிணிவந் தெய்தார் வாணாளு நனிபெறுவர் வானா டெய்திப் - புங்கவரா யங்குள்ள போக மூழ்கிப் புண்ணியராய்ச் சிவனடிக்கீழ் நண்ணி வாழ்வார்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (க௪௪)

துறவறச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௫௫௬.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார் புராணம்

முற்றுப்பெற்றது.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.

சிவமயம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௧	௨௬	நய	நாம
௧௯	௨௩	கூற	கூர
௨௫	௩௩	அப்	இப்
௨௬	௧௩	கன்	கண்
௨௯	௨௯	விளை	விள
௩௧	௩௬	பழி	யழி
௩௨	௩	வெண்	ஒண்
௩௮	௨௩	படி	யடி
,,	௩௨	ளோடும்	ளோட்ப்
,,	௩௭	வார்கள்	வதனுல்
௪௰	௨௩	அந்	தந்
௪௮	௨௩	லாது	லாகாது
௫௪	௫	நறு	னறு
௬௬	௧௫	கூடிய	கொடிய
,,	௩௰	நீலம்	நிணம்
௭௨	௨௨	குரி	சூரி
௮௧	௩௩	நாயா	காயா
௮௪	௩௩	லெரு	வெரு
௧௰௬	௨௮	விரய	விய
௧௰௮	௩	கைவிலை	கைவலி
,,	,,	தனர்	தனன்
௧௫௨	௩௨	கிவ	சிவ
௧௫௭	௧௮	நக்களெ	நக்கனெ
௧௬௯	௩௬	தெயும்	தெளியும்
௧௮௩	௨௬	பத்தீட	பட்டே
௧௮௭	௨௩	ளிலை	ணிலை
௧௯௬	௫	பனல்	புனல்
௨௰௩	௨௬	வீடு	வீதி
௨௨௰	௨௨	தேயு	வாயு

விடுபட்டவை.

௧௯ - ம் பக்கத்து ௨௮ - ம் வரியில் வைசியர்களிலே என்பதற்குப்பின் களிப்புமேம்பட என்றும், ௨௧-ம்பக்கத்து 9-ம்வரியில் புத்திரராய் என்பதற்குப்பின் நீங்காமல் என்றும்,௨௪-ம் பக்கத்து ௨௯-ம்வரியில் இந்திரன் என்பதற்குப் பின் களித்து என்றும், 25-ம் பக்கத்து 33 - ம் வரியில் வைசியர்களென்பதற்குப் பின் நிலவுலகத்தில் என்றும், 40-ம் பக்கத்து 15 - ம் வரியில்தேவலோகத்துள்ள என்பதற்குப் பின், தம்தரத்திற்கேற்றவென்றும், 52 - ம் பக்கத்து 26 - ம் வரியில் சிறந்த என்பதற்குப் பின் சமுத்திரத்துதித்த என்றும், 53 - ம் பக்கத்து 33 - ம் வரியில் மறையவரே என்பதற்குப்பின் இரக்கமாக என்றும், 66 - ம்பக்கத்து 14 - ம் வரியில் குருவாரத்தில் என்பதற்குப் பின்பச்சைமணியும் என்றும், 70 - ம் பக்கத்து 36-ம் வரியில் வைரமணியானவைஎன்பதற்குப்பின் குவளைநிறமுடையன: கீர்த்திவாய்ந்தமக்கதேசத்துப்பிறந்தவை என்றும், 86-ம் பக்கத்து 24-ம் வரியில் இரத்தினத்தையும் என்பதற்குப் பின் சிந்தாமணியையும் என்றும் சேர்த்து வாசித்துக்கொள்க.

66 - ம் பக்கத்துள்ள 46-ம்பாடலுக்கு இரண்டாவதுரை.

ஆதிவாரத்தில் மாணிக்கமணியும்கோமேதகமணியும்,சோமவாரத்தில் முத்தமணியும் இலக்கணம்வாய்ந்த வைடூரியமணியும், மங்களவாரத்தில் வளப்பமுள்ள பவளமணியும், வல்லபம் பொருந்திய புதவாரத்தில் மரகதமணியும், தகுதியாகிய குருவாரத்தில் புட்பராக மணியும், காய்கின்ற கிரணத்தினையுடைய சுக்கிரவாரத்தில் வைரமணியும், கொடிய சனிவாரத்தில் நீலமணியும் ஆராயத்தக்கவையென்று நீ அறிவாயாக வென்பது.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY